Autorul bestsellerului *Îmblânzitorul de cai*,
scenariul celebrului film regizat de Robert Redford

Vieți încrucișate

NICHOLAS SPARKS

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
PARTEA A DOUA
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
PARTEA A TREIA
30
31
32

NICHOLAS EVANS

VIEŢI ÎNCERCATE

Traducere din limba engleză Marina Radu
Titlul original*: THE DIVIDE*, 2005

Nicholas Evans s-a născut în 1950 la Worcestershire, Anglia. După ce a studiat dreptul şi jurnalismul la Oxford, a fost reporter la *Evening Chronicle* şi producător de televiziune, realizând o serie de documentare despre scriitori, pictori şi regizori celebri, multe dintre acestea primind premii internaţionale. În 1993 a început să scrie *The Horse Whisperer (Îmblânzitorul de cai),* romanul care, în 1995, va deveni bestseller în peste douăzeci de ţări şi care, trei ani mai târziu, va fi adaptat cinematografic de Robert Redford. A mai scris romanele *The Loop* (1998) şi *The Smoke Jumper* (2001) – *În flăcări,* în pregătire la Ed. Nemira.

Pentru Charlotte

MULŢUMIRI

Le sunt foarte îndatorat următorilor pentru amabilitatea, răbdarea şi ajutorul primit în timpul documentării: Charles Fisher, Glenys Carl, Blaine Young, Bruce Geiss, Alexandra Eldridge, Buck & Mary Brannaman, Daisy Montfort, Andrew Martyn-Smith, Jill Morrison, Dennis Wilson, Sarah Pohl, Barbara Theroux, Doug Hawes-Davies, Dan Pletscher, Tom Roy, Elizabeth Powers, Sara Walsh, Jake Kreilick, Jeff Zealley, Gary Dale, Roger Seewald, Rick Branzell, Sandi Mendelson, Deborah Jensen, Sonia Rapaport, Richard Baron, Pat Tucker & Bruce Weide, Fred & Mary Davies şi lui George Anderson.

De asemenea, le mulţumesc pentru sprijinul acordat în câteva momente-cheie lui Ronni Berger, Aimee Taub, Ivan Held, Rachael Harvey, Elizabeth Davies, Gordon Stevens, Larry Finlay, Caradoc King, Sally Gaminara, Carole Baron şi lui Charlotte Evans.

„Şi abia după ce a făcut toate vieţuitoarele de pe pământ, şi numai atunci, Creatorul a alcătuit Bărbatul şi Femeia. Şi i-a întocmit în aşa fel încât să-şi cunoască unul altuia trupul, dar sufletele să le fie pe veci străine. Pentru că doar astfel cumpăniţi să-şi poată ei afla adevăratul drum.”
CALVIN SASHONE, *Mitologia creativă*

PARTEA ÎNTÂI

1

S-au sculat înainte de ivirea zorilor şi au ieşit din cameră, sub un cer fără lună, dar cu puzderie de stele. Respiraţia li se transforma în aburi vizibili în aerul rece, iar cizmele scrâşneau pe pietrişul îngheţat din parcarea motelului. Vechea maşină de teren, singura din parcare, era plină de chiciură. Băiatul a fixat schiurile pe capotă, iar tatăl a aranjat bagajele, apoi s-a dus în faţă, să scoată ziarul prins cu ştergătoarele de parbriz. Era îngheţat şi rigid şi a trosnit când l-a mototolit. Înainte de a se urca în maşină, au mai zăbovit o clipă, au stat să „asculte" liniştea şi să privească, spre vest, munţii care se profilau pe cerul plin de stele.

S-au îndreptat spre nord, pe strada principală, prin orăşelul care dormea încă, au trecut de tribunal şi de staţia de benzină, de cinematograful vechi, înaintând prin lumina slabă aruncată de lămpile stradale, care se reflecta în vitrinele întunecate ale magazinelor. Singurul martor al plecării lor a fost câinele sur care stătea de veghe la marginea oraşului, cu capul plecat şi cu ochi verzui, ce păreau fantomatici în lumina farurilor.

Era ultima zi din martie şi de-a lungul şoselei se mai vedea încă o dungă din zăpada dată cu plugul la marginea drumului. Ieri după-amiază, îndreptându-se spre vest, zăriseră prima boare de verde prin iarba albită de pe câmpii. Înainte de apus, se plimbaseră pe un drum plin de noroi şi auziseră o mierlă de câmpie fluierând de parcă iarna ar fi plecat cu totul. Dar dincolo de terenul uşor vălurit al fermei, Abruptul munţilor Stâncoşi, străvechiul zid calcaros, lung de o sută şaizeci de kilometri, era încă acoperit de zăpadă şi tatăl îi spusese băiatului că vor găsi cu siguranţă acolo zăpadă bună, de primăvară.

După ce au ieşit din oraş, la un kilometru şi jumătate spre nord au părăsit autostrada şi au luat-o la stânga, pe un drum drept, pe care au mers cam patruzeci de kilometri fără să întâlnească nicio curbă până la Abrupt. Au văzut căprioare şi coioţi şi chiar când s-a terminat asfaltul şi a început pietrişul, o bufniţă mare, cu aripi deschise la culoare, s-a desprins dintre plopii canadieni şi a început să plutească jos, pe deasupra lor, de parcă ar fi vrut să-i ghideze. Iar zidul muntos se profila tot mai aproape, un albastru umbrit, vizionar, până când li s-a părut că se deschide în faţa lor şi s-au trezit trecând printr-un culoar întortocheat în care un şuvoi de zăpadă topită se rostogolea printre plopii golaşi şi printre sălcii, ducând cu sine bucăţi albe de pin şi pietre de culoarea osului, ridicându-se ameninţător de o parte şi de alta a drumului.

Drumul era mai abrupt acum şi când a devenit periculos din cauza zăpezii îngheţate, tatăl şi fiul s-au oprit să pună lanţurile. Când au ieşit din maşină, aerul li s-a părut îngheţat, imobil şi încărcat de zgomotul şuvoiului. Au întins lanţurile pe zăpadă în faţa roţilor din spate, iar tatăl s-a urcat din nou la volan şi a dat uşor înainte până când băiatul i-a strigat să se oprească. În timp ce tatăl a îngenuncheat să fixeze lanţurile, băiatul bătea din picioare şi sufla în palme să se încălzească.

— Uite, i-a arătat el.

Tatăl s-a oprit să privească, scuturându-şi zăpada de pe mâini. Încadrat în V-ul pereţilor văii, destul de departe încă, vârful uriaş al unui munte acoperit de zăpadă tocmai se aprindea de la primele raze de soare. Şi în timp ce se uitau, umbra nopţii a început să se retragă de pe pante, sub o fâşie tot mai adâncă de roz, auriu şi alb.

Au parcat maşina la capătul drumului şi şi-au dat seama, după lipsa urmelor din zăpadă, că nu mai fusese nimeni pe acolo. S-au aşezat unul lângă altul sub portiera din spate şi şi-au pus bocancii.

Proprietarul hotelului le făcuse sandviciuri şi au mâncat fiecare câte unul, au băut cafea aburindă şi dulce şi au privit cum umbrele din jur se luminează încet-încet. Câţiva kilometri, la început, drumul avea să fie abrupt, aşa că şi-au legat piei la schiuri să nu alunece. Tatăl a verificat legăturile şi s-a uitat dacă funcţionează transmiţătoarele de avalanşe şi după ce a văzut că totul e în ordine şi-au luat rucsacurile şi şi-au pus schiurile.

— Condu tu, i-a spus tatăl.

Îşi propuseseră să facă în acea zi o buclă de vreo douăzeci şi doi de kilometri. Mai făcuseră acelaşi lucru acum doi ani şi au descoperit că se putea schia acolo mai bine decât oriunde. Primele trei ore erau cele mai grele, un suiş lung prin pădure, apoi un zigzag periculos până în partea nord-estică a unei creste. Dar merita. Faţa sudică a crestei era o şa perfectă, fără copaci, care cobora în trei pante consecutive, până la următoarea vale. Dacă totul merge bine, până ajung în vârf, pătrunde şi soarele acolo şi înmoaie zăpada pe un centimetru de la suprafaţă, baza rămânând îngheţată şi stabilă.

Aceste excursii de schi la munte deveniseră ritualul lor anual şi băiatul le aştepta acum la fel de mult ca şi tatăl său. Prietenii cu care făcea *snowboarding* la Great Falls[1] ziceau că e nebun. Dacă vrei să schiezi, îi spuneau, de ce nu mergi undeva unde să ai teleschi? Adevărul este că, în prima lor escapadă, acum patru ani în Tetons, se temuse că au dreptate. Pentru un băiat de doisprezece ani era un efort uriaş şi prea puţin răsplătit: dura prea mult să urce şi prea puţin să coboare. De câteva ori aproape că izbucnise în plâns. Dar nu renunţase şi în anul următor venise din nou.

Tatăl lui era plecat de acasă cu afaceri foarte mult timp şi erau puţine lucruri pe care să le facă împreună, doar ei doi. Uneori, băiatul avea impresia că nici nu se cunosc prea bine. Niciunul nu era vorbăreţ. Dar i se părea că aceste excursii

prin locuri sălbatice şi îndepărtate îi leagă mai mult decât toate cuvintele la un loc. Şi puţin câte puţin, a început să înţeleagă de ce tatălui său îi place să urce la fel de mult ca şi să coboare. Era o combinaţie ciudată de energie fizică şi mentală, ca şi cum arderea uneia ar fi alimentat-o pe cealaltă. Repetarea ritmică, fără sfârşit, alunecarea unui schi pe lângă celălalt te făceau să intri într-un fel de transă. Iar fiorul şi împlinirea pe care le simţi când atingi vârful îndepărtat şi vezi o pantă cu zăpadă neînceputã care ţi se deschide în faţa ochilor sunt copleşitoare.

Poate că a început să simtă aceste lucruri şi pentru că a devenit, an de an, tot mai puternic. Acum era mai înalt decât tatăl său şi, precis, mai în formă. Şi chiar dacă nu cunoştea la fel de bine muntele, probabil că ajunsese să schieze şi mai bine. Poate că de aceea, astăzi, tatăl lui îl lăsa pe el să conducă.

În prima oră, panta era flancată de pini şi brazi şi urca tot mai mult pe partea sudică a canionului şerpuitor. Deşi urcau pe la umbră, au început în curând să transpire şi, când s-au oprit să îşi mai tragă sufletul, să bea ceva sau să-şi mai dea jos din haine, a ajuns la ei mugetul surd al şuvoiului de jos. O dată au auzit zgomotul făcut de un animal mare, undeva printre copacii de deasupra lor.

— Ce crezi c-a fost? întrebă băiatul.

— Vreun elan.

— Oare e vremea să se trezească şi urşii?

Tatăl luă o înghiţitură din plosca de apă şi îşi şterse gura cu dosul mănuşii. Era tărâmul urşilor grizzly şi o ştiau amândoi.

— Aşa cred. A fost destul de cald săptămâna trecută.

După o oră, au ieşit dintre copaci, la soare, şi şi-au continuat drumul peste o albie plină de resturile lăsate de o avalanşă, bucăţi ascuţite de zăpadă îngheţată, pietre şi copaci smulşi din rădăcină.

Au ajuns pe creastă aproape la zece şi s-au oprit unul lângă celălalt, cercetând în tăcere peisajul care se desfăşura sub ei şi de jur împrejur, muntele şi pădurea acoperite de zăpadă şi câmpiile gălbui din depărtare. Băiatului i se părea că dacă se forţează să se uite cu coada ochiului ar putea sfida ştiinţa şi toate zările lumii şi ar reuşi să se vadă pe ei din spate, siluete mărunte pe un vârf îndepărtat, acoperit de zăpadă.

Şaua de dedesubt părea să fie exact ceea ce căutau. Soarele strălucea chiar deasupra ei, făcând-o să pară ca acoperită cu o catifea albă, brodată cu paiete. Şi-au scos schiurile şi şi-au desprins pieile pe care le-au scuturat bine de zăpadă înainte de a le pune în rucsacuri. Se simţea o adiere rece şi şi-au pus gecile, apoi s-au aşezat pe o piatră, au băut cafea şi au mâncat ultimele sandviciuri în timp ce o pereche de corbi se roteau şi croncăneau deasupra lor, pe cerul azuriu.

— Ei, ce zici? întrebă tatăl.

— Mi se pare grozav.

— Cred că e locul cel mai aproape de cer în care poate ajunge un om.

Chiar atunci, unul dintre corbi făcu un viraj pe lângă ei, umbra lui întunecând faţa tatălui. Pasărea ateriză la câţiva metri mai departe, tot pe creastă, iar băiatul îi aruncă o coajă de pâine, ceea ce-o făcu să dea din aripi şi să se ridice, dar numai câteva clipe. Reveni şi, cu capul într-o parte, cercetă coaja, apoi băiatul, şi din nou coaja. Părea să-şi fi adunat tot curajul s-o ia, când tovarăşul său se repezi şi o înşfăcă. Prima pasăre scoase un ţipăt răguşit şi se înălţă în urmărirea celeilalte, în timp ce tatăl şi băiatul râdeau şi le priveau rostogolindu-se, izbindu-se şi croncănind spre vale.

Şi la coborâre a condus tot băiatul, ca şi la urcare. Zăpada era foarte bună. Soarele o topise la suprafaţă exact cât era nevoie pentru a face priză şi şi-a găsit repede ritmul. Şi-a întins braţele şi şi-a bombat pieptul spre panta care cobora sub el de

parcă ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, bucurându-se de fiecare mişcare. Tatăl său avea dreptate. Era punctul cel mai apropiat de cer în care puteai să ajungi.

La poalele primei pante din cele trei, unde înclinaţia se domolea un pic, băiatul s-a oprit şi s-a întors să admire urmele lăsate de schiuri. Tatăl său era pe urmele lui, dublând atent fiecare curbă, ţinând aproape şi paralel, până ajunse lângă el şi apoi chiuiră şi îşi bătură palma în semn de realizare.

— Frumoase urme!

— Şi ale tale.

Tatăl râse şi îi spuse că, pe următoarea pantă, va schia el în faţă şi că atunci când va ajunge la următorul nivel îl va fotografia pe băiat coborând. Băiatul îl privea cum alunecă în jos şi aşteptă strigătul, iar când îl auzi se lansă pe pantă, dând din el tot ce putea pentru aparat.

Din locul în care s-au oprit apoi, la poalele celei de-a doua pante, vedeau tot drumul până jos de tot, unde soarele nu ajunsese încă. Ştiau, de ultima dată când schiaseră aici, că pârâul care curgea în vale era format, de fapt, dintr-o serie de ochiuri de apă şi cascade abrupte. Atunci fusese mai cald şi mult mai puţină zăpadă şi, în afară de o crustă de gheaţă la mal, se vedea apa curgând. Acum era însă acoperit bine de zăpadă şi nu se vedeau decât conturul şi striaţiile specifice.

Tatăl se uită la ceas, apoi îşi puse mâna streaşină la ochi să privească spre soare. Băiatul ştia la ce se gândeşte. Jumătate din panta de sub ei era încă umbrită. Acolo jos, aerul era mai rece, iar zăpada nu se înmuiase încă. Poate c-ar trebui să mai aştepte.

— Pare cam îngheţată, spuse tatăl.

— Nu-i nimic. Dar dacă ţi-e frică, aşteptăm.

Tatăl îl privi pe deasupra ochelarilor de soare şi zâmbi.

— Bine, viteazule. Atunci arată-mi drumul, mai spuse el şi îi dădu aparatul. Vezi să iasă bine.

— Trebuie să şi schiezi bine. Aşteaptă până te strig.

Puse aparatul în buzunarul gecii şi, zâmbindu-i tatălui, porni. Câţiva zeci de metri, zăpada era bună. Dar cu cât se apropia de marginea porţiunii însorite, simţea cum devine tot mai dură. Acum, nu mai făcea aproape deloc priză şi nici nu se mai auzea fâsâitul schiurilor, ci doar scârţâitul gheţii la atingerea marginilor lor de oţel. Se opri la linia dintre soare şi umbră şi privi în sus, unde silueta tatălui său se profila pe cerul albastru.

— Cum este? întrebă tatăl.

— Cam alunecă. E bine.

— Stai acolo. Vin şi eu.

Băiatul îşi scoase mănuşile şi aparatul din buzunar. Reuşi să prindă câteva imagini cu tatăl său care cobora. Ce-a de-a treia poză pe care o făcu le arătă, mai târziu, momentul precis în care lucrurile au început s-o ia razna.

Tatăl tocmai făcea o întoarcere la dreapta şi, în timpul transferului de greutate, schiul stâng i-a alunecat puternic în jos. A încercat să-şi corecteze poziţia, dar a apăsat prea tare pe celălalt schi, de sus, iar acesta i-a alunecat de sub picior. Corpul nu l-a mai ascultat, iar braţele şi beţele de schiuri au secerat aerul în timp ce încerca să-şi recapete echilibrul. Alunecase şi se răsucise, aşa încât era cu faţa în sus, spre pantă. O clipă părea chiar comic, de parcă ar fi vrut să schieze în susul muntelui. Apoi s-a smucit, a zvâcnit înapoi şi a căzut pe spate, după care a început să ia viteză.

O clipă, băiatul s-a gândit că ar putea să oprească alunecarea tatălui, sau cel puţin s-o încetinească, dacă i-ar aţine calea, dar şi-a dat imediat seama că impactul îl va doborî şi pe el şi că-l va trage în jos. Şi oricum, era prea târziu. Tatăl lui aluneca atât de repede, încât n-ar fi avut timp să-l ajungă. Unul dintre schiuri îi căzuse şi aluneca

în jos ca o torpilă, iar acum i-a căzut şi celălalt şi băiatul s-a repezit să-l prindă cu băţul, pierzându-şi aproape echilibrul. A atins schiul, dar aluneca prea repede şi nu a reuşit să-l reţină.

— Ridică-te! strigă el. Încearcă să te ridici!

Aşa îi strigase tatăl lui o dată când a căzut. Nu reuşise să se ridice şi nici tatăl lui nu reuşea acum. În timp ce venea la vale cu toată viteza, cu faţa în jos şi mâinile şi picioarele desfăcute, cu ochelarii de soare căzuţi şi alunecându-i alături ca un crab curios, a strigat ceva, dar băiatul n-a înţeles ce. Beţele de schi, dintre care unul foarte îndoit, îi erau încă prinse la încheieturi şi izbeau gheaţa în timp ce le târa după el. Şi totuşi, prindea viteză din ce în ce mai mare.

Băiatul se luă după el. Şi deşi tremura din cauza şocului şi îşi simţea inima bătându-i să-i spargă pieptul, ştia că este vital să nu cadă. Îşi tot spunea că trebuie să-şi păstreze calmul şi încerca să-şi amintească toate tehnicile pe care le învăţase. Bazează-te pe schiul de jos, chiar dacă alunecă. Înclină-te. Ţine pieptul depărtat de munte, nu înspre el. Finalizează toate virajele. Înclină-te, înclină-te! Uită-te în faţă, tâmpitule, nu în jos, la gheaţă, nu la schiuri.

Zăpada nu mai făcea niciun fel de priză acum, dar după câteva viraje nesigure a reuşit să-şi controleze schiurile şi a început să-şi recapete încrederea. Se uita ca vrăjit la silueta întunecată, care se tot micşora pe măsură ce aluneca în umbra văii. Chiar înainte de a dispărea, tatăl său a mai strigat o dată. Iar sunetul era ascuţit şi înfricoşător, ca al unui animal care-şi simte viaţa în primejdie.

Băiatul s-a oprit. Respira greu şi îi tremurau picioarele. Ştia că e important să ţină minte locul exact în care dispăruse tatăl său, deşi nu-şi dădea seama de ce a dispărut. Poate că panta devenea brusc abruptă şi de aici, de sus, nu se vedea. Încerca să-şi amintească traseul de ultima dată când schiaseră aici, dar uitase dacă partea de jos a

văii era mai înclinată sau se domolea. Şi se tot gândea ce se poate întâmpla când tatăl lui ajunge jos de tot. Oare zăpada adunată acolo îi va amortiza căderea sau va fi tare ca piatra şi îi rupe toate oasele? Chinuit de aceste gânduri, băiatul uită aproape locul exact în care îi dispăruse tatăl. În umbra de dedesubt totul părea la fel. Poate că rămăseseră pe gheaţă nişte urme care să-i arate exact unde. Inspiră adânc şi porni mai departe.

La primul viraj pe panta muntelui, schiul îi derapă şi era cât pe ce să cadă. Îşi simţea genunchii moi, iar restul corpului rigid din cauza încordării şi i-a luat ceva timp să-şi vină în fire şi să pornească din nou. Apoi, la câţiva metri mai jos, a văzut pe gheaţă o urmă întunecată, lungă de vreo cincisprezece centimetri. Într-o lunecare piezişă, controlată cu greu, se îndreptă într-acolo.

Era sânge. Şi se vedea şi mai în jos. Pe gheaţă mai erau şi urme târşâite, probabil că tatăl încercase să frâneze cu vârfurile bocancilor.

Dacă zăpada ar fi fost bună, băiatului nu i-ar fi luat mai mult de patru sau cinci minute să ajungă acolo. Dar pe stratul de gheaţă, cu picioarele tremurând, nu reuşi decât o lunecare oblică atât de încordată şi înfricoşată, încât îi trebui aproape o jumătate de oră. Cobora atât de încet, încât soarele l-a depăşit şi a văzut cum banda de umbră se retrage în jos, iar urma de sânge capătă o culoare vie pe zăpada veche.

Acum, în lumina strălucitoare văzu urma dispărând brusc; şi mai era ceva acolo. Apropiindu-se, văzu ochelarii agăţaţi de marginea unei pante abrupte, ca şi cum s-ar fi oprit să privească punctul culminant al spectacolului. Băiatul se opri şi îi ridică; o lentilă era crăpată şi le lipsea un braţ. Îi puse în buzunar.

Panta se înclina brusc vreo şaizeci de metri spre fundul văii care se lumina tot mai tare. Se uită în jos, aşteptându-se să vadă corpul făcut fărâme al

tatălui. Dar nu zări şi nici nu auzi nimic. Tăcerea era albă şi deplină.

Dispăruseră şi urma de sânge, şi cea de la bocanci. În aer se auzi o fâlfâire şi cei doi corbi ţâşniră brusc pe deasupra capului său lăsându-se în jos spre pârâu, croncănind ca şi cum ar fi vrut să-i arate drumul. Urmărindu-le umbrele trecând peste pârâu, băiatul văzu unul din schiurile tatălui său şi o gaură neagră în pătura zăpezii.

În cinci minute era acolo. Era un crater cu diametrul de trei-patru metri, cu marginile neregulate acolo unde zăpada îngheţată se spărsese şi cedase. Nu era încă destul de aproape ca să vadă ce e înăuntru.

— Tati?

Niciun răspuns. Nu auzea decât clipocitul slab al apei, undeva dedesubt. Prudent, îşi întoarse schiurile în lateral, făcând paşi mici şi încercând zăpada, aşteptându-se să se prăbuşească în fiece clipă şi să-l înghită. Părea sigură. Apoi îşi aduse aminte de transmiţătorul de avalanşe. Exact acesta era rostul lui: să te ajute să localizezi pe cineva îngropat în zăpadă. Îşi scoase mănuşile, trase fermoarul gecii şi luă aparatul. Începu apoi să apese butoanele, dar mâna îi tremura, iar mintea îi era atât de înceţoşată din cauza panicii că nu-şi mai aducea aminte cum funcţionează.

— La naiba! La naiba!

— Aici! Sunt aici!

I se opri inima în piept.

— Tati? Eşti bine?

— Da. Fii atent.

— Am văzut sânge.

— M-am tăiat pe faţă. Sunt bine. Nu te apropia prea tare de margine.

Prea târziu. Se auzi o trosnitură puternică şi băiatul simţi zăpada alunecându-i sub schiuri; în clipa următoare cădea. Zări în fugă faţa însângerată a tatălui său întoarsă în sus, spre el, şi

buza craterului se rupse. Apoi nu mai văzu nimic decât albul zăpezii revărsându-se peste el.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit era tatăl său care-l trăgea din zăpadă, întrebându-l dacă e rănit. La început, băiatul n-a ştiut, dar i-a spus că nu crede. Tatăl i-a zâmbit.

— Bună treabă, băiete. Ne-ai aranjat ieşirea.

Dădu din cap şi băiatul să întoarse să vadă ce vrea să zică. Căderea lui crease un fel de rampă pe care se puteau urca. Se uitau unul la celălalt, tatăl zâmbind încă şi tamponându-şi faţa cu o batistă plină de sânge. Avea o tăietură lungă, dar nu părea adâncă şi sângerarea aproape că se oprise. Băiatul clătină din cap.

— N-am crezut că te mai găsesc în viaţă.

— Sper că m-ai fotografiat.

— Doamne, tati. Ce mai căzătură.

Pe pereţii gropii în care se aflau erau straturi-straturi de gheaţă albăstruie, pe care le spărseseră în cădere. Parcă era o secţiune transversală printr-un uriaş cuib de viespi. Baza părea solidă şi când băiatul dădu zăpada la o parte văzură că dedesubt era gheaţă. În cădere îi căzuseră schiurile, care erau acum parţial îngropate în zăpadă. Se ridică şi le luă. Se ridică încet şi tatăl său, crispându-se un pic de durere. Soarele se strecura acum până la ei.

— Cred că trebuie să-mi cauţi schiurile.

Rucsacul rămăsese pe gheaţă foarte aproape de locul în care băiatul dăduse zăpada la o parte. O rază de soare cădea exact pe el. Băiatul se aplecă să-l ridice, dar atunci observă ceva, o formă palidă prinsă în albastrul translucid al gheţii. Tatăl îl văzu ezitând.

— Cee?

— Uită-te. Acolo jos.

Îngenunchează amândoi şi se uitară în gheaţă.

— Doamne, spuse încet tatăl.

Era o mână omenească. Degetele erau rupte, iar palma întoarsă în sus. Tatăl se opri o clipă, apoi dădu la o parte mai multă zăpadă, până când zăriră

un braţ. Se uitară unul la altul. Apoi, fără un cuvânt, se puseră pe treabă, îndepărtară cum putură zăpada şi făcură o fereastră de gheaţă prin care au reuşit să vadă ceea ce se afla prins acolo.

Vârâtă sub un braţ, pe jumătate ascunsă de umărul gol şi privind timidă cu un ochi lipsit de expresie, apăru o faţă. Din unduirea părului, prins ca într-o fotografie, părea a unei tinere femei. Era înclinată într-o parte, cu picioarele pieziş, pierzându-se în gheaţa de dedesubt. Avea un top purpuriu sau o jachetă strânsă şi răsucită, care părea ruptă la braţ şi la umăr. Materialul atârna într-o parte ca şi cum ar fi îngheţat în timp ce se rupea. Pielea avea culoarea pergamentului.

2

Şeriful Charlie Riggs se uită la ceas. Se gândea că mai are vreo cincisprezece minute în care trebuia să rezolve teancul de hârtii ce ocupa ameninţător unicul loc liber din jungla de pe biroul său. Dacă nu pleacă până la două, nu mai reuşeşte să ajungă la Great Falls şi apoi să se întoarcă la timp pentru aniversarea de zece ani a fiicei sale. Urma să meargă la Great Falls să-i ia cadoul, ceea ce ar fi trebuit să facă ieri, dar, ca de obicei, a avut de rezolvat o mulţime de probleme apărute din senin şi n-a mai reuşit. Cadoul era o şa lucrată manual pe care o comandase într-un exces de extravaganţă cu câteva luni în urmă. Cum de i-a trecut prin cap că-şi poate permite aşa ceva, nu avea idee. Gândul la cât avea să coste îl făcea să se înfioare.

Îşi trase scaunul mai aproape de birou, dădu la o parte două ceşti cu cafea rece şi luă primul dosar. Era copia încă unui raport asupra consumului de metamfetamină în Montana. Uşa biroului său mic şi înghesuit era deschisă, iar în biroul vecin sunau toate telefoanele. Nu răspundea nimeni, pentru că era ziua liberă a Lizei, iar fata cea nouă, Mary-Lou (care nu ştia încă prea bine cum stau lucrurile), era la ghişeu, unde vorbea cu bătrâna doamnă Lawson, al cărei câine dispăruse din nou. Probabil că bătrâna cusurgioaică îşi uitase iar acasă aparatul auditiv pentru că Mary-Lou trebuia să strige şi să repete fiecare cuvânt. Îl zări pe fereastră pe Tim Heidecker, un adjunct de-al său mai molâu, parcându-şi camioneta. Era aproape sigur că de îndată ce pune piciorul în birou, flăcăul îi şi trânteşte o grămadă de întrebări tâmpite. Charlie se sculă de la birou şi închise încet uşa. Era deja două fără zece.

Nu-şi făcea atâtea griji pentru dezamăgirea fiicei sale. El şi Lucy se înţelegeau de minune şi ştia că

ea îl va înţelege. Ceea ce-l stresa era faptul că îi servea pe tavă mamei fetei încă un motiv să-l atace. Divorţase de Sheryl de aproape cinci ani şi ea se recăsătorise şi era fericită, aşa se zicea, deşi nu înţelegea cum poate fi fericită cu cretinul ăla leneş cu care se încurcase. Ceea ce constituia pentru Charlie un prilej nesfârşit de uimire era faptul că şi după atât timp – deşi ea îl părăsise pe el, nu el pe ea – Sheryl nu se putea abţine şi profita de orice prilej să se ia de el. Şi se lega de tot ceea ce-o implica pe Lucy cu o satisfacţie prost disimulată. Nu era destul că Charlie a fost un soţ ticălos, trebuia să fie şi un tată bun de nimic.

Consumul de metamfetamină este în creştere, citi el. Bine, bine. Cine-ar fi zis? Se întreba adesea cu cât sunt plătiţi cei care scriu asemenea rapoarte tâmpite pentru a reformula nişte lucruri atât de evidente. E suficient să te duci la bibliotecă sau să intri pe internet ca să vezi ce ţi se întâmplă prin ogradă. Poate că îmbătrâneşte el şi devine prea cinic.

— Sunt sigură că apare el, doamnă Lawson, striga Mary-Lou la ghişeu.

— Ce-ai zis?

— Am zis că sunt sigură că apare.

Îl auzi pe Tim Heidecker răspunzând la un telefon. Şansele de a se descurca de unul singur cu indiferent ce ar fi intervenit erau de unu la un milion. Bineînţeles că într-un minut s-a auzit un ciocănit în uşă şi, înainte ca Charlie să se poată ascunde, a apărut faţa enervantă a băiatului.

— Bună, şefu'…

— Tim, sunt foarte ocupat. Şi, te rog, nu-mi mai spune „şefu'".

— Am primit un telefon de la Drummond, ştiţi dumneavoastră, de lângă Abrupt.

— Ştiu cine-i Drummond, Tim. Îmi spui mai târziu, te rog?

— Sigur. Credeam că vreţi să ştiţi.

Charlie suspină şi dădu drumul raportului din mână.

— Spune-mi.

— Au venit doi schiori şi au spus că au găsit un cadavru la Pârâul Caprei. O femeie tânără prinsă în gheaţă.

Ferma lui Ned şi Val Drummond se întindea pe lângă braţul nordic al pârâului. Dincolo de ei, în afară de una sau două cabane folosite doar vara, era sălbăticie. Lui Charlie şi lui Tim Heidecker le-a trebuit o oră bună să ajungă acolo şi aproape încă una să-i interogheze pe cei doi schiori. Păreau oameni cumsecade şi îşi dădeau seama cât au fost de norocoşi. Dacă n-ar fi găsit şi celălalt schi, tatăl ar fi reuşit cu greu să iasă de acolo. Fiul ar fi trebuit să coboare singur şi să aducă ajutoare. Dar erau isteţi şi bine pregătiţi, ceea ce nu se întâmpla de obicei cu idioţii care dădeau de belea pe versant şi trebuiau recuperaţi.

Tatăl ştiu să le arate pe hartă unde au găsit cadavrul. Charlie adusese două snowmobile cu remorca şi s-a gândit să se ducă imediat să vadă despre ce e vorba. Dar soarele era gata să dispară în spatele muntelui şi când apune se întunecă foarte repede, iar temperatura scade vertiginos. Dacă era prins în gheaţă, cum spuneau schiorii, cadavrul nu pleca nicăieri. Mai bine s-o lase până dimineaţă, se gândi el, să facă un plan şi să se ducă echipaţi. În orice caz, voia să vină şi tatăl cu ei, dar deşi Val Drummond îl pansase cât de bine se pricepuse, tăietura de pe faţă avea nevoie de câteva copci.

Au băut cu toţii cafea moca în bucătăria întunecată, cu pereţi din lemn a familiei Drummond. Charlie o ştia pe Val de când erau copii şi avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea. De fapt, între ei se înfiripase la un moment dat o idilă, la liceu, după un bal. Îşi aducea şi acum bine aminte. La cei patruzeci şi ceva de ani ai ei, era

încă o femeie frumoasă, înaltă şi atletică. Ned era mai scund şi cu zece ani mai în vârstă şi vorbea prea mult, ca toţi oamenii care au destul timp la dispoziţie, dar altfel era cumsecade. Val se oferise să-l ducă pe tatăl băiatului la dispensar, ca să i se pună nişte copci, şi le-a spus că pot să rămână la ei peste noapte, fără probleme. Ambele oferte au fost primite cu mulţumiri. S-au înţeles să se întâlnească a doua zi dimineaţă la opt şi să se ducă să vadă ce e cu cadavrul.

În timp ce îşi lua rămas-bun, Charlie îşi aminti, cu o strângere de inimă, de petrecerea lui Lucy. Mobilul lui nu avea semnal, aşa că a întrebat-o încet pe Val dacă poate să dea un telefon de pe fix. Ea l-a condus în camera de zi şi l-a lăsat acolo. Charlie se gândea că petrecerea e în toi, dar nu mai avea timp să ajungă. Formă numărul lui Sheryl şi se crispa.

— Alo?

Avea întotdeauna un ton plăcut, până descoperea cu cine vorbeşte.

— Bună, Sheryl. Auzi, îmi pare rău…

— Bine c-ai sunat totuşi.

— A apărut ceva şi…

— Ceva mai important decât ziua de naştere a fiicei tale? Bine. Asta e.

— Pot să vorbesc cu Lucy?

— Sunt ocupaţi acum. Îi spun c-ai telefonat.

— Nu poţi să…

— Aduci şaua?

— Ă… N-am timp să…

— Bine. Nu-i nimic. Îi spun şi asta.

— Sheryl, te rog…

— Nu s-a schimbat nimic, nu, Charlie? Trebuie să închid. La revedere.

Au auzit snowmobilele înainte de a le vedea. În cele din urmă, a apărut lumina farurilor care a început să joace până jos, departe, printre copaci, să urce apoi panta abruptă de lângă pădure şi să

salte de-a lungul văii, spre ei, fasciculele de raze galbene alungând albastrul palid al văii.

Locul cel mai apropiat în care au reuşit să lase vehiculul cu aparatura de căutare şi salvare era capătul unui făgaş, aflat la aproape cinci kilometri în josul văii. Era un vechi autobuz şcolar, transformat şi dotat cu tot felul de echipamente sofisticate. Radiourile clasice nu erau sigure în aceste canioane abrupte, aşa că autobuzul avea un supravoltor de 110, destul de puternic pentru a transmite mesaje între cei din munţi şi biroul şerifului aflat la aproape cincizeci de kilometri. Tot echipamentul de care aveau nevoie trebuia transportat cu snowmobilele. Cele două care înaintau acum spre ei duceau drujbe, lămpi de sudat şi lipit şi câteva lămpi puternice ca să poată lucra şi noaptea.

Charlie avea o echipă formată din zece oameni, dintre care trei erau adjuncţii săi, iar restul voluntari în acţiuni de căutare-recuperare, plus un reprezentant al legii de la Serviciul Forestier, care, deşi bine intenţionat, era tânăr şi nou în meserie şi mai mult îi încurca. Legea prevedea însă să fie şi el prezent pentru că trupul fetei fusese găsit pe domeniul Serviciului Forestier. Lucrau în schimburi şi coborau după câteva ore la autobuz să se odihnească şi să mănânce – toţi în afară de Charlie, care a rămas tot timpul lângă cadavru. Îi mai aduceau mâncare şi băuturi calde, dar obosise şi îngheţase şi era tot mai prost dispus pentru că a trebuit să aştepte o oră ca să sosească echipamentul.

Au lucrat toată ziua. Mai întâi, au izolat zona, apoi au început s-o cerceteze sistematic, să fotografieze şi să filmeze scena din toate unghiurile. N-au găsit niciun indiciu care să le arate cum ajunsese cadavrul acolo. Şi cu atâta gheaţă şi zăpadă, Charlie nici nu prea avea speranţe. Poate că vor găsi ceva după dezgheţ. Haine sau vreun pantof sau poate un rucsac. Sau,

dacă au noroc, urme de picior într-un strat inferior de zăpadă ori în noroi.

Cei doi schiori îi aduseseră aici în zori şi le arătaseră unde era corpul. Părea să plutească în gheaţă şi era cea mai fantomatică apariţie pe care o văzuse vreodată Charlie, deşi, în calitatea sa de reprezentant districtual al parchetului şi de şerif, văzuse destule cadavre la viaţa lui. Schiorii n-au stat mai mult decât a fost nevoie. Tatăl avea cincisprezece cusături pe obraz, care se şi învineţise tot. Abia aştepta să ajungă acasă. Băiatul era palid şi încă în stare de şoc. Când va ajunge acasă va fi mai bărbat decât la plecare.

Abia la începutul după-amiezii erau pregătiţi să înceapă s-o scoată pe fată. Acţiunea s-a dovedit mai grea decât anticipase Charlie. Cadavrul trebuia dus peste munţi la laboratorul criminalistic din Missoula, un drum de cel puţin trei ore. Şi pentru că se anunţase încălzirea vremii, au fost cu toţii de acord că cea mai bună modalitate de conservare era să-l lase aşa, prins în gheaţă. Până în acel moment lucraseră cu un fel de dălţi speciale, îndepărtând cu grijă gheaţa bucăţică cu bucăţică ca să nu distrugă o eventuală probă. Era ca şi cum ar fi cosit un câmp cu foarfeca şi Charlie şi-a dat seama că dacă nu schimbă metoda, vor avea nevoie de câteva săptămâni.

Snowmobilele erau acum la o sută de metri de pârâu şi amândouă trăgeau sănii pline cu echipament. Charlie şi cei care aşteptaseră cu el le ieşiră în întâmpinare. Lumina farurilor scânteia pe vestele fluorescente galben-verzui pe care le purtau cu toţii peste canadienele negre. Odată cu lăsarea întunericului, scădea şi temperatura. Chiar şi în bocancii impermeabilizaţi îşi simţea picioarele amorţite. Ce n-ar fi dat să fie acasă, în faţa focului, cu cartea cea nouă pe care abia o începuse. Târându-şi picioarele prin zăpadă, îşi scoase mănuşile şi suflă în pumni să-şi încălzească

puţin degetele. Iar coborârea lui Tim Heidecker din primul snowmobil nu avu darul să-l înveselească.

— De ce a durat atâta?

— Scuze, şefu'. Snowmobilul s-a blocat în pârâu.

— De ce n-ai transmis prin radio?

— Am încercat. Nu ne-a auzit nimeni.

— Bine, hai să ne mişcăm.

Îi aduseseră nişte supă fierbinte şi batoane de ciocolată care l-au mai îmbunat puţin. Şi-a băut supa şi a mai dat ordine ici şi colo, cât timp ceilalţi au instalat luminile şi au pornit generatorul. Deasupra lui, munţii se întunecau şi se estompau pe fundalul cerului care se acoperea încet cu stele.

Craterul în care căzuseră schiorii s-a transformat în curând într-un cocon de lumină în noaptea care-i împresura. Zăpada fusese înlăturată şi prin luciul negru al gheţii femeia, cu părul răsfirat şi braţul ridicat, îmbrăcată în jacheta roşie care se desprindea de ea, părea o dansatoare în plin salt, prinsă în obsidian.

Le-a luat şase ore să taie blocul de gheaţă. Unul dintre ferăstraie s-a înţepenit şi a trebuit să ceară de două ori prin radio alte lame. Pentru că gheaţa se crăpa şi se opaciza la tăiere, erau nevoiţi să se oprească şi să o topească cu torţe cu oxiacetilenă ca să vadă ce fac. Au tăiat un şanţ lat paralel cu sloiul în care era prinsă tânăra, au adus acolo o sanie şi au început s-o ridice pe ea cu nişte pârghii din lemn. Dar sarcofagul din gheaţă era prea greu, pârâia şi scârţâia, şi un capăt al saniei s-a rupt şi s-a înclinat spre apa curgătoare de dedesubt. Timp de câteva minute nesfârşite, s-au temut că trupul va aluneca şi va dispărea, dar au reuşit să strecoare frânghii în jurul lui şi să-l ţină strâns până când au proptit sania cu pari şi au îndreptat-o.

Au mai scos din gheaţa din jur pentru a reduce din greutate, dar blocul era prea mare şi nu încăpea în sacul de cadavre, aşa că au cerut prin radio prelate, l-au înfăşurat ca pe un pachet şi l-au legat

cu cabluri şi cu sfori. Şi puţin înainte de miezul nopţii, trei snowmobile şi şase oameni, trăgând de frânghii, au reuşit, în cele din urmă, să scoată din groapă sania cu încărcătura sa învelită în negru.

A mai durat o oră până au dus-o la autobuz. Pe la trei era urcată în maşina lui Charlie şi înfăşurată în pături şi în foi de carton. Doi dintre adjuncţii săi s-au oferit să-l însoţească până la Missoula, dar Charlie a refuzat. Munciseră pe brânci aproape douăzeci şi patru de ore, aşa că le-a mulţumit şi le-a ordonat să se ducă la culcare. Pe lângă oboseală, simţea şi o ciudată stare de energie şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l explica, voia să fie singur.

A trecut cu maşina prin Augusta şi a făcut apoi dreapta de autostrada 200, la o intersecţie pustie unde cu doar o lună în urmă ajutase la scoaterea a doi adolescenţi morţi dintr-o maşină implicată într-un accident. Două şosele drepte se intersectau undeva în pustietate, erau până şi semafoare, dar mereu se produceau accidente acolo. Amintirea îl tulbură şi îl făcu să se gândească la fata moartă din spate, îngheţată în saltul ei ca de balerină. Imaginea i se imprimase în memorie şi încerca, fără succes, să scape de ea.

Se tot întreba cine era şi cum de ajunsese acolo. Îşi aminti de un caz de sinucidere la Pârâul Caprei, un băiat de şaptesprezece ani care-şi scosese toate hainele, le împăturise cu grijă şi le pusese în rucsac, alături de o poezie dezlânată scrisă de el, în care încerca să explice de ce s-a sinucis. S-a aruncat de pe o stâncă, iar ceea ce a mai rămas din el a fost găsit după o lună de doi vânători. Poate cu tânăra se întâmplase la fel. Sau poate fusese un accident. Nu se raportaseră nici turişti, nici schiori dispăruţi, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Probabil că era singură şi venise de altundeva, de departe, fără să fi spus nimănui unde pleacă. Astfel de lucruri se întâmplă. Spera ca trupul să fi fost bine conservat şi să poată fi identificat.

Charlie se gândea şi la părinţii ei sau la un iubit şi prin ce trec aceştia, agonia de zi cu zi pentru că nu ştiu ce-i cu ea. Îşi imagină că şi lui Lucy i s-ar putea întâmpla acelaşi lucru. Unicul său copil dispărând aşa, dintr-odată, iar ei, mama şi tatăl, să nu ştie dacă trăieşte sau zace moartă într-un şanţ. Ce-ar face? Orice părinte ar înnebuni.

Traversă Marea Cumpănă a Apelor prin pasul Rogers şi începu coborârea pe serpentine spre Lincoln. Dar era atât de pierdut în gânduri negre, încât luă o curbă prea repede şi aproape că intră în două căprioare cu coada albă. Apăsă pe frână şi camioneta derapă şi alunecă de-a curmezişul şoselei. Auzi cadavrul lunecând în faţă şi când frână lung ca să se oprească lângă marginea drumului, acesta împinse cu atâta forţă în spatele scaunului său încât îl lovi peste ceafă de văzu stele verzi.

Charlie a mai stat câteva clipe, aşteptând să-şi revină şi să i se potolească bătăile inimii. Dacă n-ar fi fost nisip pe şosea, ar fi zburat direct în vârful copacilor. Îşi continuă drumul cu şaizeci la oră şi cu radioul deschis la maximum ca să-i ţină gândurile negre la distanţă, deşi îşi simţea ceafa pulsând.

Laboratorul de medicină legală al statului era într-o clădire elegantă din cărămidă, lângă Broadway, pe drumul spre aeroport. Le spusese celor de la secţie să telefoneze dinainte ca să se asigure că va fi cineva acolo să preia cadavrul şi să-i anunţe că e foarte greu. Primiseră mesajul pentru că îl întâmpinară doi tipi ce păreau să fie halterofili olimpici.

— Deci asta-i Jane Doe a noastră, comentă unul dintre ei în timp ce se luptau toţi trei s-o pună pe targa. Da’ aici e mai multă gheaţă decât orice altceva.

— Prospeţimea e deviza noastră, răspunse Charlie.

Au dus-o direct la morgă, unde Charlie a semnat un formular şi le-a urat noapte bună.

La intrarea în oraş, se vedea, spre răsărit, cerul care se decolora în nuanţe de roz şi cenuşiu-porumbel. Pe şosea nu erau decât câteva maşini şi camioane. S-a gândit o clipă să conducă până acasă, dar şi-a zis că nu e înţelept. Îşi terminase treaba, se simţea tot mai obosit, iar ceafa îl durea îngrozitor. Găsi un motel lângă autostrada interstatală şi îşi luă o cameră ceva mai mare decât o masă de biliard. Dar avea pat şi altceva nu conta. Trase storul de plastic bej, îşi scoase haina şi bocancii şi se vârî sub pături. Apoi îşi aminti că n-a închis celularul şi se duse plictisit să-l ia din geacă. Văzu că avea un mesaj pe căsuţa vocală. Se întoarse din nou în pat, punându-şi cu grijă capul pe pernă. Stinse lumina şi accesă mesajul.

Era Lucy. Spunea că speră că e bine şi că-i pare rău că n-a reuşit să vină la petrecere. Şi mai zicea că îi e dor de el şi că îl iubeşte foarte mult. Era aiurea, Charlie ştia asta, şi nu-i stătea în fire, iar singura explicaţie era că era rupt de oboseală. Dar, aşa singur, în întuneric, dacă şi-ar fi permis, i-ar fi venit tare uşor să plângă.

3

Aştepta de aproape un sfert de oră şi începea să se simtă ca o proastă. De cealaltă parte a micii *piazza* însorite, pardosită cu dale albe de piatră, un grup de eleve, câteva mâncând îngheţată şi toate imposibil de drăguţe, n-o scăpau din ochi şi, deşi Sarah nu înţelegea mai nimic în italiană, era sigură că vorbeau despre ea. Probabil că fetele erau acolo ca să-şi asculte profesoara, o femeie agitată, cu părul strâns, ce citea dintr-o carte. Fără îndoială că le spunea câte ceva despre galeria pe care atât ele – cât şi Sarah, dacă-i venea partenerul – urmau s-o viziteze.

Îşi scoase ţigările din geantă şi aprinse una. Avea de gând să-i acorde douăzeci de minute. Aşa spunea Benjamin. Dacă cineva te lasă să aştepţi, dă-i douăzeci de minute, apoi pleacă. E politicos şi impune, spunea el. Dacă îi aştepţi mai mult, oamenii cred că îţi lipseşte respectul de sine. O enerva că după patru ani şi jumătate, de când nu mai era cu el, urma încă regulile lui de comportament.

În nenumărate împrejurări, fie că-şi cumpăra haine, îşi alegea ceva de mâncare de pe un meniu sau îşi spunea o părere asupra unui subiect, se surprindea întrebându-se ce-ar spune Benjamin. Apoi, ca să se autopedepsească, alegea deliberat cealaltă variantă, opta pentru o culoare sau un aperitiv pe care ştia că le detestă, sau emitea o părere care l-ar fi făcut pe el să protesteze vehement. Problema era că, după atâţia ani împreună, punctele lor de vedere coincideau aproape întotdeauna. Iar preţul revoltei ei se reflecta în hainele noi oribile care-i atârnau în dulap.

Era ultima ei zi la Veneţia şi nu voia s-o irosească aşteptând un om complet străin, un tip cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr, care aproape

sigur că o şi uitase. Avusese de gând să-şi petreacă ziua prin magazine, să cumpere cadouri pentru cele câteva persoane care-o aşteptau acasă. Şi ca să termine la timp, pentru a se întâlni cu tânărul, se sculase, luase micul dejun şi plecase de la hotel înainte de ora opt.

Se întâlniseră cu o dimineaţă în urmă, pe feribotul spre Torcello. Grupul ei se despărţise şi doar câţiva au vrut să facă excursia de o oră de traversare a lagunei. Cei mai mulţi erau cupluri de pensionari sau perechi de prietene, fie din New York City, fie din New Jersey. Toţi erau cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Sarah şi nu prea avea nimic în comun cu ei. Prea se plângeau întruna de mâncarea de la hotel şi de cât de scump e totul, întreaga săptămână păstrase distanţa, refuzând politicos ofertele de socializare. Prietena ei cea mai bună, Iris, cu care ar fi trebuit să vină în excursie, renunţase în ultimul moment pentru că mama ei suferise un atac cerebral. Probabil c-ar fi trebuit să renunţe şi Sarah. Dar nu fusese niciodată la Veneţia şi n-ar fi vrut să piardă ocazia.

Pe feribot a trăncănit o vreme cu văduvele vesele – două femei din Newark care râdeau întruna – dar a reuşit să se retragă în spate ca să caute un loc unde să poată sta şi citi liniştită sau să se uite la apa verde şi la vaporaşele care treceau.

Tânărul a urcat când feribotul s-a oprit la Lido. Şi-a găsit un loc pe celălalt rând de scaune, cu faţa îndreptată în aceeaşi direcţie. Avea între douăzeci şi cinci şi cel mult treizeci de ani şi era îmbrăcat clasic, într-o cămaşă albă şi pantaloni negri cu dungă. O surprinse privindu-l şi i-a zâmbit plăcut. Ea i-a întors politicoasă zâmbetul şi şi-a coborât repede privirea pe carte, sperând că nu-i va vedea îmbujorarea care i-a cuprins obrajii. L-a văzut cu coada ochiului scoţând un caiet de desen din geanta neagră de piele. A dat paginile până a ajuns la cea pe care o căuta, apoi a scos un stilou şi a început să lucreze.

Sarah a văzut că era un desen precis în tuş negru al unui *palazzo* vechi. Se vedeau fragmente de stuc tocit şi volute ornamentale la ferestre. Lucra la detalii, poate că le adăuga din memorie sau erau rodul imaginaţiei sale. A surprins-o din nou privind şi, amabil, i-a arătat ce face. Au început să vorbească. Într-o engleză „hotărâtă", deşi cam stricată, i-a spus că e din Roma şi că vine la Veneţia în fiecare primăvară să-şi viziteze o mătuşă bătrână. Desenul reprezenta casa ei.

— E impresionantă, spuse Sarah.

— Am făcut-o eu să arate mai impresionantă decât e. Îi place.

— Desenezi foarte bine.

— Mulţumesc, dar ştiu că sunt prea tehnic. Sunt student la… *architettura.*

— La arhitectură. Şi soţul meu era arhitect.

— Ah. Şi nu mai este?

— Nu, nu. *Este* arhitect, dar nu mai este soţul meu.

Când au ajuns la Torcello au pornit împreună pe aleea care şerpuia de la doc până la vechea biserică Santa Fosca. Soarele de primăvară timpurie era fierbinte şi se reflecta în cimentul alb. Sarah şi-a scos puloverul şi şi l-a legat în jurul coapselor ca o adolescentă. Era îmbrăcată într-un tricou roz fără mâneci şi în fustă albă din in.

Tânărul i-a spus că venise să deseneze faimoasa clopotniţă din Torcello. Părea să ştie o mulţime de lucruri despre istoria insulei. Localitatea a fost fondată în secolul al V-lea, cu mult înainte de Veneţia. A fost cândva un loc înfloritor, cu o populaţie de douăzeci de mii de locuitori. Dar malaria a alungat oamenii şi majoritatea clădirilor erau în ruină sau dispăruseră. În prezent mai locuiau acolo doar câţiva zeci de oameni.

Lângă biserică, i-a arătat tronul grosolan sculptat în piatră despre care se spune că i-a aparţinut hunului Attila.

— Chiar crezi că a stat pe el? l-a întrebat ea.

— Oricum, nu mult timp. Nu pare prea confortabil.

— Poate că de-asta a şi fost atât de rău.

Au intrat în biserică. Interiorul era răcoros şi întunecat, plin de şuşoteli respectuoase. Au rămas o vreme cuprinşi de veneraţie în faţa unui mozaic din aur cu Madona şi Pruncul. El i-a şoptit că, după părerea lui, era cel mai frumos lucru din toată Veneţia, exceptând poate Scuola Grande di San Rocco. A întrebat-o dacă a fost acolo şi, când i-a răspuns că nu, s-a oferit să i-o arate a doua zi. Flatată şi amuzată de atenţia acestui bărbat frumos şi sfios care, cu tenul său perfect, cu dinţii perfecţi şi cu ochii căprui limpezi, îi putea fi fiu, acceptă. Au stabilit unde să se întâlnească. L-a lăsat să deseneze clopotniţa şi doar când şi-au dat mâinile să-şi ia rămas-bun şi-au spus numele. Iar al lui, nici nu se putea altfel, era Angelo.

Şi acum iat-o aici, aşteptând aşa cum promisese, ca o proastă, în faţa Scuola Grande sau cum naiba s-o mai fi numit, în chicotelile unor şcolăriţe care probabil, dat fiind că fuma şi se străduia prea mult să pară şic cu ochelarii de soare şi cu rochiţa Armani gen „marinar”, o credeau vreo târfă ieşită de mult la pensie. Îl aşteptase douăzeci şi două de minute (cele două în plus ca o jalnică sfidare la adresa fostului ei soţ) şi cu asta basta. Strivi ţigara cu pantoful, scoase limba celei mai insolente dintre şcolăriţe şi plecă.

După trei minute se auzi strigată şi, uitându-se înapoi, îl văzu pe Angelo alergând peste podul pe care tocmai îl traversase. Îl aşteptă şi îi zâmbi cu răceală. Printre gâfâieli, reuşi să-i spună că mătuşa lui nu se simţise bine de dimineaţă. Doamne iartă-l, se gândi Sarah, dar putea găsi ceva mai plauzibil. Dar el părea atât de sincer abătut şi plin de remuşcări pentru că a făcut-o să-l aştepte, încât n-a putut să nu-l ierte. Da, da, era o fleaţă, dar ce naiba? Se simţea mult mai bine cu el decât cu

văduvele vesele, care probabil că o şi catalogaseră drept snoabă.

Scuola Grande era plină de picturi de Tintoretto. Sala superioară era vastă şi întunecată, decorată somptuos în pluş roşu şi lemn de nuc lustruit care lucea în lumina aplicelor de pe pereţi. Înăuntru se aflau cincizeci-şaizeci de persoane şi toate, până şi elevele care intraseră şi ele, se uitau în uimire şi tăcere la picturile care împodobeau pereţii şi tavanul. Tablourile erau slab luminate şi Sarah a trebuit să-şi pună ochelarii ca să vadă temele religioase pe care le reprezentau.

Angelo era un ghid atent şi informat, la fel ca şi în ziua precedentă, pe insulă. I-a spus în şoaptă că respectiva clădire a fost construită la începutul secolului al XV-lea şi i-a fost închinată lui San Rocco, sfântul-patron al bolilor contagioase, în speranţa deşartă că ar putea salva oraşul de ciumă. Tintoretto, spunea Angelo, a decorat-o timp de aproape o jumătate de secol. Informaţia putea fi uşor obţinută din orice ghid şi i-a trecut prin minte gândul crud că poate el are obiceiul să agate astfel turistele de o anumită vârstă.

Cea mai renumită dintre lucrările lui Tintoretto, *Răstignirea,* se afla într-o cămăruţă alăturată şi au rămas mult timp acolo, privind-o. Pentru Sarah, religia a fost întotdeauna ceva destul de confuz. Mama ei era catolică nepracticantă, iar tatăl ateu nepracticant, acum, la şaptezeci de ani, pendulând, la limita agnosticismului, spre un fel de credinţă încă amorfă. Benjamin condamna mereu orice formă de credinţă religioasă ca o scuză convenabilă pentru a nu se gândi la aşa ceva. Şi deşi Sarah nu mergea atât de departe în scepticismul ei, atitudinea sa faţă de această problemă – şi de atâtea altele – era influenţată de el.

Aşa că, probabil, într-o nouă încercare, zadarnică şi aproape instinctivă, de a scăpa de influenţa lui şi de a se afirma ca persoană în stare

să gândească singură, îşi permise să fie mişcată de tablou. Era un tumult de suferinţă şi frumuseţe, fiecare grup de personaje trăindu-şi propria dramă. Iar Iisus prins în cuie, cu braţele întinse şi cu o aură de lumină pe fundalul cenuşiu al cerului, privindu-Şi de pe cruce călăii, iradia o asemenea seninătate, încât Sarah fu cuprinsă de o năzuinţă greu de înţeles şi de exprimat.

Îşi simţea ochii umezi în spatele ochelarilor, dar reuşi să-şi oprească lacrimile. Era sigură însă că tânărul văzuse. Îi spunea ceva despre obiceiul lui Tintoretto de a include în lucrările sale şi câte un autoportret, dar se întrerupse şi se îndreptă spre alt tablou. Sarah îi era recunoscătoare. Dacă ar fi încercat s-o atingă sau s-o consoleze, precis şi-ar fi pierdut controlul şi ar fi izbucnit în suspine. Şi aşa plânsese destul în aceşti ultimi ani. O nedumerea şi chiar o enerva puţin faptul că un simplu tablou o face aproape să cedeze nervos şi se agăţă de această enervare pentru a-şi veni în fire.

S-a simţit uşurată când au ieşit. Au ajuns la Canal Grande la timp pentru a prinde vaporaşul până la podul Rialto, unde Angelo i-a spus că ştie un mic restaurant la care mănâncă veneţienii, nu turiştii. Era un local modest, pe o alee îngustă. Chelneri cu haine albe, care lui Sarah i se păreau ciudat de scunzi, se strecurau grăbiţi printre mese, cu tăvi pline cu fructe de mare proaspete şi paste aburinde. Cel care le-a luat comanda a făcut-o cu o politeţe rece.

I-a spus lui Angelo să aleagă şi pentru ea, că ei îi place aproape orice. El a comandat o salată cu roşii dulci, busuioc şi mozarella de bivoliţă, şi apoi un peşte la grătar, al cărui nume nu-i spunea nimic, dar care, când i-a fost adus, a văzut că semăna cu bibanul-de-mare. Au băut o sticlă întreagă de vin alb şi el i-a spus că e făcut din struguri de pe ţărmul estic al lacului Garda. Era rece şi onctuos, iar Sarah, care a băut prea mult, se ameţise uşor.

Nu se simţea niciodată în largul ei când vorbea despre sine. Era un subiect pe care-l considera total neinteresant pentru ceilalţi. Desigur, după plecarea lui Benjamin, s-a mai schimbat. Iris şi alte câteva prietene apropiate, care s-au strâns în jurul ei, n-au lăsat-o în pace şi au îndemnat-o să cerceteze împreună cauza eşecului căsniciei sale, să descopere toate colţişoarele şi toate chichiţele ascunse, până n-a mai rămas nimic şi s-au săturat toate.

Şi totuşi, cu mult înainte, aproape de când ţinea ea minte, când era măritată cu Benjamin şi erau fericiţi – cel puţin ea – îşi pusese la punct o tehnică simplă prin care evita să spună prea multe despre ea. Prefera să pună întrebări şi a descoperit destul de curând că, cu cât erau mai directe şi mai personale, cu atât mai repede persoana întrebată (mai ales dacă era cineva străin sau un bărbat) va începe să vorbească despre sine, uitând s-o mai întrebe şi pe ea ceva. Şi exact aşa proceda acum cu Angelo.

L-a întrebat despre Roma, despre studiile sale, despre ce fel de arhitectură îl interesează, despre mătuşa lui (a cărei boală părea, în mod surprinzător, reală). În cele din urmă, l-a făcut să vorbească până şi despre o prietenă germană, Claudia, cu care spera să se căsătorească într-o zi. În acest moment, diferenţa dintre mărturisirile lui şi reticenţa ei aproape totală a devenit atât de evidentă, încât el şi-a aşezat palmele pe faţa de masă albă plină de firimituri şi i-a pus câteva întrebări despre ea.

A întrebat-o dacă lucrează şi ea i-a spus că a vândut librăria şi că i se părea grozav că e liberă după atâţia ani.

— Nu ţi-a plăcut?

— Ba da, foarte mult. Cărţile sunt marea mea pasiune. Dar magazinele mici şi independente, ca al nostru, au, în prezent, probleme mari cu

concurenţa. Aşa că acum nu le mai vând, le citesc doar.

— Şi ce alte pasiuni mai ai?

— Hm. Să văd. Grădinărit. Să studiez plantele.

— Acum, după ce ai vândut librăria, te poţi ocupa de asta. Eşti… Cum se spune? O doamnă a plăcerii.

— Poate vrei să spui o doamnă leneşă.

Sarah zâmbi şi îl privi pe deasupra paharului, în timp ce mai bea o gură de vin, dându-şi seama că flirtează cu el. Parcă au trecut o sută de ani de când n-a mai flirtat cu nimeni. Credea că şi uitase cum e. Îi făcea plăcere şi, în clipa aceea, dacă el i-ar fi propus s-o însoţească la hotel, să-şi facă împreună siesta, s-ar fi putut să accepte.

— Deci ai fost căsătorită?

— Corect.

— Cât timp?

— O viaţă. Douăzeci şi trei de ani.

— Şi locuieşti la New York.

— Pe Long Island.

— Ai copii?

Dădu încet din cap. Au ajuns şi la asta. Principalul motiv pentru care evita întrebările. Simţea cum o părăseşte toată bucuria. Îşi drese vocea şi răspunse calm, pe un ton cât se poate de egal.

— Un băiat şi o fată. Douăzeci şi unu şi douăzeci şi trei.

— Şi ce fac? Sunt studenţi, nu?

— Îhî.

— La colegiu?

— Mda. Cam aşa ceva. Cerem nota?

Simţea nevoia să plece, să fie afară. Şi singură. Vedea, evident, că el e nedumerit de această schimbare bruscă. Cum se poate ca simpla amintire a copiilor să-i strice unei femei buna dispoziţie? De obicei, e subiectul care le face mai tandre. Bietul băiat n-are cum să înţeleagă nimic. Normal. Va crede probabil că pe ea o deranjează să

recunoască faptul că are copii puţin mai tineri decât el. Sau crede că nici nu e divorţată şi că e în căutarea unei aventuri, iar simpla menţionare a copiilor i-a atins coarda sensibilă. Îi părea rău pentru el şi pentru că distrugea ceea ce se crease frumos şi plăcut între ei. Dar nu avea încotro. Se ridică, scoase un card din geantă şi i-l puse în faţă, ignorându-i protestele. Apoi se scuză şi se duse la toaletă.

Afară, năuc, a întrebat-o dacă vrea să mai viziteze o galerie, dar ea a refuzat, s-a scuzat, spunându-i că nu se simte bine din cauza vinului, că nu e obişnuită cu băutura. I-a mulţumit pentru că a fost atât de drăguţ şi pentru că a fost un ghid grozav şi pentru toate lucrurile minunate pe care i le-a arătat. El s-a oferit s-o conducă la hotel, dar i-a spus că, dacă nu se supără, preferă să meargă singură. Şi-a luat rămas-bun şi i-a întins mâna, dar părea atât de pierdut, încât, până la urmă, i-a pus mâinile pe umeri şi l-a sărutat pe obraz, ceea ce l-a derutat şi mai mult. Când ea a plecat, părea şi mai nefericit.

Recepţia hotelului era liniştită. Un cuplu de englezi tineri tocmai se cazau. Aveau expresia aceea de fericire sfioasă a unei perechi aflate în luna de miere. Sarah îşi luă cheia şi se îndreptă spre lift însoţită de clămpănitul strident al tocurilor pe pardoseala de marmură albă.

— Doamna Cooper?

Se întoarse şi funcţionarul de la recepţie îi dădu un plic. Chemă liftul şi, în timp ce cablurile zăngăneau şi huruiau în spatele uşii din sticlă, îl deschise. Era un mesaj de la Benjamin, din Santa Fe, unde locuia acum cu femeia aceea. Îi telefonase la opt de dimineaţă şi din nou la zece. Voia ca ea să-l sune. Spunea că e urgent.

4

Când a telefonat agentul Kendrick, Ben şi Eve erau în pat şi se uitau la televizor, la un film cu Cary Grant. Era trecut de nouă. Eve aprinsese lumânări şi flăcările prinseseră un curent de aer de nu se ştie unde, trimiţând umbre tremurate şi şovăitoare pe pereţii aspri şi albi, peste fâşiile de pânză care atârnau pe ei şi peste tablouri. Pablo dormea în camera alăturată. Ben abia fusese să vadă ce face şi, împiedicându-se de jucării, i-a mai pus o pătură peste umerii firavi. Băiatul s-a foit şi a murmurat ceva din cine ştie ce vis, apoi s-a liniştit. Cârlionţii lungi şi închişi la culoare erau ca o aură pe pernă.

Era sâmbătă şi fusese o zi superbă de primăvară, tipică pentru Santa Fe, iar Ben se simţea minunat. Aerul uscat al deşertului, încărcat de mirosul liliacului şi al cireşilor, cerul de un albastru-adânc şi lumina – lumina aceea vie, curată, aproape şocantă din New Mexico cu umbrele sale ascuţite de pe pereţii caselor, o lumină care ar fi stârnit şi într-un filistin daltonist dorinţa de a pune mâna pe pensulă – îi induceau ceva foarte apropiat de euforie, chiar şi după patru ani de când trăia aici.

Au fost toţi trei cu jeepul să ia un mic dejun târziu la piaţa din satul Tesuque, apoi au vizitat talciocul, unde Pablo a alergat în faţa lor ca un cercetaş, descoperind diverse lucruri, chemându-i apoi să vină să vadă. Eva şi-a cumpărat o rochie veche cu volane violete, maro şi portocalii, croită pe bie. Sub una dintre mâneci avea o gaură şi s-a tocmit până când femeia i-a lăsat-o la treizeci de dolari, iar când s-au îndepărtat i-a şoptit că nu e nicio problemă s-o repare şi că valorează cel puţin o sută.

În soarele blând de după-amiază, în curtea mică din spate, cu cireşul supraîncărcat de flori roz, au pus la grătar ton cu ardei roşii şi cu *zucchini,* iar

Pablo a jucat şah cu fetiţa suedeză din vecini. Casa lui Eve era una dintr-o enclavă de şase, ridicate pe versantul sudic al unei văi cu salvie şi pini pitici care se îngusta spre partea vestică a oraşului. Avea un singur nivel şi era construită din cărămidă nearsă crăpată, cu colţurile rotunjite, iar uşile erau din pin sur vechi. Casa şi curtea ar fi intrat de trei ori în locuinţa din Long Island unde Ben a trăit atâţia ani cu Sarah şi unde ea rămăsese acum singură, dar o prefera totuşi pe aceasta. Îi plăcea funcţionalitatea sa simplă, veche, felul în care reuşea să se identifice cu pământul care o înconjura. Îi plăcea pentru că era a lui Eve şi, mai mult încă, pentru că nu era a lui. Îi plăcea să se simtă – la fel cum îl făcea să se simtă şi Pablo – necopleşit, să se simtă el însuşi. Iar acest lucru îl făcea, bineînţeles, să se simtă mai tânăr şi mai fără probleme decât s-ar fi cuvenit pentru un bărbat de aproape cincizeci şi doi de ani.

Exact când se pregăteau să mănânce, copiii au venit alergând pe alee, foarte agitaţi, spunându-le că s-au întors păsările-colibri. Văzuseră una lângă atelierul lui Eve, unde curtea era mai degrabă junglă decât grădină. Eve i-a întrebat ce fel de colibri cred ei că sunt. Era prea devreme pentru cei roşcovani, era ea de părere, şi din ceea ce reuşeau copiii să-i spună trebuie să fi fost cei cu guşa neagră. După cină, şi după ce Pablo a făcut baie şi şi-a pus pijamaua, au căutat prin debara borcănelele lor şi, după ce le-au umplut cu apă cu zahăr, le-au agăţat de o ramură joasă a cireşului.

Pablo voia să rămână treaz să vadă dacă vin păsările şi, în timp ce Eve făcea baie, Ben a stat pe canapea cu băiatul, cu braţul pe după umerii săi, citindu-i *Comoara din insulă* şi inspirându-i mirosul cald şi dulce – copilul altui bărbat pe care ajunsese să-l iubească de parcă ar fi fost al lui. Băiatul avea aproape opt ani, dar era scund şi slab şi părea mai mic. Păsările colibri nu au mai venit

şi, când s-a întunecat, Ben l-a dus, aşa adormit, în pat.

Eve a fost cea care a răspuns când a sunat Kendrick, şi Ben şi-a dat seama, după faţa şi vocea ei, despre ce e vorba. I-a dat telefonul şi a dat mai încet televizorul. Apoi s-a ridicat şi s-a sculat din pat, deşi Ben a întins mâna încercând s-o facă să rămână. Întotdeauna pleca şi îşi găsea ceva de făcut atunci când Ben vorbea cu cineva din viaţa lui anterioară. Când el i-a spus o dată acest lucru, i-a răspuns că nu vrea să-l sufoce, deşi bărbatul bănuia că vrea să se şi apere. I-a şoptit că se duce să facă nişte ceai şi că se întoarce imediat.

Agentul special Dean Kendrick lucra lângă Denver şi devenise principalul om de legătură al lui Ben cu FBI. Au mai fost şi alţii cu care a discutat în cei trei ani şi jumătate de când fugise Abbie şi era sigur că şi mai mulţi fuseseră cei care l-au urmărit şi i-au pus microfoane în telefoane, i-au supravegheat e-mailurile şi i-au monitorizat conturile bancare, bărbaţi şi femei fără chip care ştiau probabil mai multe despre obiceiurile lui decât el însuşi.

Cei ale căror nume le cunoştea şi pe care îi sunase o dată la câteva săptămâni ca să ceară veşti erau destul de politicoşi, dar foarte rar prietenoşi. Kendrick era însă altfel. Părea plin de înţelegere şi îi devenise aproape prieten, deşi Ben îl văzuse doar o singură dată. Chiar îşi spuneau pe nume. Poate că îşi făcea doar meseria mai bine decât ceilalţi. Oricum, îl făcea pe Ben să se simtă mai în largul lui şi, bineînţeles, dacă se simţea aşa, poate că îi scăpa ceva, vreo informaţie secretă care să-i ajute s-o prindă şi s-o condamne pe fiica lui. Din păcate, Ben nu avea niciun secret.

— Ben, ce faci?

— Bine. Tu?

— Bine. E cineva pe lângă tine?

Întrebarea părea ciudată, dat fiind că tocmai vorbise cu Eve.

— Da. Ne uitam la un film. De ce?

— Am veşti. Despre Abbie. Voiau să trimită un om de-al nostru din Albuquerque la tine să-ţi spună personal, dar cred că-i mai bine să-ţi spun eu.

Tăcu. Ben anticipa ce vrea să spună.

— N-am veşti bune.

I s-a strâns inima. Ce însemna veşti bune sau rele când era vorba de Abbie? Bune sau rele pentru cine? Fata nu mai sunase pe nimeni – nici pe el, nici pe Sarah, nici măcar pe fratele ei Josh – de aproape trei ani. Dacă FBI-ul a prins-o, asta ar fi desigur o veste bună, nu? Înghiţi.

— Ei?

— I-au găsit corpul în Montana, lângă Abruptul munţilor Stâncoşi, la vest de Great Falls. E acolo de mai mult timp. Ben, îmi pare foarte rău.

Cary Grant era tocmai pe punctul de a primi bătaie de la cei doi duri. Încerca să-i ia cu frumosul, dar nu-i mergea. Ben simţi cum i se blochează mintea. Fiica lui moartă? Înţelegea conceptul, dar era ceva care nu-i intra în cap. Eve a apărut în uşă cu două ceşti de ceai verde. S-a oprit şi a rămas nemişcată, cu părul lung căzându-i pe umerii palizi, cu ceştile aburind în mână, cu lumina lumânărilor dansându-i pe rochia de casă din satin de culoarea piersicii. Îl privea cu ochii ei căprui… ştia.

— În ce stare…

Ben nu reuşi să-şi termine gândul. Fetiţa lui descompusă, un cadavru mâncat de animalele sălbatice. Nu.

— Adică, sunteţi siguri că e ea?

— Sută la sută. Amprentele şi ADN-ul. Ben, îmi pare foarte rău.

A urmat o tăcere lungă. Lui Ben i se părea că se uită la lumea lui care se desprinde şi se îndepărtează încet de el. Eve a pus jos ceştile cu ceai şi a venit să se aşeze lângă el, pe pat, înconjurându-i umerii cu braţul rece. Kendrick aştepta şi după ce Ben şi-a mai revenit au

continuat discuţia. Chestiuni practice cu ajutorul cărora Ben şi-a construit un scut fragil care să-l apere de şoc. Delicat, Kendrick l-a întrebat dacă s-o anunţe el pe Sarah, dar Ben i-a spus c-o va face el însuşi şi că, în orice caz, ea era în Italia. Din convorbirea telefonică avută cu două zile în urmă cu Josh aflase că urma să se întoarcă abia luni.

Kendrick a mai spus încă o dată că îi pare foarte rău şi că îl mai sună a doua zi dimineaţă. Atunci vor discuta despre înmormântare şi despre ce să spună presei. Pentru că va trebui dată o declaraţie.

— Da, răspunse Ben. Bineînţeles.

Ben i-a mulţumit, a închis şi a rămas aşa, uitându-se fix la televizorul unde se derula genericul filmului. Luă telecomanda şi-l închise. Şi abia apoi începu să plângă.

După o oră, cu capul pe pieptul lui Eve al cărei halat era ud de lacrimi, începură să discute despre ce era de făcut. Ben se întreba dacă să nu-i spună mai bine lui Sarah când se întoarce. S-o scutească de lungile ore din avion când nu va avea pe nimeni s-o consoleze, cu toată amărăciunea închisă în ea. Poate că e mai bine să plece la New York şi s-o aştepte la avion şi să-i spună atunci. Dar Eve, cu mintea mai limpede decât el, ca mamă şi mai înţeleaptă în astfel de chestiuni, i-a spus că nu poate aştepta atât. Sarah avea dreptul să afle imediat şi-l va învinovăţi dacă n-o anunţă.

Au calculat că la Veneţia era acum şase dimineaţa. Prea devreme să sune. S-o mai lăsăm să doarmă, s-a gândit Ben. Să-i mai dăm două ore fără durere. Fără această nouă durere. O să-i telefoneze la miezul nopţii. Atunci se vor hotărî ei doi cum să-i spună lui Josh şi bunicilor şi cui mai trebuia.

În timp ce aşteptau, i-a povestit lui Eve ce i-a spus Kendrick despre declaraţia pe care trebuia s-o dea presei. Acum câţiva ani, Abbie Cooper, fetiţa bogată devenită ecoteroristă, căutată în toată America pentru crimă, era un subiect de senzaţie. I

se dedicaseră show-uri întregi de televiziune, cu reconstituiri dramatice ale lucrurilor de care era acuzată că le-a făcut. Luni de zile, Ben a fost nevoit să răspundă, săptămână de săptămână, la cinci-şase telefoane de la reporteri care încercau să prezinte lucrurile din alte unghiuri. Dar, odată cu trecerea timpului, şi fără nicio arestare, şi-au pierdut interesul şi a scăpat. Poate că nu vor face prea mult tărăboi acum, că a fost găsită moartă. Sau poate că da.

La miezul nopţii a telefonat la Veneţia şi i s-a spus că *signora* Cooper a ieşit deja. Iar când a mai sunat, după două ore, tot nu revenise. Au aşteptat, mai aţipind din când în când, unul lângă altul, iar lumânările au ars aproape de tot şi s-au stins una câte una. La un moment dat, când Eve dormea cu spatele spre el, cu şoldul cald lipit de burta lui, s-a trezit şi a plâns din nou, sub lumina secerii lunii care trecea prin dreptul ferestrei.

A fost trezit brusc din somn cu puţin înainte de şapte. Eve era în picioare lângă pat şi-i întindea telefonul care suna.

— E Sarah.

I-a văzut numele afişat, dar era atât de dezorientat din cauza somnului, încât, o clipă, s-a întrebat de ce îl sună. Apoi l-a copleşit realitatea: fiica lor era moartă.

Eve era deja îmbrăcată. În spatele ei, pe fereastră, intrase o rază piezişă de lumină în care jucau firicele de praf. S-a ridicat în capul oaselor şi a luat telefonul, iar ea l-a sărutat pe frunte şi a ieşit. Îi lăsase o ceaşcă de cafea pe noptieră. Îl auzea pe Pablo strigând în bucătărie. A apăsat butonul verde al telefonului şi a spus alo.

— Benjamin?

Vocea ei părea încordată şi răguşită, abia de-o recunoştea. Numai ea îi spunea Benjamin.

— Iubito…

Îl certase de mai multe ori că-i spune aşa – *nu ştiu ce sunt eu pentru tine acum, Benjamin, dar cu*

siguranţă nu sunt iubita ta – dar îi era greu să se dezobişnuiască după atâţia ani. De această dată l-a întrerupt înainte de a-l termina de zis.

— Ce s-a întâmplat? Abbie? Au găsit-o?

A tresărit întrebându-se de unde ştie. Dar ei nu mai discutau decât despre copii. Apoi şi-a dat seama că prin *găsită,* ea vrea să spună în viaţă. A înghiţit în sec, străduindu-se încă să se dezmeticească.

— Sarah…

— Pentru Dumnezeu, Benjamin! Spune-mi!

— E moartă.

— Cum?

Era mai degrabă o inspirare decât o şoaptă. Cum de i-a trântit-o aşa? Kendrick îi dăduse vestea cu mai multă delicateţe. Se bâlbâi.

— I-au găsit corpul. În Montana. Undeva în munţi.

— Nu. Nu, Abbie. O, nu, nu…

A început să hohotească şi să se tânguie, apoi a încercat să spună ceva, dar n-a reuşit. Şi pentru că vaietul era atât de sfâşietor, a început el să vorbească, doar ca să nu-l mai audă. A vorbit şi a tot vorbit, încercând să pară calm şi limpede, spunându-i ceea ce ştia, despre ADN şi amprente şi unde era cadavrul şi despre hotărârile pe care trebuie să le ia, până când ea a ţipat la el şi i-a spus să tacă. Şi atunci lui i s-a stins vocea şi şi-a pierdut controlul, de parcă toate acele cuvinte l-ar fi golit şi sleit.

Şi, despărţiţi de atâţia mii de kilometri şi de o altă distanţă mult mai mare, au jelit amândoi la unison, dar fiecare pentru sine, viaţa tânără pe care au creat-o împreună, au iubit-o şi au pierdut-o fiecare, separat.

Firma de pompe funebre, aşa i s-a spus lui Ben, era la mică distanţă cu maşina de aeroportul Missoula şi se hotărâse deja să meargă acolo imediat după ce aterizează. Nu i-a spus lui Sarah

ce are de gând şi ştia că ar fi trebuit probabil s-o aştepte să sosească de la New York ca să meargă împreună. Dar când a aterizat şi şi-a deschis telefonul a găsit un mesaj de la ea în care-i spunea că şi-a amânat zborul şi că va ajunge la Missoula abia seara, iar până atunci la pompele funebre se va închide. Asta însemna să meargă abia mâine. Nu putea să aştepte atât.

În ciuda asigurării date de Kendrick că identificarea era sigură în proporţie de sută la sută, Ben mai avea totuşi o umbră de îndoială că s-ar putea să fie o greşeală la mijloc. Citise odată despre un caz în care s-a întâmplat aşa ceva. Cineva amestecase două seturi de analize, punând numele greşit. Trebuia s-o vadă, să vadă cu ochii lui că e Abbie.

Avea doar bagaj de mână şi a fost printre primii care a coborât. Tânăra veselă de la ghişeul Hertz l-a întâmpinat ca pe un vechi prieten, dar probabil că aşa fusese învăţată să facă.

— În vacanţă?

— Nu, am venit… să-mi văd fiica.

— Ce bine. E la UM – Universitatea din Montana – nu?

— A fost, da.

În câteva minute a terminat cu hârţogăraia. I-a spus numărul din parcare al maşinii, i-a dat documentele şi cheile.

— Gata. Petrecere frumoasă.

Ben i-a mulţumit şi a ieşit prin uşile duble de sticlă. Cerul era acoperit de nori de culoarea ardeziei, iar aerul era cald şi fremătător de parcă se pregătea de ploaie. Abbie spunea că în Montana vremea era precum cutia cu bomboane de ciocolată a lui Forrest Gump: nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Îşi amintea de prima vizită la Missoula, cu mai bine de cinci ani în urmă, când el şi Sarah au însoţit-o să vadă universitatea. Era la sfârşitul lui octombrie şi când au sosit erau douăzeci şi şase de grade. A doua zi dimineaţa,

zăpada era de treizeci de centimetri şi au trebuit să se ducă să-şi cumpere haine groase. De la un magazin de pe North Higgins i-au cumpărat lui Abbie o geacă de schi Patagonia, de culoarea cireşei, care i-a costat peste două sute de dolari. Doamne, cât de frumoasă era în acea zi. Atât de încrezătoare, atât de bucuroasă.

Ben s-a oprit. Nu trebuie să se gândească la ea în acest fel. Erau prea multe de pus la punct, trebuiau luate decizii importante, de discutat cu multă lume, cu şeriful, cu cei de la FBI, să vadă ce cred ei că s-a întâmplat. Dacă se lasă cuprins de astfel de amintiri şi o vede strălucitoare şi fericită, precis se pierde şi nu mai este în stare să judece cum trebuie. Şi, mai ales, trebuie să fie tare pentru Sarah. Nu voia s-o dezamăgească, să-i mai dea încă un motiv pentru care să-l urască.

Închiriase o maşină japoneză, argintie, şi a trebuit să dea scaunul în spate cât a putut ca să-i încapă picioarele sub volan. Sarah o să creadă probabil că e meschin şi că ar fi trebuit să închirieze una ceva mai mare. Nu se mai văzuseră de un an şi simţea deja cum i se strânge stomacul de groază. Porni, ieşi din parcare şi se îndreptă încet spre autostradă.

A doua oară când au vorbit la telefon, înainte de a pleca din Italia, Sarah îşi regăsise stăpânirea de sine. Era distantă şi trata problema aproape ca cineva angajat să facă asta. N-au mai vărsat niciunul nicio lacrimă. Ben se aştepta la o discuţie, dar a trebuit, în schimb, să asculte o listă de anunţuri. Corpul va fi trimis la New York, i-a spus ea, şi acolo va fi înmormântarea, acolo unde locuiau toţi cei pe care-i iubise Abbie. Bineînţeles, acest *toţi* îl excludea pe Ben, dar el nu spuse nimic. Trebuia să fie înmormântată, pentru că aşa se făcea în familia lui Sarah. Ben se gândea să sugereze incinerarea, iar cenuşa să fie împrăştiată aici în Montana, locul pe care Abbie spunea că-l iubeşte

cel mai mult pe lume. Dar nu voia să genereze discuţii din această cauză.

Şi asta nu era tot. Sarah îi telefonase deja lui Josh la New York. Era, l-a informat ea pe Ben, „distrus, dar altfel bine”. Felul în care urmau să-l anunţe pe fiul lor era un alt subiect pe care Ben se aşteptase să-l discute. Era furios. Era pregătit să plece la New York să-i spună personal şi acum îi părea rău că n-a făcut-o. Mai mult, Sarah aranjase ca băiatul să stea la Bedford cu părinţii ei. De fapt, aceştia şi veniseră să-l ia. Sarah urma să-l vadă, pe fugă, când ajunge, apoi să ia avionul spre Missoula. Josh, i-a mai spus, nu venea cu ea.

Ben era astfel pus în faţa faptului împlinit şi înlăturat total. Şi, ca de obicei, şi-a înghiţit mânia şi nu a spus nimic. Era tehnica pe care Sarah o folosise de nenumărate ori de când a plecat el, iar acum şi-a desăvârşit-o, excluzându-l din deciziile importante privind copiii cu un astfel de aplomb – uneori chiar prietenos – încât i se părea de prost-gust să se plângă. Mesajul pe care i-l transmitea era întotdeauna acelaşi: plecând, demonstrase totala sa lipsă de dragoste pentru ei şi îşi pierduse dreptul de a mai fi consultat.

Uneori o făcea cu asemenea măiestrie, încât îl şi impresiona. Şi, deşi era surprins că vrea să-i dea şi astăzi o lecţie, îşi dădu seama că, de fapt, se întrecuse pe ea însăşi. Pentru că acum va trebui să-l sune pe Josh în tabăra duşmană a fostelor sale rude prin alianţă. George şi Ella Davenport l-au considerat întotdeauna nedemn de preţioasa lor fiică, iar plecarea lui le-a justificat dispreţul. Ben era acum, pe bună dreptate, expediat undeva în categoria inferioară a trişorilor, mincinoşilor şi rataţilor.

Imediat după ce a terminat de ascultat lista de hotărâri ale lui Sarah, l-a sunat pe Josh pe mobil.

— Bună, Joshie.

— Bună.

— Am vrut să vin să-ţi spun despre Abbie, dar mami mi-a spus că te-a anunţat ea.

— Da.

— Ce faci?

— Binişor.

A urmat o pauză lungă. Lui Ben i se părea că aude şoapte în fundal.

— Eşti cu bunica şi cu bunicul?

— Da. Suntem în maşină.

— A, bine. Salută-i din partea mea.

— Da.

— Mami mi-a spus că nu vii la Missoula.

— Spune ce ai de spus.

Vocea îi era atât de uniformă şi egală, încât Ben se întrebă dacă băiatul n-a luat prea multe din antidepresivele care i se administrau de câteva luni. Sau poate că era doar ameţit din cauza veştii ori nu se simţea în largul lui să vorbească în faţa Ellei şi a lui George. Ben îşi reproşa că nu s-a dus la New York. El ar fi trebuit să fie cu fiul lui, nu cei doi.

— Da, cred că ai dreptate. Uite, mă suni când eşti singur.

— Bine.

— Pa. Te iubesc.

— Da. Pa

Firma de pompe funebre şi crematoriul „Panorama Văii" – „La dispoziţia celor îndureraţi din Missoula din 1964" – era încadrată de o parcare de maşini second-hand şi un bar cu aspect sinistru numit *Mountain Jack.* De jur împrejur avea o fâşie îngustă de iarbă, care se străduia să pară paradiziacă. Ben îşi lăsă maşina în parcarea goală şi porni spre recepţie cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Clădirea era plină de stâlpi neoclasici şi de ornamente răsucite din stuc, un hibrid curios între templu şi *hacienda* care, în alte împrejurări, l-ar fi făcut să zâmbească. În spatele ei, mult spre vest, fulgere brăzdau cerul

gri-metalic, ca un giulgiu lăsat peste munte. Mirosea a praf umed şi exact când a intrat sub porticul acoperit au început să cadă pe asfalt primele picături mari de ploaie.

Holul de la recepţie era mare şi liniştit, cu mochetă roz-ciupercă şi pereţi în culoarea magnoliei, decoraţi cu aranjamente de flori uscate şi gravuri înrămate. Într-un colţ, un televizor cu sonorul dat la minimum ţinea de urât unei mese cu două scaune goale tapisate în pluş albastru. Ben a apăsat butonul neauzit de la recepţie şi, în timp ce aştepta, se plimba cu paşi tot neauziţi, uitându-se la tablouri. Toate erau peisaje şi reprezentau ceva legat de apă – un râu, lac sau ocean. Elementul lor comun era un soi de linişte impasibilă, fără nimic prea emoţionant sau riscant, nici apusuri, nici ceruri înnorate, nicio aluzie la iad sau la Judecata de Apoi. Se întreba dacă le-au ales special pentru a răspunde sensibilităţii spirituale a clienţilor. Poate că au făcut-o pentru el, deoarece nu era niciun munte înzăpezit pe acolo.

— Cu ce vă pot ajuta?

Un tânăr cu faţa rotundă şi prietenoasă şi un trunchi ce părea prea lung pentru picioarele sale înainta către el pe mocheta roz. Ben se prezentă şi văzu o uşoară ajustare a zâmbetului tânărului: nu o exagerare, ci o încercare de a-şi doza corect compasiunea profesională. Se numea Jim Pickering şi cu el vorbiseră la telefon Ben şi Sarah.

— A sunat soţia dumneavoastră să spună că nu veniţi astăzi.

— Ea şi-a amânat zborul. Eu am venit azi-dimineaţă de la Albuquerque. Suntem divorţaţi.

Nu ştia de ce a trebuit să-i spună asta, dar bărbatul dădu din cap, reajustându-şi din nou zâmbetul, adăugându-i mai multă înţelegere.

— Aş putea să văd?…

Ben nu reuşi să termine propoziţia. Să spună Abbie? Fiica mea? Corpul?

— Sigur. Suntem gata.

— Voiam să, ştiţi, să fiu sigur…

— Înţeleg perfect.

Îl întrebă pe Ben dacă nu-l deranjează să aştepte puţin şi se întoarse grăbit de unde venise. Dispăru pe un coridor şi se reinstală liniştea. Nu mai văzuse de mult un loc atât de bine izolat fonic. Se surprinse întrebându-se ce materiale au folosit. Ce se întâmpla cu el? Aştepta să vadă cadavrul fiicei sale şi se trezea gândindu-se la acustică.

Jim Pickering se întoarse şi-l rugă pe Ben să-l urmeze. Trecând dintr-un coridor în altul, l-a informat că au îmbălsămat-o, aşa cum le ceruse doamna Cooper, şi că echipajul care a adus-o de pe munte a simplificat mult treburile pentru că a păstrat gheaţa în timpul recuperării şi transportului. Rezultatul, spunea el, era foarte bun date fiind circumstanţele. Ben nu-şi dădea seama dacă tipul îşi laudă cu modestie calităţile profesionale sau încearcă să-şi ascundă nervozitatea.

— Nu am avut haine, aşa că e îmbrăcată în ceea ce noi numim halat de spital. Şi, desigur, nu ni s-a spus nimic despre pieptănătură sau machiaj, aşa că am mers pe aspectul natural. Dacă doriţi, se mai pot face ajustări. Iar sicriul e tot provizoriu. Doamna Cooper nu ne-a spus dacă vreţi să cumpăraţi unul de la noi sau de la firma funerară din est. Noi avem o gamă foarte variată.

— Sunt convins.

— Am ajuns. Aceasta e sala de prezentare.

S-a oprit în faţa unor uşi albe duble şi şi-a pus mâinile pe ele, gata să le deschidă. Se uită la Ben în aşteptarea aprobării lui.

— Gata?

Ben încuviinţă din cap.

Încăperea avea cam cinci metri pe trei şi era cufundată într-o lumină trandafirie dată de patru lămpi înalte, care se desfăceau la capete ca nişte crini, trimiţând lumina în sus. Sicriul simplu, din lemn, era pus pe o masă înaltă până la nivelul taliei

şi era deschis. De la uşă, Ben nu reuşi să vadă decât o bandă de satin roz, din căptuşeală.

— Vă las, îi spuse Jim Pickering. Sunt aici, nu departe pe coridor. Staţi cât doriţi.

— Mulţumesc.

Uşile s-au închis încet în urma lui. Ben a rămas acolo o clipă, încercând să regăsească o fărâmă din speranţa lui anterioară, absurdă, că ar putea fi cadavrul altcuiva. Ştia însă că este al lui Abbie. Îşi simţea pulsul rapid şi insistent în urechi, iar în stomac i se forma un sloi de gheaţă. Înghiţi în sec şi înaintă.

Trecuseră aproape trei ani de când n-o mai văzuse. Atunci avea părul vopsit negru, scurt şi ţepos, de parcă ar fi vrut să-i exprime furia. Acum însă revenise la culoarea naturală blond-roşcat, era mai lung şi era pieptănat cu grijă, încadrându-i gâtul subţire, îmblânzind-o. Faţa, cu nasul obraznic şi sprâncenele arcuite, era calmă şi nu mai semăna deloc cu imaginea desfigurată, ostilă, care-l bântuise din noaptea aceea îngrozitoare. Într-un mod pervers, moartea o îmblânzise. Fardurile aplicate de cei de la firma funerară îi dădeau un aspect inteligent şi sănătos. Iar înclinaţia bărbiei şi gropiţele de la colţurile gurii sugerau o iminenţă curioasă. Ca şi cum ceva dintr-un vis ar fi amuzat-o şi te aşteptai în orice clipă să zâmbească sau să se trezească şi să spună despre ce e vorba. Şi să deschidă ochii. Verzi cu firicele căprui, îşi dorea să-i mai poată vedea o dată.

Singurul cadavru pe care îl văzuse Ben până atunci fusese cel al tatălui său, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Iar atunci cei de la pompele funebre au greşit tot: părul, expresia, nodul de la cravată. I-au pus atât de mult roşu în obraji, fard de ochi şi ruj încât arăta ca un travestit înfricoşător.

Dar fiica lui, în halatul alb, ca o mireasă cum nu va putea fi niciodată, părea senină, inocentă şi nespus de frumoasă.

— O, scumpo, şopti el. Micuţa mea scumpă.

Apucă marginea sicriului, îşi plecă fruntea şi închise ochii. Iar suspinele îl copleşiră şi nu încercă să le oprească. Era singur şi îşi permitea să plângă pentru a fi, mai târziu, puternic pentru Sarah.

Nu ştia cât a stat acolo. Când n-a mai putut să plângă, s-a îndreptat şi s-a dus la o măsuţă pe care era o cutie cu şerveţele. Şi după ce s-a şters pe faţă şi s-a liniştit, s-a mai dus o dată lângă sicriu, s-a aplecat şi şi-a sărutat fiica pe obraz. Nu mirosea a nimic şi era rece ca o stâncă.

5

Sarah a lăsat-o pe chelneriţă să-i umple ceaşca de cafea a treia oară şi încerca să nu se uite la cei doi bărbaţi din faţa ei, care-şi terminau micul dejun. Vederea şi mirosul ouălor, şuncii şi ale cartofilor prăjiţi o îngreţoşau.

Din cauza oboselii şi a diferenţei de fus orar, luase după miezul nopţii un somnifer, care a reuşit s-o cufunde într-un fel de semicomă plină de vise neliniştitoare. S-a trezit înfăşurată în cearşafuri ca o mumie, năucă şi cu o durere de cap căreia n-au reuşit să-i vină de hac două analgezice puternice. Afară ploua încă. Ploaia nu se oprise deloc de când sosise.

Benjamin o aşteptase la aeroport şi o condusese la hotel în maşina aceea ridicol de mică pe care o închinase. Dar nu i-a spus nimic. Habar n-avea de ce trebuia să fie atât de meschin. Doamne, ce greu era! Chiar şi simpla lui vedere, felul în care îşi mânca micul dejun şi schimba banalităţi cu şeriful o înfuriau. Îşi lăsase părul mai lung şi îşi cumpărase ochelari moderni, cu ramă metalică. Tipic Santa Fe.

Benjamin reţinuse două camere alăturate la Holiday Inn Parkside. Cu o seară în urmă, după ce s-au cazat, au împrumutat o umbrelă şi s-au dus pe jos la un restaurant japonez de pe North Higgins. Mâncarea a fost bună, dar conversaţia oribil de falsă, poate pentru că încercau amândoi din răsputeri să nu vorbească despre Abbie. Benjamin abia reuşea s-o privească şi îi punea tot felul de întrebări despre Veneţia. Voia să ţipe la el să tacă din gură. Cine naiba era el? Un străin politicos alături de care şi-a dus viaţa atâţia ani şi care acum o trata ca pe un musafir ce trebuie întreţinut la o petrecere.

Ştia că e nedreaptă şi că el se purta probabil aşa din vina ei. Se pare că în creierul ei se declanşase

un curios mecanism de apărare. Nu va rezista decât dacă va fi cu el rece, irascibilă şi furioasă. Dacă-şi permite să fie mai caldă sau mai receptivă, alunecă şi se prăbuşeşte vâjâind în vârtejul negru care ştia c-o aşteaptă acolo jos. Fetiţa ei moartă, zăcând rece într-un sicriu… Nu, nu avea de gând să-şi piardă cumpătul. Dar când el i-a pus braţul pe după umeri, pe drumul spre hotel, a simţit că e gata să cedeze. Şi din nou, când a sărutat-o şi i-a spus noapte bună pe culoarul întunecat, în faţa camerei, şi s-a îndreptat fiecare spre patul din camera lui, atât de apropiate încât îşi auzeau unul altuia paşii, tusea sau apa trasă la toaletă.

Şeriful Charlie Riggs nu avea biroul la Missoula şi de aceea a sugerat să se întâlnească la micul dejun aici, la *The Shack.* Era un local la care îi dusese o dată şi Abbie şi avea o poziţie izolată, pe West Main, nu departe de hotel.

Şeriful îi aştepta, cu pălăria Stetson leoarcă de ploaie şi cu o pungă albă din plastic pe care-o pusese lângă el, pe banca din micul separeu. S-a ridicat în picioare să-i salute, un bărbat înalt, mai înalt chiar decât Benjamin, cu o mustaţă stufoasă care începea să încărunţească. Ochii blânzi erau cuprinşi de o tristeţe care, bănuia Sarah, era permanentă, şi nu doar ceva afişat de dragul lor. Avea manierele acelea demodate, de locuitor al Vestului, care ei i se păreau irezistibile.

De la început le spuse cât de rău îi părea pentru Abbie.

— Şi eu am o fiică. Nici nu vreau să mă gândesc că i s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Care nu e căutată încă pentru crimă, sper, plesni Sarah înainte de a-şi da seama ce spune.

Bietul om clipi, iar Benjamin se uită în altă parte.

— Nu, doamnă, răspunse el calm.

Se aşezară, şi cei doi bărbaţi începură să vorbească despre vreme şi alte fleacuri până sosi chelneriţa să le ia comanda. Apoi, aplecându-se şi

coborând vocea ca să nu fie auzit şi de ceilalţi, şeriful Riggs le-a spus ce s-a întâmplat. Le-a povestit cum au găsit-o schiorii pe Abbie în gheaţă şi că autopsia făcută în laboratorul de medicină legală nu a reuşit să stabilească nici cum a ajuns acolo şi nici cum a murit. I-a întrebat dacă au idee de ce se afla acolo şi Benjamin i-a spus că nu. Abbie avea răni la cap, a continuat şeriful, un picior rupt şi un umăr dislocat. Iar în plămâni avea apă, ceea ce sugerează că s-ar fi înecat. Momentan, se credea că rănile fuseseră provocate de o cădere de la mare înălţime a cărei cauză rămăsese necunoscută.

— Vreţi să spuneţi că ar fi împins-o cineva? întrebă Benjamin.

— E posibil, domnule.

Se uită la Sarah încercând, fără îndoială, să-i aprecieze sensibilitatea faţă de această discuţie. Ea se simţi vag jignită.

— Sinucidere? întrebă ea.

Benjamin o privi surprins.

— Abbie n-ar fi făcut aşa ceva.

— De unde ştii? se răsti ea.

O priviră amândoi. Părea plină de venin. Se grăbi s-o lase mai moale.

— Adică, de unde putem noi ştii? Lipseşte de atâta timp încât nu ştim ce s-ar fi putut întâmpla.

— Aveţi dreptate, doamnă Cooper, spuse blând Charlie Riggs. Trebuie să fie altceva, dar n-am descoperit încă.

Îşi dădea seama că înţelesese cum stau lucrurile între ea şi Benjamin. Probabil că o şi catalogase drept o scorpie. Trebuie să se stăpânească şi să-şi ţină gura.

— Oricum, continuă şeriful, vreau să ştiţi că această problemă e o prioritate absolută. O să mergem mereu acolo cât timp se topeşte zăpada. Poate avem noroc şi găsim ceva care să ne ajute să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Dacă vreunul din ei dorea să meargă să vadă unde a fost găsită Abbie, le-a spus el uşor stânjenit, îi conduce. Benjamin i-a mulţumit şi i-a spus că s-ar putea să se întoarcă într-o săptămână sau două. Cât de absurd şi inutil, gândi Sarah, dar reuşi să tacă. I se părea că nu poate fi nimic mai rău – în afară de vederea cadavrului, ceea ce urma să facă mai târziu, deşi nu era deloc sigură că va face faţă.

Şeriful a mai vrut să spună ceva, dar a sosit chelneriţa cu mâncarea. Apoi se pare că s-a răzgândit pentru că, în timp ce el şi Benjamin au mâncat, s-a vorbit foarte puţin. Sarah comandase nişte pâine prăjită, dar nici nu s-a atins de ea. Ceea ce dorea cu adevărat era o ţigară, dar nu avea de gând să-şi ştirbească şi mai mult demnitatea şi să iasă în ploaie să fumeze.

După ce au terminat, Charlie Riggs le-a spus că, dacă nu-i deranjează, ar vrea să-l însoţească la sediul FBI de pe strada Pattee, pentru a-l întâlni pe agentul local care trebuia să le pună câteva întrebări de rutină ce ar putea lămuri circumstanţele morţii lui Abbie. Sarah a spus că e în ordine. Apoi, cam stânjenit, şeriful a luat punga de plastic de lângă el.

— Acestea sunt hainele pe care le purta fiica dumneavoastră când am găsit-o. N-am ştiut dacă le vreţi, dar una dintre fetele de la birou le-a spălat şi le-a călcat. Haina e ruptă. Din cauza căderii, probabil. Oricum…

I-a dat punga lui Benjamin care, în loc să-i mulţumească pur şi simplu şi s-o pună alături, a scos geaca roşie de schi şi a desfăcut-o. Sarah a văzut cum i se umplu ochii de lacrimi în timp ce o privea. Pentru Dumnezeu, se gândi ea. Nu aici, nu acum. Dacă se pierde el cu firea, urmează ea. Fără să spună nimic, se întinse, luă geaca şi o puse înapoi în pungă.

Charlie Riggs şi-a dres glasul.

— Mai este un lucru important pe care nu vi l-am spus încă.

Avea vocea gravă şi se opri pentru a-şi căuta cuvintele.

— La autopsie s-a descoperit ceva ce probabil că nu ştiaţi. Când a murit, Abbie era însărcinată în două luni.

În decursul anilor, Charlie a întâlnit destui agenţi FBI şi cu majoritatea s-a înţeles bine. Unul sau doi au fost mai duri sau l-au tratat cu condescendenţă, dar ceilalţi au fost politicoşi, la locul lor şi foarte buni în meserie. Jack Andrews, ultimul cu care a avut de-a face la biroul FBI din Missoula şi pe care familia Cooper l-a cunoscut când fiica lor a dispărut prima dată, i-a plăcut foarte mult lui Charlie. Dar succesorul lui, acest tânăr arogant Wayne Hammler, era cu totul altfel.

Stăteau în biroul sufocant cam de o oră şi în tot acest timp aproape că n-a lăsat pe nimeni altcineva să strecoare o vorbă. Chiar şi aşa, cu tunsoarea lui soldăţească şi cu bluzonul albastru-intens, părea să nu aibă mai mult de cincisprezece ani. Poate că de asta simţea nevoia să le vorbească cu atâta emfază, ca un măgar încrezut. Tocmai le ţinea celor doi un discurs despre *sinergia interagenţii* şi *sistemele de analiză informaţională de medicină legală* – ce naiba or mai fi şi astea. Până acum nu făcuse decât să le mai spună o dată ceea ce le spusese Charlie. Domnul Cooper îl asculta politicos, dar în ultimele zece minute soţia lui se uitase pe fereastră.

Charlie o privea. Era şi greu să n-o facă. Se întrebă câţi ani are. Orăşencele astea de pe Coasta de Est au mare grijă de ele. Patruzeci şi ceva. Era înaltă şi elegantă şi fusese o femeie superbă. În împrejurări mai fericite, dacă ar mai pune pe ea câteva kilograme şi şi-ar lăsa părul puţin mai lung, ar fi încă. Îi stătea bine în rochia bleumarin şi Charlie ar fi pariat că cerceii mici din urechi sunt chiar diamante. Una peste alta, Sarah Cooper era ceea ce tatăl său numea „o doamnă stilată”. În afară de limba aia ascuţită care-l făcea pe fostul ei

soţ să se poarte cu ea de parc-ar fi fost un ou moale. Charlie ştia din propria sa experienţă cu Sheryl cum trebuie să se simtă bietul de el. Dar a mai văzut mame îndurerate. Poate că furia e paiul de care se agaţă pentru a nu-şi pierde minţile.

De câteva ori, sub faţada rece, lăsase să se vadă cât de fragilă şi rănită era în realitate. Şi îl emoţiona să vadă o fiinţă atât de delicată suferind atât de mult. Privirea ei, când a aflat că fiica ei era însărcinată, îţi sfâşia inima, şi cu aceeaşi privire se uita şi acum la ploaie. De când le-a spus Charlie, abia dacă a mai scos un cuvânt.

Ben Cooper îşi arăta mai mult durerea. Probabil că au format un cuplu frumos, aşa cum se vede prin revistele de scandal, pe un iaht sau la piscină, fericiţi şi perfecţi şi probabil gata să divorţeze. Charlie se întreba ce n-a mers între ei, dacă era doar vorba de fiica lor sau dacă au avut şi alte motive de tristeţe care să-i fi îndepărtat. Era ceva la mijloc, nu avea nicio îndoială, acelaşi lucru care i se întâmplase şi lui şi multor altora, un amestec de vină, de invidie şi de speranţe înşelate.

Urmări privirea femeii. Ploua tot mai tare şi începuse şi vântul. Copacilor tocmai le dădea frunza şi printre crengile înnebunite văzu rafalele lovind capotele celor trei camionete poştale parcate afară. O femeie tânără, cu o pelerină din plastic transparent, împingea pe trotuar un băiat într-un scaun cu rotile, încercând să-l apere de ploaie cu o umbrelă roşie. Charlie se uită din nou la doamna Cooper şi văzu că şi ea îl priveşte. Zâmbi şi încercă, din privire, să-şi ceară scuze pentru Hammler, care perora încă în spatele biroului său impecabil aranjat. Era acolo o căniţă din crom cu creioane perfect ascuţite şi o tăviţă din acelaşi material pentru ceştile de cafea. Charlie îşi aminti că cineva spunea că nu trebuie să ai niciodată încredere într-un bărbat cu biroul ordonat. Al lui Hammler părea al unui maniac.

Doamna Cooper nu i-a răspuns la zâmbet. În schimb, s-a întors spre fostul ei soţ. Dacă era din cauza atenţiei politicoase pe care bietul de el i-o acorda lui Hammler sau din alte motive, Charlie n-ar fi putut să spună.

— Prin urmare, aşa stau lucrurile din punct de vedere al investigaţiei, spunea agentul. Acum, dacă nu vă supăraţi, vreau să vă pun nişte întrebări.

— Sigur, spuse domnul Cooper. Dacă vă putem ajuta cu ceva, spuneţi.

Hammler îşi făcuse o listă cu întrebări, care se afla, cu un creion nou deasupra, în faţa lui. Prima era când au văzut-o sau când au auzit ultima oară de fiica lor. Charlie îi întrebase deja şi el i-a spus asta lui Hammler, dar fără folos. Domnul Cooper a răspuns politicos, deşi un pic plictisit, dar Charlie a văzut că fosta lui soţie începe să fiarbă. În cele din urmă, când agentul a început să întrebe despre caracterul şi personalitatea lui Abbie şi dacă ar putea-o descrie ca fiind predispusă la crize de depresie, explodă.

— Ascultaţi aici. Ne-aţi întrebat toate aceste lucruri de numai Dumnezeu ştie câte ori. Am venit aici să auzim ceea ce aveţi dumneavoastră să ne spuneţi şi nu ca s-o luăm de la capăt. Dacă vreţi să ştiţi, uitaţi-vă în dosar. Găsiţi totul acolo. Tot ceea ce a făcut, a spus sau a mâncat vreodată Abbie la micul dejun. Nu trebuie decât să vă uitaţi.

Hammler roşi. Lui Charlie îi venea să aplaude.

— Doamnă Cooper, îmi dau seama cât de greu vă este…

— Greu? Greu? Habar nu aveţi.

— Doamnă Cooper!

— Cine naiba vă credeţi?

Era în picioare şi se îndrepta spre uşă.

— Nu mai ascult nicio clipă tâmpeniile astea.

Toţi erau în picioare. Hammler părea un copil căruia i s-a luat jucăria. Încercă să spună ceva, dar doamna Cooper, deschizând uşa, se întoarse şi i-o reteză.

— Când aveţi ceva de spus, fiţi sigur că vom fi încântaţi să vă ascultăm. Dar în această dimineaţă, Wayne, suntem puţin presaţi de timp. Trebuie să ne ducem să luăm corpul fiicei noastre moarte şi să-l expediem acasă ca să-l înmormântăm. Aşa că te rog să ne scuzi, dar trebuie să plecăm. Hai, Benjamin.

Şi dusă a fost. Nu mai rămăsese decât ecoul paşilor ei supăraţi pe coridor. Hammler îşi scoase bărbia mai în faţă şi părea gata să se ducă după ea. Charlie făcu un pas şi-l reţinu blând.

— Las-o să plece, spuse el liniştit.

— Dar sunt o mulţime de…

— Mai târziu. Nu e momentul potrivit.

Ben Cooper rămăsese acolo, cu capul plecat, trist şi jenat. Charlie îi luă haina şi îi puse o mână pe umăr.

— Veniţi. Vă duc eu cu maşina.

Şeriful a parcat în faţa hotelului şi au rămas câteva minute în maşina pe a cărei capotă răpăia ploaia. I-a asigurat din nou că face tot ce-i stă în puteri să descopere cum a murit Abbie. Ben stătea în faţă şi se tot uita peste umăr la Sarah care nu scosese un cuvânt şi nici nu părea să asculte. Stătea lipită de geamul din spate, pe fundalul de sticlă argintie pe care se scurgeau râuri de apă. Avea părul ud şi îşi ridicase gulerul hainei de ploaie atât de sus încât părea că e gata-gata să dispară.

Şeriful şi-a cerut din nou scuze pentru tipul de la FBI şi le-a promis că-i sună de îndată ce are veşti. I-au mulţumit şi au intrat să rezolve formalităţile de plecare şi să-şi ia bagajele. Cât timp Ben a plătit nota, Sarah a stat singură sub portic şi când a terminat s-a dus spre ea, dar nu l-a aşteptat, ci s-a întors şi a pornit-o înainte spre maşină, cu braţele încrucişate pe piept, neţinând seama de ploaie Ben a observat că era stropită cu noroi pe picioare şi acest lucru l-a impresionat şi a vrut să spună ceva

care s-o liniştească, chiar dacă numai pentru a-şi arăta admiraţia pentru felul în care l-a înfruntat pe puştiul mizerabil de la FBI. Dar era foarte prudent cu ea acum şi nici nu ştia dacă nimereşte tonul sau cuvintele cele mai potrivite.

Mergeau cu maşina pe Broadway, spre firma funerară, iar ritmicitatea surdă şi foşnitoare a ştergătoarelor făcea insuportabilă tăcerea dintre ei.

— Cum naiba era gravidă? izbucni Ben.

Nici să fi vrut n-ar fi putut să spună ceva mai nepotrivit. Sarah s-a întors şi l-a privit, iar el a înghiţit în sec şi s-a uitat drept înainte, pregătindu-se să fie făcut cu ou şi cu oţet. Dar ea n-a spus nimic.

Jim Pickering îi aştepta în holul de la recepţie. Purta un costum elegant albastru, destul de închis la culoare pentru a părea oficial, fără a fi însă sobru. Dintr-o singură privire spre Sarah păru să-şi dea seama că e bine să vorbească cât mai puţin şi îi conduse imediat în sala de prezentare.

Ben a întrebat-o dacă vrea să intre cu ea şi n-a fost nici surprins, nici supărat, ci doar uşurat când i-a spus că preferă s-o vadă pe Abbie singură. Imagina fiicei lui în halatul alb i se imprimase în minte şi nu credea că mai suportă încă una, aceea a mamei şi fiicei, împreună. Îl însoţi, în schimb, pe Jim Pickering în biroul său pentru a face actele.

Trebuiau semnate hârtii şi lăsate date pentru certificatul de deces, completate apoi formulare pentru expedierea la New York. Singura linie aeriană care putea să transporte sicrie din Missoula era Northwest, ceea ce însemna că avionul trebuia schimbat la Minneapolis. Jim Pickering făcuse aranjamentele necesare. Sicriul lui Abbie, i-a explicat el, va fi pus într-o aşa-numită „tavă-aeriană”, o ladă cu fund din placaj şi partea de sus din carton.

Aseară, la masă, Sarah l-a anunţat în treacăt că tatăl ei o va aştepta la La Guardia şi că ar fi mai

bine dacă Ben ar pleca din Minneapolis în New Mexico.

— Credeam c-o să stau la New York până la înmormântare. Să te ajut să rezolvi diverse lucruri, să stau un pic cu Joshie.

— Ne descurcăm.

— Ştiu. Dar vreau să mă implic şi eu.

— Te rog, nu face o scenă.

— Nu fac, dar…

— Totul se poate rezolva la telefon. Dacă vrei, vino, dar nu pot suporta o scenă între tine şi tata la aeroport.

— Cred că n-ai nimic împotrivă dacă vin doar la înmormântare.

— De ce eşti atât de ostil?

Ben abia se abţinea să nu spună ceva de care să-i pară rău. Era sătul să tot fie bruscat şi dat la o parte, dar de data asta nu voia să cedeze. Erau atâtea de făcut. Şi voia să-l vadă şi pe Josh; trebuia să-l vadă. Orice tată ar fi simţit la fel.

— Ascultă-mă, îi spuse el cât putu mai ferm. E şi fata mea. Nu va fi nicio scenă. Mă descurc eu cu părinţii tăi, cum am făcut-o atâţia ani. Vreau să vin cu tine. Te rog.

Ea oftă şi îşi ridică sprâncenele şi asta a fost tot.

Documentele erau gata, dar Sarah nu ieşise încă din sala de prezentare, aşa că Ben se duse în camera în care se aflau urnele şi sicriele. Cercetându-le, se gândi că poate ar fi trebuit să aleagă ceva mai scump decât sicriul din lemn simplu. Probabil că Sarah îşi zice din nou că e meschin. Cele mai frumoase costau în jur de o mie de dolari. Dar păreau atât de pretenţioase şi… pentru oameni mari. Precis au undeva, se gândi el sumbru, o gamă specială pentru morţii tineri. Singurul obiect care i-a plăcut era o urnă ornată cu bronz, sculptată în formă de munte, cu pini şi trei căprioare – un cerb cu coarne, o femelă şi un pui drăguţ. Ceva gen Disney, care i s-ar fi potrivit lui Abbie. Dar n-o incinerau.

— Mergem?

Sarah stătea în cadrul uşii, iar Jim Pickering aştepta discret în spate. Ea avea ochelari de soare şi faţa îi era la fel de deschisă la culoare ca şi haina de ploaie. Ben voia s-o îmbrăţişeze. Ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Dar ea îşi dădu seama ce are de gând şi îi făcu semn cu mâna că nu trebuie.

— Te simţi bine? întrebă el prosteşte.

— Da.

— M-am uitat pe aici şi mă întreb dacă n-ar trebui să luăm un sicriu mai bun, se bâlbâi el. Adică, mie-mi place ăsta, dar…

Din spatele ochelarilor, ea cercetă rapid şi dispreţuitor încăperea.

— Aici nu-i nimic. O să iau unul când ajung acasă.

Avionul a decolat conform orarului spre un cer albastru, fără nori. Ploaia s-a oprit chiar când au ajuns la aeroport, de parcă ar fi fost programată doar pe timpul vizitei lor. De la ferestrele holului terminalului de plecări au văzut căruciorul în care era dusă Abbie la avion, unde patru bărbaţi, care au vorbit tot timpul, au ridicat sicriul şi l-au aşezat.

Acum, în avionul înclinat care se înălţa îndreptându-se spre est, uitându-se prin hublou la pădurea verde, scăldată în soare, care rămânea în urmă, Sarah se gândea la corpul rece care se leagănă în sicriul îngust de sub ea, în întunericul din burta avionului. Moartea fiicei sale era ceva mult prea complicat şi greu de înţeles şi poate că de aceea mintea îi zbura în chip ciudat spre astfel de lucruri minore, ca de exemplu acest detaliu legat de prezenţa fetei moarte.

Stând singură lângă sicriul deschis, la firma de pompe funebre, fusese şocată, nu la vederea corpului, aranjat atât de drăguţ şi de ridicol, ci mai ales de detaşarea pe care o simţea. Se aşteptase ca acela să fie momentul în care se vor deschide, în sfârşit, zăgazurile durerii. Era însă ca şi cum s-ar fi

văzut într-un film sau printr-o sticlă groasă, prin care nu reuşea să pătrundă nicio emoţie. Îşi pusese ochelarii de soare, pe care nici acum nu şi-i scosese încă, nu pentru a-şi ascunde ochii plini de lacrimi, ci faptul că nu plânsese. Se simţea ca o impostoare. Poate că de-aia a şi respins cu atâta cruzime îmbrăţişarea lui Benjamin. A văzut – şi i-a fost milă – cât l-a rănit acest lucru.

Săracul şi nefericitul Benjamin. Se uită la el cu coada ochiului; stătea pe cealaltă parte a culoarului. Avionul era pe jumătate gol şi scaunele aveau braţe care se puteau ridica. Pentru a avea mai mult loc, la sugestia lui Sarah, s-au aşezat fiecare pe câte un rând. El privea munţii, pierdut în gânduri. Era mâhnit, dar era încă un bărbat bine, deşi aşa, cu părul mai lung, dădea impresia că se străduieşte cam mult să pară mai tânăr. Nu mai era atât de slab ca ultima dată când îl văzuse şi cele câteva kilograme îi plus îl făceau să arate bine. Era bucuroasă că-l poate privi astfel, aproape obiectiv, fără să tânjească după întoarcerea lui. Nici măcar nu-l mai ura.

Probabil că i-a simţit privirea, pentru că s-a întors, precaut, s-o privească. Sarah zâmbi pentru a-şi ascunde gândurile şi îi zâmbi şi el ca un câine bătut care simte iertarea. Se ridică de pe scaun şi traversă culoarul pentru a se aşeza lângă ea, iar Sarah îşi mută geanta.

— Tocmai am trecut peste Cumpănă, o anunţă el.

Cuvântul avea mai multe sensuri şi se grăbi să lămurească lucrurile.

— Peste Marea Cumpănă a Apelor[2].

Sarah îşi întoarse iute privirea spre fereastră.

— Da, îi răspunse. Înseamnă că şi cealaltă e destul de aproape.

— Nu, e spre sud-vest.

— Oh!

Acolo a început totul. Fusese începutul sfârşitului. Ferma Cumpăna, care găzduia turişti şi

unde veneau vară de vară în cele mai frumoase vacanţe ale lor. Locul unde Abbie s-a îndrăgostit de Montana şi a decis să meargă acolo la colegiu. Şi unde, cu şase ani în urmă – deşi acum li se părea o viaţă întreagă – Benjamin s-a îndrăgostit (dacă dragoste era asta) – de Eve Kinsella şi când a început să se ducă pe râpă căsătoria lor.

O vreme n-a vorbit niciunul. Însoţitoarea de bord venea spre ei cu un cărucior cu băuturi şi gustări. Au cerut amândoi apă. În cabină era răcoare şi mirosea nefiresc, a antiseptice.

— Vorbeşte cu mine, îi spus el încet.

— Ce?

— Te rog, Sarah. Nu putem să discutăm un pic? Despre Abbie?

Ea ridică din umeri.

— Dacă vrei. Ce-i de discutat?

— Nu ştiu. Mă gândeam că dac-am vorbi despre asta poate c-am reuşi să… ne consolăm un pic unul pe celălalt. Cred.

— Oh!

— Sarah, ştii că nu trebuie să ne învinovăţim…

— Să ne învinovăţim?

— Nu, adică…

— Benjamin, eu nu mă învinovăţesc deloc.

— Ştiu, doar…

— Eu te învinovăţesc pe tine. Numai şi numai pe tine…

Se întrerupse şi zâmbi. Şi pe femeia aia, bineînţeles, îşi dădea seama, după ochii lui, că i-a citit gândul.

— De fapt, poate nu doar pe tine.

— Sarah, de ce spui asta?

— Pentru că e adevărat. Abbie n-a murit pentru că a căzut sau a sărit sau a fost împinsă sau mai cine ştie ce. A murit, Benjamin, din cauza a ceea ce ne-ai făcut tu nouă, tuturor.

PARTEA A DOUA

6

Cumpăna era un loc care părea că vrea să rămână ascuns. Era pitit în capătul unei văi înguste şi întortocheate ce cobora spre o alta, mult mai impresionantă, unde autostrada urmărea cursul râului Yellowstone. Lângă autostradă, pentru cei care reuşeau să-l descopere şi să-l descifreze, se afla un indicator banal. Dar ciotul de plop canadian de care fusese cândva prins în cuie se măcinase, iar cuvintele păreau acum nişte cicatrice lăsate de paraziţi pe coaja copacului. La vreo sută de metri mai sus, se ramifica din şosea, pe lângă un pârâiaş, un drum acoperit cu pietriş deschis la culoare, iar singurul indiciu că ducea undeva era cutia poştală veche, din tablă.

Pârâul Pierdut, cu care era paralel drumul, îşi merita numele. Vara seca, sau în cel mai bun caz rămânea doar un firicel de apă, iar malurile îi erau pline de cireşi sălbatici şi de lăstăriş de salcie, cu frunzele acoperite de praful alb de pe şosea. Apa era folosită pentru fâneţele care se întindeau până hăt departe, de o parte şi de alta, şi pentru adăpătoarele vitelor din amonte, unde relieful devenea mai înalt, iar păşunile se umpleau de salvie.

Chiar şi atunci când se topeau zăpezile, când ajungea la debitul său cel mai mare, Pârâul Pierdut tot ascuns era. Dar fratele său, care curgea de partea cealaltă a crestei stâncoase acoperite de pini, cumpăna apelor, de unde şi numele fermei, era mai însetat şi mai înspumat. Numit după vreun pionier demult uitat, dar, fără îndoială, aprig, pârâul lui Miller se zbuciuma pe o distanţă de vreo opt kilometri cotind printre stânci, căzând în cascade şi formând vârtejuri care adăposteau păstrăvi.

Drumul cu maşina de la şosea dura cincisprezece minute şi abia pe ultimii opt sute de

metri apărea şi ferma. Iar când panta devenea foarte abruptă şi pădurea mai întunecată, drumul ieşea brusc dintre pini într-o adâncitură cu păşune bogată unde cai de curse bine îngrijiţi mergeau în buiestru şi păşteau, plesnind cu coada după muşte. Dincolo de ei, pe o ridicătură de pământ, se aflau câteva grajduri albe, un teren acoperit cu nisip roşu şi ţarcuri înconjurate de garduri albe. Iar mai sus, era ferma, înconjurată de straturi de flori şi gazon, care se înălţa pe fundalul măreţ al muntelui.

Clădirea lungă şi joasă era făcută din buşteni, iar pe toată lungimea faţadei se întindea o terasă lată de vreo trei metri cu mese şi scaune de unde, seara, musafirilor le plăcea să privească pădurea şi muntele de pe versantul estic al văii şi să admire ultima strălucire a soarelui înainte de asfinţit. Pâraiele se despărţeau în spatele casei şi o flancau, iar peste fiecare era un pod care ducea spre pajiştile furate pădurii. Iar pe pajişti, plasate discret printre pini, erau două terenuri de tenis, o piscină şi douăzeci de căsuţe din lemn, fiecare cu câte o verandă.

În Montana erau ferme mai simandicoase, cu mâncare mai bună şi musafiri mai extravaganţi. Dar niciuna nu era, probabil, mai frumoasă. Cumpăna nu-şi făcea reclamă pentru că nu avea nevoie. Oaspeţii aflau despre fermă unii de la alţii şi veneau mereu. La fel s-a întâmplat şi cu familia Cooper. Întotdeauna, în ultimele două săptămâni din iunie, închiriau căsuţele 6 şi 8. Aceasta era cea de-a patra vizită şi urma să fie şi ultima – vacanţa care le-a schimbat pentru totdeauna viaţa.

Astăzi Ben împlinea patruzeci şi şase de ani şi a fost trezit de dimineaţă cu cea mai nefericită interpretare a lui *Mulţi ani trăiască* pe care a auzit-o vreodată. Avea mintea înceţoşată de prea multe beri şi prea puţin somn, iar vocile în falset îi pătrundeau în cap ca un tirbuşon ruginit. Deschise un ochi şi o văzu pe Sarah zâmbindu-i de pe perna

alăturată, aplecându-se apoi şi sărutându-l pe obraz.

— ’Neaţa, sărbătoritule, îi ură ea.

— A, asta cântă!

Razele soarelui treceau prin perdelele roşu cu alb aruncând un model strălucitor în şah pe podeaua goală din lemn şi apoi pe picioarele lui Ben, care se îndreptă spre uşă, punându-şi, din mers, halatul. Abbie, Josh şi un cor adunat la repezeală stăteau pe pajiştea din faţa căsuţei şi când apăru el, cu mâna streaşină la ochi din cauza soarelui, îl aplaudară.

— A, voi eraţi. Şi eu, care credeam că-i o haită de coioţi bolnavi.

— La mulţi ani, tati! îi ură Abbie.

Ea îi strânsese pe prietenii lor şi pe ajutoarele preferate de la fermă. Erau opt sau nouă şi toţi zâmbeau şi îi urau „La mulţi ani” făcând glume pe socoteala vârstei sale. Abbie urcă treptele împreună cu Josh, îl sărutară şi îi dăruiră o cutie mare învelită în hârtie imprimată cu mici mărci de însemnat vitele. Ieşise şi Sarah pe verandă, îmbrăcată tot în halatul alb, ca şi el, şi stătea între cei doi copii, cu mâinile pe după umerii lor. Toţi erau bronzaţi şi aveau părul şi mai blond, de la soare. Ben nu-i mai văzuse niciodată atât de frumoşi şi de radioşi.

— E de la noi toţi, îi spuse Abbie.

— Mulţumesc. S-o deschid acum?

— Sigur.

Deasupra era un plic şi pe acesta-l deschise primul. Era o carte poştală, genul acela de care părinţii trebuie să se prefacă mai amuzaţi decât sunt în realitate. Pe faţă era imaginea unui dinozaur, iar înăuntru scria: *La mulţi ani, fosilă bătrână!* Ben dădu din cap, zâmbind.

— Mulţumesc, le spuse. Şi eu vă iubesc.

Înăuntru era un Stetson dichisit din fetru bej.

— Ei, asta da, pălărie!

Şi-o puse şi au început să aplaude şi să fluiere cu toţii, îi venea perfect.

— Se asortează cu halatul, îi spuse Abbie.

— De unde aţi ştiut mărimea?

— Am luat-o pe cea mai mare, îl lămuri Josh.

Izbucniră cu toţii în râs şi Ben se prefăcu că vrea să-l prindă, dar băiatul se feri repede.

— Domnule Cooper?

Ty Hawkins, unul din ajutoarele de la fermă, făcu un pas înainte cu un pacheţel în mână. Cele mai bune prietene ale lui Abbie, Katie şi Lane, chicoteau în spatele lui şi era clar că a lor era ideea. Era un tânăr liniştit, cu o claie de păr blond şi cu înfăţişarea aceea frumoasă, aspră, dar inocentă care făcea să li se înmoaie genunchii tuturor fetelor de prin preajmă. Mai ales lui Abbie. În fiecare zi, de la începutul vacanţei, aranjase să fie în grupul lui de călărie.

— Fetele s-au gândit că asta s-ar potrivi cu pălăria.

Ben deschise cutia şi scoase un şnur din piele cu model, împletit cu păr de cal. Ştia ce este, dar nu voia să le strice gluma.

— Pentru ce-i asta?

Ty zâmbi.

— Cred c-ar trebui să vă ţină pălăria.

— Se numesc cureluşe de fetiţe, ciripi Katie.

Ziua de naştere a lui Ben Cooper devenise un ritual al vacanţelor de la fermă şi, deşi avea de obicei umor, i se părea că e totuşi un pic nedrept ca trecerea anilor să devină ceva atât de… public. Cu un an în urmă, îi dăduseră un Porsche roşu de jucărie, într-o cutie pe care erau caligrafiate cuvintele *Androporsche-ul lui Ben.* Şi deşi nu era la fel de disperat din cauza îmbătrânirii ca alţi cunoscuţi de-ai lui, nici nu putea spune că era ceva foarte plăcut: nici cum îi pocneau oasele când se ridica din pat şi nici că părul, plictisit parcă să-i mai crească pe cap, îi ieşea, în schimb, de prin nas şi urechi. Ieri, la duş, a descoperit şi primul fir alb

de păr pubian şi a încercat să nu vadă în asta un simbol.

— Haideţi să ne întoarcem la treabă, spuse Ty. Vreţi să călăriţi acum, de dimineaţă, domnule Cooper?

— Dacă-mi găseşti un armăsar pe măsura pălăriei.

— Avem unul care trebuie îmblânzit, dacă vă convine.

— Nicio problemă. Pune-i şaua.

Felul în care călărea Ben era un alt prilej de glumă în familie. Ca şi în cazul altor sporturi, avea mai mult entuziasm decât pricepere. Abbie, care călărea de la şase ani şi moştenise eleganţa naturală a mamei sale, spunea că pe un cal care stă, Ben arată ca şi Clint Eastwood, dar se transformă, imediat ce acesta se pune în mişcare, în Kermit Broscoiul.

Ty şi un alt cowboy le-au spus că ei pleacă să înşeueze caii pentru călărie şi au stabilit cu toţii să se întâlnească peste douăzeci de minute la casa fermei, la micul dejun. Ben şi Sarah au mai rămas pe veranda însorită, privindu-i cum se împrăştie pe pajişte.

Lane şi Katie îl tachinau pe Josh şi el se prefăcea supărat, dar îi făcea evident plăcere atenţia acordată. Era plăcut să te uiţi. În ultimii anii, hormonii băiatului o luaseră razna. Începuse să se bărbierească şi creştea atât de repede, încât nici el nu mai ştia ce să facă. Din fericire, hainele pe care îi plăcea să le poarte erau destul de mari încât să îmbrace doi ca el.

Josh era cel pentru care îşi făceau griji Ben şi Sarah. Poate că, pur şi simplu, din cauza contrastului cu sora sa, care era înzestrată cu toate talentele pe care şi le poate dori cineva pentru copilul său. În timp ce lui Abbie îi mergeau toate din plin, fratele ei părea să se poticnească la fiecare cotitură. Până şi ţinuta stângace, adusă de umeri, sugera cât de tare îl apasă greutatea lumii.

Era blând şi bun şi avea o mulţime de calităţi, dar îi lipseau graţia şi farmecul surorii sale. Şi, deşi Ben n-ar fi recunoscut asta în faţa nimănui, pentru că ştia că nu e ceva firesc, dragostea pe care o simţea faţă de băiat avea în ea şi ceva care aducea a milă. Asistase la prea multe dezamăgiri, văzuse în el oglindirea propriului său eşec în faţa succesului celorlalţi, îl urmărise privind de pe margine cum colegi mai inteligenţi sau sportivi, mai frumoşi sau doar mai extrovertiţi adunau laurii. Ben bănuia că şi Sarah are aceleaşi sentimente, dar n-au reuşit să discute niciodată despre asta fără a ajunge la ceartă. Ea îl apăra cu înverşunare şi considera un afront personal orice aluzie la faptul că fiul ei nu e perfect.

Vara trecută, Josh a fost foarte timid cu Katie şi Lane, dar, judecând după felul în care se hârjoneau acum pe pajişte, lucrurile păreau să se fi schimbat. Şi privindu-i, Ben îndrăznea să spere că se vor rezolva lucrurile şi cu băiatul. Copiii ajung probabil la un moment dat să-şi găsească ritmul şi poate că îi venise vremea şi lui Josh. Katie îl îmbrâncea şi fugea în faţă cu Lane, râzând şi luându-l peste picior, în timp ce Josh, ca un pui supradimensionat de Labrador, alerga vesel să le prindă.

Abbie şi Ty plecară singuri. Fără a şti că sunt urmăriţi, s-au apropiat mai tare unul de celălalt. Ea s-a aplecat să-i şoptească ceva, iar el a râs şi ea şi-a vârât degetul mare în buzunarul din spate al blugilor săi. Ben şi Sarah s-au uitat unul la celălalt.

— Se pare că a câştigat fata noastră, spuse el.

— A pierdut ea vreodată?

— Pare destul de drăguţ.

Au stat să-i privească, fără să mai spună nimic, până ce pe pajiştea plină de rouă n-au mai rămas decât urmele paşilor, iar vocile fetelor s-au stins în aerul nemişcat al dimineţii.

În baia mică cu pereţi din lemn, Sarah făcea duş, iar Ben se bărbierea în faţa oglinzii de la chiuvetă,

gol şi cu pălăria pe cap, convins că de astăzi lucrurile se vor schimba între ei. Fii drăguţ cu ea, îşi spuse. Nu mai fi aşa de morocănos şi nu-i mai face – şi nici ţie – viaţa atât de grea. Uită ultima săptămână şi ia-o de la început.

— Nu-mi vine să cred când mă uit la Joshie, spuse Sarah din spatele paravanului de sticlă.

— Adică?

— Cât s-a schimbat anul acesta. A înflorit.

— Da. E uluitor ce înseamnă pentru un bărbat să facă sex.

— Chiar crezi?

Nu credea. Era doar răutăcios.

— De ce nu?

— Benjamin, nu are decât cincisprezece ani, pentru Dumnezeu!

— Ştiu, dar unii au noroc.

O spuse fără să se gândească, fără a vrea să facă o aluzie. Dar, judecând după tăcerea ei, exact aşa o considerase. Încercă să schimbe subiectul, fără prea mare succes însă.

— Cât de serioasă e treaba dintre Abbie şi cowboy-ul ăsta?

— Nu ştiu, dar ar trebui să fie atentă dacă nu vrea să fie concediat. Cei de aici sunt foarte severi cu treburile astea.

— Ce treburi?

— Păi, asocierea cu turiştii.

— *Asocierea?*

— Ştii tu ce vreau să zic.

De obicei, Sarah râdea când o tachina cu eufemismele ei, dar astăzi rămase serioasă. Apa se opri şi se deschise uşa de la cabina de duş. El o văzu în oglindă cum se întinde după un prosop, evitând intenţionat orice contact vizual.

La patruzeci şi doi de ani, era încă zveltă şi cu sânii tari şi chiar după douăzeci de ani de căsătorie, la vederea corpului ei gol, se excita aproape întotdeauna. Poate asta şi pentru că avea acces la el mult mai rar decât ar fi vrut. Lucrurile

au stat întotdeauna la fel între ei, iar reacţiile ei evazive la dorinţa lui deveniseră în timp rapide şi mecanice. Ca acum, când el s-a întors spre ea, iar ea s-a înfăşurat repede în prosop; iar când au ajuns unul lângă celălalt, era deja acoperită. O luă pe după umeri, iar ea zâmbi relaxată şi îl sărută cast pe buze.

— Pălăria e grozavă.

— Mulţumesc, doamnă.

— Chiar crezi că Josh şi Katie s-au…

— Asociat? Bineînţeles.

— N-ar trebui să vorbim cu el despre asta?

— Ba da, dacă vrem să-l facem să se simtă prost.

O îmbrăţişa încă şi o săruta, încercând s-o facă să tacă.

— Benjamin, vorbesc serios.

— Nu putem vorbi mai târziu? Mai e aici încă un membru masculin al familiei Cooper care are nevoie de un pic de atenţie.

Era deja excitat şi se tot înghesuia în ea.

— Spune-mi exact despre ce membru vorbim?

— Despre el. Nu te mai gândi la mine. Fii altruistă.

— Mai târziu. Acum vreau să-ţi dau cadoul.

— Eşti singurul cadou pe care mi-l doresc.

O strânse mai tare şi o sărută pe gât şi ea îl lăsă, dar îi opri mâinile când încercă să desfacă prosopul.

— Mai târziu.

O sărută pe gură, dar era neînduplecată. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse uşor.

— Benjamin, întârziem la micul dejun.

O lăsă în pace şi se întoarse. Se văzu în oglindă, supărat, excitat şi dintr-odată stupid cu pălăria pe cap. Şi-o scoase şi o aruncă pe un scaun.

Aceeaşi veche poveste. Ciclul previzibil de dispreţ şi proastă dispoziţie, de respingere sexuală şi mândrie rănită care le marca menajul aproape de când îşi aducea el aminte. Deşi ştia cum stau

lucrurile, încă mai inventa tot felul de poveşti romantice, cum că lucrurile se vor schimba când vor fi împreună în vacanţă. De parcă ar fi căutat să se amăgească singur.

Sarah dispăruse în dormitor şi după câteva clipe, sub protecţia halatului, cu părul înfăşurat într-un prosop, se întoarse cu cadoul, învelit cu grijă şi legat cu o panglică roşie. El se ştergea pe faţă, prefăcându-se că n-o vede. Probabil că-i cumpărase o cămaşă şi probabil că se va scuza, intuind că nu-i va plăcea. Iar lui probabil că nici nu-i va plăcea, dar se va preface fără convingere că e nemaipomenit.

— Dacă nu-ţi place, ţi-o schimbă.

— Oh, mulţumesc.

Luă pachetul şi-l puse pe un scaun.

— Îl deschid mai târziu. Întârziem la micul dejun.

Şi privind cu coada ochiului pentru a evalua reacţia, se duse la duş, închizând uşa în urma lui.

În dimineaţa aceea au călărit până la Belvedere. Era unul dintre locurile preferate, un contrafort înalt, din rocă roşie, ce se înălţa deasupra pădurii ca fruntea unui războinic uriaş şi nobil care-şi veghea domeniul. Drumul până acolo era lung, iar primii kilometri prin canion, abrupţi şi în serpentină. După o oră însă, apăreau păşunile alpine şi suişul se îmblânzea. Aici se aflau acum şi traversau o vale largă şi puţin adâncă, unde cailor le plăcea să alerge şi să se oprească, apoi să se odihnească şi să bea apă.

În acel an, iarba era înaltă şi plină de sevă după ploile abundente din primăvară, iar caii trebuiau să-şi ridice capetele când alergau, despicând-o cu piepturile, ca nişte corăbii vii într-o mare verde. Erau nouă călăreţi, inclusiv Sarah, şi, ca de obicei, ea era ultima. În afară de Jesse, ajutorul de la fermă care îi conducea, era de departe cea mai bună călăreaţă, dar îi plăcea să fie ultima ca să se

oprească de câte ori dorea fără să-i deranjeze pe ceilalţi. Şi chiar asta intenţiona să facă şi acum. Observă prin iarbă nişte flori albe şi galbene pe care nu le cunoştea. Voia să culeagă două pe care să le aducă la fermă şi să le caute în noua ediţie din *Plantele munţilor Stâncoşi.*

Ţinea minte numele plantelor – atât pe cele vulgare, cât şi pe cele latineşti – aşa cum memora şi titlurile cărţilor şi numele autorilor. Dar în vara aceea era la Cumpăna o asemenea varietate şi abundenţă, că nu se mai descurca. Călărind prin canion, identificase o mulţime, dar pe acestea nu le cunoştea. Îi lăsă pe ceilalţi s-o ia înainte, încetini şi se întoarse.

Ei doi, ea şi Benjamin, călăreau împreună cu părinţii Delstock şi cu două femei din Santa Fe care sosiseră cu o seară înainte. Abbie, Josh şi toţi ceilalţi copii călăreau cu Ty şi aleseseră o altă rută pentru a ajunge la Belvedere. Delstock era numele găsit de Abbie pentru cele două familii, Bradstock şi Delroy, pe care le întâlniseră aici cu trei ani în urmă, când veniseră cu toţii pentru prima oară la fermă. Copiii – în fiecare caz câte un băiat şi o fată de vârste apropiate – s-au împrietenit imediat şi la fel şi părinţii lor. De atunci s-au întâlnit an de an. Iar faptul că în celelalte cincizeci de săptămâni ale anului – în afară de câteva telefoane ocazionale de Crăciun sau de Ziua Recunoştinţei – ar fi putut să trăiască şi pe alte planete nu făcea decât să le cimenteze prietenia.

Tom şi Karen Bradstock locuiau la Chicago şi erau amândoi avocaţi, dar cu interese diferite. Karen îi reprezenta pe cei săraci şi oprimaţi, iar Tom pe oprimatorii bogaţi, sau, cum spunea Karen, „pe gangsterii corporatişti”. El avea bani, iar ea conştiinţă socială, iar acest lucru constituia un subiect permanent de război între ei, purtat în public cu inteligenţă, umor şi sprijinul celor care voiau să se alăture unei părţi sau celeilalte. În aproape toate celelalte privinţe, în măsura în care

aceste lucruri puteau fi judecate, se potriveau perfect. Amândoi erau solizi, gălăgioşi şi plini de entuziasm, manifestând o senzualitate reciprocă, aproape indecentă, care lui Sarah i se părea uneori stânjenitoare.

Membrii adulţi ai familiei Delroy, din Florida, erau mai elevaţi, mai zvelţi şi mai misterioşi. Phil (căruia toată lumea, inclusiv soţia sa, îi spunea Delroy) avea o firmă de software al cărei obiect de activitate nu reuşiseră să-l afle. Ştiau doar că era „orientată spre divertisment”. Tom Bradstock îl lua peste picior şi spunea că aceasta e o exprimare eufemistică pentru pornografie, dar Delroy îi răspundea cu un zâmbet impenetrabil în ochii săi negri şi rămânea învăluit în mister. Era bronzat ca şi cum şi-ar fi petrecut toată ziua pe plajă şi îşi lega la spate părul negru care începea să încărunţească. Pe umărul stâng avea tatuat un simbol chinezesc a cărui semnificaţie, de asemenea, n-o divulga. Avea un simţ al umorului laconic şi imperturbabil pe care unele femei îl găseau atrăgător. Nu şi Sarah, căreia i se părea cam fals.

Maya Delroy era vindecătoare, adică practica medicina alternativă. Ceva legat de „concentrarea kinetică”, dar când încerca să le explice ce înseamnă asta, lui Sarah îi zbura mintea în altă parte, ceea ce însemna că avea şi ea probabil nevoie de o şedinţă. Maya era aeriană şi vioaie, purta mult roşu, galben şi chihlimbariu, iar în fiecare dimineaţă devreme îşi punea un covoraş din trestie pe iarbă, în faţa căsuţei lor, şi făcea yoga. Aproape toate aceste lucruri făceau din ea exact genul de persoană pe care Sarah ar fi făcut orice s-o evite. Dar Maya mai avea ceva, un soi de umor frust, o autoironie care o salva, ca şi cum întreaga imagine spirituală nu era decât o mare păcăleală.

Benjamin era de părere că familiile Bradstock şi Delroy erau atât de deosebite, încât nici nu s-ar fi

obosit probabil să se cunoască dacă n-ar fi fost el şi Sarah care să aplaneze diferenţele. Adevărul era că cele trei cupluri nu aveau mai nimic în comun, în afară de nişte lucruri nesemnificative, şi că probabil tocmai această nepotrivire, dar şi vârstele apropiate ale copiilor alimentau prietenia lor anuală de două săptămâni.

Ceilalţi şi-au continuat drumul călare şi nici nu se mai vedeau. Soarele era sus pe cer şi o adiere uşoară unduia iarba şi împingea câţiva norişori ca de vată dinspre munţi. Sarah descălecase pentru a căuta specimenele perfecte. Îşi scoase pălăria de paie, îşi întoarse faţa spre soare şi îşi închise ochii încercând să se lase cuprinsă de pacea locului. Nu auzea decât zumzetul insectelor şi foşnetul cozii calului sau dinţii care clefăiau iarba suculentă. Era, ca toţi ceilalţi, un cal de curse voinic, de paisprezece ani, pe care-l chema Murgu din cauza culorii. Nu era cel mai bun cal de călărie de la fermă şi, pentru că şeful cowboy-ilor ştia cât de bine călăreşte ea, îi oferea în fiecare an ceva mai bun. Dar calul era curajos şi bun şi nu voia altul.

Deschise ochii şi îşi şterse transpiraţia de pe gât. Culese florile, una galbenă şi una albă, şi le aşează cu grijă într-o cutiuţă metalică pe care o ţinea pentru aşa ceva în buzunarul de la piept al bluzei albe din bumbac. Ştia unde se vor opri ceilalţi înainte de a începe urcuşul spre Belvedere, aşa că nu trebuia să se grăbească. Se aruncă în şa şi îl îndemnă pe Murgu s-o pornească încet, umplându-şi nările cu mirosul fierbinte şi crud al ierbii, gândindu-se, aşa cum făcuse toată dimineaţa de altfel, la Benjamin.

Nu încetase niciodată s-o uimească puterea obişnuinţei. Cum se putea ca doi oameni inteligenţi şi decenţi care, în fond, se iubeau unul pe celălalt, să intre într-un astfel de tipar comportamental în care nu se simţea bine – sau aşa presupunea ea – niciunul dintre ei? Era ca şi cum fiecare îşi cunoştea rolul pe care nu avea încotro şi

trebuia să-l joace. Sarah se întreba adesea dacă Benjamin se simţea la fel de prost distribuit ca şi ea în drama lor. Ea, veşnica scorpie frigidă, iar el bruta libidinoasă. Şi pe măsură ce treceau anii, ca nişte actori dintr-un serial nesfârşit, au devenit simple caricaturi, încremeniţi în propriile lor clişee triste, incapabili de a vedea vreo altă cale de convieţuire. Doamne, cât era de obosită.

De mai bine de o săptămână, el practic o ignora. Şi asta doar pentru că în prima lor noapte aici, după trei ore de drum şi după ce au stat până târziu cu familia Delstock, ea s-a simţit prea obosită ca să mai facă dragoste. Nu putea şi el să aştepte până a doua zi? Nu putea s-o strângă doar la piept? Dac-ar fi făcut asta, fără a forţa lucrurile, poate că, în ciuda oboselii, ar fi convins-o să facă ceea ce voia el. Dar Benjamin nu putea s-o ţină doar în braţe. Trebuia întotdeauna să ajungă la sex. Iar la femei nu merge aşa. Cel puţin, nu la ea.

Lucrurile n-au stat aşa întotdeauna, dar schimbarea s-a petrecut prea lent şi pe neobservate. Categoric că el a vrut mereu să facă mai mult sex decât se simţea ea în stare să-i ofere. Dar nu se întâmplă la fel în toate cuplurile? Sarah n-a fost niciodată genul (deşi ar fi vrut) care să discute deschis despre aceste lucruri cu prietenele, dar avea impresia că cele mai multe femei simt la fel – cel puţin, după primele optsprezece luni impetuoase când nu se mai saturau unul de celălalt. După ce pasiunea a făcut loc obişnuinţei, după ce au apărut copiii şi s-a instalat rutina, lucrurile s-au schimbat. Sexul a devenit mai degrabă o consolare.

Asta nu înseamnă că o plictisea sau că nu se excita. Uneori, mai demult, când plecau singuri de acasă, făceau dragoste plini de pasiune. Iar când se întorceau, mai ales când copiii erau mici, el era mai răbdător, mai delicat, mai înţelegător. Acum, dacă ea nu-i răspundea imediat, o făcea să se simtă rea, rece şi frigidă.

Poate că această nerăbdare îi afecta pe toţi bărbaţii de vârstă mijlocie, pe măsură ce tinereţea le rămânea în urmă. Poate că întrezărirea propriei morţi îi făcea mai dornici şi mai disperaţi să-şi demonstreze bărbăţia, să interpreteze chiar şi cea mai uşoară schimbare a dorinţei ca pe un pumnal înfipt în inima virilităţii lor.

Indiferent despre ce era vorba, pe Sarah o irita tot mai mult. Era atât de nedrept. Şi necuviincios. Iar rutina era aproape de nesuportat. Proasta dispoziţie. Tăcerile lungi şi izolarea. Oare credea că aşa va fi mai dornică să facă dragoste cu el? Şi toată ipocrizia. Pentru că în public – în faţa copiilor şi a celor două familii, mai ales – el era numai lapte şi miere. Chiar cu o seară înainte, Abbie vorbea despre cât de norocoşi erau şi ce familie minunată aveau ei. Cea mai fericită familie pe care o cunoştea, se mândrea ea. Se pare că nici ea şi nici altcineva n-a observat că tatăl ei abia de i-a adresat lui Sarah un cuvânt toată săptămâna.

Şi nimeni, bineînţeles, nu-i vedea când erau singuri, când el spărgea tăcerea doar atunci când avea noroc şi găsea ceva de criticat. Altfel, se ascundea în spatele ziarului sau al unui număr din *Architectural Digest* – în biografia aia nenorocită a lui Le Corbusier pe care tot încerca s-o citească de şase luni – şi se purta de parcă ea s-ar fi aflat undeva la periferia cea mai rece şi îndepărtată a conştiinţei sale.

Normal, Sarah ştia că se află în centrul atenţiei sale. Şi mai ştia că-l fierbe dacă îşi accepta exilul cu bună dispoziţie, ca şi cum habar n-ar fi avut de furia sau de indignarea lui, ori nu i-ar fi păsat. Poate că totuşi asta se întâmplă în toate căsniciile. Fiecare partener găseşte arma potrivită şi învaţă să se folosească de ea cât mai bine. A lui era tăcerea de gheaţă. A ei – şi ştia că e mai puternică – faptul că se prefăcea că nu observă.

De această dată, Sarah era decisă să reziste cât mai mult. Se simţea vinovată de cele întâmplate de

dimineaţă. În fond, era ziua lui şi, deşi nu şi-a cerut scuze (pentru că nu-şi cerea niciodată), trebuie să-i fi fost foarte greu să treacă peste supărare şi să vină la ea când a ieşit de la duş. Dar încăpăţânarea ei, celebra îndârjire Davenport cu ajutorul căreia tatăl ei a făcut avere, a învins şi n-a lăsat-o să cedeze. În fond, el nu voia decât s-o reguleze şi de ce naiba să-l lase după ce a ignorat-o atâtea zile?

Până la urmă se va rezolva, ca întotdeauna. La un moment dat, tensiunea va deveni de nesuportat, iar ea va ceda, va plânge şi se va învinovăţi, spunându-i că ar trebui să-şi găsească pe altcineva, o femeie mai tânără, mai sexy şi mai normală. Şi va suspina şi probabil că şi el. Şi vor face sex. Va fi tragic, disperat, cutremurător.

Îi vedea acum pe ceilalţi, hăt, departe prin iarba unduită de vânt. Era acolo un popas cu plopi tremurători sub care unii stăteau la umbră; alţii adăpau caii într-un bazin din piatră, cu apă de la pârâul de mai jos. Tulpinile palide ale copacilor păreau aproape incandescente din cauza albastrului aburos al munţilor din depărtare.

Tom Bradstock şi Delroy erau jos cu caii şi vorbeau cu Jesse şi cu cele două femei din Santa Fe. Benjamin, cu pălăria lui nouă, stătea la umbră şi vorbea cu Maya şi cu Karen. Jesse a văzut-o pe Sarah şi a strigat-o, iar ceilalţi s-au întors şi toţi i-au făcut cu mâna. În afară de Benjamin, care stătea privind-o, de parcă ar fi vrut s-o evalueze, atât de îndelung, încât, chiar şi de la depărtare, se simţea tulburată şi stingheră. Se întreba ce crede el despre ceea ce vede şi dacă o mai iubeşte. Pentru că, deşi o rănea şi o pedepsea, ea nu se îndoia de sentimentele pe care i le purta. Îl iubea şi-l va iubi întotdeauna.

7

Ty şi formaţia sa cântau de aproape o oră, iar Abbie se tot minuna cât de grozavi erau. Şi locul era trăsnet. Mesele şi scaunele din sufragerie fuseseră scoase, formaţia era la un capăt al încăperii, barul la celălalt capăt şi toată lumea care se putea ţine pe picioare dansa: copii, părinţi, bunici, ca să nu mai vorbim de personal. Nu dansa nimeni cu cineva anume, ci cu cel care se afla în faţa sa în momentul respectiv. Chiar dacă uşile şi ferestrele care dădeau spre terasă erau larg deschise, se simţeau ca într-un cuptor şi erau leoarcă de transpiraţie, dar acest lucru nu părea să deranjeze pe cineva.

Formaţia se numea „Iadul de la micul dejun", un nume pe care Abbie nu-l prea înţelegea, dar cel puţin era original. Şi repertoriul era uluitor, deşi astă-seară cântau mai ales cântece vechi pentru cei mai în vârstă, o mulţime de melodii de-ale lui Rolling Stones, Beatles sau Eagles. Chiar acum interpretau superb o versiune a celebrului *Born in the USA*. Abbie dansa cu Lane Delroy şi cu fratele acesteia, Ryan. Între el şi Abbie se înfiripase ceva anul trecut, dar, slavă Domnului, că el depăşise momentul şi se detaşase, iar acum erau din nou doar buni prieteni. Toată lumea râdea de tatăl lui Ryan, Delroy, pe care Abbie îl găsea, în sinea ei, cam dezgustător: tipul care pune tot timpul mâna pe tine, nu neapărat să te pipăie, dar aproape. Chiar atunci încerca să le înveţe pe Katie Bradstock şi pe mama ei un dans tribal african.

Mama lui Abbie dansa cu Tom Bradstock, care avea un pas caraghios, iar tatăl ei schimba impresii cu Maya Delroy despre Bruce Springsteen. Acum câţiva ani, Abbie ar fi suferit foarte tare dacă şi-ar fi văzut părinţii dându-se astfel în spectacol, dar acum era mândră de ei. Îi făcea plăcere să-i vadă atât de fericiţi şi distrându-se.

Privirea i se întorcea tot timpul spre Ty. Era incredibil. Nu numai că era dulce şi sensibil şi semăna cu Brad Pitt (cel puţin un pic, de la distanţă), dar şi cânta la chitară şi voce ca un star rock de la MTV.

Zilele trecute când îi spusese aşa, într-o doară, că el şi câţiva prieteni de la colegiu au o formaţie şi că, dacă ea vrea, pot veni să cânte la petrecerea de ziua tatălui ei, Abbie nu se aşteptase nici pe departe la aşa ceva. Era superb în blugi şi cămaşa cu nasturi de sidef, udă toată de transpiraţie. Dansa pentru el şi îi simţea ochii aţintiţi asupra ei tot timpul. Mai erau doar cinci zile până la plecarea acasă şi ştia că-i va fi foarte dor de el. Mai ales după seara trecută.

În fiecare seară, după ultima plimbare călare, caii erau lăsaţi în voie şi doi dintre oamenii de la fermă călăreau în spatele lor ca să-i ducă în siguranţă la păşune. Ieri fusese rândul lui Ty şi, sub pretextul străveziu că tovarăşul său nu se simte prea bine, o rugase pe Abbie să-l ajute. Era prima dată când lucra la Cumpăna şi în clipa în care s-au văzut s-a format între ei o legătură, devenind evident că, dacă vor, aceasta se va dezvolta.

De câteva zile, Abbie se ducea la grajduri să-l ajute la cai şi după ce au tot vorbit şi s-au atins de câteva ori ca din greşeală, cu două zile în urmă, s-au sărutat, în sfârşit. Problema era că nu prea puteau să rămână singuri niciun moment şi, pentru ca el să-şi păstreze slujba, trebuiau să fie discreţi. Nu ştiau decât Lane şi Katie. Şi chiar dacă Abbie bănuia că sunt puţin geloase, au acoperit-o cu o seară în urmă.

Imaginea cailor galopând prin iarbă, stârnind un nor de praf roşu în lumina soarelui era uluitoare. Nu trebuiau mânaţi, aşa că Abbie şi Ty mergeau doar în urma lor. Când au ajuns la păşune, s-au dus, tot călare, până la o colină şi s-au întins amândoi în iarba cu miros dulce de sub copaci, privind cum pasc caii. El era tandru şi mai ezitant

decât se aşteptase Abbie, aproape timid. Şi deşi ea mai făcuse doar o singură dată dragoste înainte, cu un coleg, la o petrecere, pe la începutul anului, bănuia că pentru Ty era prima oară şi, spre surprinderea ei, luă ea iniţiativa. Îl ajută când el ezită cu prezervativul, iar când ejaculă foarte repede, îi spuse să nu se îngrijoreze. A doua oară a fost mai uşor şi mai bine.

În amurg, în timp ce se îmbrăcau, au auzit voci şi, înainte de a se putea preface că se ocupă cu ceva mai nevinovat, au apărut ca din pământ două siluete. Erau doamnele din Santa Fe, care se numeau, a descoperit mai târziu Abbie, Lori şi Eve. Era prima lor seară acolo şi porniseră în recunoaştere. Era evident că îi văzuseră pe Abbie şi pe Ty destul de bine ca să-i recunoască şi să-şi dea seama ce făceau, dar s-au prefăcut că n-au observat nimic şi, fără a spune un cuvânt, s-au întors, îndreptându-se spre fermă.

La plimbarea călare de dimineaţă, când au ajuns la Belvedere, Abbie a văzut cu groază că cele două erau acolo şi aşteptau, împreună cu părinţii ei şi cu părinţii Delstock.

— Cred c-ar trebui să-mi caut altă slujbă, spuse încet Ty în timp ce încălecau.

Dacă femeile spuseseră totuşi ceva, nu se vedea nicio reacţie. Dintre toţi bărbaţii, tatălui lui Katie îi plăcea cel mai mult să tachineze şi te puteai aştepta de la el să trântească oricând ceva penibil. Chiar el se oferi să le prezinte pe Eve şi Lori lui Ty şi copiilor, presupunând că nu făcuseră cunoştinţă încă.

— Iar aceasta e încântătoarea prinţesă Abbie, spuse Tom Bradstock.

Femeile zâmbiră şi o salutară cu căldură pe Abbie, iar ea, care nu era niciodată reţinută, le răspunse temătoare, dar nu văzu în ochii lor niciun semn de recunoaştere.

— Şi el e Ty, cel mai arătos cowboy, după care suspină toate fetele.

Ty a dat mâna cu ele şi abia atunci, după ce tatăl lui Katie n-a făcut nicio remarcă deplasată, s-a mai relaxat şi Abbie un pic, gândindu-se că poate au scăpat.

Iar acum, privindu-l cum cântă din voce şi la chitară, voia să spună întregii lumi. Toţi urlau refrenul final de la *Born în the USA,* dând impresia că acoperişul e gata-gata s-o ia din loc. Muzica s-a oprit şi dansatorii au izbucnit în urale. Ty aştepta la microfon, zâmbind şi leoarcă de transpiraţie, să se facă auzit.

— Vă mulţumesc foarte mult. Acum luăm o pauză. Cred că nici dumneavoastră nu v-ar strica una. Asta a fost doar încălzirea. Ne întoarcem imediat şi vom cânta rock and roll adevărat.

La bar era punci de fructe, dar Abbie nu voia decât apă. Cineva i-a dat o sticlă şi a ieşit pe terasa care fusese decorată cu luminiţe albe. Era foarte mare înghesuială şi gălăgie şi atunci a coborât pe pajişte. Felinarele joase din straturile de flori luminau iarba, dar Abbie preferă să se aşeze în umbra dintre ele, bucurându-se de aerul care-i răcorea obrajii şi de atingerea ierbii pe picioare, îşi dădu capul pe spate şi goli sticla dintr-o înghiţitură, uitându-se la stele. Chiar atunci văzu o stea căzătoare şi imediat încă una.

— Sper că ţi-ai pus două dorinţe.

Credea că e singură şi tresări. În primul moment nu-şi dădu seama cine este, dar apoi o recunoscu pe Eve care-i zâmbea din întuneric.

— Ah, bună. Dacă le-ai văzut şi tu, cred că trebuie să ne punem fiecare câte una.

— Bine, s-a făcut.

Eve închise ochii şi îşi înălţă faţa zâmbitoare spre cer. Abbie era prea jenată şi îi aruncă doar o privire fugară. Avea probabil peste treizeci şi cinci de ani, era înaltă şi cu gâtul lung, iar acum, seara, părul lung, negru şi ondulat, îi era prins într-o eşarfă de mătase, care avea aceeaşi culoare verde-salvie ca şi rochia. Avea o figură mai deosebită, cu

nasul niţel prea lung şi gura generoasă. Nu era frumoasă, dar era categoric frapantă, mai ales acum, după ce şi-a deschis din nou ochii. Avea un fel liniştit şi direct de a te privi pe care Abbie îl găsi un pic deconcertant.

— Ţi-ai pus dorinţa?

— Încă nu. Am atâtea că nu ştiu pe care s-o aleg.

— Ce minunat e să fii tânăr! Pe măsură ce îmbătrâneşti se tot reduc şi ajungi să-ţi doreşti acelaşi lucru de fiecare dată.

— Adică toate celelalte se împlinesc?

— Nu. Unele doar. Dar te concentrezi pe cea mai importantă.

— Cea care nu se împlineşte niciodată?

— Poate că da, râse Eve.

Tăcură amândouă un timp, uitându-se la cer, aşteptând să mai cadă o stea. Râsul lui Tom Bradstock explodă de pe veranda din spate.

— Sunteţi din New York, nu? întrebă Eve.

— Da. Din Long Island.

— Eşti la colegiu?

— La anu'.

— Şi ştii unde mergi?

— Mama şi tata sunt fixaţi pe Harvard.

— Şi tu nu?

— Nu. Eu vreau să vin aici la colegiu.

— Adică aici, în Montana?

— Poate. Oricum, undeva în Vest. Îmi place foarte mult aici. Colorado, Oregon, poate. Nu ştiu. Adevărul e că mă interesează animalele şi mediul, chestii din astea. Vreau să merg undeva unde nu e totul distrus. Apropo, mama şi tata nu ştiu încă.

— Nicio grijă.

— Şi nu ştiu nici despre, hm…

— Abbie, îmi pare foarte rău. Ne plimbam şi noi. Habar n-aveam.

— N-aveţi nicio vină. Dar v-aş fi recunoscătoare dacă…

— Nici Lori şi nici eu n-am suflat nimănui un cuvânt. Nu e treaba noastră. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu, mie îmi pare rău.

— Atunci hai să nu ne mai pară rău şi să uităm de asta.

— Bine.

Din cauza celor întâmplate, Abbie se aştepta să-i displacă femeia, dar a constatat cu surprindere cât e de drăguţă.

Ryan Delroy şi fratele lui Katie, Will, lansaseră un zvon stupid că ea şi prietena ei, Lori, ar fi lesbiene doar pentru că-şi petreceau împreună vacanţa.

— Şi tu eşti din Santa Fe, nu?

— Da. Cel puţin acolo locuiesc acum. Am crescut în California.

— Şi eşti pictoriţă, iar Lori e proprietara galeriei, da?

— Da. Convenabil, nu?

— Şi ce pictezi?

— Păi… E mai mult pictură figurativă, dar nu ceea ce se cheamă realistă. Mai psihologică, mai explorativă. Cred că se poate spune că pictez ceea ce mi se întâmplă în viaţă. E ca o terapie, dar e mai ieftin. În ultima vreme l-am pictat foarte mult pe băiatul meu.

— Ai un băiat?

— Da. Îl cheamă Pablo şi are aproape doi ani. Bineînţeles că e cel mai minunat copil care s-a născut vreodată.

— Şi unde e acum?

— Cu tatăl lui. Nu locuim împreună.

— Ah. Cred că ţi-e dor de el. De Pablo, adică.

— Da. Dar e vorba doar de o săptămână şi ei se simt foarte bine împreună. Uite, încă o stea. Ai văzut-o?

— Îhî.

— Asta e a ta. Eu mi-am pus deja o dorinţă.

— Pariez că ştiu ce ţi-ai dorit.

— Da? Citeşti cumva gândurile?

— Nu. Dar tata spune că atunci când ai copii nu-ţi doreşti decât să-i ştii sănătoşi şi fericiţi. Ştiind că ai un băiat, pun pariu că asta îţi doreşti.

— Sănătos şi fericit: astea sunt două dorinţe.

— Atunci ţi-o dau ţie şi pe asta.

Ben se sprijinea de balustrada terasei unde Tom Bradstock întreţinea un grup cu o poveste de-a lui. Ben se dusese să mai aducă ceva de băut, aşa că a ratat începutul, dar era vorba despre un şobolan care se aciuase în casa în care locuiau Tom şi Karen când copiii erau mici. Omul de la dezinsecţie pusese otravă, dar, după câteva zile, în mijlocul nopţii, au auzit pleoscăieli venind dinspre baia copiilor.

— Aşa că m-am dus să văd despre ce-i vorba. Nimic. Am ridicat capacul veceului şi era acolo, uitându-se fix în ochii mei. Şobolanul. Era mare, cam cât un căţel. Fără glumă. Bine, cât un căţel foarte mic. Se pare că otrava i-a făcut sete şi venise să bea apă. Am lăsat capacul şi am tras apa, dar când l-am ridicat din nou era tot acolo şi se uita tot fix la mine, doar că era ud şi încerca să iasă.

Îşi strâmbă niţel nasul să arate cum făcea şobolanul şi izbucniră cu toţii în râs. Aproape toţi. Ben stătea lângă Karen şi a auzit-o suspinând, iar când a privit-o, ea i-a zâmbit strâmb şi a dat din cap.

— O, Doamne, spuse ea încet. Dacă aş avea câte zece dolari pentru fiecare dată când ascult povestea asta aş fi bogată.

— Şi vine şi Karen să vadă ce se întâmplă. Aşa că-i zic…

— Karen, adu-mi trusa de scule, îi şopti Karen lui Ben.

— …Karen, adu-mi trusa de scule.

Ben zâmbi. Şi-a continuat povestea, un pic prea lungită, dar Tom o spunea bine. Când încerca să

omoare şobolanul cu un ciocan cu vârf despicat, micuţa Katie, care avea atunci patru ani, a apărut în uşă, somnoroasă, spunând că vrea să facă pipi. L-a întrebat pe tati ce face, ca şi cum ar fi fost cât se poate de firesc să-l vadă acolo în pielea goală, cu un ciocan plin de sânge în mână, la ora trei dimineaţa. I-a spus că s-a stricat closetul şi că îl repară şi că trebuie să se ducă la baia lui mami şi a lui tati.

— Dacă ar fi văzut copilul un şobolan în toaletă, sau plin de sânge şi în agonie, nu s-ar mai fi dus acolo. Şi ar fi fost anorexică toată viaţa. Karen a dus-o să facă pipi şi a pus-o în pat, iar eu mi-am terminat treaba. Apoi l-am dus jos, l-am înfăşurat într-un ziar şi l-am aruncat la gunoi. După aia m-am spălat de sânge pe mâini şi am spălat şi ciocanul. Când am terminat, m-am dus sus şi m-am băgat în pat, dar am rămas treaz toată noaptea, cu ochii în tavan…

Karen se întoarse din nou spre Ben şi îi şopti plictisită finalul.

— Mă simţeam ca Anthony Perkins în *Psycho.*

— …ca Anthony Perkins în *Psycho.*

Era o poveste bună. Apoi a început să spună Maya Delroy una despre cum a întâlnit ea odată un scorpion, dar nu avea talentul lui Tom, şi Ben nici nu s-a sinchisit s-o asculte.

— Oare numai bărbaţii spun la nesfârşit aceleaşi poveşti sau şi femeile? o întrebă el pe Karen.

— Tu trebuie să-mi spui asta.

— Cred că Sarah nu.

— Şi eu cred.

— Dar cred că eu da. Toţi tipii au câteva poveşti de spus la petreceri.

— A, asta vrei să zici.

— Femeile de ce n-au?

— Pentru că nu simt nevoia să impresioneze pe nimeni cu spiritul şi inteligenţa lor.

— Şi bărbaţii da?

— Bineînţeles. Tot timpul.

— Acum spune Maya o poveste. Ea nu vrea să impresioneze?

— Nu. Ea povesteşte pur şi simplu.

Ben clătină din cap, zâmbi şi mai luă o înghiţitură de bere. Îi plăcea Karen, umorul ei subversiv, care era îndreptat spre toţi şi spre toate.

— De când sunteţi căsătoriţi? o întrebă el.

— La toamnă se fac două sute de ani.

— S-o ţineţi tot aşa. Vă potriviţi de minune.

— Aşa e. În general. Dar nu ţi se pare că mariajul e un iad? Adică, cine l-a inventat? Doi oameni care trebuie să se suporte an de an şi care au ajuns să se plictisească de moarte unul de celălalt. Sforăitul, pârţurile. Să fim serioşi. Adică, suntem specia cea mai evoluată, superinteligentă, şi nu suntem în stare decât de aşa ceva?

— Cred că eliberează mintea pentru lucruri mai elevate.

— Ce, căsătoria?

— Da. Altfel, ne-am consuma toată energia creativă umblând unii după alţii tot timpul.

— Pe mine nu m-ar deranja.

Ben râse.

— Serios, continuă Karen. Ce rost mai are căsnicia azi? Adică, ideea iniţială era ca bărbaţii să fie ţinuţi într-un loc mai mult timp. Să asigure carnea pentru copii şi să-i apere de tigri. Dar femeile se descurcă acum destul de bine singure, chiar şi cu tigrii. Mai e vorba şi despre sex, cred. De aceea se căsătorea generaţia părinţilor noştri. Dar s-a inventat pilula, aşa că a dispărut şi acest motiv.

— Ceea ce-mi spui e mai degrabă o pledoarie împotriva bărbaţilor decât a căsătoriei.

— Oh, nu. Bărbaţii sunt ca lumea. Deşi acum, dacă tot ai zis-o, poate că nici nu avem nevoie de atâţia. Cred că putem ţine câteva specimene în cuşti. Pentru supravieţuirea speciei şi pentru satisfacerea dorinţelor noastre carnale.

— Grozav.

— Crezi că te-ai califica?

— Vrei să te impresionez şi eu c-o poveste?

Karen îi dădu una peste braţ şi râse. Delroy venea dinspre pajişte şi, după ce urcă scările, se alătură grupului ascultând povestea soţiei sale cu scorpionul. Avea ochii roşii şi zâmbea. Un lucru din care nu făcea un secret era că-i plăcea să fumeze „iarbă". În cele mai multe seri, după cină, se strecura tăcut afară, sub copaci, să fumeze. Toţi glumeau, spunând că se duce să se uite după păsări. Ben, care nu mai fumase iarbă din colegiu, simţea o dorinţă inexplicabilă de a-l urma, dar până acum îi fusese ruşine să-i ceară.

— Ei, Del, îl strigă încet Tom Bradstock. Ai văzut astă-seară vreo ciocănitoare cu trei degete?

— Un cârd întreg, zâmbi Delroy.

Maya îşi termină povestea. Nu părea să aibă o frază finală apoteotică, dar avea, categoric, un mesaj mai profund, mai karmic, pe care Ben îl ratase. Nici n-o ascultase ca lumea. Se gândea la ceea ce-i spusese Karen şi se uita la Sarah. Era pe terasă, dar mai departe, unde vorbea şi râdea cu Lane şi Katie şi cu doi băieţi din formaţie. Admira întotdeauna, şi chiar invidia puţin, uşurinţa cu care discuta cu tinerii. Elegantă ca de obicei în rochia simplă din in crem, cu părul pe după urechile în care avea câte o perlă, părea o reclamă Ralph Lauren. Amuzată, dar uşor distantă. De neatins. Privind-o, Ben se simţi, în mod curios, detaşat, ca şi cum s-ar fi uitat la o străină. Îşi dădu seama că era privit de Karen.

— Ce faci? îl întrebă.

— Eu? Grozav. De ce?

— Pentru că e foarte evident că nu faci grozav.

— Ce vrei să spui?

— Anul ăsta e ceva schimbat la tine. Vezi… Nu ştiu. Eşti preocupat. Poate că puţin trist.

Ben îşi ridică sprâncenele şi îi zâmbi slab.

— Îmi pare rău, spuse Karen. Nu e treaba mea.

— Nu, nu-i nimic. Dar chiar n-am nimic. Probabil din cauza lucrului. În ultimele luni n-a mers prea bine. Şi cred c-am uitat cum se doarme.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Chiar sunt bine. Ce naiba, e ziua mea şi mă simt foarte bine.

— Bine, Ben. Bine că-i bine.

Karen se uită în altă parte şi mai luă o înghiţitură de băutură, iar Ben se simţi prost pentru că era încordat şi reacţionase astfel. Dar ce-ar fi putut spune? Că simţea că-i fuge încet pământul de sub picioare? Că se simte izolat şi gol pe dinăuntru şi pustiit şi nu ştie de ce? Nu era uşor să discuţi despre astfel de lucruri. Şi în niciun caz cu o femeie care, în ciuda sincerităţii cu care vorbeau ei întotdeauna în fiecare an în cele două săptămâni de vacanţă, nu era totuşi o prietenă apropiată. De fapt, nu se vedea vorbind cu nimeni despre aşa ceva. Şi asta nu pentru că s-ar fi temut să se destăinuie, ci pentru că nu ştia de unde să înceapă.

Privindu-i pe Abbie şi pe Josh îndepărtându-se pe pajişte azi de dimineaţă, împărtăşise bucuria lor aproape palpabilă. Dar imaginea i-a rămas în minte toată ziua şi – spre deosebire de ceea ce a urmat – s-a transformat în ceva pur şi simbolic. Doi tineri adulţi, pornind pe propriile picioare, puternici şi încrezători, în timp ce părinţii lor se retrăgeau într-un loc ce devenea tot mai rece şi mai gol, unde nu mai dăinuiau decât ecouri. Derulând mereu imaginea, ca pe o secvenţă în avanpremieră dintr-un film pe care nu voia să-l vadă, a avut presimţirea unei pierderi profunde.

Dacă era să fie sincer cu el însuşi, Abbie însemna, pentru el, totul. Deşi n-ar fi recunoscut acest lucru faţă de nimeni altcineva, ea era preferata lui, aşa cum Sarah îl prefera pe Josh. Poate că aşa se cumpănesc lucrurile în familiile cu fată şi băiat: tata ţine cu fata, mama, cu băiatul. La fel s-a întâmplat şi în familia lui, iar rezultatele au fost nefericite. Adoraţia oarbă a mamei pentru el l-

a făcut pe tatăl său gelos, le-a distrus căsnicia şi a ridicat un zid între tată şi fiu, pe care nu l-au putut dărâma niciodată.

Ben era hotărât să nu lase să apară aşa ceva între el şi Josh. Şi nici n-a apărut. Se înţelegeau bine. Dar deşi îşi iubea băiatul din toată inima, era altfel decât dragostea pe care o simţea pentru Abbie. Ea era lumina care-l susţinea de atâta vreme. Iar acum, că raza sa ieşea în afară şi începea să lumineze lumea, simţea că-l cotropesc umbrele.

Nu prea avea logică, pentru că era foarte mândru de independenţa care înmugurea în copiii lui. Îşi amintea şi uneori îi plăcea să citeze cuvintele din *Profetul* lui Kahlil Gibran, pe care Martin – cel mai bun prieten al său, în acelaşi timp partener şi naşul lui Abbie – le-a citit la botezul fetei, despre faptul că părinţii nu trebuie să aibă niciodată impresia că sunt stăpânii copiilor lor. Dimpotrivă, trebuie să se considere arcurile din care copiii ţâşnesc precum nişte săgeţi vii. Ben credea acest lucru şi mai credea că e corect şi că aşa trebuie să fie. Dar nimeni nu i-a spus niciodată ce se întâmplă cu arcul după ce au fost trase săgeţile. Gata? Asta-i tot? E uitat într-un colţ al debaralei şi se aşterne praful peste el?

Egoismul gândului îl şocă acum şi, pentru a-l face să dispară, bău restul de bere şi puse sticla pe masă. Karen plecase şi vorbea cu altcineva. Trecând printre cei de pe terasă, care se întorceau şi-i zâmbeau, urându-i „la mulţi ani”, o văzu pe Abbie urcând scara. Era îmbrăcată în blugi şi avea un mic top roz-pal, care-i lăsa la vedere şoldurile şi abdomenul. Arăta senzaţional. Îl văzu şi veni la el, apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi-l îmbrăţişa.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru nimic. Dar mi se părea că ai nevoie de aşa ceva.

O prinse de braţele goale şi o îndepărtă puţin de el s-o vadă mai bine. Părea că străluceşte.

— Te distrezi? o întrebă.

— E super. Tu?

— Bineînţeles.

— De ce nu ţi-ai pus pălăria?

— Nu voiam să mă invidieze ceilalţi bărbaţi.

— Unde-i mama?

— Acolo, flirtează cu formaţia.

— Nu-i aşa că-s grozavi?

— Nu-s răi. În afară de solist.

— Ştiu. Trebuie să scape de el.

Zâmbi şi îşi îngustă niţel ochii, iar Ben era sigur că încearcă să-şi dea seama cât ştie el.

— Ty m-a întrebat dacă vreau să merg cu el joi să-i vizitez ferma. Mă laşi?

— Are o ferma? Ei, dar asta schimbă lucrurile.

— E a părinţilor. Joi e ziua lui liberă. Este în Wyoming, destul de departe, şi trebuie să plecăm miercuri seară. Te superi?

Ben ridică din umeri.

— Nu cred. Vezi ce zice şi mama.

Abbie se întinse şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, tati.

Apoi plecă s-o caute pe Sarah, iar Ben o urmări cu privirea.

— Cred că eşti foarte mândru de ea.

Se întoarse şi o văzu pe Eve stând în faţa lui, zâmbind. Probabil că a fost acolo tot timpul cât a vorbit cu Abbie.

— Întotdeauna îţi dai seama când vor ceva, nu? Nu cred că-i fată rea. Eşti Eve, nu?

— Benjamin?

— Precis ai vorbit cu soţia mea. În afară de ea, toată lumea îmi spune Ben.

— Ben.

El întinse mâna, iar ea i-o strânse cu o solemnitate prefăcută, probabil şi pentru că fuseseră deja prezentaţi unul altuia de dimineaţă, la călărie. Adesea, femeile atrăgătoare îl făceau puţin stângaci. Ea avea mâna rece.

O observase din clipa în care intrase în sufragerie, seara trecută. Şi deşi nu au vorbit deloc cât s-au plimbat călare, o urmărise pe furiş mai tot timpul. Îi observase zâmbetul discret, uşor sarcastic, vocea joasă, privirea impasibilă a ochilor negri, ca şi cum ar fi ştiut despre el mai multe decât şi-ar fi dorit – ceea ce, dat fiind că discutase cu Sarah, nu putea fi exclus.

— Abbie mi-a spus că veniţi aici în fiecare vară.

— Da. E a patra vacanţă aici. Cred că e timpul să mai mergem şi în altă parte.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar cred că nu e rău să ne mai mişcăm, să facem şi altceva.

— Copiilor le place.

— Da. Nici nu-ţi închipui ce ne-a făcut Abbie prima dată când am făcut rezervări la o fermă turistică. Întotdeauna i-a plăcut să stea în aer liber, dar trecea prin etapa aceea în care fetele nu vor decât să-şi piardă vremea la mall. Toate prietenele ei plecau în vacanţă în Europa, la Hollywood sau la Miami, iar ea să meargă la o fermă turistică? A stat tot drumul încoace bosumflată pe bancheta din spate şi noi spuneam mereu: *Vai, uite o vaca. Vai, uite încă o vacă.*

— În cele din urmă s-a luminat, evident, râse Eve.

— A durat cinci minute.

Au tăcut amândoi câteva momente. Şi-au zâmbit, apoi el şi-a dat seama că se uită prea fix la gura ei.

— Să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă.

— Nu, nu-i nevoie, mulţumesc. Dar ia-ţi tu dacă…

— Nu, nici eu nu vreau.

Au mai rămas aşa o vreme, Ben încercând să găsească ceva de spus. În afară de ei, toată lumea părea să râdă şi să vorbească. Eve se uită în jur de parcă ar fi vrut să scape, apoi se întoarse din nou spre el şi-l văzu fixând-o cu privirea.

— Sarah mi-a spus că eşti arhitect. Proiectezi case sau?…

— Uneori. Nu pe atât cât aş vrea. Partenerul meu face toată treaba mai interesantă. Eu mă ocup de treburile plicticoase, umblu după cei care ne datorează bani, chestii din astea. Câteodată mai fac restaurări ca să mă menţin în formă. Şi uneori mai proiectez şi ceva nou. Chiar acum lucrez la aşa ceva.

— La ce?

— Nişte mici case în Hamptons.

— Nu cred că se construieşte ceva mic în Hamptons.

— De fapt, nu e chiar în Hamptons. Problema e că nu e destul de mic. Terenul nu e mare şi e foarte frumos. O mulţime de copaci, perfect pentru două case de mărime medie. Dar antreprenorii vor să taie toţi copacii, să dubleze numărul de case şi să le facă de două ori mai mari. O aglomerare ridicolă a celor de la McVile.

— McVile. Îmi place.

— N-ai auzit de ei până acum? Sunt peste tot. De fapt, cred că ei vor mai degrabă un fel de Garaj-Mahal.

Ea râse.

— Oricum, n-o să se întâmple asta. Cel puţin, eu n-o fac. A fost o ceartă cumplită chiar înainte de a veni aici, în vacanţă. Am plecat de la şedinţă. Ştii tu, arhitectul-vedetă. M-am ridicat pur şi simplu în picioare şi am ieşit. N-am făcut aşa ceva în viaţa mea, dar sunt hotărât s-o repet.

— Te-ai simţit bine?

— Minunat.

— Sarah mi-a spus că tu ai făcut proiectul casei voastre.

— Îhî.

— Cum e?

Nu-şi imagina de ce-o interesează. O clipă se întrebă dacă nu-şi bate joc de el.

— Ştii clădirea aceea uluitoare a lui Frank Gehry din Bilbao?

— Muzeul Guggenheim, dădu ea repede din cap.

— Ei bine, nu seamănă deloc.

Ea râse din nou şi părea sinceră. Ce spiritual se simţea!

— E în formă de amfiteatru şi are un gazon mare în faţă, unde creşte un sânger coreean, şi o alee de acces şerpuită, pavată cu cărămidă. Etajele sunt din stejar şi calcar şi are deasupra o scară ridicolă, pe care am făcut-o doar ca să-mi impresionez socrii.

— Şi i-ai impresionat?

— Deloc. Şi mai e un atelier mare pentru mine în spate, cu jaluzele pe care le închid şi dorm sau mă uit la televizor fără să se prindă nimeni. Iar garajul este mai retras şi acoperit cu viţă sălbatică, aşa că nimeni nu-i poate zice Garaj-Mahal.

— Pare minunat.

— Ah, nu, nu e ce pare. E construită cu materiale ieftine, într-un loc total nepotrivit şi mi-ar plăcea s-o dărâm şi s-o fac de la zero. Dar e casa noastră şi acolo trăim.

Dinăuntru s-a auzit un zgomot puternic de la sistemul de sonorizare şi apoi, la microfon, vocea plăcută a lui Ty care invita pe toată lumea să-şi suflece mânecile şi să se întoarcă pe ringul de dans. Ben era gata s-o întrebe pe Eve dacă nu vrea să danseze, dar îl prinse cineva de cot. Se întoarse şi o văzu pe Sarah.

— Hai, sărbătoritule. N-ai dansat deloc cu mine.

— N-am reuşit să trec de tinerii cowboy.

— Hai, asta-i şansa ta.

Sarah bea rar şi niciodată prea mult, dar obrajii îi erau îmbujoraţi, iar exuberanţa cam exagerată. Se întoarse spre Eve şi îi zâmbi conspirativ, iar lui Ben acest lucru i se păru ciudat.

— Ne scuzi?

— Sigur.

— Am auzit că joci tenis. Jucăm mâine?

— Ar fi grozav.

— Bine.

Îl trase de mână spre uşa sufrageriei şi, cu o clipă înainte de a o urma, el se întoarse şi o văzu pe Eve care rămăsese acolo, privindu-i. Îşi zâmbiră. Iar în timpul acestui fugar moment în el s-a schimbat ceva. Abia mult mai târziu a ajuns să admită că a fost ceva şi chiar şi atunci ezita să spună că în clipa aceea s-a îndrăgostit. Dar ştia că s-a produs o schimbare, ca atunci când descui o uşă sau pui piciorul într-o casă goală.

Formaţia începu să cânte o melodie pe care n-o ştia. Sarah l-a condus pe ring şi i-a spus ceva ce n-a auzit din cauza muzicii. Şi-a apropiat capul de al ei.

— Ce-ai spus?

— Am spus că e adorabilă.

— Cine?

— Eve.

Ştia exact ce voia să spună. A fost prima minciună. A ridicat din umeri, ca şi cum nu s-ar fi gândit până acum la asta.

— Da, spuse el. Pare drăguţă.

Mai târziu, în pat, cu luminile stinse şi întors cu spatele în semn de respingere, simţi degetele lui Sarah în părul lui, la ceafă, apoi mângâindu-l în jos, spre gât. A rămas însă nemişcat, rece ca de piatră şi s-a hotărât, plin de cruzime, s-o ignore, deşi începea să se excite. S-o respingă pe cea care-l respingea, să-i arate cum e. Mai făcuse asta şi înainte şi, deşi ştia că suferă la fel de mult ca şi ea, şi că acest lucru nu face decât să le prelungească amândurora suferinţa, să le dea încă o noapte, o zi, o săptămână de resentimente reci, aproape că reuşi şi de această dată.

Se înşela însă. S-a abţinut o vreme, aşa cum se abţinea întotdeauna, iar ea şi-a ridicat piciorul, cum făcea întotdeauna, şi l-a pus peste coapsa lui.

Ritualul, senzaţia, mirosul atât de familiar, înfiorarea treptată a cărnii ei îl tulburau mereu.

Apoi, mai hotărâtă, s-a ridicat peste el, şi-a aplecat capul, cu părul revărsat peste feţele lor, şi l-a sărutat lung, şocant. El şi-a înclinat coapsa şi a alunecat în ea, iar ea s-a lăsat mult în spate până când a început să-l doară şi a ţipat şi a trebuit s-o prindă de şolduri ca s-o oprească. Avea în ea o insistenţă pe care nu i-o cunoştea şi, dacă n-ar fi fost unda de melancolie, ar fi zis că e pur şi simplu dorinţă.

În întunericul de deasupra lui distingea silueta ei subţire, sânii mai deschişi la culoare şi sfârcurile de cărbune, coastele ca nisipul vălurit. Faţa îi era în umbră, dar îi văzu licărul ochilor şi tresări pentru că ori de câte ori făcea dragoste ea ţinea ochii închişi, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi vadă propria destrăbălare.

Au simţit repede şi deodată, iar ea a ţipat cu o voce atât de groasă şi de sălbatică, încât nici nu i-a recunoscut-o. Apoi a rămas foarte liniştită. Mult timp nici nu s-a mişcat, a stat aşa ca o statuie deasupra lui, în timp ce respiraţia i se calma, în tăcerea care-i învăluia. Capul îi era dat pe spate şi nu-i mai vedea faţa, ci doar profilul bărbiei, gâtul şi umerii palizi. Apoi ea a scos un strigăt atât de violent şi neaşteptat încât el a crezut la început că este un spasm orgasmic final. Dar plângea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă punându-i mâna pe umăr.

A clătinat din cap, părând incapabilă să vorbească. Atunci el s-a ridicat într-un cot, iar ea a alunecat într-o parte.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns în şoaptă.

A aşezat-o blând şi a încercat s-o ia în braţe, dar ea a început să suspine. Îşi ţinea braţele strâns încrucişate pe piept, ca într-o îmbrăţişare, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe agonia care se ridica

din ea, scuturându-i tot corpul. Ben n-a mai auzit niciodată un sunet atât de cumplit.

— Spune-mi, insistă el. Te rog să-mi spui.

— Nu-i nimic.

8

Au lăsat caii să alerge prin iarbă şi să urce o râpă nu prea înaltă, roşie, unde roca se sfărâmase de vânturi şi ploi. De sus, Abbie vedea strălucirea râului printre plopii care îi străjuiau malul şi puful generos al acestora plutind în aerul fierbinte de amiază. S-au oprit puţin, Ty era în dreapta ei, iar tatăl lui în stânga, şi s-au uitat la umbrele norilor care străbăteau ca nişte corăbii părelnice păşunea de dedesubt şi peisajul vast din fundal. Tatăl lui Ty le-a arătat spre est, unde râul dispărea în spatele unei stânci îndepărtate, şi i-a spus că acolo se termină pământul lor şi începe cel al vecinului.

— Şi ce munţi sunt aceia? îl întrebă Abbie.

— Bighorn. Iar mai departe, spre nord, Rosebud.

— E aşa de frumos.

— Da

— De când trăiţi aici?

— De trei generaţii. Ty va fi a patra.

Parc-ar fi vrut să mai spună ceva, dar îşi frecă doar bărbia şi-şi privi tăcut pământul. Sus de tot, şi dincolo de scânteierea râului, o pasăre mare urca încet în zbor spiralat şi scotea un sunet de parcă ar fi jelit o mare pierdere. Abbie i-a întrebat ce este, iar Ty i-a spus că e un vultur auriu şi că are noroc, pentru că nu se prea vede aşa ceva pe aici. Ceva mai devreme, urcând călare colinele, sus, unde începea pădurea, văzuseră un elan, nişte berbeci de munte şi o ursoaică neagră care-şi împingea puiul printre copaci.

— Hai să mergem să găsim mânjii ăia.

Îşi înghionti calul, iar Abbie se luă după iapa sură care spinteca aerul cu coada, printre pietre şi salvie. Ty venea în urmă. Ei îi înşeuaseră un murg vioi, castrat, care era acum leoarcă de sudoare, iar Ty călărea un murg înspicat cu alb. Călăreau toţi trei la pas. Abbie nu mai văzuse niciodată un cal

atât de uşor de călărit, vioi şi cu care se armoniza perfect. Erau cu totul altfel decât cei de la Cumpăna, dar, în fond, înmulţirea şi creşterea acestor cai erau ocupaţia tatălui lui Ty. Un cal de curse de la Ray Hawkins, a descoperit ea mai târziu, câştiga întotdeauna un premiu.

Ray era probabil de aceeaşi vârstă cu tatăl ei, se gândi Abbie, deşi viaţa în aer liber îi tăbăcise pielea, făcându-l să pară mai bătrân. Ochii lui avea aceeaşi culoare albastru-deschis ca şi ai lui Ty, iar când zâmbea îi dispăreau în cutele feţei. Şi mai avea aceeaşi seninătate pe care o vedea uneori şi la Ty, atunci când se concentra asupra a ceea ce făcea. De fapt, la fel făcea şi mama lui Ty, caii şi câinii şi aproape orice vietate de la fermă. Era chiar un pic ciudat, ca şi cum ar fi existat un secret numai al lor. Poate că era doar datorită vieţii într-un loc atât de minunat.

Drumul de la Cumpăna, de seara trecută, a fost foarte lung. În camioneta veche, verde-deschis, a lui Ty, cu soarele care cobora spre asfinţit aurind câmpiile şi vârfurile munţilor în spate, au mers ore întregi spre est, pe autostrada interstatală, lăsând în urmă Billings, Hardin şi Little Bighorn, apoi au luat-o spre sud, şi au trecut graniţa statului pentru a intra în Wyoming şi în bazinul râului Powder. Au şi vorbit mult, dar, simţindu-se bine unul în prezenţa celuilalt, după o vreme au tăcut. Ty i-a pus nişte cântece care-i plăceau lui, câteva formaţii obscure de care Abbie nu auzise până atunci. Apoi s-a ghemuit lângă el şi a adormit, iar când s-a trezit erau în Sheridan şi treceau peste o cale ferată şi pe lângă o locomotivă veche cu abur, care se afla lângă ea.

Ferma familiei Hawkins era într-o vâlcea dintre două dealuri, cam la opt kilometri de oraş, iar drumul până acolo era sinuos şi acoperit cu pietriş. I-au întâmpinat părinţii lui Ty care, deşi Abbie era foarte obosită şi s-ar fi dus direct la culcare, au insistat să le ofere o cină copioasă, cu şuncă rece şi

curcan, salată de varză şi cartofi copţi, urmate de plăcintă cu mure şi îngheţată, pe care Ty le-a devorat pur şi simplu de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva săptămâni. Şi în tot acest timp, Ray şi Martha, care mâncaseră mai devreme, au stat şi s-au uitat la ei, zâmbind şi sorbind lapte fierbinte din căni, vorbind foarte puţin, ascultându-şi fiul povestind printre îmbucături cum merge treaba la Cumpăna.

Era singurul lor copil şi se vedea cât erau de mândri de el. Mama lui semăna cu femeile scandinave pe care Abbie şi le amintea din fotografiile pionierilor din vechime, blondă şi cu pistrui, cu nasturii bluzei încheiaţi până la gât, femei care, dând dovadă deopotrivă de determinare şi dexteritate, ştiau să brodeze, dar erau capabile şi să împuşte un coiot drept între ochi, de la cincizeci de metri.

Mânjii pe care mergeau acum să-i vadă fuseseră lăsaţi liberi în ultima dintre şiragul de pajişti ce mărgineau râul. Erau doisprezece, şi toţi îşi ridicară capetele, îşi ciuliră urechile şi se uitară la călăreţii ce se apropiau. Când a ajuns cam la o sută de metri de ei, Ray s-a oprit, şi-a lăsat calul să pască şi şi-a continuat drumul pe jos. Mânjii şi-au plecat capetele şi s-au îndreptat încet spre el ca o ceată de adolescenţi fericiţi.

Ray s-a oprit şi i-a lăsat să se apropie, iar când au ajuns la el l-au înconjurat şi au început să-l adulmece, iar el le-a mângâiat gâturile şi boturile, i-a frecat pe spate şi le-a vorbit. A chemat-o şi pe Abbie şi amândoi, ea şi Ty, au descălecat şi s-au dus lângă el. Şi deşi cu ea erau mai reţinuţi decât cu Ty şi cu tatăl său, au lăsat-o să pună mâna pe ei, să le sufle în nas şi să se bucure de respiraţia lor caldă şi dulce.

Când s-au întors acasă ca să ia masa de prânz, un adevărat ospăţ cu friptură rece, salată şi pâine de casă, Abbie le-a spus că ea n-a mai văzut niciodată un loc de o atât de desăvârşită frumuseţe.

Tatăl lui Ty a zâmbit şi a dat din cap, dar soţia lui, care tocmai îi turna nişte apă lui Abbie, a suspinat şi a ridicat din umeri.

— Acum aşa e. Dar cât va mai rămâne astfel, asta-i altă problemă.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Abbie.

Martha s-a uitat la Ray, ca şi cum i-ar fi cerut voie să continue, dar el nu prea părea de acord. Ty îi privea la fel de nedumerit ca şi Abbie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Mama vorbeşte despre forări, asta-i tot.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu se va întâmpla nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ray. Spune-i de scrisoare.

— Ce scrisoare? întrebă Ty.

Abbie avea impresia că se amestecă într-o problemă privată de familie şi se întreba dacă n-ar trebui să se scuze şi să spună că merge la baie. Tatăl lui Ty a oftat şi i s-a adresat ei.

— Pe aici se forează foarte mult.

— Pentru ţiţei?

— Gaze. Metan în stratul de cărbune. Pământul din jur e plin, toată valea râului Powder. Între straturile de cărbune se află pungi cu gaz. Până de curând, acest lucru n-a interesat pe nimeni. Acum au descoperit că e un mod foarte ieftin de forare.

— Şi nu foraţi şi aici, nu? întrebă ea.

— Nu, Abbie, nu, râse el trist. Şi chiar dacă am vrea, n-am putea. La fel ca în majoritatea cazurilor de prin părţile astea, când bunicul a cumpărat terenul, guvernul nu i-a vândut decât solul. Subsolul a rămas al statului şi în ultimul timp îl concesionează. Tocmai am aflat că pământul nostru a fost concesionat.

— Arată-i lui Ty scrisoarea, îi spuse Martha.

— Nu acum.

— Ray, are dreptul să…

— Mami, nu-i nimic. O citesc mai târziu. Cine l-a concesionat?

— O firmă mică din Denver.

— Şi ce au de gând să facă?

— Cred că vom afla săptămâna viitoare, ridică el din umeri. Trimit o echipă să vadă cum stau lucrurile.

— Nu-i lăsa.

— Şi eu îi tot spun asta, interveni mama lui Ty.

— Nu-i poţi opri, zâmbi Ray. Legea e de partea lor. Pot să vină aici cu maşinile, să sape, să foreze, să facă ce vor. Îţi dau un aşa-zis „contract de pagube de suprafaţă" şi toată lumea de pe aici ştie că nu valorează nici cât hârtia pe care e scris. Şi chiar dacă nu-l semnez, ei vor merge înainte oricum.

— E îngrozitor, exclamă Abbie.

— Poate că nici nu e cine ştie ce. Mulţi ca ăştia cumpără dreptul la concesionare şi nu fac nimic cu el.

Părea să nu creadă nici el ce spune, dar schimbă subiectul şi o întrebă pe Abbie cum e să locuieşti la New York. Ea îi spuse că e bine şi că înainte îi plăcea mai mult decât acum. De fapt, cu cât petrecea mai mult timp în Vest, unde e atât spaţiu, cu atât îi era mai greu să se întoarcă acasă.

— Ty ne-a spus că vrei să vii la colegiu aici, spuse Martha.

— Categoric.

— Grozav. Şi ce zic părinţii tăi?

— Încă nu le-am spus. Cred că tata n-ar avea nimic împotrivă.

— Uite ce cred eu, domnişoară, spuse Ray. După felul în care te pricepi la cai, eu aş zice că aici ţi-e locul.

Au plecat spre Cumpăna pe la mijlocul după-amiezii. În drum spre Sheridan, Ty i-a spus că vrea să-i arate ceva şi a ieşit de pe autostradă pe un drum şerpuit, acoperit cu pietriş. În faţa lor se ridica un nor mare de praf roşu şi, apropiindu-se de o cotitură, au văzut două excavatoare uriaşe, galbene, care săpau un crater în panta dealului.

— Sapă un puţ pentru apă, îi spuse Ty. Când forează în filonul de cărbune, iese o mare cantitate de apă. Ai zice că într-un asemenea loc arid e un lucru bun. Dar apa e sărată, iar pe pământul pe care se revarsă nu mai creşte nimic. Omoară tot. Vezi acolo, jos? Îi arătă el spre vale. Petele alea albe, de lângă pârâu? Aia-i sare. Acolo erau fâneţe a-ntâia, cam o sută de pogoane. Sunt ale unor prieteni de-ai tatii. Acum nu mai sunt bune de nimic. Mergeam acolo la pescuit de păstrăvi, dar au murit toţi peştii. Firmele de gaze izolează găurile astea imense cu material plastic, aşa cum fac şi aici. Dar apar scurgeri şi nu le repară pentru că nu le pasă.

Şi-au continuat drumul şi Ty îi arăta mereu diverse lucruri – sonde, compresoare, cabluri electrice, conducte, drumuri murdare care tăiau peisajul ca nişte răni. Au coborât şi au traversat o altă vale, apoi s-au oprit lângă un pod din lemn, pe sub care trecea un alt pârâu plin de bule de metan scurs după foraj. Ty i-a spus că un prieten de-al lui a aruncat într-o zi un chibrit şi a aprins tot pârâul.

În alte locuri, la fel ca şi la ferma părăsită pe care i-a arătat-o pe drumul de întoarcere, fântâni arteziene care funcţionau de patruzeci de ani începuseră brusc să arunce gaz sau să sece pentru că un sondor idiot a străpuns stratul acvifer aflat la opt kilometri distanţă.

— Şi nu poate nimeni să-i oprească?

— Nu. Există un grup destul de bine organizat care protestează, dar problema e că sunt destui cei care cred că sondarea este benefică pentru oraş. Se creează slujbe, magazinele atrag clienţi, chestii d-astea. O tâmpenie. De cele mai multe ori, firmele plătesc foarte prost, iar oraşul nu se alege decât cu belele.

— Şi în Montana se întâmplă la fel?

— Încă nu. Dar nu va mai dura mult.

După asta n-au mai vorbit prea mult. Mergeau spre nord-vest pe I-90, în timp ce Steve Earle cânta

melodii triste la radio, iar în faţa lor soarele palid luneca în jos, după un strat de nori. Ty i-a spus că vremea pare să se schimbe. Abbie nu-l mai văzuse niciodată atât de grav şi de abătut. Aprinse farurile şi apoi întinse mâna şi-l mângâie pe ceafă.

— Mai sunt două zile şi pleci acasă, spuse el. Câteva picături de ploaie se sparseră de parbriz.

— Mă întorc.

A plouat toată ziua de vineri şi aproape toată sâmbăta şi doar foarte puţini pasionaţi, în mantale de ploaie – printre care se afla întotdeauna şi Abbie – s-au aventurat în ultimele plimbări călare. Dintre ceilalţi, cei mai curajoşi au coborât cum au putut la pârâu, îmbrăcaţi în costume impermeabile, să dea la peşte sau au urcat pe potecile pline de apă prin pădure, dar majoritatea au rămas să citească sau să joace Monopoly şi Scrabble în holul fermei.

În timp ce Abbie călărea sau îşi făcea de lucru pe la grajduri „să-l ajute" pe Ty, Josh stătea cu copiii Delstock. Adică şedeau în una dintre căsuţele lor (de obicei a lui Lane şi Ryan Delroy, pentru că părinţii lor nu-şi făceau probleme din cauza dezordinii), unde ascultau muzică şi purtau discuţii tărăgănate şi sarcastice pe tot felul de teme amestecate, de la pacea mondială, la *thrash metal,* inele de nas şi lac de unghii. Mai ales lui Josh îi plăcea să stea cât mai des şi mai aproape de Katie Bradstock. Iar acum exact asta făcea.

În ultimele douăsprezece zile, fusese mistuit de o dorinţă arzătoare. Nu trecea nicio clipă în care să nu se gândească la ea. Îl tulbura şi simţea cum îi face să vibreze toţi nervii şi venele trupului. Vederea ei, mirosul, până şi gândul la ea îi produceau o durere ciudată, surdă. Se simţea rănit din cap până în picioare. Suferea atât de mult, încât îşi putea face singur rău.

Problema apăruse, în parte, şi pentru că aştepta de prea mult timp să i se întâmple aşa ceva. Toţi colegii de la şcoală (şi chiar unii mai mici)

făcuseră sex, în afară de el. Ştia că nu are faţă de star de cinema, dar de astă-toamnă renunţase la ochelari şi începuse să poarte lentile de contact, scăpase de câteva kilograme, era mai atent la hainele pe care le purta şi nu mai părea atât de tocilar. Şi, slavă Domnului, nici nu avea prea multe coşuri – deşi acest lucru nu-i împiedica pe unii, precum Kevin Simpson, un cretin dintr-a zecea, să facă sex.

Bineînţeles că Josh nu era atât de stupid încât să creadă toate poveştile pe care le lansa Kevin. O mulţime de puştani pretindeau c-au făcut-o, deşi nu era adevărat. Oricum, treaba asta cu Katie îl zăpăcea. Vacanţa era pe sfârşite şi încă nici nu se sărutaseră. Era aproape sigur că şi ea îl doreşte la fel de mult. De vreo două ori era cât pe ce. Ca, de exemplu, ieri seară la ziua de naştere a tatălui său când dansau împreună şi formaţia lui Ty a început să cânte o melodie lentă, iar ea l-a înlănţuit cu braţele pe după ceafă şi i-a zâmbit într-un fel care l-a făcut să tremure pe dinăuntru. Apoi au venit Lane şi Abbie să danseze cu ei şi au stricat tot.

Iată adevărata problemă. Erau o gaşcă şi stăteau tot timpul împreună. Ceea ce era bine şi vesel. Partea proastă era că nu exista niciun moment în care să fie doar el şi Katie, ei doi singuri, când să nu mai fie doar prieteni şi să devină mai mult decât atât. Au râs şi s-au tachinat, au vorbit şi s-au hârjonit, chiar s-au gâdilat unul pe celălalt. Dar aici s-au blocat. Ca un disc zgâriat. Şi niciunul nu prea ştia pe ce buton să apese ca să-l facă să meargă mai departe.

Era sâmbătă după-amiaza şi toţi cei şase fraţi şi surori – inclusiv Abbie care se întorsese de la grajduri cu paie în păr – stăteau tolăniţi pe cele două paturi puse unul lângă altul din căsuţa lui Lane şi a lui Ryan. Ascultau albumul Radiohead, despre care Ryan spunea că este „fundamental”. Josh simţea că dacă-l mai ascultă o dată se duce direct afară şi se spânzură. Camera mirosea a

şosete nespălate şi a fum de ţigară pe care încercau cu greu să-l facă să dispară, ţinând deschise ferestrele din spate şi dându-şi din când în când cu spray-ul de corp Calvin Klein al lui Lane, pentru care promiseseră s-o despăgubească, deşi n-o vor face, probabil. Will Bradstock le-a spus că astfel camera miroase ca un bordel turcesc şi a fost foarte dezamăgit că nu l-a întrebat nimeni de unde ştie. Erau cu toţii prea plictisiţi ori prea sfârşiţi după noaptea trecută când s-au furişat în spatele vestiarelor piscinei şi au fumat iarbă furată de Ryan de la tatăl său.

Toţi în afară de Josh. Nu era nici plictisit, nici sfârşit. Era prea preocupat să se gândească la coapsa sa dreaptă care de zece minute binecuvântate era lipită de Katie. Stătea ghemuită pe o parte, sprijinită într-un cot, cu fundul ei superb cuibărit lângă el şi cu umărul gol sprijinit uşor de pieptul lui. Citea un număr vechi din *People Magazine* pe care-l sprijinise de Ryan care adormise peste Abbie. Sau se prefăcea doar că citeşte pentru că nu dăduse nicio pagină.

Katie era îmbrăcată în topul galben, sumar şi sexy şi într-o fustă de blugi cu talia joasă, care-i dezvăluia cel puţin zece centimetri de piele bronzată. Uneori, când se mişca, i se vedea şi partea de sus a chiloţilor roz, din dantelă. Josh se prefăcea că citeşte revista peste umărul ei, dar, de fapt, se uita pe furiş la decolteul fetei unde vedea un pic din sânul drept ţinut de sutien (care era tot roz şi părea din satin, nu din dantelă). Apropierea ei, atingerea fundului de coapsa lui, mirosul dulce, cald şi animalic i-au provocat o erecţie uriaşă pe care însă reuşea s-o mascheze ţinându-şi mâna dreaptă pe burtă.

Locul în care coapsa atingea fundul lui Katie se înfierbânta. Katie ar fi putut să se îndepărteze, dar n-o făcea. Era imposibil să nu-şi dea seama ce se întâmplă. Probabil că şi ei îi plăcea la fel de mult

ca şi lui. Doamne sfinte, se gândi. Poate că sosise momentul. Momentul să-i arate ce simte.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Spera din tot sufletul ca ea să n-o audă sau să n-o simtă. Hai, îşi spuse. Băiatul trebuie să facă primul pas. Probabil că ea asta şi aşteaptă, să-i arăţi cât o doreşti. Şi exista o modalitate evidentă şi simplă prin care să-i arate fără urmă de îndoială. Inspiră lung şi adânc şi îşi dădu încet la o parte mâna de pe burtă, pentru a-i permite să simtă protuberanţa dură.

Katie Bradstock sări ca înţepată de streche.

— Josh! ţipă ea. Doamne fereşte!

Toată lumea se holba la el. Simţi că îi arde toată faţa.

— Ce? întrebă el încercând să pară inocent şi şocat, dar nu reuşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abbie în numele tuturor.

Katie se chinuia să se dea jos din pat, în mâini şi genunchi peste învălmăşeala formată de corpurile lor.

— Nimic. Trebuie să merg undeva.

Coborâse din pat şi dispăru imediat din cameră. A urmat o tăcere lungă, plină de uimire. Toţi era treji şi în alertă şi se uitau unii la alţii încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Josh încerca să pară nedumerit, căutând, în acelaşi timp, o scuză cât de cât plauzibilă.

— Poate c-a muşcat-o ceva.

Se aşeză în genunchi, uitând ca prostul de erecţie care scădea rapid, dar era încă vizibilă prin şort. Se cocoşă imediat, o poziţie comică, fără îndoială, prefăcându-se că vrea să caute gândaci prin aşternuturile vraişte. Muzica urla de-ţi venea să te sinucizi. Abbie şi Lane o porniseră în căutarea lui Katie. Will şi Ryan stăteau şi-l fixau din priviri.

— Ce-a fost asta? întrebă Will.

— Habar n-am. Cred c-a înţepat-o ceva…

Privirea lui Ryan alunecă apatică de la şliţul lui Josh la ochii săi, rânjind leneş.

— Mda. Mă întreb ce.

Ben săltă ultima geantă în spatele maşinii de teren închiriate şi închise portiera. Trebuiau să prindă avionul şi erau primii care plecau astăzi, aşa că toată lumea traversase pajiştea şi venise în parcarea din spatele grajdurilor ca să-i conducă. Ritualul de rămas-bun era în plină desfăşurare. Abbie, Katie şi Lane, cu ochii aproape în lacrimi, se îmbrăţişau şi se sărutau, promiţându-şi să-şi telefoneze şi să-şi trimită e-mailuri. Băieţii ofereau o variantă masculină, mai rezervată şi mai stângace, spunându-şi unul altuia *frate* sau *tipule,* strângându-şi mâinile şi bătându-se pe spate.

Mamele lor repetau şi ele ritualul anual cu promisiuni de a se vizita. Ben a auzit-o pe Sarah spunând că anul acesta va face *cu siguranţă* o vizită familiei Delroy în Florida. Poate că reuşesc cu toţii să scape de bunici şi să se întâlnească de Ziua Recunoştinţei? Sau să meargă undeva la schi în februarie? Bineînţeles că nu va ieşi nimic şi fiecare ştia acest lucru în sinea ei. Era doar o amăgire reciprocă, dar făcea despărţirea mai uşoară.

Era un ritual la care, din motive pe care Ben nu le înţelegea pe deplin, bărbaţii nu participau. Poată că ei sunt mai cinici. El, Tom Bradstock şi Delroy stăteau lângă maşină, privind cu indulgenţă şi discutând probleme mai bărbăteşti şi mai importante, precum măsurile de securitate de la intrarea în aeroport sau câte mile aeriene a adunat fiecare. Tom începuse să le povestească despre un câine antrenat să găsească droguri de la Chicago O'Hare care-l îndrăgise şi care venea direct la el de câte ori punea piciorul în sala de bagaje.

— Încerc să le explic poliţiştilor că suntem doar buni prieteni, dar nu mă cred şi mă împing în cabină să mă mai caute o dată.

Ben asculta doar atât încât să ştie când să râdă. Se uita la Josh şi îi părea din nou rău pentru el. Cu o seară înainte, băiatul nu fusese la cină, spunând că nu se simte bine. N-a apărut nici la obişnuita petrecere de sfârşit de vacanţă de mai târziu, de la bar. Toată bucuria lui de dinainte părea să fi dispărut. Sarah i-a spus că e clar că s-a stricat ceva între el şi Katie. Privindu-i acum pe cei doi, care se evitau pe cât posibil, Ben îşi dădu seama că are dreptate. Iar Abbie a plâns înainte de micul dejun, când şi-a luat rămas-bun de la Ty. Bărbaţi şi femei, oftă Ben. Doamne, ajută-ne pe toţi!

Apoi a văzut-o pe Eve. S-a uitat după ea la micul dejun, dar n-a venit, iar el se resemnase că va pleca fără să-i spună la revedere. Poate că era mai bine aşa. Dar iat-o, superbă ca de obicei în hainele de călărie, traversând pajiştea. Tocmai începea plimbarea călare de dimineaţă, toţi caii erau înşeuaţi şi aşteptau aliniaţi în faţa grajdurilor, iar câţiva dintre oaspeţi încălecaseră deja. O clipă, Ben crezu că şi ea se îndreaptă tot într-acolo, dar ea le făcu cu mâna şi veni în parcare. Îl privi şi îşi zâmbiră, dar se duse la femei.

Tom Bradstock îşi încheiase povestea şi plecase să discute cu ceilalţi călăreţi. Delroy se uita fix la Eve.

— Ce n-aş da să fiu Adam, spuse el încet.

Ben nu înţelese imediat ce vrea să zică.

— A, da, e drăguţă.

— *Drăguţă?* Ben, tu eşti atât de… cumpătat. Eu aş putea să-i zic în vreo zece feluri înainte de a zice că-i drăguţă.

Cu două seri în urmă, Ben îşi adunase tot curajul şi-l însoţise pe Delroy în una din plimbările sale nocturne prin pădure. Ben nu ştia dacă era iarba mai tare acum sau trecuse prea mult timp de când fumase ultima dată, dar după câteva fumuri simţi cum începe să i se comprime capul şi se împletici îngreţoşat până la căsuţă unde se întinse în pat, convins c-o să moară. Se simţea foarte umilit, dar

cel mai tare îl deranja faptul că Delroy considera că acum deveniseră mai apropiaţi. *Cumpătat?* De unde ştie el? Nici nu se cunoşteau bine. Ben se uită la ceas.

— Hai. Cred că e timpul să plecăm.

În timp ce se îndrepta spre grupul femeilor, o auzi pe Sarah întrebând-o pe Eve dacă vine vreodată la New York.

— De fapt, vin în septembrie, la expoziţia unui prieten.

— Perfect, trebuie să ne vedem, spuse Sarah.

— Mi-ar plăcea.

— Poate mergem să vedem un spectacol. Îţi plac *music-hall-urile?*

— La nebunie.

În timp ce schimbau numerele de telefon, Ben trecu pe la copii şi îşi luară cu toţii ultimul rămas-bun. Când Eve îşi atinse obrazul rece de al său, simţi în piept o undă de melancolie. Ea i-a spus cât de bine îi pare că i-a cunoscut pe ei, pe toţi. Nu pe el, observă Ben, ci *pe ei, pe toţi.* Lori era încă în pat, dar o rugase să le spună la revedere. Apoi se urcară toţi patru în maşină şi Ben răsuci cheia în contact.

— Să ne suni, îi spuse Sarah lui Eve.

— Promit.

Bineînţeles că nu va suna. În timp ce se îndepărta pe alee, iar copiii strigau şi făceau cu mâna pe geam, Ben se uită în oglindă şi o privi, credea el, pentru ultima oară.

9

Era punctul decisiv şi, ca de obicei, câştiga tatăl lui Sarah, ceea ce nu surprindea pe nimeni. Până şi şopârlele care se însoreau pe marginea terenului păreau să privească totul cu un aer de fatalitate plictisită. Faptul că George Davenport mai putea, la cei şaizeci şi opt de ani ai săi, să-şi anihileze ginerele din două seturi, îi făcea mai multă plăcere decât arăta. În şortul alb impecabil, cu părul argintiu lucind şi cu fruntea bronzată vag transpirată, lovea mingea pregătindu-se să servească. La celălalt capăt, în tricoul gri ud leoarcă şi bermudele cu imprimeu floral pe care le purta în semn de sfidare puerilă faţă de eticheta terenului de tenis Westchester, Benjamin stătea încordat ca înaintea unui pluton de execuţie.

Era duminică, de Ziua Muncii, şi familia Cooper, fără niciun chef, sosise în dimineaţa respectivă de la Syosset la Bedford pentru ritualul mesei de prânz cu părinţii lui Sarah. Cum de s-a păstrat atâţia ani acest obicei, care-i îngrozea pe toţi cei implicaţi – poate doar cu excepţia mamei lui Sarah – era un mister la fel de profund ca şi bucuria de nestăvilit a tatălui său de a învinge, pentru a o suta mia oară, un adversar atât de lipsit de strălucire. Ca să prelungească probabil chinul lui Benjamin, făcea acum prima dublă greşeală a partidei.

— Patruzeci – cincisprezece!

Prânzul îi aştepta pe terasa mare, aflată pe latura sudică a casei şi, dându-şi seama că se apropie un aşa-zis punct culminat al partidei, Sarah, mama ei, Abbie şi Josh coborâseră pe gazonul îngrijit, aducând limonadă şi afişând o bună dispoziţie cam forţată. Terenul, ca tot ceea ce aparţinea reşedinţei Davenport, era imaculat. Era curăţat de două ori pe lună de unul din cei câţiva grădinari, bordura din cărămidă şi pietriş era plantată cu trandafiri,

hibiscuşi şi petice artistic modelate de lavandă, iar terenul era acoperit cu cel mai recent model de iarbă sintetică pe care se juca, după spusele tatălui lui Sarah, chiar mai bine decât pe cea naturală. Faptul că un om, printre ale cărui talente puse în slujba unei naţiuni recunoscătoare se numărau şi câteva fonduri secrete de bani albi pentru zile negre, reuşise să aducă îmbunătăţiri până şi creaţiei divine n-ar fi mirat pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe Benjamin care, aprins la faţă şi transpirând abundent, se pregătea să facă faţă celui de-al doilea punct decisiv al partidei.

— Hai, tati! strigă Abbie de sub umbrarul din curte.

— Linişte, te rog, îi spuse bunicul ei. Şi nu glumea.

A servit şi de această dată rapid şi jos, spre interior, iar Benjamin a sărit nervos spre dreapta şi a atins mingea cu rama rachetei, dar n-a reuşit decât s-o ridice şi s-o trimită înapoi peste fileu într-un lob înalt şi simplu. Socrul său a privit mingea coborând, cu racheta pregătită ca o cobră înainte de atac şi, cu o lovitură puternică, perfect sincronizată, a expediat-o, printre picioarele lui Benjamin şi peste grilajul din spatele lui, în trandafiri. Cei patru spectatori au aclamat şi au aplaudat mai mult sau mai puţin ironic.

— Mulţumesc, Ben!

— Eu îţi mulţumesc, George.

Sarah se uita la cei doi bărbaţi importanţi din viaţa sa cum îşi dau mâna la fileu şi cum se îndreaptă apoi spre poartă, tatăl punându-şi braţul protector peste umărul ginerelui său.

— Ei, a mai rămas ceva viaţă-n tine?

— Eu aş zice că destulă.

— Săracu' Benjamin, oftă mama lui Sarah.

— Tati, care a fost scorul? întrebă Josh de parcă n-ar fi ştiut cu toţii.

— Ascultă, învaţă să te porţi. Nu baţi gazda, nu ţi-a spus nimeni asta până acum?

— Dar de ce pierzi întotdeauna în faţa bunicului şi când eşti acasă?

Cei doi ieşiseră de pe teren şi se ştergeau lângă masa din stinghii de tec din umbrar, iar mama lui Sarah le punea limonadă în pahare şi răspundea la întrebările lui Josh.

— Motivul este, Josh, că tatăl tău ştie foarte bine că nu e om pe pământul ăsta căruia să-i placă să câştige mai mult decât bunicului. Sunt genele blestemate ale celor din neamul Davenport. Să sperăm că nu le-ai moştenit şi tu.

— Nu-ţi face griji, bunico, interveni Abbie. Le compensează genele de învins ale tatii.

— Hei, vă rog, interveni Benjamin. Calmaţi-vă. Hai să declarăm Ziua Naţională a lui Ben.

Îşi bău limonada şi o luă la fugă spre casă să facă un duş şi să se schimbe. Tatăl lui Sarah, pentru a-i arăta probabil că el nu trebuie să facă niciuna, nici alta, se întoarse cu ceilalţi pe gazon, interogând-o sever pe Abbie în legătură cu de curând anunţata intenţie a fetei de a merge la Universitatea din Montana. În această privinţă, Sarah era mai puţin înţelegătoare decât Ben, dar momentan nu voia s-o dezamăgească pe Abbie luând partea tatălui său, care era, evident, sceptic. Abbie îşi susţinea punctul de vedere foarte bine, iar Sarah se hotărî să nu se amestece şi o luă singură înainte. Josh încheia plutonul împreună cu bunica pe care o punea în temă cu ultimele realizări ale echipei de baseball Chicago Cubs. Vineri primise o scrisoare de la Katie Bradstock şi de atunci era aproape euforic. N-ar fi povestit nimănui ce-i scria, dar dacă ceva n-a mers între ei, acum totul era în ordine.

Nu mai plouase de câteva săptămâni, dar iarba, datorită sistemului de udare ultraperformant, era de un verde uluitor, grotesc. Se pornise o adiere care făcea să freamăte frunzele uscate ale stejarilor bătrâni de pe marginea aleii. Sarah închise ochii şi inspiră adânc, încercând să se bucure de căldura

soarelui şi să simtă iarba sub picioarele goale. Dar greutatea pe care-o simţea sub coaste nu dispăru.

Această casă a stresat-o dintotdeauna. Cu faţada care imita stilul colonial şi numărul exagerat de mare de camere, nu a simţit-o niciodată ca pe un cămin. S-au mutat aici dintr-o casă mult mai mică şi mai intimă din partea cealaltă a oraşului când Sarah avea cincisprezece ani, iar afacerea tatălui ei a fost cumpărată cu o sumă obscenă de o bancă mare de pe Wall Street. N-a reuşit să înţeleagă niciodată de ce naiba aveau nevoie de un astfel de loc, dacă nu din ostentaţie. Mai ales că aveau musafiri atât de rar, iar pe ea şi pe fratele ei Jonathan îi expediaseră la şcoli cu pensiune. Atunci, Sarah a considerat-o vinovată pentru mutare pe mama ei, care provenea din înalta societate din New England. Cu trecerea timpului însă a început să-şi dea seama – deşi n-ar fi recunoscut acest lucru în faţa lui Benjamin – că adevăratul snob era tatăl ei. Doar că se prefăcea mai bine.

Ajunseseră la scara spre terasă şi Sarah îşi dădea seama că Abbie este exasperată. De ce naiba, spunea bunicul, o fată atât de inteligentă ca Abbie, elevă de nota zece la toate materiile, să vrea să plece *la capătul lumii* când poate alege dintre atâtea colegii mai bune şi mai aproape de casă?

Sarah se întoarse spre el.

— Tati, e Montana, pentru numele lui Dumnezeu, nu Mongolia.

— Tocmai am încheiat o afacere cu nişte tipi din Mongolia. E un loc destul de interesant, să ştii.

— Şi n-are nicio legătură cu un anumit cowboy pe care l-ai întâlnit acolo, nu? întrebă mama lui Sarah.

Abbie oftă şi îl fixă cu privirea pe fratele ei.

— Josh, şobolanule, ce-ai spus?

Băiatul îşi ridică nevinovat mâinile.

— N-am spus nimic.

— Nici nu ştii să minţi. Mai bine le-ai spune de ce ai devenit dintr-odată un fan atât de înrăit al lui Chicago Cubs. N-are absolut nicio legătură cu dragostea pentru micuţa Katie Bradstock?

— *Micuţa?* Oh, şi noi suntem atât de mari şi de adulţi, nu?

— Copii, copii, spuse Sarah.

Până au ajuns pe terasă, discuţia s-a domolit şi au convins-o pe Abbie să le povestească bunicilor, cam fără voia ei, câte ceva despre Ty. Reuşi cu tact să îndrepte discuţia spre vizita pe care o făcuse la ferma părinţilor lui, de la care se întorsese entuziasmată, spunând că e cel mai frumos loc pe care l-a văzut vreodată, chiar mai frumos decât Cumpăna.

La prânz au mâncat homar de Maine rece, livrat cu avionul, prin comandă specială, ieri după-amiază. Mai erau stridii şi creveţi şi o gamă năucitoare de salate, pregătite de Rosa, care se ocupa de casa părinţilor de nouă ani în care, din câte ştia Sarah, nu zâmbise niciodată. Benjamin zicea că poate n-a avut încă niciun motiv. Masa ovală era acoperită cu o faţă de masă albă şi grea din în şi umbrită de două umbrele uriaşe, crem. Mai era loc pentru cel puţin doisprezece oameni şi, în loc să stea toţi într-o parte, cei şase şedeau la distanţă apreciabilă unul de celălalt, atât de răsfiraţi, încât, dacă aveau nevoie de ceva unul de la altul, trebuiau să apeleze Rosa care stătea posacă pe margine.

De obicei, locurile goale ar fi trebuit umplute de fratele lui Sarah şi de familia acestuia. Jonathan era cu cinci ani mai mic decât ea şi n-au fost niciodată apropiaţi. Ca şi tatăl său, lucra ceva de neînţeles în domeniul financiar şi îşi luase recent o slujbă în Singapore, cărându-le după el pe Kelly, soţia sa texană, şi pe cele două gemene identice şi la fel de răsfăţate. Mâncau cu toţii din homarul uriaş şi tăcerea era atât de apăsătoare, încât Sarah aproape că le simţea lipsa. De ce insista să le

aplice această pedeapsă anuală lui Benjamin şi copiilor când o detesta şi ea la fel de mult? În ultima săptămână avusese discuţii nesfârşite cu Abbie şi Josh care, până în această dimineaţă, refuzaseră să vină. La micul dejun, Sarah a mai ţinut o tiradă despre importanţa familiei, făcând apel la toate argumentele şi subterfugiile pe care a fost în stare să le invoce. Cum sunt ei gata să ia toate cecurile generoase date de bunici la zilele de naştere şi refuză, în schimb, să-şi piardă cu ei câteva ore nefericite la prânz. Şi cum bunicul nu întinereşte deloc şi nu va mai fi multă vreme cu ei (deşi era atât de sănătos încât putea să trăiască mai mult decât ei toţi la un loc). A mers până acolo încât le-a amintit şi de Misty, poneiul pe care i l-au dat bunicii lui Abbie când avea zece ani. Benjamin s-a ţinut deoparte. Dar deşi n-a spus un cuvânt, şi-a dat seama după expresia lui de mulţumire de sine că revolta îi face plăcere. Îi venea să arunce cu ceva în el.

Acum erau însă aici, îşi făcea reproşuri şi îi părea rău pentru ei. Chiar şi pentru Benjamin. De câteva săptămâni, de când se întorseseră de la Cumpăna, nu erau în cele mai prietenoase relaţii. El fusese distant şi preocupat. Avea probleme la slujbă şi Sarah decise să explice prin asta atitudinea lui. Poate că era vina ei, pentru că lucrurile nu mergeau mai bine nici cu librăria. De fapt, era cel mai prost an. Un mare lanţ deschisese un magazin la câteva străzi depărtare, iar Jeffrey, directorul ei adorat şi devotat, care preluase afacerea aproape în totalitate, o ameninţa din nou cu demisia. Dar, deşi lui Sarah i-ar fi plăcut să vorbească despre problemele sale, Benjamin nu părea dispus nici să asculte, nici să vorbească despre ale lui. Tatăl ei, cu nasul lui de ogar, îl întreba acum despre serviciu.

— Cum mai merge proiectul Hamptons?

— Nu prea bine, George.

— Am uitat cum îl cheamă pe individ.

— Pe antreprenor? Hank McElvoy.

— Aşa, McElvoy. Zilele trecute l-am întrebat pe Bill Sterling despre el. Mi-a spus că tipul are probleme şi băncile îl somează să plătească. Despre asta-i vorba?

— Nu, de fapt, cred că despre ceea ce se numeşte *dezacord creativ.*

— Tati e un erou, spuse Abbie din cealaltă parte a mesei. Au vrut să taie toţi copacii ăia frumoşi şi el nu vrea.

— E păcat să-ţi pierzi slujba pentru nişte copaci.

— Bunicule!

— Poate că nu-ţi dai seama.

— Poate.

Benjamin duse la gură o bucată de homar şi se uită la Sarah, care-i zâmbi în semn de solidaritate, dar el îşi mută privirea.

— Ella mi-a spus că firma ta a câştigat nu ştiu ce medalie, continuă tatăl ei.

— Da. Pentru mall-ul pe care l-am ridicat în Huntington.

— A fost proiectul tău sau al lui Martin?

— Am lucrat cu toţii la el. Dar a fost, de fapt, concepţia lui Martin.

— E un tip deştept.

— Aşa e.

— Spune-i că-l felicit.

— Mersi, George. O să-i spun.

Înainte, o mitocănie atât de prost mascată l-ar fi înfuriat la culme pe Benjamin. La începutul căsătoriei lor, nu înghiţea prea multe şi pornea apoi o dispută pe o altă temă din care tatăl ei ieşea întotdeauna învingător. Pentru că, indiferent de subiect şi indiferent dacă avea sau nu dreptate, tehnica lui de a zâmbi şi de a rămâne calm îl înnebunea atât de tare pe Benjamin, încât acesta începea să urle. Privindu-l însă acum, şezând de cealaltă parte a mesei, încă transpirat după înfrângerea umilitoare de pe teren, Sarah nu văzu niciun semn de ofensare sau supărare, ci doar

lehamite. Ceea ce-o necăjea mai mult decât toate discuţiile şi urletele de dinainte.

Iar mai târziu, când conducea spre casă, au explodat Abbie şi Josh, nicidecum Benjamin. Nici măcar n-a zâmbit şi nici n-a părut deloc încântat când copiii au dat frâu liber furiei şi au făcut-o să le promită pe toţi sfinţii că a fost ultimul dejun de Ziua Muncii pe care au trebuit să-l suporte. Fără falsă modestie, ea şi-a cerut scuze şi acest lucru i-a dezarmat, făcând loc unei tăceri ostenite. Josh şi-a pus căştile să asculte la walkman, iar Abbie s-a ghemuit lângă el şi a adormit repede. Benjamin stătea cu capul sprijinit de tetieră şi se uita pe geamul lateral. Părea atât de abătut, încât îşi puse mâna pe braţul lui, dar bărbatul nu avu niciun fel de reacţie şi după câteva momente şi-o retrase.

— Credeam că dacă îmbătrâneşti te mai înmoi, îi spuse. El e din ce în ce mai rău.

— Întotdeauna a fost aşa.

— Tot timpul vrea să înţepe.

— Întotdeauna a făcut la fel.

Închise ochii, iar Sarah, înţelegând aluzia, conduse mai departe în tăcere. Văzu în oglindă că adormise şi Josh. Traficul pe autostradă era aglomerat din cauza sărbătorii, aşa că ieşi şi o luă pe ceea ce numeau ei „ruta şerpuită”, dar şi acolo era la fel de congestionat şi se târâră prin suburbii, bară la bară, kilometri întregi. Deschise radioul, dar nu găsi niciun post care să n-o enerveze sau să n-o facă să se simtă şi mai izolată. Toţi oamenii din celelalte maşini vorbeau şi păreau să se simtă bine.

A pornit de la un Volvo break vechi, de pe banda alăturată, care mergea în aceeaşi direcţie. Era exact ca cel pe care-l avuseseră şi ei, dar era albastru, nu alb. Pe capotă, biciclete şi accesorii pentru camping, aşa cum fusese şi la ei. Înăuntru, un cuplu şi doi copii mici, un băiat şi o fată, amândoi blonzi şi extrem de drăguţi. Râdeau şi sporovăiau cu toţii. Sarah încerca să nu se uite. Îşi încorda muşchii feţei să oprească lacrimile care în ultimul

timp se porneau din orice. Se uita hotărâtă în faţă, mustrându-se pentru că este atât de proastă şi de sentimentală, spunându-şi să nu meargă până acolo. Să nu îngăduie în mintea ei această imagine a fericirii pierdute.

10

S-au întâlnit când Sarah era în anul doi la Wellesley. O colegă de la cursul de tragedie shakespeariană, pe care abia o cunoştea şi nici n-o plăcea prea tare, fusese rugată de un băiat de la Harvard să aducă nişte „puicuţe” la o petrecere la Cambridge. Nu erau prea multe fete la Wellesley care să răspundă încântate la un asemenea apelativ, iar Sarah ar fi trebuit să vadă în asta un semnal de avertizare, dar, neavând altceva mai bun de făcut, s-a dus.

S-a dovedit a fi o chestie respingătoare, organizată de o frăţie, plină de cretini beţi şi nesuferiţi, care ţipau, se dădeau mari şi vomau în straturile de flori. Benjamin, care stătea singur într-un colţ, cu plete şi îmbrăcat într-o jachetă de piele, părea rafinat şi interesant, şi cel puţin treaz. Era evident mai mare decât ceilalţi, mai degrabă bărbat decât băiat, fiind la fel de îngrozit şi pierdut ca şi ea. Cei doi s-au apropiat unul de celălalt părând să se fi înţeles înainte chiar de a-şi vorbi.

Ca şi ea, n-avea aproape nimic în comun cu petrecerea. I-a spus că se află acolo doar pentru transport. Avea maşină şi a fost convins de nişte tipi invitaţi să-i aducă din Syracuse, unde studia arhitectura.

— Mi-au spus că ar trebui să văd şi cum trăiesc ceilalţi.

Luă o înghiţitură din aşa-zisul punci de fructe şi se strâmbă. Se zicea că i-au pus alcool brut furat din laboratorul de chimie. Cineva a pus albumul cu Wings.

— Da. Acum ştii despre ce-i vorba, îi spuse Sarah.

— Da. Cel puţin mi-au plătit benzina. Muzica asta mă ucide. Hai să mergem altundeva.

S-au dus la Boston cu vechiul lui Ford Mustang. Toba de eşapament era spartă şi făcea atât de mult

zgomot încât toată lumea se întorcea să se uite după ei. Au găsit un mic restaurant italian unde ea mai fusese o dată, unde au luat spaghete şi o sticlă de Chianti ieftin şi au stat de vorbă până s-a închis. Sarah i-a spus că-şi aminteşte că era un bar prin apropiere şi s-au dus să-l caute, dar nu l-au găsit şi doar s-au plimbat. Era o noapte senină şi răcoroasă de toamnă şi, spre propria sa surprindere, Sarah l-a luat de braţ. S-au plimbat probabil kilometri întregi şi au vorbit tot timpul.

I-a spus că este din Abilene, Kansas, unde părinţii lui au un magazin de feronerie. Că acum îi place mai mult acolo pentru că locuieşte în altă parte, dar când era mai mic abia aştepta să scape. Că are o soră mai mare pe care aproape că n-o vede deloc şi nu se înţelege cu tatăl său care este încă supărat pe el că nu se face avocat. Sarah l-a întrebat dacă a vrut dintotdeauna să devină arhitect şi i-a spus că nu, categoric nu. El ar fi vrut, cu adevărat, să se facă actor.

— De fapt, nu chiar actor, se corectă el. Star de cinema. Un actor mare şi celebru. Ca Paul Newman, de exemplu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am fost bun. La colegiu nu am făcut decât dramaturgie. Am jucat în toate piesele. Am avut şi roluri bune. Dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că am avut o clipă de revelaţie.

— Povesteşte-mi.

— Chiar vrei? Bine. Jucam în *Măsură pentru măsură* – ştii piesa?

O ştia pe dinafară, dar se mulţumi să dea din cap.

— Aşa. Ştii că atunci când Isabella nu se culcă cu el, Angelo ordonă să fie tăiat capul fratelui ei Claudio, dar nu este ascultat şi i se aduce, în schimb, capul unui alt nefericit.

— Barnardine.

— Te cred pe cuvânt. Ei, dar mă impresionezi. Aşa, deci regizorul îi trimite să-mi aducă într-un

coş capul şi, bineînţeles, eu nu ştiu că nu e al lui Claudio şi trebuie să ridic pânza să văd ce-i acolo. Şi-mi spune regizorul: „Ben, vreau greaţă, greaţă reală. Şi trezirea sentimentului de vină."

— Trezirea sentimentului de vină. Parcă-i o carte.

— Da, povestea vieţii mele. Aşa. În fiecare seară mă uitam în coş, la capul acela ridicol din cauciuc, plin de ketchup, şi încercam, Doamne, încercam din toate puterile, dar îmi venea să râd.

— Şi ai râs?

— Nu, până în ultima seară când cineva a pus în coş, în locul capului, o broască gonflabilă. Nu, m-am prefăcut. Greaţă, vină. A fost bine. Am avut parte şi de nişte cronici grozave. Dar am ştiut că dacă nu pot să simt, adică să trăiesc asta cu adevărat în sinea mea, atunci nu am stofă de actor.

— Crezi că toţi actorii îşi trăiesc rolurile?

— Nu, dar cred că cei mai buni, da.

Ea i-a povestit despre familia ei şi despre copilăria în Bedford – nume la auzul căruia el şi-a luat o expresie cam zeflemitoare, ca şi cum ar fi înţeles acum cu cine are de-a face, iar acest lucru a determinat-o să minimalizeze tot ceea ce ar fi avut legătură cu banii, privilegiile sau relaţiile. Ca şi cum faptul că învăţa la Wellesley nu ar fi fost suficient pentru el să-şi dea seama cu cine are de-a face.

Nu mai întâlnise încă un băiat care să asculte cu atâta atenţie. Când, în sfârşit, mai mult datorită norocului decât orientării, au găsit locul unde şi-a parcat maşina, aceasta fusese ridicată. Iar până au reuşit s-o ia înapoi, se crăpa de ziuă şi le era din nou foame. Au intrat pe autostrada cu taxă Massachusetts şi s-au oprit la un refugiu de camioane unde au comandat nişte şuncă şi ouă care înotau în grăsime şi tocană de cartofi cu ceapă.

A fost una dintre cele mai grozave nopţi din viaţa lui Sarah. Iar când el i-a spus la revedere,

sărutând-o cast pe obraz, şi s-a dus să-şi adune prietenii ca să-i ducă înapoi la Syracuse, ea ştia – de fapt credea, îndrăznea să spere – că acesta este bărbatul cu care se va mărita şi va avea copii.

Nu era doar deplasat, era şi absurd. Toată lumea ştia gluma cu părinţii care-şi trimit fetele la Wellesley să devină Madam Cutare. Ideea era că trebuia să prinzi în plasă un tânăr ambiţios de la Harvard, şi nu pe fiul unul negustoraş din Kansas de la ceea ce tatăl ei ar fi numit Universitatea de Nicăieri. Mai ales că abia împlinise douăzeci de ani şi era încă virgină. Singura din tot colegiul, se gândea ea uneori. Era la mijlocul anilor şaptezeci, perioada postpilulă şi pre-SIDA, şi toţi se regulau ca iepurii, sau cel puţin aşa dădeau impresia. În afară de Sarah Davenport.

Şi asta nu din lipsă de oferte, pentru că ar fi făcut pe mironosiţa, i-ar fi fost teamă sau n-ar fi interesat-o. Ştia că motivul ei este ciudat şi probabil un pic stupid. Iris, colega ei de cameră, zicea că e şi una şi alta, dar şi că e nebunie curată. Erau născute în aceeaşi săptămână din septembrie, iar Iris îi amintea mereu că, fiind cu cinci zile mai mare decât Sarah, era şi infinit mai înţeleaptă. Oricum, era singura cu care Sarah se simţea în stare să aibă astfel de discuţii intime. Iris fusese crescută în Pittsburgh, unde, susţinea ea, absolut toată lumea face sex la şaisprezece ani.

— Hai termină odată cu asta, fato. Pe urmă n-ai decât să fii pretenţioasă.

Pentru Sarah era însă important. Poate că ideea ei că trebuia să-l iubească pe bărbatul cu care mergea prima dată până la capăt era o noţiune depăşită, dar ei i se părea corectă. Deşi avusese prieteni cu care mersese destul de departe – cel puţin după câte îşi dădea ea seama din discuţiile cu Iris – începea să se simtă uneori ciudată de-a binelea. Şi nu exista decât o cale de ieşire. Ştia că un ticălos cu care se întâlnise o vreme a trâmbiţat mai târziu că e lesbiană, că-i place să excite

bărbaţii fără să finalizeze niciodată. Şi chiar dacă, după cum auzise Iris, nici n-ar fi avut cine ştie ce de excitat, o deranjase.

Dacă Benjamin i-ar fi propus să facă dragoste, chiar în aceeaşi noapte, pe bancheta din spate a Mustangului, ar fi acceptat fericită. Dar n-au abordat acest subiect vreme de cinci luni. Vorbeau la telefon cel puţin o dată pe săptămână şi s-au întâlnit de câteva ori la New York să meargă la câte un film sau la vreo expoziţie. Apoi, de fiecare dată, luau masa împreună şi se despărţeau tot cu un sărut de rămas-bun pe obraz. Şi tocmai când Sarah începuse să se resemneze, spunându-şi că el nu vrea decât să îi fie un bun amic şi că are probabil o prietenă în Syracuse, sau acasă, în Kansas, a sosit pe neaşteptate la Wellesley de Sfântul Valentin, cu un buchet imens de amaryllis roşii şi i-a spus c-o iubeşte.

S-a dovedit mai târziu că nu a fost o vizită chiar întâmplătoare şi că şi-a luat nişte precauţii pe ascuns, telefonându-i lui Iris să vadă dacă Sarah n-are alte planuri şi, dacă nu, cât ar fi de bine-venită vizita lui.

În aceeaşi vară el şi-a găsit de lucru la o firmă de arhitectură foarte activă, deşi munca era anostă, în Upper East Side: avea voie să aducă doar cafeaua şi să răspundă la telefon. Printr-o relaţie de afaceri a tatălui său, Sarah făcea acelaşi lucru la o firmă care se ocupa de reclame televizate. Niciunul nu era plătit şi – datorită alocaţiei lui Sarah – nici nu le prea păsa. Erau prea ocupaţi să se descopere unul pe celălalt.

Un vechi prieten al lui Benjamin, de la Syracuse, era plecat trei luni la Florenţa şi le-a lăsat apartamentul, o „cutie de chibrituri” cu două camere pe strada 93, colţ cu Amsterdam. Era o vară cu temperaturi-record şi apartamentul nu avea aer condiţionat. Din trotuare ieşeau aburi şi în apartament era aproape la fel de cald.

Sarah bănuia, nu din ceea ce spunea el, ci mai degrabă din felul lui de-a fi nonşalant şi monden, că Benjamin avea experienţă la femei. Dar şi el părea aproape la fel de ageamiu ca şi ea şi a durat ceva până le-a dispărut, amândurora, reticenţa. Şi deşi Sarah nu înţelegea prea bine de ce e sexul aşa mare scofală, chiar şi atunci, în nopţile acelea fierbinţi, cu ferestrele larg deschise, în vuietul străzii şi al sângelui lor clocotitor, când nu se putea măsura cu foamea neobosită a lui Benjamin, avea un sentiment ameţitor de uşurare şi eliberare.

La începutul lui iulie, într-un weekend, l-a dus pentru prima dată la Bedford să-i cunoască părinţii, care ştiau despre el şi erau curioşi. Habar nu aveau că atunci când fiica lor rămânea peste noapte în oraş, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des, nu dormea, aşa cum pretindea, la o prietenă de la Wellesley. Îi spusese deja lui Ben destule despre ei pentru a-l face să se teamă puţin. S-a tuns special pentru această ocazie – ceea ce Sarah a considerat o dovadă de devotament – şi şi-a pus un sacou sport (dar fără cravată) la cină, ceea ce n-a păcălit-o pe mama ei, care a fost auzită descriindu-l mai târziu drept „încântător, deşi un pic boem”.

Tatăl lui Sarah a încercat să-şi ascundă dispreţul faţă de un colegiu care nu făcea parte din Ivy League arătând un interes destul de exagerat faţă de Universitatea din Kansas unde absolvise Benjamin înainte de a merge la Syracuse. Cina a fost ca un interviu pentru o slujbă. Tatăl ei ştia despre arhitectură cam tot atât cât ştia Benjamin despre finanţele corporatiste, dar era evident că se pregătise, pe ascuns, pentru momentul respectiv. În timp ce Sarah şi mama ei mâncau în tăcere, tatăl l-a luat la întrebări pe bietul băiat, descosându-l, douăzeci de minute încheiate, despre Werner Seligman, un profesor de la Harvard care se mutase de curând la Syracuse şi care urma ca în câţiva ani să transforme cu totul acel loc. Din fericire, Benjamin era deja un admirator al

profesorului, aşa că a trecut fără probleme testul. Şi deşi a pierdut probabil câteva puncte mai târziu când s-a ciocnit de mama ei în timp ce ieşea în vârful picioarelor şi pe jumătate gol din camera lui Sarah, a recuperat a doua zi dimineaţa, când viitorul lui socru l-a făcut pentru prima dată harcea-parcea pe terenul de tenis.

Duminică la prânz li s-au alăturat două cupluri care locuiau în apropiere. Ambele aveau copii mici care s-au „lipit" de Benjamin de parcă-l cunoşteau de când lumea. I-a tachinat cu blândeţe şi a făcut pe prostul şi, nu după mult timp, aceştia râdeau în hohote. Nu l-au lăsat nicio clipă în pace. Sarah ştia că mulţi bărbaţi de vârsta lui puteau face aşa ceva, dar ceea ce a uimit-o era felul în care reuşea să vorbească cu ei, chiar şi despre lucruri serioase şi total la nivelul lor, fără urmă de condescendenţă. Mama ei i-a surprins privirea insistentă şi Sarah şi-a dat seama, după surâsul ei cu subînţeles, că-i ghicise intenţia.

S-au căsătorit la Bedford, cu mare pompă, în vara în care Sarah a absolvit Wellesley. Şi nici măcar o dată, în timpul acelor luni ameţitoare de dinaintea căsătoriei şi nici mulţi ani după, nu şi-a schimbat acea primă impresie formată în seara în care s-au cunoscut. Iubea la el aproape totul. Blândeţea lui, spiritul, generozitatea, felul în care-i cerea părerea şi faptul că lua în considerare ceea ce gândea, spunea sau făcea ea. Îi iubea pasiunea pentru munca lui şi era convinsă că dacă e un pic de dreptate pe lume, într-o zi el va realiza lucruri măreţe.

Interesele lor nu coincideau în totalitate, dar fiecare părea deschis la lucrurile care-i făceau plăcere celuilalt. El citea mai ales nonficţiune, dar destul de curând l-a făcut să citească romane – Jane Austen şi Henry James, dar şi Updike, Bellow sau Roth – şi i-a ţinut şi un curs intensiv de muzică clasică. O vreme a fost aproape obsedat de opera lui Mozart. Sarah nu avea să uite niciodată

lacrimile care-i udau obrajii lui Benjamin la Met, când ascultau amândoi celebrul duet-serenadă din *Cosi fan tutte.* În schimb, el o ducea la filme europene obscure făcute de regizori de care ea abia auzise, precum Herzog sau Fassbinder. Şi îi interpreta toate discurile cu Miles Davies şi Neil Young, ori o ducea la cluburi întunecate din centru ca să asculte formaţii punk necunoscute care erau toate atât de îngrozitoare încât îi venea să plângă.

Păreau atât de potriviţi unul cu celălalt, că se completează atât de bine, încât lui Sarah îi era uneori greu să-şi dea seama exact unde se sfârşeşte ea şi unde începe el. Câteodată, se temea că este prea maleabilă şi că, fără să-şi dea seama, este uşor-uşor desfiinţată şi remodelată. Când mergeau să-şi cumpere haine sau mâncare sau mobilă, ori când îşi redecorau apartamentul, aproape întotdeauna Benjamin avea ultimul cuvânt. Desigur, nu împotriva voinţei ei. Iar ea era fericită să-l urmeze pentru că, de obicei, nu ştia ce voia, iar el ştia întotdeauna. Confruntată cu zece feluri de vin sau cu douăzeci de nuanţe de albastru, se simţea încurcată şi nu se putea hotărî. Poate că, pur şi simplu, nici nu conta prea mult pentru ea. Şi apoi, se justifica ea, toate aceste lucruri, părerea despre material sau culoare sau formă erau treaba lui Benjamin, erau în firea lui.

Ştia că în majoritatea cuplurilor nu se întâmplă aşa. Cei mai mulţi bărbaţi erau încântaţi să-şi lase soţiile să ia astfel de decizii. Evident, Benjamin avea tendinţa de a controla lucrurile. Îşi amintea că a citit odată despre asemenea bărbaţi, când şi-a luat un curs de psihologie la Wellesley. Dorinţa lor de control îşi avea de cele mai multe ori originea într-un profund sentiment de nesiguranţă, o teamă că dacă nu par hotărâţi şi nu controlează totul atunci se declanşează haosul care-i va copleşi. Poate că şi Benjamin avea, vag, acest sentiment. Iar Sarah îl accepta bucuroasă. N-o forţa să facă nimic. Iar uneori chiar era mai bine aşa.

Sigur, avea şi el toane şi era prost dispus, mai ales când lucrurile nu mergeau tocmai cum trebuie la slujbă. Şi mai avea o nelinişte care ar fi trebuit s-o îngrijoreze mai mult. Iar dacă se certau (ceea ce nu era des, dar îi indispunea când se întâmpla), putea fi crud şi parcă îi era greu să-şi ceară scuze sau să ierte. Amândoi erau spontani şi dădeau imediat replica, dar el avea limba mai ascuţită şi chiar dacă era de vină, întorcea lucrurile în aşa fel încât până la urmă tot ea era cea care-şi cerea scuze.

În acei ani de început, cele mai urâte certuri erau legate de părinţii ei. Poate că Benjamin avea un dinte împotriva lor şi nu-i plăcea că depind de banii care i se alocau ei în timp ce el, după ce absolvise Syracuse, trebuia să mai facă trei ani, grei şi obositori, de internat pentru a se specializa, în final, ca arhitect cu diplomă şi fără un sfanţ. Când vorbea de Bedford, îi spunea tot mai des „country Club" şi glumea uneori afirmând că cheia succesului pentru a deveni arhitect este să te căsătoreşti cu banii. Sarah ştia însă că aceste comentarii erau autoironice şi îl vizau mai mult pe el decât pe ea.

Adevărul este că şi ea detesta, aproape la fel de mult ca şi el, dependenţa de banii părinţilor. Se simţea inutilă, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă dacă are o carieră de succes sau dacă îşi bate joc de viaţa ei. După colegiu i s-a oferit o slujbă la aceeaşi firmă unde cărase cafeaua, dar, deoarece tatăl ei o introdusese acolo, a refuzat-o. Aşa că a concurat şi, spre surprinderea ei, a şi obţinut o slujbă de cercetare la o firmă de televiziune care făcea filme documentare de artă.

Primul ei proiect a constat dintr-o serie de filme despre marii scriitori americani. Din păcate, numai despre cei morţi. Aşa că în loc de eroii ei contemporani – Roth şi Bellow şi Updike – se ocupa de cei studiaţi la liceu: Melville, Twain, Scott Fitzgerald. Producătorul, un englez încrezut

care purta pantofi albi de antilopă şi îşi ascundea chelia sub o meşă, spunea că face asta din motive de „buget, copyright şi aşa mai departe” pe un ton care-i sugera lui Sarah să nu-şi mai bată căpşorul drăgălaş cu aşa ceva. Toate ideile pe care ea i le-a propus au fost respinse. Henry James era prea efeminat, Poe şi Bierce prea trăsniţi, Hemingway prea „macho”. Iar glumiţa ei că Edith Wharton ar fi probabil prea feminină n-a avut darul să-i îmbunătăţească perspectivele profesionale.

Salariul era derizoriu, dar cel puţin şi-l câştiga singură. Prindea însă repede şi în câţiva ani lucra pentru un salariu dublu la o companie mai nouă şi mai modernă din Soho, unde era producătoarea propriei emisiuni, de această dată despre scriitori în viaţă, deşi o dată interviul a fost atât de preţios şi de plicticos de parcă ar fi avut de-a face c-o mumie.

Viaţa pe care-o duceau în micul apartament închiriat din Greenwich Village era simplă, dar fericită. El lucra deja pentru Dawlish & Drewe, o firmă cam rigidă, dar mare care făcea mai ales proiecte comerciale şi industriale la scară mică. Câştiga ceva mai bine decât ea şi munca era destul de rutinantă, dar s-a remarcat destul de repede. Era unul dintre cei mai buni proiectanţi şi machetişti din birou şi era destul de solicitat la prezentări.

Îi plăcea pentru că lucra alături de un tânăr arhitect inteligent şi talentat care fusese adus tocmai din Columbia în toamna trecută. Scund, brunet şi (în afară de creştetul chel al capului) excesiv de păros, cu ochi negri răutăcioşi, o minte ascuţită şi haine noi şi elegante, Martin Ingram avea un fler creativ şi o ambiţie prea puţin apreciate la Dawlish & Drewe. Simţul umorului îl avea chiar mai afurisit decât Benjamin şi adesea, la birourile lor aşezate unul lângă celălalt, îi imitau cu cruzime pe aferatul Adrian Dawlish care purta întotdeauna papion şi pe ceilalţi parteneri principali. Au devenit prieteni apropiaţi şi în

curând au pus la cale un plan prin care să evadeze pentru a porni o afacere pe cont propriu.

Martin crescuse în districtul Nassau, în oraşul Syosset, un nume care pentru Sarah avea numai conotaţii negative. Când era mică a fost dusă acolo o dată ca să viziteze un loc numit Ferma Acadea, unde fusese muşcată de o capră, mâncase prea multe dulciuri şi vomase totul pe bancheta din spate a noii maşini a mamei ei. Pentru Martin însă Syosset era acea Americă pură şi luminoasă, ideală, locul unde oamenii nu-şi încuie niciodată uşile şi îşi ajută întotdeauna vecinii. Abia aştepta să se întoarcă acolo. El şi soţia sa mult mai înaltă, Beth – agent de imobile comerciale cu voce puternică şi păr roşu, coafat creţ, o femeie pe care Sarah se străduia s-o placă – plănuiseră totul. Când, la o dată evident prestabilită, vor avea copii aveau de gând să se retragă la Syosset.

În seara în care i-a fost dezvăluit planul în detaliu (cel puţin pentru Sarah), mâncau toţi patru pizza la masa rotundă de sticlă din apartamentul familiei Ingram, situat într-un cartier mai select decât al lor, fiind şi mult mai mare, deşi, după părerea lui Sarah, era excesiv de funcţional. Martin şi Beth s-au pornit dintr-odată să vorbească numai despre Syosset, ridicându-i în slăvi virtuţile, într-o manieră care pe Sarah a nedumerit-o o vreme.

Printre nenumărate alte avantaje, acolo erau, evident, şcoli bune, aer mai curat, criminalitate mai scăzută, o bibliotecă publică nou-nouţă şi un mare magazin de delicatese, Bahnhof's, pe Jackson Avenue. În plus, a asigurat-o Martin, caprele nu mai muşcau. Ferma Acadea se închisese în 1967. Şi mai ales, i-a spus el – şi în acel moment şi-a dat ea seama încotro bate – era o lipsă totală de arhitecţi decenţi, aşadar un plus de potenţial pentru ICA – Ingram Cooper Associates – aflată încă în stadiu embrionar. Ordinea trebuia să fie neapărat aceasta, i-a spus Martin, pentru că exista deja o CIA.

— Deci, trebuie să ne mutăm şi noi acolo? a întrebat veselă Sarah.

Glumea, dar după pauza care a urmat şi din privirea lui Benjamin şi-a dat seama că exact asta intenţiona.

— Oricum, trebuie să discutăm despre asta, i-a spus el.

— Bine. Când?

Şi săptămâni întregi nici n-au făcut altceva. Iar în final s-a ajuns la conflict în toată regula. A reieşit că Benjamin fusese deja acolo cu Martin şi i-a plăcut ce a văzut. I-a spus că se vedea locuind acolo. Sarah l-a acuzat că i-a ascuns acest lucru şi că este misogin pentru că pune cariera lui pe primul loc şi crede că poate decide singur unde să locuiască. Ea nu voia să locuiască la periferie. Poate că din cauza felului uşor dispreţuitor în care a rostit acest cuvânt, el a acuzat-o, pentru prima dată, că este o snoabă din Westchester, lucru care a înfuriat-o atât de tare că nu a mai vorbit trei zile cu el. Relaţiile dintre ei au îngheţat de-a binelea şi părea că niciunul nu vrea sau nu poate să le mai dezgheţe. Nici nu s-au mai atins mai bine de o lună.

Într-o dimineaţă însorită de duminică, primăvara devreme, în timp ce împingea supărat căruciorul pe aleile unei sere unde veniseră să cumpere plante pentru terasa lor de doi metri pătraţi de pe acoperiş, Benjamin s-a aplecat şi a luat o clematită.

— Asta-i pentru tine.

Zâmbea stingherit, dar, o clipă, ei i s-a părut că e într-adevăr bine intenţionat, că poate era un semn de împăcare. Apoi a văzut eticheta: era soiul numit *Regina arctică.*

Au depăşit neînţelegerea legată de locul unde vor locui. Dar acest act neaşteptat de răutate a rămas în sufletul ei. Era prima dată când o acuza că este frigidă, lucru care a şocat-o şi a durut-o.

După optsprezece luni s-a născut Abbie. Iar după încă doi ani, în luna în care Ingram Cooper

Associates a primit prima comandă serioasă, a venit pe lume şi Josh. Pentru fiecare copil, Sarah şi-a aranjat în aşa fel munca încât să poată fi liberă câteva luni. Cariera ei, chiar dacă nu era înfloritoare, progresa destul de bine. Un documentar conducea la altul. Un film făcut de ea despre colajele lui David Hockney a fost chiar nominalizat pentru un premiu Emmy. Acum locuiau pe Upper West Side, tot într-un apartament închiriat, mai confortabil şi mai spaţios decât vechiul lor cuibuşor de pe Amsterdam. Dar cu doi copii mici şi o bonă angajată permanent, pe care abia îşi permiteau s-o plătească, era totuşi destul de înghesuit şi departe de a fi perfect. În fiecare dimineaţă, Benjamin se urca în vechiul Volvo break şi pornea la drum spre Syosset.

Conform planului, Martin şi Beth, împreună cu cei doi fii ai lor, născuţi la diferenţă de zece luni, locuia deja acolo, iar Ingram Cooper Associates şi echipa tot mai mare erau găzduiţi într-un atelier lung, cu acoperiş din sticlă, situat în curtea lor spaţioasă, printre arţari. Iar când Abbie a împlinit patru ani, familia Cooper a decis să li se alăture. Cu un împrumut girat (în ciuda reţinerii lui Benjamin) de fondul ei fiduciar, şi-au cumpărat o casă mică şi albă din lemn, nu departe de cea a familiei Ingram, iar după câteva luni au plătit un acont pentru un teren împădurit de vreo patru mii de metri pătraţi, uşor în pantă, la marginea oraşului, unde Benjamin urma să ridice o casă frumoasă, după propriul proiect.

Mai târziu, Sarah nu şi-a mai amintit exact momentul în care a început să-i surâdă ideea mutării. A fost mai degrabă un proces de uzură, o neliniştе crescândă legată de creşterea copiilor în Manhattan. Spre deosebire de Abbie, Josh era un copil mai dificil. Atrăgea orice virus. După un weekend îngrozitor în care nu a mai putut să respire şi s-a învineţit atât de tare încât au trebuit să fugă cu el la spital, i s-a pus diagnosticul de

astm. Era un băiat timid şi dependent de ei, care nu-şi avea locul în agitaţia şi zgomotul oraşului. În fiecare dimineaţa când Sarah pleca la serviciu, plângea câte o oră. Iar atunci când bona n-a mai reuşit să-l stăpânească şi să-l liniştească, Sarah a început să refuze diverse oferte pentru a sta mai mult cu el acasă.

Vara, la sfârşit de săptămână, când mergeau la Martin şi la Beth la câte un grătar, unde îi întâlneau şi pe vecinii acestora şi unde Abbie şi Josh alergau liberi şi în siguranţă cu alţi copii, Sarah se gândea că dacă avea de gând să devină mamă „cu normă întreagă" poate că nici nu-i aşa de rău aici.

Problema care a lămurit lucrurile – şi asupra căreia Benjamin şi tatăl ei au avut prima lor dispută serioasă – a fost educaţia. Deşi ICA mergea bine, nu le-ar fi ajuns să plătească taxele la cele mai bune şcoli din Manhattan. Când Sarah le-a spus prima data părinţilor ei despre planurile de mutare, aceştia au reacţionat cu un fel de scepticism condescendent. Din punctul de vedere al tatălui ei, Long Island era o zonă destul de bună unde puteai să parchezi eventual un iaht, dar nu era în niciun caz locul în care să vrea cineva *să trăiască.* El nu fusese niciodată la Syosset, dar nici nu avea nevoie pentru că ştia ce *fel* de loc este. Iar faptul că fiica şi nepoţii lui erau obligaţi să migreze acolo era dovada îndelung anticipată că Benjamin nu era în stare să-i întreţină cum se cuvine. Dacă voiau să plece din oraş, de ce nu veneau la Bedford?

În ceea ce s-a dovedit a fi o încercare disperată de a-i convinge, i-a dus la prânz la clubul lui, un loc demodat în care statutul femeilor era doar cu ceva mai bun decât al unui câine de vânătoare prost dresat. Încă înainte de a se aşeza la masă, orgoliul lui Benjamin era deja serios atins, iar el zbârlit ca un arici. Afară erau treizeci şi două de grade, iar el venise îmbrăcat în cămaşă sport, dar a

fost obligat la uşă să împrumute cravată şi o haină care era cu câteva numere mai mare şi mirosea a fum de trabuc. Sarah îi povestise tatălui ei cu mai mult entuziasm decât simţea în realitate despre casa pe care aveau de gând s-o construiască. A ascultat-o în tăcere, mestecând încruntat cotletul de viţel.

— Iar şcolile de acolo sunt minunate, încheie ea.

El o privi pe deasupra ochelarilor înguşti cu rame de os.

— Ai de gând să-i înscrii pe Abbie şi pe Josh în sistemul public de învăţământ?

— Da.

— Sunt uluit.

— George, interveni Benjamin într-o inspiraţie „genială". Pentru mine a fost destul de bine.

Tatăl lui Sarah s-a întors încet şi l-a privit.

— Da?

— Pardon?

— Pentru tine a fost destul de bine? Nu fac decât să întreb. Adică, nu vreau să par nepoliticos. Sunt sigur că educaţia pe care ai primit-o a fost tot ceea ce putea oraşul… Scuză-mă, am uitat…

— Abilene.

— …oferi. Dar te-ai gândit vreodată ce-ai fi putut face astăzi dacă părinţii tăi ar fi putut să te trimită la o şcoală mai bună?

Era atât de năucitor de mojic, încât Benjamin s-a uitat la Sarah şi i-a zâmbit. Fără să-l bage în seamă, tatăl ei a continuat.

— Hai să le oferim cel mai bun start în viaţă, nu? Plătesc eu.

— Mulţumesc, George, dar nu e cazul. Sunt copiii mei – şi ai lui Sarah, evident – şi vom face cu ei ceea ce credem noi de cuviinţă. Acum, scuză-mă, dar trebuie să mai câştig nişte bani.

A fost un moment tensionat, iar Sarah avea să-l admire întotdeauna pentru hotărârea şi demnitatea cu care a ieşit din această situaţie şi din multe altele similare care urmau să vină.

Viaţa la periferie s-a dovedit a fi mai bună decât se aşteptase Sarah. Casa pe care a construit-o în cele din urmă Benjamin, în trei etape, era minunată. Iar în jurul ei, lăsând la locul lor copacii şi stâncile existente, Sarah i-a creat o grădină pe măsură. Copiilor le mergea de minune. Indiferent dacă era vorba de fotbalul de sâmbăta dimineaţa, de călărie, de vreo piesă de teatru la şcoală sau de o tabără de vară în munţii Adirondack. Abbie strălucea întotdeauna fără efort.

La Josh a durat mai mult. Când avea doar trei ani, Ben i-a trântit din greşeală uşa maşinii peste degetul arătător şi i-a retezat vârful. A trecut printr-o serie de operaţii pentru a-i fi îndreptat şi, aparent, nu l-a împiedicat niciodată nici la scris, nici la desen şi nici la altceva. Acest lucru l-a complexat însă şi mai mult şi l-a făcut mai timid. Şcoala i se părea grea şi îşi făcea cu greu prieteni, iar dacă nu l-ar fi apărat Abbie ar fi fost vai de capul lui. Însă, deşi se afla permanent în umbra surorii lui, a devenit treptat mai puternic şi mai încrezător, iar crizele de astm s-au rărit. Era un copil sensibil şi iubitor, dar avea o energie îndârjită, născută fără îndoială din atâta suferinţă precoce. Bineînţeles că Benjamin nu s-a iertat niciodată pentru acest accident, nici chiar după ce Josh a început să glumească pe socoteala lui, ridicând două degete şi rostind cu o voce de hippy drogat *Aproape pace, omule* – devenit apoi salutul particular al familiei.

Preţul plătit de Sarah pentru a-şi ajuta fiul să treacă cu bine prin aceste încercări – deşi a refuzat să analizeze acest lucru – a fost cariera ei. S-a lăsat tot mai mult pe tânjeală şi în cele din urmă telefonul n-a mai sunat deloc. Iar când el a fost, în cele din urmă, fericit şi în siguranţă şi a început ea să dea telefoane, a descoperit că lucrurile au evoluat. Televiziunea devenise nemilos de comercială şi nimeni nu mai părea interesat de genul de filme pe care le făcea ea. Apăruse o

tehnologie complet nouă. Toată lumea făcea documentare cu camere video: camerele de montaj renunţaseră la vechea aparatură Steenbeck şi trecuseră la cea electronică. Lui Sarah nu i-ar fi luat mult timp să înveţe să se adapteze, dar o reţinea ceva, un sentiment că şi viaţa ei evoluase şi că ar trebui să încerce ceva nou.

Benjamin a venit cu ideea. Ajungând într-o seară acasă, a menţionat în treacăt că a văzut că librăria locală era de vânzare. Era un magazin destul de anost şi deşi Sarah, alături de prietenii şi vecinii ei, o frecventau din loialitate, toată lumea se plângea că proprietăreasa n-are pic de imaginaţie, e total nepregătită, şi uneori chiar mojică. Sarah a visat întotdeauna să se ocupe de propria-i librărie, dar până când Benjamin nu i-a propus s-o cumpere, acest lucru era în mintea ei cam pe acelaşi plan cu visul lui din tinereţe de a ajunge ca Paul Newman.

— Nu ne permitem, i-a spus.

— Ba da.

— Dar nu ştiu ce să fac.

— Ba ştii foarte bine că eşti grozavă.

Şi aşa a fost. În trei ani redresase librăria şi începuse să aibă şi un mic profit. L-a rugat pe Benjamin să-i facă proiectul unei anexe în spate şi, când încă nu făcea nimeni acest lucru, a transformat-o într-un loc plăcut, cu lampadare, canapele din piele şi un băruleţ unde se puteau găsi cafea, apă minerală şi prăjituri de casă. A transformat un colţ în zonă pentru copii şi a pus o masă joasă unde cei mici puteau să stea şi să citească sau să coloreze. A instalat sisteme noi de comandă, mai rapide, şi şi-a folosit fără jenă vechile contacte, flatând şi implorând toţi scriitorii de care-şi amintea să vină, să vorbească şi să vândă cărţi.

Între timp, afacerea lui Benjamin şi a lui Martin devenea tot mai prosperă. În brutăria părăsită din centru pe care au transformat-o într-un atelier

modern lucrau acum peste cincizeci de angajaţi. Treptat, aproape imperceptibil, şi fără a fi luată nicio hotărâre oficială, Benjamin se ocupa acum de mersul afacerii, iar Martin devenise forţa creatoare. Şi deşi Benjamin nu era pe deplin fericit cu această diviziune a muncii şi simţea că-l mănâncă degetele de câte ori vedea cum iau naştere proiectele pe planşetă, recunoştea că aşa e cel mai bine.

— El e geniul, iar eu meseriaşul, spunea el.

Şi deşi Sarah îl contrazicea întotdeauna, nu numai pentru că-şi dădea seama că asta şi aştepta de la ea, dar şi pentru că sperase mereu că într-o bună zi el va deveni un mare arhitect, trebuia să accepte că are dreptate. Era mai degrabă redactor decât creator. Când îi arătai ceva, indiferent dacă era ciorna unei scrisori sau un anunţ pentru librărie, care urma să apară în ziar, ori proiectul unei clădiri senzaţionale la care lucra Martin, observa imediat punctele slabe şi le corecta. Avea un talent deosebit, dar părea că nu şi-l apreciază. Din când în când, ca să nu-şi iasă din mână, mai ajuta la câte un proiect sau chiar îl făcea singur. Şi când se întâmpla acest lucru, Sarah sesiza schimbarea din el, spiritul şi energia, cum îl stimulau şi îl făceau să înflorească.

Nici nu-şi putea dori un tată mai minunat pentru Abbie şi Josh. Indiferent dacă-i ajuta să-şi facă temele la matematică, dacă-i ducea cu feribotul la lecţiile de vioară sau la liga de copii, ori dacă se îmbrăca în Dracula ca să-i amuze pe cei douăzeci de copii de la petrecerea de Halloween, el era întotdeauna acolo pentru ei. Uneori, mai ales în cei trei ani când ea a lucrat foarte mult pentru a pune pe picioare librăria şi nu-l angajase încă pe Jeffrey s-o ajute, probabil că Benjamin îi vedea mai mult decât ea. Ba chiar era un pic geloasă că ei apelau la el, şi nu la ea, când aveau nevoie de ajutor.

Prietenele ei îi spuneau mereu cât e de grozav, că face mult mai multe decât soţii lor şi cât de

fericită trebuie să fie Sarah că-l are lângă ea. Dar observaţia care nu-i ieşea din minte a venit din partea lui Iris. Ea şi soţul ei Leo, agent de bursă – care, atunci când nu lucra, stătea aproape tot timpul pe terenul de golf – locuiau în Pittsburgh, dar într-un cartier mai select decât cel în care crescuse ea. Iris era jurnalistă şi acum era editor-asistent la *Post Gazette.* De câteva ori pe an, cu cei trei copii gălăgioşi ai ei, fără Leo, venea la New York să-şi petreacă, împreună cu familia Cooper, câte un weekend prelungit.

Într-o astfel de vizită, într-o dimineaţă însorită de sâmbătă, cele două femei stăteau la masa din bucătărie, beau cafea şi îşi povesteau ce au mai făcut, iar Benjamin, care, după ce a pregătit micul dejun pentru toată lumea, a pus vasele în maşina de spălat, a sortat rufele, a revăzut (fără s-o întrebe pe Sarah) lista de cumpărături, i-a urcat vesel pe cei cinci copii în maşină şi au plecat la cumpărături.

— Nu e cam ciudat? a întrebat-o Iris.

— Ce?

— El face tot. *Ştie* tot. Bărbaţii nu ştiu de obicei cât unt e în frigider. Pun pariu că ştie şi ce număr poartă copiii la pantofi.

— Ştie.

— Şi numerele de telefon ale prietenilor lor?

— Îhî.

— Leo nici nu ştie cum îi cheamă. Ben ştie şi ce măsură ai la rochii?

— Da.

— Şi la sutien?

— Mie nu-mi place să merg la cumpărături. El îmi cumpără aproape toate hainele.

— Ştie şi când îţi vine ciclul?

— Iris!

— Ştie?

— Da.

— Nu e normal.

— Iris, pentru Dumnezeu, nu mai suntem în anii cincizeci.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit. E fantastic – cel puţin în parte – dar nu e normal.

Iar un pic mai târziu, dar destul de curând după aceea, evident în aceeaşi ordine de idei, i-a povestit lui Sarah ce auzise de la o prietenă de-a ei din Pittsburgh, o avocată plină de succes, specialistă în divorţuri.

Ideea era că bărbaţii care „dezertează" de la căsătorie sunt de două feluri: ticăloşi şi „acaparatori". Tipul ticălos este o creatură simplă, care gândeşte cu sexul şi care nu este în stare de altceva. Îşi poate însă iubi familia, care ocupă întotdeauna locul doi după obiectivul său principal, adică umblatul după femei. Tipul „acaparator" este, de fapt, nesigur şi încearcă să-şi dovedească în permanenţă cât este el de iubit. Prin urmare, familia este o mare maşină de iubit care are permanentă nevoie de controlul şi atenţia sa. Când copiii cresc şi îşi văd de propria viaţă, când nu mai au atâta nevoie de el, se simte brusc speriat, bătrân şi inutil. Şi atunci aleargă să găsească în altă parte o maşină de iubit.

Iris i-a povestit-o mai mult ca o glumă decât ca mostră de analiză socială. Dar zile întregi după aceea, Sarah se surprindea gândindu-se la acest lucru. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât aluzia o enerva mai tare.

Ea şi Benjamin erau mai fericiţi decât aproape toate cuplurile pe care le cunoştea. Bine, sigur, s-ar putea ca el să fi fost un pic cam pretenţios. În fond, era arhitect. Totul trebuia să fie la locul lui, în poziţia corespunzătoare, totul echilibrat şi curat, fără asperităţi. Trebuia să admită însă că era un pic acaparator. Îi plăcea să se facă plăcut. Dar oare nu asta le place tuturor bărbaţilor?

Ideea că el ar fi tipul care să se ridice brusc şi să plece, dacă într-adevăr asta sugera Iris (deşi, gândindu-se la asta, Sarah îşi spunea imediat că e

probabil puţin paranoică), era absurdă. Se iubeau şi aveau încredere unul în celălalt. Şi chiar dacă viaţa lor sexuală nu era atât de palpitantă cum şi-ar fi dorit el şi era de multă vreme un motiv de tensiune între ei, nu l-a suspectat niciodată, nici măcar o dată în toţi anii de când erau căsătoriţi, că ar fi înşelat-o. Nu era genul. Şi nici ea nu era.

Iar în toate celelalte aspecte ale vieţii se înţelegeau de minune. Nu? Atâtea soţii şi mame se plângeau de cât de îngrozitori le erau soţii, cât puteau fi de egoişti, de plicticoşi şi de necomunicativi. Sarah n-a simţit aşa ceva niciodată. Ea şi Ben au discutat întotdeauna. Despre oamenii pe care-i cunoşteau, despre munca lor, despre tot felul de lucruri. Şi bineînţeles, cel mai mult despre Abbie şi despre Josh. Despre progresele, problemele şi speranţele lor, despre succesele la şcoală, despre dezamăgiri. Copiii erau, şi o spunea cu mândrie, centrul universului lor. Slavă Domnului că era aşa. În fond, educarea copiilor şi strădania de a-i face fericiţi, de a-i apăra şi de a-i pregăti pentru viaţă reprezentau însăşi esenţa căsătoriei. Ce altceva ar putea fi mai important?

Doar mult mai târziu, când copiii erau deja adolescenţi, iar Sarah începea să anticipeze nerăbdătoare toate lucrurile pe care le vor putea face, ea şi Benjamin, în curând, locurile pe care le vor vizita, doar ei doi, a observat umbra care părea să-l învăluie uneori. Îl surprindea privind-o fix sau uitându-se în depărtare cu ochii plini de o asemenea dezolare încât credea că i s-a întâmplat ceva teribil, că vrea să-i spună că are cancer sau că a murit cineva drag. Îl întreba dacă se simte bine şi atunci el afişa un zâmbet şi-i spunea că da.

În ziua căsătoriei lor, sora mai mare a tatălui ei o luase pe Sarah deoparte şi, calmă şi la obiect, i-a dat câteva sfaturi. Elizabeth era mătuşa ei preferată şi fusese o mare frumuseţe. Nu avea copii şi se bucurase de ceea ce familia numea o viaţă

„colorată”, ceea ce, şi-a dat seama mai târziu Sarah, însemna că era cam rea de muscă. Elizabeth era atunci la cea de-a treia căsătorie (şi a murit mai târziu, după a patra), iar lui Sarah i se păruse uşor amuzant, dar şi puţin deplasat că se consideră în măsură să-i dea sfaturi.

— Aveţi grijă unul de celălalt, i-a dezvăluit ea secretul.

Nu era neapărat sfatul-bombă, dar Sarah i-a zâmbit politicos şi i-a spus că da, desigur. Elizabeth a clătinat însă nerăbdătoare din cap.

— Nu, nu m-ai înţeles. *Aveţi grijă unul de celălalt.* Ca un cuplu. Când veţi avea copii, îi veţi pune pe ei pe primul loc. Să nu faceţi asta. Căsătoria e ca o plantă. Trebuie să-i dai apă şi hrană pentru a o menţine în viaţă. Dacă nu faceţi asta, după ce copiii pleacă, vă veţi da seama c-a murit.

11

Eve nu intenţionase deloc să-şi ţină promisiunea şi să sune la familia Cooper. Şi chiar după ce a făcut-o, nu i-a venit să-şi analizeze motivele. În ciuda durerii pe care avea s-o provoace în curând, nu-i plăcea să se considere iniţiatoarea acesteia, ci prefera să creadă că e mâna destinului. Dacă n-ar fi fost atunci, soarta ar fi găsit, fără îndoială, altă modalitate de a-i aduce împreună pe ea şi pe Ben Cooper.

În săptămâna petrecută la Cumpăna, ea şi Lori se împrieteniseră cu toată lumea, iar Eve era acum mişcată de căldura cu care a fost întâmpinată. Sarah, mai ales, căutase să le implice de la bun început. Eve o plăcea destul de mult, dar nu mai mult decât pe celelalte. Era interesantă, spirituală şi, evident, foarte inteligentă, dar era un pic băţoasă, nu încrezută sau superioară, ci puţin rece şi inaccesibilă. Dădea impresia că chiar dacă rămâneai cu ea zece ani pe o insulă pustie tot nu puteai să descoperi cu adevărat cine e. Soţul ei avea însă ceva de care Eve se simţea atrasă.

Nu a fost ceva imediat. De fapt, la început, printre atâtea feţe necunoscute de la fermă, nici nu i-a dat prea multă atenţie. Era unul dintre cei mai interesanţi bărbaţi de acolo, asta era clar. I-au plăcut felul lui sarcastic de a vedea lucrurile, dar şi cel în care a întrebat-o despre Pablo, despre munca şi viaţa ei în Santa Fe. Şi chiar părea interesat de răspunsurile ei. Dar, pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârşit, chiar dacă a mai vorbit de două sau de trei ori serios cu el, începea să sesizeze un raport ciudat.

În grup, când Bradstock sau altcineva acapara toată conversaţia, privirea ei o întâlnea pe a lui Ben şi schimbau câte un zâmbet ironic. Au discutat destul de mult despre pictură şi se simţea flatată de interesul pe care îl arăta faţă de munca ei. Dar ceea

ce a mişcat-o într-adevăr, şi-a dat ea seama mai târziu, a fost tristeţea lui.

Era însă căsătorit. N-ar fi putut spune dacă era şi fericit, dar asta n-avea nicio importanţă. Pentru ea era de neatins. Eve era foarte strictă în privinţa legăturilor cu bărbaţi însuraţi. Nu atât din scrupule de ordin moral, ci pentru că ştia din experienţa unor prietene că se termină întotdeauna cu lacrimi.

Pe peretele de lângă telefon, în bucătăria ei din Santa Fe, era o tablă acoperită cu plută, pe care se aflau în dezordine notiţe şi liste de cumpărături vechi, fotografii şi cărţi poştale, alături de cele mai recente (şi, evident, strălucite) picturi făcute de Pablo cu degetele. Iar în acest talmeş-balmeş, pe care Eve nu apuca niciodată să-l pună în ordine, era şi invitaţia la vernisajul expoziţiei prietenului ei, William. Era la o galerie importantă din Soho, prima lui expoziţie individuală, şi el era un pachet de nervi: aproape în fiecare zi o suna pe Eve în căutare de suport moral. Iar bucăţica de hârtie pe care Sarah scrisese numărul familiei Cooper era prinsă cu un ac exact lângă invitaţie. Într-o dimineaţă, pe la mijlocul lui iulie, după ce o sunase William, lui Eve i-au căzut ochii pe el, l-a privit fix şi după o clipă a pus mâna pe telefon şi l-a format.

I-a răspuns Sarah. Părea sincer încântată s-o audă. După alte consultări, în timpul cărora, fără niciun motiv anume, Eve s-a trezit din nou prefăcându-se că-i plac music-hallurile, au fost reţinute patru bilete pentru *Kiss Me, Kate* (patru, pentru că William, căruia îi plăceau într-adevăr *music-hall*-urile, insistase s-o însoţească). Iar după spectacol a fost rezervată o masă la un restaurant de pe Madison, *La Goulue,* pe care Eve nu-l cunoştea, dar Sarah i-a spus c-o să-l adore.

Când taxiul în care era Eve a oprit în faţa teatrului şi l-a văzut pe Ben aşteptând afară, adăpostindu-se de ploaie, împreună cu alţii, în lumina orbitoare, a crezut că Sarah era deja

înăuntru sau că n-a sosit încă. S-a simţit dintr-odată timidă şi era cât pe ce să-l roage pe şofer s-o mai plimbe niţel, dar mai multe persoane s-au repezit spre taxi aşa că a plătit şi a ieşit. Nu avea umbrelă şi a sărit cât a putut de repede peste bălţoace, dar tot s-a udat.

N-a văzut-o decât când a ajuns chiar lângă el, s-a întors şi a dat cu ochii de ea, iar încruntătura din privirea sa a explodat într-un zâmbet atât de cald şi prietenos care i-a mers direct la suflet. Au încercat să se sărute pe obraz, dar s-au aplecat amândoi în aceeaşi parte şi s-au ciocnit, încât era să se sărute pe buze. Au glumit în legătură cu ploaia şi cu traficul, apoi ea i-a spus că-i pare rău, dar că William nu vine. Un mare intermediar german a dat buzna în galerie chiar înainte de închidere şi a spus că vrea să cumpere tot.

— Am vrut să vă telefonez, dar era prea târziu.

— Şi noi am vrut să te sunăm, dar Sarah nu ţi-a găsit numărul de mobil.

— Ea e înăuntru sau…

— Nici ea nu poate să vină. O pacoste de autor care trebuie să participe mâine la un eveniment, la librărie, tocmai a renunţat. Sunt o sută de invitaţi şi n-are cine să le vorbească. Aşa că acum încinge telefonul, încercând să găsească pe altcineva. Nici nu-ţi dai seama cât e de supărată. Abia aştepta să te vadă.

Aşa că nu erau decât ei doi. Şi deşi s-au întrebat unul pe altul dacă să nu renunţe la tot şi să-şi vadă fiecare de treabă, era clar că niciunul nu dorea acest lucru. Se formase o coadă din cei care aşteptau un bilet în plus şi Ben a dat cele două bilete disponibile unui cuplu tânăr de la care n-a vrut să ia bani.

Spectacolul a fost minunat. Oare de ce credea ea că nu-i plac *music-hall*-urile? Au ieşit foarte veseli, spunând amândoi că nu-şi dau seama de unde au apărut atâtea cântece celebre. Încă ploua, dar au reuşit să găsească un taxi. Au repetat faza cu

întrebarea, dacă n-ar trebui să considere ziua încheiată şi să meargă acasă. Bineînţeles că au continuat. Stând lângă el pe bancheta strâmtă din spate a taxiului în drum spre restaurantul de la marginea oraşului, râzând şi vorbind despre spectacol, li se atingeau picioarele, dar niciunul nu s-a îndepărtat. Ea s-a gândit atunci cât de bine arată el şi cât de frumos miroase, dar s-a mustrat sever pentru aceste idei.

Restaurantul era aglomerat şi au stat înghesuiţi într-un colţ, lângă un cuplu tânăr. Cei doi se sărutau şi se pipăiau întruna, ceea ce era cam penibil. Mai degrabă din întâmplare decât intenţionat, Eve era îmbrăcată în aceeaşi rochie verde pe care o purtase şi de ziua lui Benjamin. S-a gândit ce elegant şi diferit pare el în cămaşa neagră de polo şi sacoul negru-cărbune înspicat.

— De ce poartă toată lumea din New York negru? întrebă ea.

— Poate că suntem cu toţii în doliu.

— După cine?

— După inocenţa noastră pierdută.

Au comandat fripturi şi salată şi o sticlă de Margaux delicios. A întrebat-o ce face Pablo şi până la urmă ea i-a povestit despre tatăl băiatului, Raoul, că n-au fost niciodată genul de cuplu convenţional, ci mai degrabă buni prieteni care au făcut greşeala de a deveni iubiţi. Deşi, dat fiind că rezultatul era Pablo, i-a spus, era categoric cea mai bună greşeală din viaţa ei.

I-a venit ei rândul să pună întrebări. L-a întrebat despre Abbie şi despre Josh, ceea ce a dus la o lungă discuţie despre cum e să fii părinte şi despre părinţii lor. Eve i-a spus că ai ei erau încă împreună, mai mult sau mai puţin fericiţi, şi că locuiau în San Diego, unde ei nu prea-i plăcea. Ben i-a povestit despre tatăl său şi că nu s-au înţeles niciodată.

— Zicea că sunt un nenorocit îngâmfat şi avea probabil dreptate. Aşa eram. Au trecut aproape

cincisprezece ani de când a murit şi abia de curând l-am iertat. E ciudat cum lucrurile astea trec prin diverse faze. La început eram supărat pe el. Îi tot spuneam că nu mă iubeşte şi că nu face decât să mă critice. Într-o vreme chiar l-am urât. Apoi mi-a trecut şi m-am simţit doar trist. Şi cumva trădat. Că n-am reuşit niciodată să ne descoperim unul pe celălalt. Iar acum, e ciudat, dar îţi spun cât se poate de sincer că-l iubesc. Şi ştiu că, în felul lui, şi el m-a iubit. Doar că a aparţinut altei generaţii, când nu se cuvenea ca bărbaţii să-şi arate sentimentele, aşa cum facem noi astăzi. Şi a fost minunat cu Abbie când era mică. A adorat-o. O punea pe genunchi şi-i spunea poveşti. Dulce şi tandru. Niciodată nu-l mai văzusem aşa. Parcă ar fi încercat să-i dea ei toată dragostea pe care n-a putut s-o arate faţă de mine. I-a zâmbit.

— Dacă vezi fotografiile mele de când eram mic poţi să înţelegi de ce i-a fost greu.

— Erai urât, nu?

— Mai degrabă antipatic.

— Eu eram urâtă şi antipatică. Gen prinţesa mofturoasă.

— Mi-e greu să cred.

— Adică vrei să spui că acum sunt frumuseţea întruchipată.

A spus o prostie, a dat-o în bară. Ca şi cum l-ar fi forţat să facă un pas, deşi nu asta avusese în gând. A privit-o încurcat, i-a zâmbit şi a luat o înghiţitură de vin. Cei doi de la masa alăturată îşi dădeau unul altuia să mănânce spumă de ciocolată.

— Ştii ceva? spuse ea încercând să îndrepte lucrurile. Dacă ar trăi astăzi aţi fi probabil prieteni.

— Ai dreptate. Aşa cred.

L-a întrebat despre mama lui şi i-a spus că a fost întotdeauna preferatul ei, că în ochii ei era perfect şi chiar dacă i-ar fi spus că e criminal în serie tot ar fi găsit o explicaţie şi l-ar fi admirat. Adoraţia ei a devenit chiar un fel de glumă a familiei.

— Nu de mult a venit la noi şi mergeam în oraş. Stătea în faţă, iar Abbie, Josh şi Sarah în spate. Şi când am reuşit să parchez într-un spaţiu care nu punea cine ştie ce probleme, mi-a spus: *Ben, parchezi fantastic.* Pe bune. În oglindă, i-am văzut pe Sarah şi pe copii cu gurile până la urechi. Şi de fiecare dată când parchez maşina îmi spun acest lucru.

Eve a râs, iar el a clătinat din cap, a zâmbit şi a mai luat o înghiţitură de vin.

— E minunat, spuse ea. Te iubeşte şi gata. Se spune că o mamă nu-şi poate iubi niciodată destul băiatul. E dreptul nostru.

— Nu-i aşa. După ce a murit tata, am făcut câteva luni terapie. Şi doctorul mi-a spus că dacă simţi că eşti iubit pentru ceva ce ştii că nu meriţi, sau pentru ceva inexistent, cu alte cuvinte dacă ştii că nu eşti supereroul care crede celălalt că eşti, atunci această dragoste nu contează pentru că nu-ţi dă niciun drept, nu te face decât să te simţi ca un impostor. Aşa că vezi ce faci cu fiul tău.

— Îşi parchează tricicleta mai bine decât toţi copiii pe care-i cunosc.

— Vezi?

O refuzase când a vrut să-şi plătească biletul la teatru, aşa că a plătit ea consumaţia pe furiş, când s-a dus la toaletă. El s-a supărat un pic, dar n-a durat mult. Ploaia se oprise. Străzile şi trotuarele luceau, aerul era curat şi rece şi mirosea, pentru prima dată, a toamnă. Au mers pe jos o vreme, apoi el şi-a dat brusc seama cât este de târziu şi că era gata să piardă ultimul tren spre casă. Au oprit un taxi şi Ben i-a spus şoferului să-l ducă în viteză la gara Penn. Când au ajuns acolo, i-a dat o bancnotă de douăzeci de dolari şi s-a asigurat că ştie unde s-o ducă.

— M-am simţit minunat, i-a spus Eve. Mulţumesc.

— Şi eu.

S-au sărutat pe obraz şi de data asta a fost aşa cum trebuia.

— Uite, eu trebuie să fug, spuse el ieşind. Te sun, adică te *sunăm,* bine?

— Bine. Dacă poţi, du-te să vezi expoziţia lui William.

— Mă duc. Pa.

— Pa. Salută-i pe Sarah şi pe copii din partea mea.

Dar el închidea portiera şi părea să n-o fi auzit. În timp ce taxiul pornea, Eve l-a privit intrând în fugă în gară. După ce nu l-a mai văzut, şi-a lăsat capul pe spătarul banchetei, cu ochii în tavan. Vorba lui Lori, iată una din loviturile vieţii: singurii tipi drăguţi pe care-i întâlneşti sunt căsătoriţi sau homosexuali.

Eve a sunat a doua zi de dimineaţa şi s-a bucurat, deşi a fost şi puţin dezamăgită, când i-a răspuns Sarah. Au spus amândouă cât de rău le-a părut că nu s-au văzut. Sarah găsise un înlocuitor mai puţin cunoscut pentru pacostea ei de autor, dar era încă neliniştită pentru că trebuia să-şi anunţe clienţii. Eve urma să plece după-amiaza la New Mexico cu avionul, dar i-a spus că vine la New York de două sau de trei ori pe an şi că la următoarea vizită se vor întâlni categoric.

— Categoric, spuse şi Sarah.

— Poate vii şi tu o dată cu Ben la Santa Fe. Şi cu copiii.

— Să ştii c-aş vrea. N-am fost niciodată.

În timpul zborului spre casă şi uneori în zilele care au urmat se surprindea uneori gândindu-se la Ben şi la cât de mult îl place. Nu, nu era nici pe departe vorba de dor sau regrete. Ideea că vor avea un destin comun era încă departe. În decursul anilor învăţase că dacă te uiţi cu jind spre căi închise nu te alegi decât cu durere. Aşa că a luat lucrurile ca atare, ştiind că n-are cum să fie altfel.

Nici dacă Ben ar fi fost singur, atitudinea ei n-ar fi fost neapărat diferită. Avea în el un fel de

ardoare care-o atrăgea, dar o şi intimida. Iar acum nu avea nevoie de aşa ceva în viaţa ei. Întotdeauna, chiar copil fiind, s-a bazat pe propriile-i forţe. Părinţii ei au fost iubitori, dar uşor distanţi, şi au cultivat în cei trei copii ai lor o independenţă pe care Eve a ajuns s-o considere abia mai târziu darul lor cel mai de preţ.

Era o calitate pe care alţii, mai ales bărbaţii, o judecau adesea greşit, considerând-o lipsă de implicare, presupunând că dragostea n-ar fi completă dacă n-ai şi nevoie de celălalt. Singurul care a înţeles-o pe deplin a fost Raoul, care era făcut din acelaşi aluat. Chiar în cei doi ani în care au trăit împreună, au fost suflete separate, fiecare singur şi mulţumit aşa. Ca nişte călători, fiecare cu calea lui, care parcurg împreună o bucată de drum.

Înainte de Raoul, a trăit singură aproape întreaga ei viaţă adultă. Şi deşi a avut şi ea problemele ei, n-a cunoscut niciodată singurătatea decât ca idee sau condiţie care-i afecta pe ceilalţi. A avut întotdeauna munca şi prietenii şi, uneori, atunci când a crezut că e bine şi că nu sunt complicaţii, când a existat dorinţă reciprocă, dar nimic altceva, a avut şi iubiţi.

Într-o noapte, cam la zece zile după ce s-a întors de la New York, când Ben Cooper începuse să-i dispară din gând şi se simţea pe deplin reconectată la viaţa ei din Santa Fe, l-a visat. Ea era într-un teatru, nu atât de aurit şi de impresionant precum cel la care fuseseră, iar spectacolul părea mai degrabă ceva de tineret decât o producţie de pe Broadway. Nu era printre spectatori, ci pe scenă. Îi venise ei rândul şi nu avusese timp să înveţe textul. Apoi l-a zărit pe Ben în primul rând, lângă o doamnă bătrână pe care n-o cunoştea. Îi şoptea ceva, încerca să-i spună textul, dar ea nu înţelegea şi era din ce în ce mai panicată. Apoi s-a trezit.

Dimineaţa, întorcându-se acasă după ce l-a dus pe Pablo la grădiniţă, s-a oprit să ia un ziar de pe strada Garcia, de la centrul de abonamente, unde a

întâlnit-o pe Lori. Bând ceai verde de mentă în curtea însorită, i-a povestit visul. În săptămâna petrecută în Montana, căzuseră amândouă de acord că Ben Cooper era unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi de la fermă, iar Lori, cu prefăcută invidie, îi smulsese deja o relatare amănunţită a serii petrecute la New York. După doisprezece ani de analiză jungiană, se considera expertă în descifrarea viselor. Acesta, declară ea, era cât se poate de limpede.

— Şi bătrâna care stătea lângă el? întrebă ea. Ce expresie avea?

— Expresie?

— Expresie. Zâmbea, era încruntată, ce făcea?

— Nu ştiu.

— Ba da. Era mama lui. Categoric, vrei să ştii dacă ea e de acord.

— Ba nu vreau.

— Ba da. De-aia era acolo.

— Nu eu am adus-o, ci el.

— Fii serioasă.

— Ştiu. Da' cu ce să fie de acord?

— Cu tine. Cu tine şi cu Ben.

— Lori, mai lasă-mă-n pace. Nu e nimic între mine şi Ben.

Rostind însă aceste cuvinte, o voce interioară i-a şoptit că va fi.

S-a cazat la hotelul de lângă Plaza, întunecat şi fără pretenţii, care cunoscuse, evident, şi zile mai bune. Fără să caute şi în altă parte, luase adresa dintr-un ghid de călătorie, care pretindea că acolo stătuseră JFK şi Errol Flyn. Punându-şi jos geanta în camera mică şi supraîncălzită, Ben s-a gândit că, dat fiind adevăratul motiv al călătoriei, alegerea ar fi putut fi influenţată de dorinţa sa subconştientă de a semăna cu cei doi celebri don juani.

Avea timp berechet şi era să dea telefon să vadă dacă n-ar putea-o întâlni mai devreme pe Eve, dar a decis să nu pară prea nerăbdător. A sosit devreme

cu avionul din Kansas şi, în ciuda ninsorii şi a aglomeraţiei de la aeroport, provocată de cei care plecau în vacanţă şi de schiori, reuşise să parcurgă, cu maşina, drumul de la Albuquerque în ceva mai mult de o oră. Şoseaua interstatală era curată şi singurul pericol era că privea mereu, împotriva voinţei sale, spre vest, peste peisajul alb şi fantomatic, spre roşul-închis şi purpuriul soarelui care apunea în spatele muntelui.

Zăpada îi dăduse pretextul să închirieze un SUV, un Ford Explorer roşu-metalizat, care-l făcea să se simtă aspru şi „western". Senzaţia era întărită şi de jacheta de lână roşu cu negru, de bocanci şi de pălăria Polartec mică şi rotundă, pe care le cumpărase luna trecută la Missoula când au fost cu Abbie să vadă Universitatea din Montana. Ben a vrut să-şi ia şi pălăria Stetson, dar şi-a dat seama apoi că nu va avea curajul s-o poarte. S-a gândit că această pălărie mică şi rotundă îi va da un aer de orăşean modern, deşi Abbie i-a spus că pare mai degrabă un hoţ bătrân.

În orice caz, era bucuros că a venit echipat corespunzător, începea iar să ningă şi când s-a urcat din nou în maşină a auzit că erau minus douăzeci şi trei de grade. Fără să se mai uite pe hartă, şi-a urmat drumul până la Paseo de Peralta.

Nu mai fusese în Santa Fe de doisprezece ani, dar chiar pe întuneric şi cu toate decoraţiunile de sărbători, îşi amintea în linii mari localitatea şi nu după mult timp a văzut şi indicatorul pe care-l căuta. A părăsit şoseaua principală şi a început să urce încet dealul, iar când a găsit un loc de parcare, şi-a continuat drumul pe jos. Fulgii erau mari şi cădeau încet, oarecum ezitanţi prin aerul încremenit, de parcă nu mai existau nici timp, nici gravitaţie. Mersul prin zăpadă era foarte plăcut şi făcea misiunea oarecum mai cutezătoare.

Canyon Road era ca un decor dintr-un film de Crăciun: cu luminiţe în copaci şi pe faţadele din cărămidă nearsă ale magazinelor şi ale galeriilor.

Ferestrele erau încărcate de ramuri verzi şi de beteală şi unde te uitai vedeai şiruri de ardei roşii luminaţi şi lumânările în pungi de hârtie cu nisip. La un colţ de stradă, mai mulţi oameni cântau colinde neştiute în jurul unui foc mic. Ben se aştepta să audă din clipă în clipă pe cineva strigând *Tăiaţi!*

Şi-a amintit de galeriile de artă, dar parcă se înmulţiseră, majoritatea erau încă deschise, adevărate peşteri ale lui Aladin pline de căldură şi culoare, ale căror ferestre desenau dreptunghiuri de lumină galbenă pe zăpada de pe trotuare. Ultima dată, de fapt singura dată când mai fusese aici, Ben şi-a jurat că, dacă va ajunge vreodată să trăiască din pictură, atunci cu siguranţă că acesta ar fi locul în care ar trăi. Câteva dintre tablourile expuse erau bune, dar cele mai multe, nu. Şi totuşi, turişti din întreaga lume veneau aici şi plăteau sume exorbitante pe ele. Atât timp cât era mare, intens colorat şi avea o ramă somptuoasă, se putea vinde aproape orice.

Încă nu-i venea să creadă că se afla aici. Parcă s-ar fi uitat la bocancii altui bărbat, care-l poartă în sus pe deal, un fel de dublură a lui mai curajoasă sau mai nesăbuită. Acelaşi care a telefonat, şi-a ales un ton al vocii cât mai firesc cu putinţă, i-a spus că vine în Kansas să-şi viziteze mama, care nu se simţea bine, şi că până la ea nu mai era decât un scurt drum cu avionul. Şi că dacă o interesează, ar fi o bună ocazie să discute despre ideea ca ea să facă nişte picturi murale pentru holul noului şi extraordinarului proiect pe care îl fac, el şi Martin, în Cold Spring Harbor. Dacă-ar putea să-i trimită prin Fedex nişte fotografii cu lucrările ei mai recente? Ben a fost şocat de el însuşi. Cine era bărbatul acesta? Şi ştia într-adevăr ce vrea?

Bineînţeles că nu era la prima infidelitate. Şi îşi amintea fiorul juvenil de anticipare, acea însufleţire iniţială care-i anula orice umbră de vină. În fond, de ce să se simtă vinovat? De două ori,

doar de două ori, în toţi anii lor de căsătorie o înşelase pe Sarah şi reuşise să se autoconvingă până la urmă că tocmai aceste rare situaţii de cădere în păcat dovedeau o înfrânare aproape virtuoasă.

Cunoştea mulţi bărbaţi, de exemplu Martin, care îşi înşelau soţiile pe bandă rulantă, care nu pierdeau nicio ocazie, ci dimpotrivă, le căutau. Ben l-a văzut la treabă când erau plecaţi împreună la conferinţe, când punea ochii pe câte o tânără la recepţie sau la hotel. Martin pretindea că le ocheşte de la o sută de metri. Ben l-a urmărit cum îşi face intrarea. L-a urmărit, nu cu admiraţie, dar evident impresionat, cum se prezintă, cum le face imediat să râdă, cum ascultă, cum se destăinuie, cum se concentrează, creând intimitate ca un grădinar care îngrijeşte o floare mult iubită. Şi în nouă din zece cazuri – poate nu chiar nouă, poate şase, sau poate patru – avea succes.

— Şmecheria e să nu-ţi pese dacă eşti refuzat, i-a spus Martin o dată. Chiar cele care spun „nu” se simt flatate că le-ai întrebat.

Ben invidia uşurinţa cu care făcea acest lucru, lipsa de griji şi neimplicarea. Pentru Martin nu era vorba decât de sex. El şi Beth, care sau merita un Oscar, sau era singura persoană din districtul Nassau care nu ştia nimic despre păcatele lui Martin, nu vor divorţa probabil niciodată. Dar în cele două ocazii în care Ben a călcat strâmb – o dată cu o tânără juristă din Queens care le făcea atunci nişte acte notariale pentru firmă, iar a doua oară cu o femeie căsătorită, mai în vârstă pe care a întâlnit-o la clubul de tenis – a sfârşit prin a se îndrăgosti. Şi pentru că nu avea de gând s-o părăsească pe Sarah (şi, mai ales, pe copiii care erau încă foarte mici), niciuna din aceste aventuri n-a durat mult şi ambele s-au terminat urât. A fost un miracol că n-a aflat nimeni. Singura persoană cu care a vorbit Ben despre acest lucru a fost Martin.

— Ştii care e problema mea? i-a mărturisit el într-un moment de imprudenţă, când îşi plângea singur de milă şi se mai liniştise după aventura de la tenis. Nu sunt în stare să despart dragostea de sex.

— Problema mea e că eu n-am fost niciodată în stare să le asociez, a râs Martin.

Şi iată-l din nou în acelaşi punct. El, cel puţin, se considera un adulterin renăscut. Nu era sută la sută sigur că e îndrăgostit, dar nici nu era departe. Şi era chiar ridicol. Abia o cunoştea pe femeia asta. Şi chiar dacă ştia, încă de la Cumpăna, şi în orice caz din seara de la New York, că ea îl place şi că între ei a apărut chiar un mic fior, nu însemna nimic. Poate că nici n-ar trebui să se gândească la asta. Fii drăguţ, dar limitează-te la afaceri. Beţi ceva, vorbiţi doar despre tablouri. Apoi te întorci acasă.

De îndată ce a văzut-o a ştiut însă că nu va fi aşa. Obosit şi aproape năuc în urma turului făcut prin galerii, stătea cu o margarita în faţă într-un colţ al barului unde stabiliseră să se întâlnească. Era o încăpere lungă, întunecată şi îngustă, cu podea din lemn lustruită şi tablouri care acopereau în întregime pereţii (se pare că n-aveai scăpare în Santa Fe). A văzut uşa deschizându-se şi s-a iscat un vârtej de fulgi din care a apărut ea. Purta o pălărie veche, uzată şi pătată de cowboy, iar pe post de palton un fel de pătură roşu-intens cu verde, încinsă în talie. Şi-a scos pălăria şi şi-a scuturat părul, a scuturat zăpada de pe bor, şi unul din bărbaţii de la bar, pe care era evident că-l cunoaşte, i-a spus ceva, Ben n-a auzit ce, iar ea a râs şi s-a dus la el. Tipul a înconjurat-o cu un braţ şi a sărutat-o, iar ea şi-a sprijinit braţul de umărul lui şi-a rămas câteva clipe să vorbească şi să glumească cu cei de acolo.

Unul din ei s-a răsucit pe scaun şi i l-a arătat pe Ben, şi s-a uitat şi ea, i-a zâmbit şi s-a dus spre el. Iar el a privit-o străbătând încăperea, lumina

lămpii îi scânteia în ochii care au rămas aţintiţi tot timpul asupra lui, dar zâmbetul i s-a schimbat puţin, s-a şters oarecum, de parcă i-ar fi trecut prin minte un gând anume sau o avertizare, apoi i-a revenit, tot cald, dar mai reţinut.

S-a ridicat şi a salutat-o, dar nu i-a răspuns, ci s-a aplecat peste masă, i-a pus mâna pe braţ şi şi-a apăsat obrazul rece pe al lui, iar mirosul ei i-a smuls aproape un geamăt. Galeria lui Lori, i-a spus ea, se afla exact vizavi şi era aproape de închidere. Aşa că şi-a lăsat margarita, şi-a luat haina, au ieşit din local şi au traversat. Lori plecase, dar lăsase un mesaj pentru Ben în care scria că toţi cei de la Cumpăna primesc o reducere de zece procente.

Picturile lui Eve, două triptice enorme în ulei, atârnau luminate straniu într-o sală lungă cu ziduri din piatră, în spatele galeriei. Erau mult mai puternice decât păreau în fotografiile pe care i le trimisese. Cel mai mare se numea *Revelaţia.* Părea aproape biblic, culorile erau bogate şi întunecate: purpuriu, indigo şi roşu-aprins. În celelalte două, tot felul de animale, în nuanţe mai pale, de os şi piatră, se chirceau şi se încolăceau printre rădăcini, ca şi cum ar fi fost răsucite de un vânt puternic. În panoul central, într-o pată de lumină, se înălţa o siluetă înaripată, parte cal, parte om, parte reptilă, atotputernică, dar blajină. Ben era şocat şi mişcat, dar nu prea ştia ce să spună în afară de faptul că era minunat, extraordinar, că avea o forţă surprinzătoare. S-a gândit, dar şi-a zis că e mai bine să nu zică nimic, că holul companiei de asigurări din Long Island ar avea probabil nevoie de ceva un pic mai blând.

S-au întors la bar şi s-au aşezat la aceeaşi masă. Pentru ea a comandat un pahar de vin roşu, iar pentru el încă o margarita şi au discutat o oră fără întrerupere. Despre vreme, despre Pablo, despre ce au făcut de Ziua Recunoştinţei. Despre călătoria lui la Missoula de luna trecută cu Abbie ca să vadă universitatea şi despre intenţia ei de a lucra vara

viitoare pentru Greenpeace. Şi, bineînţeles, despre muncă, despre tablouri, pretextul prezenţei lui acolo, despre această noapte ireală, cu zăpadă din Santa Fe. Totul s-a desfăşurat firesc, fără efort. Păreau să se înţeleagă, râdeau de aceleaşi lucruri, îşi amintea fiecare mici detalii din viaţa celuilalt. Ea l-a tachinat chiar, întrebându-l unde a parcat şi cât de bine.

A întrebat-o dacă a mâncat şi i-a spus că nu şi că era moartă de foame, aşa că s-au aşezat la o masă de lângă şemineu în restaurantul de lângă bar, unde au mâncat creveţi şi pui picant la grătar cu fasole şi au discutat în continuare. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi vechi şi o jachetă de lână gri-verzui, pe care şi-a scos-o după o vreme, când s-a încălzit. Pe dedesubt purta o bluză asortată fără mâneci, care-i scotea în evidenţă sânii. Cu umerii goi în lumina lumânării, era atât de tulburător de frumoasă, încât lui Ben îi venea greu să-şi ia ochii de la ea.

Dacă ea n-ar fi simţit acelaşi lucru, dacă s-ar fi simţit la fel de liniştită şi deschisă ca şi el, poate că n-ar fi spus ce-a spus. Comentariul pe care l-a făcut a fost din cele care taie de obicei elanul bărbaţilor. Şi, privind mai târziu în urmă, Ben s-a gândit că doar printr-o minune un seducător de doi bani ca el nu a intrat cu totul sub masă. După ce au mâncat şi, pentru prima oară în acea seară, s-a aşternut între ei tăcerea, stăteau şi se uitau unul la celălalt, iar întrebarea *şi acum ce urmează?* era aproape palpabilă, ea a sorbit o gură de vin, a pus paharul pe masă şi a spus:

— Ei, Ben. Spune-mi de ce ai venit *de fapt* aici.

A spus-o blând şi cu un zâmbet care nu era nici batjocoritor, nici de reproş. Şi în loc să se chircească de teamă sau jenă, după o scurtă pauză şi fără să clipească, i-a spus, simplu, că s-a îndrăgostit de ea. Că de la petrecerea de ziua lui de la Cumpăna s-a gândit întruna la ea. Şi că

niciodată n-a avut sentimente atât de puternice faţă de o altă femeie.

Această declaraţie surprinzătoare (care l-a surprins până şi pe el) nu era nici pregătită dinainte, nici intenţionată. Nu era versiunea mai puţin inspirată a tehnicii de seducţie a maestrului Martin. Şi în timp ce se auzea rostindu-şi adevăratele sentimente, ca într-o parodie de spovedanie, era, evident, conştient de riscul prostesc pe care şi-l asumă, de faptul că nimic n-ar putea-o speria mai tare. Dar nu s-a oprit.

Dimpotrivă, a continuat cu voce liniştită, măsurată, spunându-i că din seara petrecută împreună la New York s-a frământat întruna gândindu-se ce să facă şi cum s-o revadă, că a încercat de câteva ori să-i scrie, dar n-a reuşit să găsească vorbele cele mai potrivite.

Se adresa mai ales mâinilor lui încleştate pe masă. Din când în când îşi ridica privirea pentru a vedea efectul cuvintelor sale, dar nu a reuşit să depisteze decât un fel de surprindere. Apoi, tocmai când încheia, ea i-a privit mâinile, iar Ben şi-a dat seama că în tot acest timp se jucase cu verigheta.

A zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Asta e, a încheiat el.

A urmat o tăcere lungă. Ea stătea sprijinită de spătarul scaunului şi-l privea fix.

— Nu ştiu ce să spun, rosti în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să spui nimic.

— A, bine.

— Nu, adică… M-ai întrebat de ce am venit, aşa că e clar că ştiai că n-am venit pentru tablouri. M-am gândit că n-are rost să mă prefac. Aşa că ţi-am spus.

Ea ridică paharul şi bău, neslăbindu-l din ochi.

— Deci nu te-au interesat lucrările mele?

— Tablourile sunt minunate.

— Atunci mă angajezi?

— Dacă vrei.

— Aha! Şi altceva nu contează.

Şi-au zâmbit trist unul altuia.

— N-ar trebui să-mi spui şi că Sarah nu te înţelege?

— De fapt, cred că mă înţelege. Probabil că mult prea bine. Dar ne-am schimbat. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai acoperi umerii.

Ea îşi trase încet jacheta pe umeri.

— Sau mai bine nu.

— Spune-mi, faci des asta?

— Nu.

— Aşa cred şi eu.

— Mulţumesc.

A apărut o chelneriţă care i-a întrebat dacă au terminat şi s-a arătat un pic derutată când ei au început să râdă. Ben a cerut nota de plată. După ce fata a plecat, Eve s-a întins peste masă şi l-a luat de mână.

— Ben, îmi placi foarte mult. Dar nu am avut niciodată relaţii cu un bărbat însurat şi n-am de gând să încep acum. Dacă erai liber, poate c-ar fi fost altceva.

În stradă, s-au sărutat de rămas-bun, ca nişte prieteni, iar ea a luat-o în sus, pe deal, fără să se uite în urmă. Ninsoarea se oprise, dar Ben a trebuit să cureţe parbrizul maşinii de stratul de zăpadă de vreo cincisprezece centimetri. În drum spre hotel era într-o stare de înflăcărare juvenilă. Iar a doua zi dimineaţa, în timp ce avionul lui se îndrepta spre nord-est pe cerul de cobalt, fără urmă de nor, a privit munţii zbârciţi ca nişte cicatrice pe albul deşertului şi lucrurile au devenit cât se poate de clare.

Mergea acasă. Dar cuvântul îşi schimbase sensul, era un loc pe care inima lui îl părăsise deja. Deşi ea n-a spus-o de fapt, el a auzit că l-ar accepta dacă ar fi liber. Şi în exaltarea sa necugetată a şi început procesul.

12

În Missoula era greu să te rătăceşti chiar dacă voiai. Oriunde te aflai, nu trebuia decât să priveşti în jur pentru a vedea litera mare M, imprimată în relief, pe alb, la jumătatea pantei abrupte care se înălţa pe malul sudic al râului Clark Fork. Deşi nu era decât un deal, se numea muntele Sentinel, iar dacă aveai picioare şi plămâni buni, dar şi dorinţa de a urca pe drumul în serpentină, ajungeai la M şi vedeai de acolo oraşul ca într-un pliant turistic, cu pădurea şi muntele pudrate de zăpada timpurie. Iar dacă-ţi desprindeai privirea şi te uitai în jos, pe lângă vârful bocancilor, vedeai chiar la poalele dealului campusul Universităţii din Montana.

Era un loc liniştit şi plăcut, deşi clădirile mai vechi, de acum un secol, din cărămidă, păreau că vor să atingă o măreţie de care cele moderne se fereau. Centrul campusului era o pajişte mare, numită Ovalul, unde, vara, studenţilor le plăcea să stea la soare şi să joace Frisbee. Împărţită în patru prin alei pavate cu piatră cenuşie şi dale roşii recuperate de pe străzile din centrul oraşului, fusese cândva împodobită cu falnici ulmi americani, căzuţi, rând pe rând, pradă bolii. În afară de câţiva pini, urmaşii lor – arţari, stejari roşii şi glădiţe – păreau încă tineri şi fragili. Pentru a-i proteja, înfipt pe un soclu din ciment cenuşiu, la intrarea vestică a Ovalului, se afla un masiv urs grizzly.

Stătea pe labele din spate, privind în depărtare, cu fălcile deschise într-un mârâit încremenit în bronz, de parcă ar fi anticipat un atac iminent. Iar celor care cunoşteau istoria recentă, poziţia nu li se părea deplasată. Pentru că în cei treizeci de ani de când stătea acolo, colegiul s-a aflat sub un permanent şi riguros atac. Montana conservatoare – adică cea mai mare parte – considera că acest loc colcăie de otravă liberală, cea mai puternică

aflându-şi lăcaşul chiar în clădirea din spatele ursului.

Rankin Hall se înălţa pe o fundaţie din piatră necioplită cu douăsprezece trepte solide care duceau spre o uşă dublă cu boltă, flancată de pilaştri clasici. În hol, printre afişe, anunţuri şi bileţele care anunţau concerte şi expoziţii, se afla şi o fotografie sepia înrămată a celei care a dat numele clădirii. Cu pălărie cu pene, bluză cu guler înalt şi costum sobru, Jeanette Rankin, luptătoare pentru votul femeilor, pacifistă, prima femeie aleasă în Camera Reprezentanţilor, părea o prezenţă mult prea rezervată pentru a prezida un astfel de loc generator de dispute. Dar chiar asta făcea, pentru că Rankin Hall era sediul celui mai faimos program de studii de mediu organizat de universitate.

Apărut în anii protestatari ai Războiului din Vietnam, acesta „se mândrea" că a pregătit activişti, care – cel puţin aşa susţineau criticii – au sabotat economia ţării, lipsind-o de mii de slujbe în minerit şi în exploatarea forestieră, rezultatul fiind, se pare, că locuitorii Montanei se situau în prezent pe locul patruzeci şi şase în ceea ce priveşte venitul pe cap de locuitor. Adevărul a fost, bineînţeles, mai complex, dar acest lucru nu a diminuat eforturile conservatorilor de a închide programul. Au existat încercări constante de a-l mai domoli şi de a-i tăia finanţarea. Profesorii au fost acuzaţi că-i trec pe studenţii care făceau demonstraţii, băteau spiţe în copaci sau se legau de camioanele cu buşteni. Iar o dată, pe baza penibilei presupuneri că o hartă de perete a pădurilor din Montana, marcată cu bolduri colorate, ar fi fost, de fapt, un plan oficial de bătut spiţe în copaci, agenţii federali agitând puşti au luat cu asalt clădirea, dar au plecat pe furiş mânjiţi de ouă pe faţă.

Când a insistat să vină aici la colegiu, lui Abbie Cooper îi era total necunoscută această notorietate.

Iar dacă ar fi ştiut, n-ar fi suflat o vorbă nimănui, mai ales bunicului ei, care considera că alegerea ei nu e doar o aberaţie, ci aproape o desconsiderare la adresa lui. Cam fără tragere de inimă, mama era de partea lui, repetând şi ea că pentru cineva atât de talentat ca Abbie era păcat să nu încerce, cel puţin, înainte la Harvard. Tatăl lui Abbie, după cum era de aşteptat, era de partea ei. Dar ca o concesie făcută mamei şi bunicului, a fost de acord să facă totuşi o vizită şi cu o faţă lungă şi-a târât picioarele prin Cambridge, pe o burniţă cenuşie, iar apoi *(Scumpo, hai, e la doi paşi)* s-au dus şi la Wellesley.

N-a fost pentru nimeni o surpriză când seara i-a anunţat, destul de melodramatic, că preferă să aranjeze rafturile la Walmart decât să se ducă la vreunul din cele două. Şi atunci, mama ei a renunţat şi aşa a rămas. Urma să meargă la UM, unde, după cum şi merita, i s-a promis un loc pentru toamna următoare. Şi avea să se specializeze, normal, în ştiinţele mediului.

Vara de după absolvirea liceului a fost cea mai grozavă din viaţa ei. A petrecut două săptămâni în Wyoming cu Ty şi au lucrat la fermă. Avusese de gând să stea mai mult, dar el devenea un pic prea insistent şi, deşi îl plăcea foarte mult, Abbie nu era pregătită pentru relaţia pe care părea el s-o dorească. Şi cu două săptămâni mai devreme decât prevăzuse, a plecat cu avionul la Vancouver şi s-a înscris în Greenpeace.

Munca nu era nici prea grea, nici prea interesantă, dar oamenii pe care i-a întâlnit au compensat aceste neajunsuri şi şi-a făcut mulţi prieteni noi. Cele mai interesante activităţi erau excursiile cu caiacul pe mare, de-a lungul coastei, pentru a explora gurile de vărsare sălbatice. Urmăreau urşii care scoteau somonii din apele puţin adânci şi vâsleau printre orci, atât de aproape că s-ar fi putut întinde să le atingă. Noaptea, îşi aşezau tabăra pe malul apei, unde ascultau

plescăitul balenelor din golf şi urletul îndepărtat al lupilor din păduri.

Singurele care umbreau aceste lungi zile idilice erau păsările de mare moarte sau muribunde pe care le găseau în ochiurile de apă dintre stâncile din apropierea ţărmului, cu penele pline de reziduuri de petrol. Pe cele pe care puteau le salvau, dar pentru majoritatea era prea târziu. Iar la vederea suferinţei lor, Abbie se simţea cuprinsă de furie.

În august a plecat acasă; mai avea o săptămână să se pregătească pentru UM. Şi-a găsit mama prost-dispusă şi slăbită, fiind cuprinsă şi de o tristeţe pe care Abbie nu i-o cunoştea. Şi tatăl părea schimbat, mai tăcut, uşor preocupat. Când a întrebat-o, mama i-a spus că nu e nimic serios, că muncesc amândoi prea mult şi că n-au reuşit să-şi ia şi ei o vacanţă. Josh tocmai se întorsese după o lună petrecută cu familia Bradstock pe lacul Michigan şi toată săptămâna a vorbit la telefon cu Katie sau şi-a pierdut vremea prin camera lui. Lui Abbie i s-a părut totul destul de deprimant.

Cu o seară înainte de a pleca la Missoula, în timp ce Abbie îşi împacheta ultimele lucruri, mama a venit la ea în cameră. Se pare că această imagine a umplut paharul, pentru că a cedat şi a început să plângă. Abbie a îmbrăţişat-o.

— Îmi pare rău, n-am vrut asta, suspină ea, încercând să pară veselă. Mă port prosteşte. Cred că mamele au voie să verse câteva lacrimi când fetiţele lor pleacă de acasă.

— O, mami, dar mă întorc.

— Ştiu.

— De-asta plângi? Precis?

— Ce? Nu-i destul? O să te simţi minunat. Sunt cam invidioasă.

Camera lui Abbie de la UM era în Knowles Hall, o clădire simplă, dar anostă din cărămidă şi beton, al cărei unic element decorativ era o terasă

cu ornamente albe, plină de biciclete. Aceasta se afla chiar lângă Oval, pe o alee flancată de arţari care acum, după primul ger serios al toamnei, îşi schimbau culoarea de la portocaliu-aprins la roşu. Camera, aflată la mijlocul unuia dintre cele şase coridoare identice, era mobilată cu paturi, birouri, scaune şi biblioteci din lemn de pin natur, câte două din fiecare, pe care Abbie şi colega ei de cameră le aranjaseră astfel încât să creeze cel puţin o iluzie de intimitate. Din fericire, şi oarecum surprinzător, se înţelegeau foarte bine.

Melanie Larsen era dintr-un orăşel de lângă Appleton, Wisconsin. Era fiică de fermier şi aşa şi arăta: blondă, cu faţa roşie, cu coapse şi umeri care-ţi sugerau că poate să tragă de una singură un tractoraş dintr-o mlaştină, studia şi ea ştiinţele mediului. În colţul lui Abbie, pereţii erau acoperiţi cu postere cu munţi, animale sălbatice sau eroi precum John Lennon şi Che Guevara. Mel avea doar trei fotografii înrămate cu mama şi tatăl ei, cu cei patru fraţi şi cu ea care îmbrăţişa o junincă Hereford care adunase toate premiile la concursul local 4-H.

Mel era atât de veselă şi sociabilă, încât, în doar câteva luni, camera lor a devenit un soi de epicentru social. Uşa era rareori încuiată. Astăzi însă, da. Iar tenculeţul de foi lipit pe ea, de care atârna o sfoară cu un creion la capăt, era plin de mesaje.

> Unde sunteţi fetelor? Chuck/Cocoşul
>
> Mel, bună! Ai bilete la concert? Sună-mă. Jazza
>
> Abigail, sexoaso, ce se-ntâmplă diseară? B xxx.

Şi aşa mai departe. Era ora prânzului, când prietenii treceau pe la ele cu cafea şi sandviciuri cumpărate de la *La Peak,* cafeneaua micuţă de vizavi, din Centrul Lommasson. La câteva minute,

câte doi sau fiecare pe cont propriu, amicii lor apăreau pe culoar şi dădeau de uşa încuiată. Se încruntau, poate că şi băteau şi ascultau un moment, apoi, neauzind nimic, ridicau din umeri, lăsau câte un mesaj şi o luau încet spre scări. Abbie şi Mel nu erau acasă şi nimeni nu ştia de ce.

Abbie începea să regrete că nu este. Durerea devenea atât de puternică, încât se temea că nu va rezista. Se manifesta prin spasme care-i provocau greaţă şi care o lăsau aproape în lacrimi. Dar nu avea de gând să plângă în faţa lor. O durea tot corpul. O durea în locuri pe care nici nu ştia că le are.

De cinci ore, care i se păreau cât cinci zile, avea gâtul legat de o poartă de metal, cu o închizătoare de biciclete, în formă de U, din oţel rezistent, iar inelul de care era prinsă aceasta era fixat la o înălţime destul de mare. Simţea că i s-a lungit şi coloana cu câţiva centimetri. Când încerca să se relaxeze, laţul era gata s-o stranguleze. Probabil că rănile de pe gât i se umflaseră, pentru că o strângea tot mai tare. Îşi spunea mereu că nu trebuie să intre în panică.

Dimineaţa fusese însorită şi, pentru sfârşitul lui octombrie, neobişnuit de blândă. Apoi, vântul s-a îndreptat spre nord, cerul s-a acoperit de nori, iar temperatura a scăzut brusc. Umezeala drumului plin de noroi roşiatic răzbise, în cele din urmă, prin prelata pe care şedea şi prin toate straturile de impermeabile şi de materiale izolante pe care le purta şi-i pătrundea, precum o ceaţă îngheţată, în oase. Nu mai spera decât să amorţească şi să nu mai simtă nimic.

— Ce faci, surioară? o întrebă Hacker.

Abbie se strădui să zâmbească, dar până şi asta o durea.

— Grozav.

— Ţi-e frig?

— Nu, mi-e bine.

Se adunaseră destul de mulţi. Pe lângă Abbie şi cei zece colegi ai ei protestatari, mai erau probabil patruzeci sau cincizeci de oameni şi o grămadă de vehicule parcate la poalele dealului, iar un altul tocmai parca. Erau agenţii de la Serviciul Forestier, şeriful districtului şi mai multe ajutoare, persoane de la compania de exploatare forestieră, reporteri de la ziare şi fotografi, care îi priveau şi discutau, aşteptând să se întâmple ceva. Până şi tipul plin de el de la Serviciul Forestier care filmase întruna toată dimineaţa părea să fi rămas fără idei şi stătea rezemat de capota maşinii, la fel de plictisit ca toţi ceilalţi. Aerul rece era plin de pârâituri-le şi anunţurile făcute de şase radiouri pe unde scurte şi de zgomotul de fond, ritmic şi constant al elicopterului care transportase toată dimineaţa buşteni. Maşina de teren care sosise era a unui post local de televiziune. Reportera şi cameramanul se îndreptau spre ei cu paşi mici. Hacker începu din nou să scandeze.

Hei-ho! Hei-ha! Opriţi defrişarea!
Hei-ho! Hei-ha! Opriţi defrişarea!

— Haideţi, hai să nu ne lăsăm.

Cuvintele deveniseră acum la fel de dureroase ca şi laţul din jurul gâtului, dar Abbie se strădui să i se alăture. Apelând la cât mai puţini muşchi posibil, îşi întoarse privirea spre Scott şi spre Mel, care erau şi ei legaţi de poartă, ceva mai încolo. Doamne, cât păreau de puternici şi de siguri, chiar fericiţi, scandând din tot sufletul. Abbie se simţea ca o bleagă.

Ole! Ola! Serviciul Forestier să-şi înceteze activitatea!
Ole! Ola! Serviciul Forestier să-şi înceteze activitatea!

Cu coada ochiului, reuşi să-i vadă, la capătul dinspre deal al porţii, pe Todd şi pe P.J. care îşi puseseră din nou uriaşele costume de păstrăv din mucava şi dansau grotesc în jurul camerelor TV. Păreau două caiace cu picioare. La şapte metri deasupra lor, atârnat lângă pancarta pe care-o prinseseră de copaci şi-o desfăşuraseră peste drum, se afla Eric, care cânta din nou la acordeon. Repertoriul său de patru cântece era cam sărăcuţ, totuşi. Pe pancartă scria *Nu mai ucideţi pădurile din Montana.*

> Ole! Ola! Firmele lacome să-şi înceteze activitatea!
> Ole! Ola! Firmele lacome să-şi înceteze activitatea!

Reportera de la televiziune s-a oprit la cincizeci de metri în josul drumului să discute cu şeriful şi cu cei de la Serviciul Forestier, iar cameramanul a urcat până la poartă şi a filmat păstrăvul-dansator, pe Abbie şi pe Mel. Abbie se străduia să pară dură şi sfidătoare, sperând că va fi intervievată şi că va fi şi ea vedetă timp de cinci secunde. Dar reportera a urcat dealul şi singurul cu care a vrut să vorbească a fost Hacker.

Împreună cu cameramanul, aceasta l-a aşezat în faţa porţii pentru a apărea, în fundal, păstrăvul-dansator şi pancarta.

Cu vorba lui tărăgănată, sigur pe el, Hacker le-a explicat că blochează drumul pentru a opri o vânzare ilegală de cherestea şi că, sub pretextul curăţării pădurii de copacii căzuţi care ar putea provoca incendii, firma de defrişare, cu acordul tacit la Serviciului Forestier, tăia copacii verzi.

Era o declaraţie perfectă şi se vedea că nu era prima dată când face aşa ceva. Joel „Hacker” Hackman, un adevărat veteran, cu o sută de reţineri şi cam tot atâtea arestări la activ, era una dintre numeroasele mici legende ecologice ale

Missoulei. Cu început de chelie, bărbos, mare ca un urs, cu burtă, era cu cel puţin cincisprezece-douăzeci de ani mai mare decât ceilalţi. Absolvise silvicultura la UM, la începutul anilor optzeci şi nu s-a mai întors acasă la Omaha, în Nebraska *(De ce să mă mai întorc?* glumea el, înainte de a-l întreba cineva). Şi-a construit o cabană la Bitterroots şi a înfiinţat o mică organizaţie numită Acţiunea Pădurea, al cărui principal, dacă nu unic, scop era să le facă viaţa cât mai grea celor de la Serviciul Forestier şi firmelor de defrişare. Abbie şi Mel îl întâlniseră cam cu două luni în urmă, în prima lor săptămână la UM, când fetele se interesau de grupurile locale de protecţia mediului. Au fost încântate şi inspirate şi de atunci au făcut muncă de voluntariat pentru el, ceea ce a însemnat, până astăzi, mai ales punerea unor materiale în plicuri.

Hacker a fost căsătorit şi avea un fiu de paisprezece ani pe care-l iubea foarte tare, dar nu prea-l vedea, pentru că se mutase cu mama lui la Santa Barbara. Nimeni nu ştia precis dacă femeia se săturase să-l tot scoată pe cauţiune din închisoare, o dată la câteva luni, sau de aventurile lui bine cunoscute. Se dăduse şi la Abbie de vreo două ori şi a doua oară, noaptea, târziu, la o petrecere după ce a băut prea mult, aproape i-a cedat. Îl găsea categoric mai atrăgător decât pe băieţii pe care-i întâlnise până atunci la UM, tipi ca Scott şi Eric, care-i plăceau, dar erau cam imaturi. Iar din privirea de cunoscător cu care Hacker o urmărea de atunci, Abbie îşi dădea seama că el consideră treaba neîncheiată.

Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi ar fi recunoscut că ideea nu-i displăcea şi că, probabil, singurul lucru care-o reţinea era un derutant şi un vag sentiment de vinovăţie faţă de Ty. În cele două luni de când era la Missoula, se văzuseră doar o singură dată, când el venise din Wyoming să-şi petreacă împreună weekendul. Şi deşi i-a făcut plăcere să-l vadă, i s-a părut, cu pălăria şi cizmele

lui, cu felul lui blând şi demodat de a se purta, cam stingher şi deplasat în noua ei gaşcă de prieteni şi colegi.

Reportera de la televiziune care îl intervieva pe Hacker avea vreo treizeci de ani, era trasă la faţă şi palidă. Era îmbrăcată cu o geacă mare, cu glugă îmblănită şi arăta de parcă ar fi înghiţit un urs. Asculta monologul lui Hacker cu un zâmbet subţire care părea uneori dispreţuitor şi dezaprobator. Dar poate că nu era decât plictisită şi-i era frig, ca şi lui Abbie.

— Şi peştele-dansator?

— Acest pârâu este unul dintre puţinele locuri rămase, excelent pentru înmulţirea păstrăvilor, îi spunea Hacker. Tăierea rasă de pe aceşti versanţi, care se face chiar acum, cu elicopterul, face ca toată apa să se adune în vale, antrenând şi solul. Sedimentele se depun, iar peştele nu se mai înmulţeşte. Omoară pădurea, omoară şi peştii. Lăcomie fără margini, tipică acestor corporaţii de care Montana e sătulă.

Deodată se auziră zgomotul unui vehicul care cobora dealul, în spatele porţii, şi claxonări prelungi. Pentru prima dată, reportera s-a arătat interesată. I-a şoptit cameramanului să filmeze. Şeriful, adjuncţii lui şi cei de la Serviciul Forestier se îndreptau cu toţii grăbiţi spre ei. Abbie şi-a strâns mâinile la piept de durere şi a reuşit să se întoarcă exact în momentul în care păstrăvul-dansator sărea din calea unui camion-platformă roşu, stropit cu noroi care s-a oprit scrâşnind la doar câţiva metri de poartă.

— Ce-i asta?

— Echipa de tăietori, îi răspunse Hacker calm.

Uşile camionului se deschiseră şi apărură patru bărbaţi ca să vadă mai bine ce se întâmplă. Aveau căşti, iar expresia lor era de dezgust amuzat. Cu excepţia unuia dintre ei, care, după importanţa pe care şi-o dădea, părea şeful, aveau cam aceeaşi vârstă ca şi protestatarii. Pe lângă ei, până şi

Hacker arăta ca un băieţandru. Hacker păşi în faţă, afişând un zâmbet amical.

— Salut, oameni buni. Scuze pentru neplăceri. Noi protestăm paşnic împotriva defrişării de aici.

Maistrul, dacă asta era el, nu i-a răspuns, ci l-a privit doar, a trecut pe lângă el şi s-a dus la celălalt capăt al porţii. Avea părul prins într-o coadă la spate, iar barba şi mustaţa formau un cerc negru în jurul gurii mici şi strânse. Cu degetele mari vârâte în găicile blugilor, a trecut încet pe lângă Mel şi Scott, privindu-i de sus ca pe nişte fiinţe dintr-o specie inferioară, s-a oprit în faţa lui Abbie şi a rămas acolo, mestecând ceva şi uitându-se la ea cu un început de zâmbet ciudat pe faţă.

— Cred că-i bine să n-ai nimic de făcut toată ziua decât să stai în fund.

— Bineînţeles, bestii idioate, care căsăpiţi copacii verzi, îi răspunse Abbie.

L-a văzut pe Hacker încruntându-se şi s-a mirat de ce. Ochii maistrului s-au îngustat. Şi-a supt obrajii, şi-a ridicat o fracţiune de secundă bărbia, apoi a tras o scuipătură neagră de tutun la doar câţiva centimetri de gheata ei. Tare ar fi vrut Abbie să-i dea una în testicule, dar hotărî că n-ar fi o decizie înţeleaptă.

— Cui îi spui tu idiot, târfă iubitoare de copaci?

Hacker făcu un pas înainte. Cameramanul filma în continuare. Reportera aproape că făcea pe ea de emoţie.

— Ei, gata, liniştiţi-vă, interveni Hacker.

Lui Abbie îi bătea inima nebuneşte. Spera că nu se vede cât este de înspăimântată. Slavă Domnului că exact în clipa aceea au venit două dintre ajutoarele şerifului şi Iverson, agentul-şef de la Serviciul Forestier. Acesta era înalt, cu o mustaţă blond-roşcată şi ochelari cu ramă de aur. Cu pălăria Stetson pe cap, părea a avea o funcţie mai importantă decât şeriful bondoc şi asudat care urca în urma lui dealul. Toată ziua tratase cu

protestatarii, afişând o bună dispoziţie permanentă, dar politicoasă.

— Vă rog, vă rog, oameni buni. Hai să ne calmăm.

— Cu voi n-avem nimic, îi spuse Hacker maistrului. Ştim că nu vă faceţi decât treaba. Şefii voştri ştiu de ce facem asta.

Tipul se întoarse să-l înfrunte.

— Mai bine tăceai. Adică noi suntem nişte cretini neştiutori.

— Nu, domnule. N-am vrut să spun asta. Ştim că trebuie să vă câştigaţi pâinea…

— Muncim pe brânci aici de la cinci dimineaţa şi acum vrem să mergem acasă, da?

— Ne pare rău, dar…

— Deschideţi naibii poarta.

— Ei bine, domnilor, gata, interveni Iverson, păşind între ei cu palmele ridicate, cu faţa spre tăietorul de lemne. Domnule, vă rog, pe dumneavoastră şi pe colegi, să mergeţi înapoi la maşină să vedem ce putem rezolva aici.

După douăzeci de minute de negocieri, a sosit şi momentul după care tânjea Abbie. L-au făcut pe Hacker să creadă că protestul şi-a atins scopul. Cineva a scos cheile de la închizătorile de biciclete şi Hacker i-a eliberat pe rând, întâi pe Mel şi pe Scott, apoi pe Abbie. În timp ce îngenunchea lângă ea, fata i-a zâmbit şi a crezut că el va spune bravo sau că o va întreba cum se simte, dar n-a scos niciun cuvânt, nici n-a privit-o în ochi măcar.

Când s-a ridicat, îşi simţi încheieturile îngheţate şi era să cadă. Ce bine că era liberă. S-au tras cu toţii deoparte şi când a trecut camionul cu tăietorii de lemne l-a văzut pe maistru privind-o fix prin geam. Iar uitătura lui o făcu să spere că nu se vor mai întâlni niciodată.

Drumul până la Missoula dura trei ore şi au oprit la primul local cu mâncare pe care l-au găsit, unde s-au ghiftuit cu pizza, cartofi prăjiţi şi prăjitură cu ciocolată. Şi au băut şi cafea fierbinte

cât începe. Erau foarte bine dispuşi, râdeau şi glumeau, povestind în gura mare întâmplările de peste zi. Todd şi P.J. o tachinau pe Abbie în legătură cu vorbele pe care i le spusese tăietorului, imitându-i accentul uşor arogant de pe Coasta de Est, de care nu-şi dăduse seama până de curând.

— Pleacă, tu casap idiot de copaci! urla Todd.

Erau bine intenţionaţi şi Abbie s-a amuzat cât a putut. Eric a spus că vrea să compună un nou cântec intitulat „Casapi şi Iubitori", iar ea i-a răspuns că în primul rând el ar avea nevoie de un nou cântec. Apoi au început să discute despre planul de a merge în luna următoare la Seattle, după Ziua Recunoştinţei, pentru a protesta la întrunirea Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Todd, care făcea deja pancarte, le-a spus că o să fie super şi că o să vină acolo toată lumea. Stând confortabil printre noii prieteni, legaţi prin tinereţe, spirit de aventură şi idealism, pe măsură ce frigul din oase făcea loc unei senzaţii plăcute de căldură, Abbie se simţea veselă şi mândră şi absurd de entuziasmată.

Când au ieşit era întuneric. Ocolind băltoacele roşii de la neon, în drum spre parcare, s-a trezit câteva clipe singură, alături de Hacker.

— Te-ai descurcat bine azi, i-a spus el.

— Mulţumesc.

— Ţi-a îngheţat fundul?

— Aproape.

— Să ştii că ai greşit spunându-i tipului ce i-ai spus. Ni l-ai făcut duşman.

— Nu mi s-a părut c-ar vrea neapărat să fim prieteni.

— Poate că nu. Dar e mai bine să-l facem să zâmbească decât să scuipe. Regula este dezamorsează, nu escalada. O singură remarcă deplasată şi s-a stricat totul.

— Dar n-am zis decât…

— Am auzit cu toţii ce-ai zis. Problema e că l-ai făcut să pară ca un prost şi asta l-a înnebunit. Pe

cei ca el trebuie să-i câştigăm de partea noastră.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Îţi spun ca să ştii data viitoare.

Era rândul lui Abbie să se simtă prost. Înghesuită lângă ceilalţi în spatele vechii rulote a lui Hacker, se gândi o clipă. Mândră şi perfecţionistă, a suportat întotdeauna greu critica, oricât ar fi fost de bine intenţionată. Dar n-avea de gând să-şi strice ziua pentru aşa ceva şi nici să-i permită lui Hacker să-şi dea seama cât e de afectată. Când au ajuns la Missoula râdea din nou împreună cu toţi ceilalţi.

Planul era să se ducă cu toţii acasă la Todd şi la Eric, o casă dărăpănată de pe strada 4, aşezată cu spatele spre râu. Când s-au oprit însă la magazinul de băuturi ca să cumpere bere, Abbie le-a spus că are nişte treabă şi că se duce direct la cămin. Hacker s-a oferit s-o conducă, dar i-a răspuns că vrea să meargă pe jos.

— Nu eşti supărată pe mine?

— Bineînţeles că nu.

Le-a urat tuturor noapte bună, i-a mulţumit politicos lui Hacker pentru că a adus-o cu maşina şi că a luat-o şi pe ea. Dar a naibii să fie dacă îl va mai ajuta vreodată să pună materiale în plicuri. Să se culce cu el? Când o face plopul pere…

13

Sarah nu prea făcea caz de Ziua Recunoştinţei. Prea multă treabă şi prea mult stres care păreau să se dubleze de câte ori, din doi în doi ani, era rândul lor s-o aducă la ei pe mama lui Benjamin. Când trăia şi tatăl lui, socrii ei stăteau acasă şi – tot din doi în doi ani – Sarah şi Benjamin erau aşteptaţi în Kansas, unde apăreau alt fel de tensiuni (mai ales între Benjamin şi tatăl său), la care Sarah se simţea mai degrabă spectator decât participant şi chiar se relaxa un pic. Dacă i-ar fi zis cineva că într-o zi va avea nostalgia acelor zile petrecute la Abilene, n-ar fi crezut niciodată.

Pusese curcanul în cuptor la opt şi jumătate şi în timp ce acesta se prăjea, nervii lui Sarah fierbeau şi ei la foc mic. Cam din douăzeci în douăzeci de minute, Margaret venea în bucătărie să întrebe dacă poate ajuta cu ceva şi indiferent cât de des îi spunea Sarah nu mulţumesc, precis nu, mă descurc, am totul sub control, se învârtea pe acolo şi făcea mici comentarii în legătură cu pregătirea mesei. Ce *interesant* că Sarah stropeşte atât de rar curcanul cu grăsime sau cât de *ciudat* i se părea că nu presară făină pe cartofii copţi.

Mai mult ca să scape de ea, Sarah i-a dat voie s-o ajute să pună masa în sufragerie, dar chiar şi atunci Margaret a găsit de cuviinţă să aducă fierul de călcat ca să netezească nişte cute de pe faţa albă de masă. Iar insulta supremă a venit când a refăcut decoraţia din mijlocul mesei, din mahonia şi crini, a cărei aranjare îi luase lui Sarah o oră, cu o seară în urmă. Biata femeie nu-şi dădea probabil seama că ceea ce făcea putea fi luat drept critică, dar chiar în momentul în care Sarah îşi spunea că nu trebuie să fie paranoică, că soacra ei are bune intenţii, o prinse dând pe furiş cu degetul peste un raft să vadă dacă e praf.

Mai erau apoi poveştile, care se repetau la nesfârşit, despre prieteni sau vecini din Abilene, aproape invariabil oameni pe care Sarah nu-i cunoştea, sau despre ce s-a întâmplat la vreo emisiune TV pe care n-o vedea niciodată, ori despre vreo escapadă eroică sau amuzantă din copilăria lui Benjamin pe care o auziseră cu toţii de cel puţin douăzeci de ori.

Margaret Cooper era o femeie scundă şi dolofană, cu părul cărunt făcut permanent strâns şi cu un veşnic zâmbet, total neconvingător, doar la nivelul gurii, în timp ce ochii rămâneau reci ca oţelul. Deşi se apropia de optzeci de ani, era viguroasă fizic şi îngrijită. Dar în ultimele douăsprezece luni de când Sarah n-o mai văzuse, se repeta îngrozitor. Chiar dacă-i spuneai cu frumosul că ţi-a spus un anumit lucru, insista să-l spună încă o dată.

Între timp, Benjamin dispăruse, aşa cum făcea adesea când venea mama sa în vizită. Cea mai mare parte a dimineţii vorbise la telefon în atelier, probabil cu Martin sau cu Eve Kinsella din Santa Fe despre picturile alea oribile pe care le făcea ea pentru noul lor sediu. Iar când a venit în casă s-a dus direct în camera de zi şi s-a aşezat pe canapea lângă Abbie, ascultând poveşti cu fapte de bravură din pădurile Montanei. Şi lui Sarah i-ar fi plăcut să le audă dacă ar fi avut o clipă de răgaz în care să stea jos. Abbie, sărăcuţa, se oferise s-o ajute, dar Sarah i-a spus că cel mai util lucru pe care l-ar putea face este s-o întreţină pe bunica şi să n-o lase să se apropie de bucătărie.

Sarah nu-şi dădea deloc seama ce se întâmpla în ultima vreme cu Benjamin. De obicei o ajuta, dar zilele astea n-a ridicat un deget. În afară, bineînţeles, de gimnastică, una dintre noile lui obsesii. În ultimul an dăduse probabil jos cinci sau şase kilograme şi spunea că se simte mult mai bine, deşi nu părea deloc mai fericit. În fiecare zi,

faţa parcă i se lungea tot mai mult. Poate că i-o întindeau muşchii mai puternici.

Ştia că îi este dor de Abbie. Tuturor le era. Dar el se retrăgea în sinea lui. Abia dacă-l mai vedea. Se scula de la şase dimineaţa să se ducă la gimnastică şi de acolo mergea direct la firmă. Iar când se întorcea acasă, de cele mai multe ori spunea că are de lucru şi îşi ducea mâncarea în atelier.

Iar Josh era întotdeauna plecat cu prietenii ori stătea în camera lui unde vorbea la telefon cu Katie Bradstock sau asculta muzica aceea îngrozitoare şi zgomotoasă, spunând că lucrează. Cum de îşi putea asculta gândurile era un mister pentru ea. Aşa că de cele mai multe ori, Sarah mânca singură, se mai uita un pic la televizor şi apoi, pe la nouă şi jumătate, se băga în pat şi citea. Când venea şi Benjamin, ea dormea de obicei. Nu mai făcuseră dragoste de două luni. Lui nu părea să-i mai pese. De câteva ori când a încercat să ia ea iniţiativa i-a spus că se simte prea obosit.

Sarah a făcut tot ce a putut să îndrepte lucrurile. Cărţile pe această temă susţineau că pentru combaterea sindromului de „cuib gol” – sau, în cazul lor, de cuib gol pe jumătate – e nevoie de efort. Aşa că în weekendul trecut, când Josh dormea la un prieten, ea a vrut să-i facă o surpriză şi a rezervat o masă la un nou restaurant cu fructe de mare deschis în Oyster Bay.

Localul era aglomerat, atmosfera însufleţită şi mâncarea nemaipomenită, iar Sarah a încercat, numai Dumnezeu ştie cât a încercat, să întreţină conversaţia. Însă pe Benjamin nu părea să-l intereseze nimic. Sigur că i-a răspuns la întrebări. Dar nu i-a pus niciuna şi după vreo jumătate de oră stăteau tăcuţi şi se uitau la cei din jur care, evident, discutau şi se simţeau bine. Sarah şi-a amintit cum glumeau ei pe seama cuplurilor căsătorite din restaurante, care stăteau şi se uitau trişti şi plictisiţi, şi cum Benjamin inventa un dialog

fantastic despre ceea ce ar fi putut să le treacă acelora prin cap. Iar acum, ei erau acel cuplu. A simţit că i se frânge inima.

Văzându-l acum atât de plin de viaţă şi refăcut datorită prezenţei lui Abbie, tachinând-o în timp ce stăteau în jurul mesei impecabile, i se părea şi mai greu de suportat. Sarah încerca însă să nu se gândească la asta. Îşi tot spunea că trebuie să zâmbească şi să râdă cu toţi ceilalţi, să fie pozitivă. Era ziua în care toate familiile aveau datoria să fie fericite cu orice preţ şi să nu se gândească la lucruri triste. Curcanul, deşi stropit necorespunzător, a fost un triumf. Şi deşi Margaret a luat doar o bucăţică de plăcintă cu dovleac înainte de a-şi împinge farfuria din faţă, celorlalţi se pare că le-a plăcut. Benjamin o întreba pe Abbie dacă se duce la întrunirea OMC la Seattle, săptămâna viitoare, şi ce fel de protest aveau în vedere ea şi prietenii săi.

— Ce înseamnă OMC? a întrebat Margaret.

— Înseamnă Oare Ce Mai face Ty, s-a amestecat Josh.

Abbie făcuse greşeala să-i spună mai devreme lui Sarah, în prezenţa lui, că s-a văzut cu Ty o singură dată de astă-vară şi că se simte puţin vinovată. A oftat şi i-a aruncat o privire rapidă şi ucigătoare.

— Josh, maturizează-te. Înseamnă Organizaţia Mondială a Comerţului, bunico. Un club al ţărilor bogate care fac tot ce pot ca să le tragă pe sfoară pe cele în curs de dezvoltare şi să le menţină sărace.

— Asta-mi aduce aminte de ceva, începu Margaret. Ştiau cu toţi ce va urma. Benjamin, îţi aminteşti când ai fost la Lawrence, la un miting de protest împotriva Războiului din Vietnam când erai la colegiu?…

O, Doamne, îşi zise Sarah. A început. Povestea cu Părul Lung. Abbie şi Josh îşi zâmbiră complice.

— …şi Harry Baxter te-a văzut la ştiri la postul local de televiziune cu părul lung şi a venit la magazin şi i-a spus tatălui tău că arăţi ca o fată?

— Da, mami, îşi amintesc.

— Ştii, Abbie, tatăl tău a avut părul până la umeri.

— Ştiu, bunico, am văzut fotografiile.

— Tot timpul protestau împotriva unui lucru sau a altuia. Împotriva războiului, pentru drepturile negrilor şi a tot ce mai era la modă pe atunci.

— Era vorba de drepturi *civile,* mami. Şi nu cred că asta s-a demodat.

— Aşa o fi. Oricum, mie mi se părea că arată bine şi că nu semăna deloc cu o fată. Dar ştii, Abbie, după asta şi-a lăsat barbă.

— Ştiu bunico, ne-ai mai spus.

— Da? Oh, scuză-mă.

Tot nu s-a oprit. Le-a mai spus cum într-o vacanţă, după câteva luni, Harry Baxter l-a văzut pe Benjamin cu barbă şi a declarat că arăta ca o femeie bărboasă de la circ.

— Următoarea dată când a venit la magazin, i-am spus să se ducă în altă parte.

— Ce mai face Harry Baxter? a întrebat Sarah, prefăcându-se interesată.

— O, Doamne, Sarah, a murit acum câţiva ani, săracu'. Dar Molly mai trăieşte. Şi chiar circulă într-un scaun din ăla electric cum primesc ologii, de bagă spaima-n noi.

— Persoanele cu nevoi speciale, mami, spuse Benjamin încet.

— Ologi, cu nevoi speciale, e acelaşi lucru. Nu mă descurc cu toate mofturile astea. De ce să nu-i zici unei cazmale, cazma?

Sarah observă că Josh vrea să facă un comentariu răutăcios şi îl fixă cu privirea.

Sarah habar nu avea cum de au reuşit să petreacă restul zilei şi ziua următoare fără să fie nimeni omorât şi nici măcar rănit. Sâmbătă dimineaţă, când Benjamin şi-a urcat, în sfârşit,

mama în maşină s-o ducă la aeroport, iar Sarah a rămas cu Abbie şi cu Josh în aerul rece, făcându-i veseli cu mâna, parcă li s-ar fi ridicat de pe suflet o greutate de zece tone.

— E ultima oară, spuse Josh tropăind pe scări spre camera lui. Dacă mai vine încă o dată la Ziua Recunoştinţei, eu nu voi fi aici.

Sarah nici nu s-a mai obosit să-l contrazică şi a luat-o pe Abbie pe după umeri.

— Hai, îi spuse. Hai să mai facem nişte cafea. Nici n-am vorbit ca lumea cu tine de când ai venit acasă.

Au făcut cafeaua şi au dus-o în salonaşul de la mezanin care dădea spre grădină şi spre platforma unde făceau vara grătar. Toamna fusese blândă şi mai erau încă frunze în mestecenii argintii pe care-i sădise Sarah cu câţiva ani în urmă şi care luceau galbeni în lumina soarelui.

Erau acolo două canapele crem, faţă în faţă, cu o masă joasă din mahon la mijloc şi se aşezară pe una dintre ele, cu faţa spre soare. Abbie îi spuse lui Sarah să-şi scoată pantofii, i-a pus picioarele la ea în poală şi le-a masat, i-a povestit despre colegiu, ceea ce-i povestise, fără îndoială şi lui Benjamin, dar, bineînţeles, el nu s-a deranjat să-i spună şi ei. Şi deşi Sarah asculta fiecare cuvânt, o parte din ea nu-şi putea reţine uimirea şi mândria la vederea acestei copile minunate, atât de frumoasă şi de plină de viaţă. Masajul a fost perfect.

— Unde ai învăţat să faci asta?

— Îţi place?

— E nemaipomenit.

— Bine. M-am gândit eu că meriţi. M-a învăţat Mel, colega mea de cameră. Bunica a fost întotdeauna aşa?

— Nu. Şi e din ce în ce mai rău.

— Nu ascultă. Parcă abia aşteaptă să ne spună poveştile alea despre tati pe care le-am auzit de un milion de ori.

— Poată că asta e în firea lucrurilor. Începi să-i iubeşti tot mai puţin pe cei pe care i-ai iubit ca să nu-ţi fie atât de greu când se duc.

— Aşa crezi?

— Poate.

S-au uitat amândouă o vreme pe fereastră. Două gaiţe albastre se urmăreau într-un joc fantastic prin mesteceni.

— Ce-i cu tata?

— Adică?

— Nu ştiu. Poate din cauza bunicii. Dar pare foarte încordat. Detaşat. Parcă nici n-ar fi prezent.

— Lucrurile n-au mers cum trebuie la firmă. Martin şi el au pierdut câteva proiecte mari. Au trebuit să concedieze nişte oameni. Poate că asta-l preocupă.

Sarah reuşise aproape să se convingă.

— Ah. Şi tu?

— Eu? râse Sarah. Ştii tu. Toate-s vechi…

— Mami, nu mai sunt copil.

— Ştiu, draga mea. Dar chiar sunt bine.

— Nu ştii să minţi.

— Nu mint. A fost cam dificil în ultima vreme, probabil din cauza celor întâmplate. Şi ne e foarte dor de tine. Amândurora.

— Mami!

— Nu e nimic. Trecem noi peste asta. Adică, sub anumite aspecte e chiar mai bine aşa. Gătesc mai puţin, spăl mai puţin. Acum, cu venirea ta, m-ai pus la treabă.

Abbie îi zâmbi sceptic.

— Dă-mi şi celălalt picior.

— Da, să trăiţi.

Seara, după cină, Abbie i-a întrebat dacă poată să iasă câteva ore să-şi întâlnească nişte vechi prieteni din liceu. Sarah a încercat să nu-şi arate dezamăgirea şi i-a răspuns că bineînţeles că nu se supără. Du-te să te distrezi, i-a mai spus ea. Josh a profitat de ocazie ca să-i anunţe că era „un fel de petrecere” acasă la cel mai bun prieten al lui,

Freddie, şi dacă pleacă Abbie poate şi el să se ducă? Benjamin l-a luat deoparte ca să-i mai spună o dată, părinteşte, despre alcool şi droguri. De două ori în ultima lună, băiatul a venit acasă drogat. A negat categoric, dar ei îşi făceau griji. Abbie le-a spus că-l duce şi-l aduce ea cu maşina. A promis că vor veni înainte de miezul nopţii.

Astfel era pregătit cadrul pentru ceea ce, şi-a dat mai târziu seama Sarah, Benjamin plănuia încă de la începutul vacanţei sau şi mai de mult. Poate că de săptămâni sau luni întregi. Într-o oră, copiii au plecat şi s-a aşternut o linişte încordată peste întreaga casă. Fără îndoială că Benjamin va mormăi în curând că are ceva de făcut şi se va duce în atelier. Minutele treceau însă şi el nu pleca, îl vedea din bucătărie strângând fără tragere de inimă în sufragerie. Ea l-a strigat uşor şi l-a întrebat dacă nu vrea nişte curcan rece cu varză şi salată de roşii.

— Ba da.

Să deschidă şi o sticlă de vin?

— Da, sigur.

A venit şi el la bucătărie, a scos o sticlă din suport şi s-a apucat să-i scoată dopul de cealaltă parte a bufetului la care ea pregătea mâncarea. Bufetul era lung şi îngust, cu blat din granit gri lucios, aşa cum se găsesc prin toate bucătăriile, unde stau lucrurile care n-au alt loc, reviste vechi şi teancuri de scrisori, facturi neplătite, un bol mare din lemn cu monede şi cheile de la maşină. Nu se auzea decât zgomotul făcut de cuţitul cu care tăia curcanul. Tăcerea lui umplea camera ca un nor. Sarah se gândea să pună nişte muzică. El luă două pahare şi le puse jos, clinc, clinc, pe bufet, lângă sticla deschisă.

— Abbie pare să fie în formă foarte bună, spuse ea veselă.

— Mda.

— Ce n-aş da să mai am vârsta ei.

Îşi dădu seama că el se mută nervos de pe un picior pe celălalt. Lăsă curcanul şi se uită la el. Era palid.

— Te simţi bine?

— Nu prea.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

El înghiţi. Au urmat câteva momente de tăcere totală. Atunci ea a ştiut. A ştiut exact ce-o să-i spună.

— Sarah, eu…

Trânti cu putere cuţitul pe blatul de granit.

— Nu.

— Sarah, iubito, nu pot…

— Nu spune. Să nu îndrăzneşti!

— Trebuie să plec. Nu pot să mai trăiesc aşa.

— Taci! Taci! Despre ce naiba vorbeşti?

O clipă, bărbatul păru să-şi fi pierdut vocea. În ochi i se citea o imensă implorare. Se holba la el, aşteptând un răspuns, dar el nu-i putea susţine privirea. Îşi plecă ochii şi rămase aşa, în picioare, clătinând din cap.

— E vorba de o aventură?

Se auzi cum mârâie, aproape scuipând cuvintele, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gust respingător. El clătină din cap, dar tot n-o privea. Ca un laş nenorocit. La vederea lui simţi că explodează ceva în ea. Alergă spre el.

— Ba da! Nenorocitule! Ba da!

Sări ca un animal turbat, lovindu-l peste cap, peste umeri, peste piept. El îşi apără faţa, dar nu se trase înapoi, lăsându-se pur şi simplu lovit cu palmele şi cu pumnii. Iar acest lucru îi stârnea lui Sarah şi mai mult furia, faptul că el stătea aşa nefericit şi supus ca un martir nevolnic al unui Dumnezeu ciudat.

Brusc, ea s-a îndepărtat şi a rămas cu ochii închişi, cu capul încleştat în mâini, acoperindu-şi prea târziu urechile, pentru că acum ştia, cu gura contorsionată într-un plânset mut.

— Sarah…

Încercă să pună mâna pe ea, dar de îndată ce-o atinse, încercă să-l lovească şi ţipă.

— Nuu!

Apoi l-a privit şi atunci i-a văzut faţa plină de lacrimi, l-a văzut stând acolo, atât de distrus şi fără speranţă, iar ea a început să suspine şi umerii i s-au lăsat în jos, a întins mâna şi l-a tras încetişor spre ea. Plângeau amândoi. Iar vocea ei era firavă şi înfricoşată ca a unui copil.

— Nu, Benjamin, nu. Te rog. Te rog să nu-mi spui.

A înconjurat-o cu braţele şi i-a lipit capul de pieptul lui, încercând s-o ascundă în el, să găsească înăuntrul său un loc în care s-o mai poată încă iubi şi dori. Îl implora încet *Te rog, te rog.* Simţi corpul bărbatului mişcându-se în acelaşi ritm cu al ei. Nu se întâmpla în realitate, nu asta a vrut să-i spună, n-ar fi putut să-i spună aşa ceva.

— Sarah, iubito. Vreau doar…

Îi puse o mână peste gură.

— Şşşt. Nu vreau să aud. Te rog.

Apoi gândul la altcineva în aceste braţe, o altă femeie care inspiră mirosul cald şi familiar care a fost al ei şi numai al ei, a stârnit-o şi a lovit-o în piept, iar ea şi-a încleştat pumnii şi l-a respins.

— E Eve, nu?

A ezitat, apoi a clătinat din cap şi a vrut să spună ceva, dar ea ştia că are dreptate.

— Te-ai culcat cu ea?

Nu era vocea ei. Joasă şi tremurătoare, ca o pojghiţă de gheaţă gata să se spargă.

— Nu e aşa…

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu!

— Mincinosule.

— Îţi jur…

— Mincinosule! Mincinos scârbos şi nenorocit!

El a clătinat din cap, s-a întors şi a plecat. Iar când l-a văzut, n-a putut să nu alerge după el, să-l prindă, să-l întoarcă spre ea şi să încerce să-l facă

s-o îmbrăţişeze din nou. Dar nu mai era acelaşi lucru şi chiar dacă şi-a pus ascultător braţele în jurul ei, le simţea neputincioase şi indiferente, ca şi cum în sufletul lui s-ar fi rupt ceva.

Nu ştia câte ore trecuseră. Timpul părea suspendat, trecerea sa fiind marcată doar de felul în care fiecare îşi trăia durerea. Ea rătăcea prin casă ca o stafie, iar el o urmărea şi-o găsea stând adunată pe vreo scară sau ghemuită în colţul vreunei camere pe care n-o foloseau niciodată, suspinând sau holbându-se nemişcată la propriile-i mâini. Uneori se repezea la el cu pumnii şi ţipa şi îl înjura, iar în clipa următoare îl trăgea în braţe şi se ruga de el, întrebându-l de ce, de ce şi spunându-i că mai pot îndrepta lucrurile, bineînţeles, după atâţia ani. *Ea* va îndrepta lucrurile, ea va fi mai bună. Dacă i-ar da doar o şansă. Pentru copii, pentru ei. Te rog, Benjamin, *te rog.* O singură şansă.

Afară, pe platformă, ţinându-se unul de altul în aerul rece de noapte, cu vântul care bătea printre frunzele mestecenilor luminaţi de reflectoare, a încetat să mai suspine, fiind în cele din urmă cuprinşi de o linişte uimită şi îndurerată. Au intrat în casă, iar el a pus în pahare vin din sticla pe care o deschisese parcă în altă viaţă, şi-au luat paharele în camera de zi, s-au aşezat împreună pe canapea şi au început să discute.

Ea stătea încordată şi cu spatele drept şi l-a întrebat cu o voce slabă, ce se pierdea uneori, despre Eve, iar el i-a răspuns cu grijă şi cât a putut de cinstit, spunându-i că, indiferent dacă îl crede sau nu, e adevărat, nu s-a culcat cu ea. Prin cuvinte pe care le repetase înainte – ceea ce era evident acum, când le rostea – i-a spus că nu pleacă din cauza lui Eve, că ea e doar… catalizatorul. Se aştepta ca Sarah să explodeze în orice clipă, sau să-l întrerupă cel puţin, dar n-a făcut-o. Stătea pur şi simplu acolo, sorbea din vin şi-l privea. Şi pe

măsură ce-l asculta, văzu că în ea se formează ceva, o părere nouă despre el, ca şi cum l-ar fi privit prin nişte lentile noi sau printr-o prismă şi l-ar fi văzut mai bine, mai clar, mai direct.

Privirea ei tăcută începea să-l deconcerteze, dar încerca să-şi păstreze tonul calm şi măsurat. I-a spus că era nefericit de multă vreme şi că dacă ea, Sarah, ar fi cinstită, ar fi de acord că lucrurile nu mai merg bine de ani de zile. Nu mai era persoana cu care s-a căsătorit ea. Şi oricum, pentru numele lui Dumnezeu, s-au căsătorit atât de tineri, nu? Atunci observă că ei îi tremură capul. Nu şi-a luat ochii de la el, ci îşi clătina doar uşor capul, aproape imperceptibil, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce aude.

— Ce?

— Deci asta e?

— Ce vrei să spui?

— Îţi împărţi viaţa cu cineva aproape un sfert de secol, apoi te gândeşti că te-ai căsătorit prea de tânăr, nu eşti fericit şi pleci.

A trebuit să se aplece mai în faţă s-o audă, pentru că a fost mai degrabă o şoaptă tremurată. Dar noul ton îl neliniştea acum pe el, o furie care se acumula şi care era mai rece, mai dură şi mai controlată. Care îl îngrozea. Şi poate că de aceea simţea nevoia să se apere sau să se justifice, să spună cuvintele pe care avea să le regrete mai târziu.

— Nu m-am simţit niciodată dorit de tine. Niciodată. Mă uit la tine, la noi, la ceea ce suntem. Şi cred că aşa va fi câte zile vom avea. S-a oprit şi a înghiţit. Sarah, nu pot. Pur şi simplu nu pot. Nu mai există nimic.

L-a privit îndelung, cu bărbia ridicată. Era aproape o privire de apreciere detaşată, îngheţată şi imperială. Apoi a înghiţi, a dat din cap încet şi a privit în altă parte.

— Bine. Când ai de gând să le spui copiilor?

— Astă-seară. Sau mâine dimineaţă. Cum crezi tu că e mai bine?

Ea râse.

— Te rog. E spectacolul tău.

— Atunci le spun astă-seară.

— Bine. Oh, Doamne, Benjamin, da' ştiu că ţi-ai ales bine momentul. Sărbători fericite!

Luă paharul şi bău restul de vin. Apoi se ridică şi se duse la uşă, unde se opri şi, după o clipă, se întoarse încet spre el.

— Când ai zis că nu te-am dorit niciodată te-ai înşelat. Te-ai înşelat mereu în această privinţă. De fapt, ai vrut să spui că nu te-am iubit niciodată aşa cum ai vrut tu să te iubesc. Eşti atât de obsedat să controlezi totul, încât vrei să controlezi şi felul în care te iubesc oamenii. Am suportat asta atâţia ani. Am încercat să fiu ceea ce vrei tu. Da niciun om nu se poate ridica la ceea ce vrei tu să fie, Benjamin. Niciun om.

Îl privea, tremurând, dar sfidătoare, încercând să-şi oprească lacrimile. Apoi mai dădu o dată din cap hotărâtă şi plecă.

El a rămas un moment, apoi a urmat-o prin bucătărie. Arunca la gunoi curcanul şi salata nemâncate. S-a apropiat pe la spate şi a încercat să-şi pună mâinile pe umerii ei, dar ea s-a scuturat furioasă.

— Nu mă atinge.

A încercat s-o ajute să strângă, dar i-a spus că n-are nevoie. Putea să facă totul singură. Aşa că s-a dus din nou în camera de zi şi s-a aşezat pe canapea. După câteva minute i-a auzit paşii, s-a întors şi a văzut-o stânci în prag şi privindu-l. Avea ceva în mâna dreaptă, dar îşi ţinea braţele încrucişate şi nu a văzut ce.

— Acesta e căminul tău, Benjamin. Sunt soţia ta. Ei sunt copiii noştri.

Şi-a desfăcut braţele şi a aruncat la picioarele lui ceea ce avea în mână. Era o fotografie înrămată cu Abbie şi Josh, făcută într-o vacanţă de schi în

Canada, în urmă cu doi ani. Sarah s-a întors şi a dispărut, iar el i-a auzit sunetul familiar al pantofilor pe scara din lemn. Sperând să găsească ceva care să-i distragă atenţia şi să-i uşureze greutatea din piept, a deschis televizorul şi s-a aşezat mai comod în aşteptarea copiilor.

Martin îi spusese deja că e nebun. Era singura persoană care ştia ce are de gând Ben. Săptămâna trecută, într-o seară, după lucru, l-a invitat pe Martin să bea ceva. Făceau foarte rar asta şi Ben şi-a dat seama că vechiul lui prieten e curios, poate chiar un pic precaut.

Erau într-un bar din apropiere de Jackson Avenue, un loc modern şi cu stil, dar fără suflet. Erau cei mai bătrâni de acolo, iar muzica era atât de tare, încât trebuiau să strige. Au vorbit vrute şi nevrute vreo cinci minute, despre copii şi despre planurile pentru Ziua Recunoştinţei, apoi Martin l-a întrebat direct despre ce-i vorba.

— O părăsesc pe Sarah.

— Ce faci?

Ben i-a povestit despre Eve şi Martin a spus că îşi dăduse seama. De ce altceva să-i fi impus picturile acelea îngrozitoare? Nu putea crede că nu s-a culcat încă cu ea.

— Atunci de ce naiba n-o regulezi şi gata?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Hei, Ben! Te-ai prostit? Vrei să arunci tot fără să ştii măcar pentru ce? Doamne!

Ben nu prea ştia ce să zică, în afara faptului că de mai multă vreme lucrurile nu mai mergeau între el şi Sarah şi că simţea că trebuie să facă asta, adică să plece. Să se simtă din nou viu.

— De câte ori ai văzut-o?

— Pe Eve? Nu ştiu. Poate că de patru sau cinci ori. Am vorbit mult la telefon.

— Doamne sfinte!

— Mă face să mă simt…

— Viu.

— Da. Cam aşa ceva.

Martin a clătinat din cap şi s-a uitat la paharul lui cu vodca martini. Apoi l-a golit dintr-o înghiţitură şi a mai comandat una. Ben nu se aştepta neapărat la înţelegere. De luni de zile, nici între ei treburile nu mai mergeau cum trebuie. Deşi Martin nu i-a spus niciodată, Ben ştia că-l învinovăţeşte pentru că nu face rost de comenzi şi, mai ales, pentru pierderea unui proiect cu care şi-au irosit aproape doi ani. Ca şi în cazul celui de la McVile, Ben n-a avut răbdare cu clienţii şi toată afacerea a căzut. Cu diferenţa că de data acesta nici măcar nu era o problemă de principiu. Pur şi simplu nu i-a suportat.

— Şi cum ai de gând să trăieşti?

— Pentru început, mă duc la mama.

— La Abilene. Minunat.

— Apoi, dacă lucrurile merg bine cu Eve, îmi iau ceva în Santa Fe.

— Şi ce se întâmplă cu noi? Vrei să faci naveta în fiecare zi din Abilene?

— Tocmai despre asta am vrut să discut cu tine.

— Vrei să ieşi?

— Dacă vrei şi tu. Sau poate că-mi iau anul sabatic.

— Anul sabatic? Doamne, Dumnezeule, Ben. Eşti chiar nebun.

Iată ajutorul şi înţelegerea pe care i le-a oferit cel mai bun prieten al său. A doua zi când a venit la birou i-a spus lui Ben că ar fi mai bine să se despartă aşa cum trebuie. L-a rugat cu răceală să se gândească la o sumă rezonabilă pentru acţiunile sale, ţinând cont de datorii şi de faptul că afacerile au scăzut. Poate că se duce la un avocat, a adăugat Martin. Ben a simţit deja suflul rece al noii sale independenţe.

Când au venit copiii, dormea buştean la *Casablanca.* Filmul era spre sfârşit, avionul plecase. Bogart şi Claude Rains se pierdeau în ceaţă.

Sarah a auzit maşina şi a coborât. Ben a ieşit în vestibul. Ochii lui Josh erau ca ai unui iepure albinos şi zâmbea, probabil că discutau despre ceva amuzant. Zâmbetul lui Abbie a dispărut instantaneu. S-a uitat la Sarah, care stătea la baza scării, cu faţa la fel de albă ca şi halatul de baie, şi apoi la Ben, încă năuc de somn, care încerca să-şi pună ordine în gânduri. Acesta văzu cum în ochii fetei se strecura teama.

— Mami? Ce s-a întâmplat?

— Tatăl vostru are să vă spună ceva.

— Abbie, începu el. Josh…

S-a oprit. Inima îi bătea atât de tare că nici nu-şi mai auzea gândurile. Se gândise ce să spună, dar parcă i se şterse tot din cap.

— Doamne, tati, ce s-a întâmplat?

— Mama şi cu mine ne vom separa…

— Nu, interveni Sarah. Spune-le adevărul. Tatăl vostru ne părăseşte.

Faţa lui Abbie se strânse.

— Ce? întrebă ea. *Pleci?*

— Scumpo…

— Ce vrei să spui?

Se uita disperată la Sarah, cu un mic zâmbet jalnic şi neîncrezător, cu buzele tremurând.

— Mami?

Sarah ridică din umeri şi dădu din cap.

— E adevărat.

Josh se uita atent la el, încruntat, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Voi vorbiţi serios?

— Da, Josh.

— Aşa, pur şi simplu? întrebă Abbie.

I se scuturau umerii şi îşi muşca pumnul. Doamne sfinte, se gândi Ben, ce-am făcut? Martin are dreptate, probabil că am înnebunit. Întinse mâna spre ea, dar fata se feri, cu faţa schimonosită din cauza şocului şi a dezgustului.

— Tati, rosti Josh. Nu poţi face aşa ceva. Adică…

Nu mai ştia ce să zică şi a rămas încruntat, cu gura deschisă.

— O să fie bine, Joshie. Pe cuvânt…

— Nu! N-o să fie bine! ţipă Abbie. Idiotule! Ne distrugi vieţile.

Încercă din nou s-o atingă, dar de această dată vru să-l lovească peste mână, apoi se întoarse şi o luă la fugă pe scări, suspinând. Sarah nu încercă s-o oprească, ci îi făcu doar loc să treacă. Au rămas toţi trei tăcuţi. Când s-a trântit uşa de la camera fetei, s-a cutremurat toată casa. Sarah a clătinat din cap cu un zâmbet crispat.

— Bravo, Benjamin.

Apoi s-a întors şi a luat-o în sus, pe scară.

14

Ideea de a se îmbrăca în fructe modificate genetic a fost a lui Mel şi atunci li s-a părut foarte amuzantă. Îşi petrecuseră fiecare seară din săptămâna de dinainte de Ziua Recunoştinţei făcându-şi costumele din mucava pictată, iar cel al lui Mel, o căpşună roşie cu cap de peşte buimac iţindu-se din ea, era, de departe, cel mai bun. Toţi cei care l-au văzut au izbucnit în râs.

Duminică, Mel i-a dus în dubiţa lui Hacker pe toţi cei din Missoula, cu costumele reprezentând fructe legate destul de nesigur pe capota maşinii. A fost o adevărată minune că au ajuns întregi. Ceea ce nu se prea putea spune acum despre Abbie. Costumul ei era o combinaţie între o roşie şi o oaie, dar nu mai semăna nici cu una, nici cu cealaltă. În ploaia măruntă care cădea fără oprire, se transforma rapid într-o masă amorfă. Labele din faţă căzuseră, ca şi coada, iar culoarea roşie se scursese peste partea din faţă a gecii ude şi a pantalonilor. Eric şi Scott, care mergeau în stânga ei, îşi scoseseră deja costumele şi Abbie avea de gând să facă acelaşi lucru. În stânga ei se afla Mel, al cărei costum părea perfect. Probabil că îl dăduse pe furiş cu un strat de vopsea impermeabilă. Iar dincolo de Mel era Hacker, care nu-şi făcuse costum, considerându-se deasupra unor astfel de fleacuri copilăreşti.

Era dimineaţa devreme şi în centrul oraşului Seattle era o mare de lume. Mii de demonstranţi, zeci de mii, umăr la umăr pe toate străzile, se îndreptau spre centrul unde se ţinea întrunirea. Şi, în ciuda frigului şi a ploii, toţi păreau să se simtă bine, făceau cu mâna, strigau, râdeau şi scandau:

Nimic nu întrece puterea oamenilor
Iar puterea oamenilor nu poate fi oprită!

Oamenii erau îmbrăcaţi în costume de copaci şi elefanţi, broaşte ţestoase şi balene – care păreau toate mai impermeabile decât al lui Abbie – şi purtau numeroase pancarte ţipătoare care denunţau racilele Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Tipul din faţă avea una cu un desen imens al lui Dracula înmuindu-şi colţii plini de sânge în planetă. Fata de lângă el flutura una pe care scria *OMC. Schimbă-te sau dispari.* Cei care nu scandau foloseau fluiere, claxonau, agitau clopoţei sau băteau în tobe în diverse ritmuri.

Nu erau doar studenţi şi hippy. Erau oameni de toate vârstele, culorile, convingerile şi naţionalităţile, şoferi de taxi şi muncitori în construcţii, măturători şi funcţionari. Important era însă că acţiunea lor părea să aibă impact. Se spunea că reuşiseră să oprească ceremonia de deschidere şi că toţi politicienii se ascunseseră în apartamentele lor de la hotel sau se baricadaseră în limuzine. De fapt, întreg oraşul era sub asediu, iar poliţia nu avea ce să facă.

Era teribil, ca un carnaval impresionant, cea mai fantastică dovadă de solidaritate umană pe care o văzuse Abbie vreodată. Se scria istorie. Era unul din evenimentele care schimbă lumea, ca Woodstock sau căderea Zidului Berlinului sau Martin Luther King Jr. povestind lumii visul său. Şi Abbie participa efectiv şi era martoră. În anii care vor veni le va povesti copiilor şi nepoţilor despre asta. Ar fi vrut să participe şi mai mult, să fie şi mai implicată. Pentru că, oricât de mult încerca să le împiedice, imaginile celor întâmplate la sfârşitul săptămânii îi reveneau mereu în memorie, schimbând totul.

Era să nu mai vină deloc. Ieri-dimineaţă, mama ei a luat-o practic pe sus ca s-o ducă la aeroport. Abbie i-a spus că nici nu se gândeşte, că nu vrea să plece. Trebuie să fie cu toţii împreună. O să stea acasă toată săptămâna; de fapt, nici n-o să se mai ducă la colegiu. Dar mama ei nici n-a vrut s-audă.

Era incredibilă. Duminică dimineaţa, în vreme ce ticălosul şi-a adunat în tăcere lucrurile şi şi-a făcut bagajele, mama ei a ţinut capul sus şi n-a vărsat nicio lacrimă. A fost chiar *drăguţă* cu el, pentru Dumnezeu, şi l-a ajutat să-şi caute nenorociţii de ochelari. Era evident o faţadă care mai devreme sau mai târziu avea să se prăbuşească. Dar n-a cedat. Toată ziua, chiar şi după ce el a plecat, s-a ocupat de Abbie şi de Josh, i-a îmbrăţişat şi i-a consolat, ca şi cum doar ei ar fi fost cei răniţi.

Săracu' Joshie! Nu prea ştia ce să facă. După ce tatăl lor le-a dat vestea şi Abbie a fugit plângând în camera ei, Josh a urcat şi el în cele din urmă şi le-a găsit hohotind şi suspinând, una în braţele celeilalte. Şi s-a aşezat şi el la picioarele patului, privind pierdut la perete. Era încă drogat şi încerca să se concentreze asupra celor întâmplate. Dar chiar şi a doua zi, chiar după acel oribil şi glacial rămas-bun, când stăteau la uşă cu braţele mamei lor în jurul umerilor şi se uitau la tatăl lor care dispărea pe alee, cu lucrurile aşezate în spatele maşinii de teren, bietul copil părea că tot nu ştie dacă-i este îngăduit să plângă sau trebuie să fie bărbatul curajos al casei.

— Abbie, ascultă-mă, îi spusese mama ei seara, când erau toţi trei în bucătărie la o cină de care n-avea chef niciunul şi Abbie tocmai le spusese că nu vrea să plece la Seattle a doua zi dimineaţă. Ascultă-mă. Doar n-o să ne lăsăm distruşi. Viaţa merge înainte. Poate că tatăl vostru se va întoarce, poate că nu. Eu cred că da. Dar astfel de lucruri se întâmplă şi niciunul dintre noi nu poate să facă nimic. Îşi vine în fire sau nu. Între timp, noi trebuie să ne trăim viaţa, nu? Iar tu, domnişoară, să faci bine să te duci la Seattle şi să le spui ticăloşilor de la MOC…

— OMC.

— Aşa. Să le spui să se ducă naibii. Şi din partea mea. Nu ştiu cine sunt şi ce au făcut, dar

mie una nu-mi plac.

Au râs. Cam forţat, dar chiar au râs.

Apoi au sosit George şi Ella şi au plâns din nou, dar mama ei nu. Bunica avea de gând să stea câteva zile şi i-a spus şi ea lui Abbie să-şi vadă de treburi şi să prindă avionul, deşi bunicul a susţinut că toată ideea asta cu protestul era foarte prost condusă şi inspirată evident de anarhişti şi comunişti şi că OMC este, de fapt, una dintre puţinele forţe cu adevărat pozitive din lume. Abbie era prea obosită şi prea secată emoţional pentru a se certa cu el.

Aşa că iat-o aici, udă până la piele, încercând să se bucure că este îmbrăcată în costumul de oaie-roşie, care între timp se înmuiase şi devenise atât de lipicios că trebuia să scape de el. Fără a se opri din mers, reuşi să-l lase să cadă la pământ şi păşi graţioasă peste el. Mel i-a zâmbit. Era singura căreia îi povestise despre tatăl ei şi îi dăduse indicaţii stricte să nu le spună şi celorlalţi. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Abbie era să le fie milă de ea şi să încerce s-o trateze ca pe o invalidă.

Hei-hi! Ho-ha! OMC va dispărea!
Hei-hi! Hei-ha! OMC va dispărea!

Ploaia părea să se oprească şi cerul se însenina. Marşul continua. Printre clădiri, vedea oceanul şi portul. Două vase-cisternă masive erau ancorate în apropierea ţărmului. Nu mai fusese niciodată în acest oraş. Pornea în pantă abruptă de la marginea apei şi era chiar mai uluitor decât auzise.

În faţă, mai sus, se vedea o coloană neagră de fum şi pe măsură ce se apropiau a văzut că se dăduse foc unui container de gunoi, flăcările fiind alimentate cu cauciucuri de maşini. Mulţimea s-a despărţit în două ca să-l ocolească. Acum, mai jos, în spatele vacarmului, a auzit zgomot de sticlă spartă, dar nu a văzut unde şi nici ce se întâmplă. În dreapta ei, o grămadă de demonstranţi luau cu

asalt un McDonald's. Aveau o pancartă pe care scria *Împotriviţi-vă McDominaţiei* şi câţiva dintre ei dădeau cu ciocane în ferestre şi în uşi. Pe pereţi, mâzgăliseră cu vopsea neagră *McRahat* şi *McCarnea e Crimă.*

Poliţiştii pe care-i văzuse până atunci erau calmi şi prietenoşi. Doi, care însoţeau marşul pe biciclete, chiar le zâmbiseră şi glumiseră cu ei. Dar cei care apăruseră acum erau altfel. Păreau să fie din trupele speciale antrenate împotriva revoltelor. Erau îmbrăcaţi toţi în negru, cu căşti cu vizor şi măşti de gaze, pelerine lungi şi jambiere de piele şi cizme înalte. Stăteau nemişcaţi ca statuile, blocând străzile laterale, cu bastoanele de cauciuc pregătite.

— Uau, făcu Mel. Cine sunt *ăia?*

— Sunt sosiile lui Darth Vader, spuse Eric.

Avea, ca de obicei, acordeonul la el şi începu imediat să cânte tema muzicală din *Războiul stelelor.* Toţi cei din jur au început să cânte şi ei şi să strige *Fie să ai Forţa alături de tine!* Era imposibil de spus dacă s-au amuzat şi poliţiştii. Vizoarele şi măştile de gaze le ascundeau complet chipurile.

Deasupra lor se auzi un elicopter şi şi-au plecat cu toţii capetele sub curentul produs de elice. Treptat, coloana a încetinit, apoi s-a oprit şi au rămas aşa mult timp, scandând şi cântând, înconjuraţi de magazine şi de blocuri, împinşi de cordoanele de poliţişti şi de presiunea demonstranţilor care veneau din spate.

Abbie n-a aflat niciodată cum şi de ce s-au stricat lucrurile. Unii au dat vina pe câţiva poliţişti nervoşi sau pe care-i mâncau degetele pe trăgaci. S-a mai dat foc unui container şi fumul negru şi înecăcios a învăluit mulţimea, aşa că era destul de greu să vezi ce se petrece. Abbie a zărit printre oameni că se desfăşoară o arestare, un grup de persoane care scandau ţinându-se de mână, cu braţele prinse în ţevi de metal.

Ascultaţi vocea oamenilor din stradă!
Nu votăm şi n-avem fotolii în Senat!

Şi pe fundal o altă voce, care devenea tot mai severă şi mai ameninţătoare. Cineva cu portavoce le spunea să părăsească zona, că violează legile statului şi ale oraşului şi că cine va refuza să plece va fi arestat pentru nesupunere.

În primul rând, Abbie n-a ştiut ce fel de miros era ăla. Credea că vine de la ceea ce ardea în pubelă. Apoi au început s-o usture ochii, iar în clipa următoare mulţimea din faţa ei s-a împrăştiat şi a văzut rostogolindu-se o cutie de tablă din care ieşea fum. Cineva a urlat că sunt gaze lacrimogene. Un tânăr care-şi adusese masca de gaze s-a repezit şi a prins cutia pe care a zvârlit-o în spatele liniilor de poliţişti care începuseră să coboare strada, spre ei. Poliţiştii avea scuturi din plastic şi toţi demonstranţii, cu excepţia câtorva mai sfidători sau iubitori ai riscului, au început să se retragă speriaţi din faţa lor.

În câteva minute, s-a schimbat întreaga atmosferă. Momentan, briza îndepărta gazul lacrimogen de ei, dar panica se declanşase şi se răspândea cu repeziciune.

Printr-o spărtură în mulţime, Abbie a văzut un protestatar care căzuse în genunchi, bătut cu bastoanele de poliţişti, şi corpul fără vlagă al altuia care era tras deoparte. Câţiva dintre privitori au început să-i înjure şi să strige, iar unul sau doi să arunce în poliţişti cu ce găseau la îndemână. Dar cordonul avansa continuu. Apoi o fată aflată la doar câţiva metri în faţa lui Abbie s-a smucit violent, a căzut şi a început să strige şi să se rostogolească pe jos, strângându-şi picioarele.

— Doamne sfinte! strigă Eric. Trag în noi.

În timp ce spunea asta, a mai urmat o salvă de împuşcături, şi încă doi protestatari au căzut urlând. Unul îşi strângea faţa şi Abbie a văzut sângele curgându-i printre degete.

— Trag cu gloanţe de cauciuc, le-a spus Hacker. Voia probabil să-i liniştească, dar pe Abbie n-a păcălit-o. N-a mai fost în viaţa ei atât de speriată. Hacker şi Scott o ajutau pe Mel să iasă din costumul de căpşună-peşte, care nu mai era deloc amuzant.

— Haideţi, le spuse Hacker. Hai să plecăm de aici.

Nu era însă atât de simplu. În afară de cei câţiva care îi înfruntau pe poliţişti, toţi voiau să plece. Erau prea multă lume şi prea multă panică şi nimeni nu ştia încotro s-o apuce. Au fost duşi de mulţime spre o stradă laterală, dar cei din faţă au început să se aplece şi să se ferească. Peste ei se revărsa apă şi la început Abbie n-a reuşit să-şi dea seama de unde vine. Apoi a văzut camionul poliţiei cu tunul de apă şi în clipa următoare jetul a izbit-o pe Mel direct în piept, dând-o peste cap, în spate.

Abbie s-a repezit şi a îngenuncheat lângă ea, întrebând-o dacă se simte bine, iar Mel a dat din cap, dar părea prea şocată ca să-şi dea seama. Din nas îi curgea sânge. De o parte şi de cealaltă, Hacker şi Scott au ridicat-o în picioare. În timp ce se chinuiau s-o salte, Hacker i-a strigat lui Abbie peste umăr să rămână lângă ei.

După ce au scăpat de tunul de apă, Abbie s-a oprit şi s-a întors să se uite după Eric. Nu se vedea nici urmă de el. Apoi i-a văzut acordeonul zdrobit de caldarâm. Le-a strigat lui Hacker şi celorlalţi să se oprească, dar n-aveau cum s-o audă. Erau undeva lângă containerul care ardea. Aerul s-a umplut din nou de fum negru şi când acesta s-a mai ridicat s-a uitat din nou în aceeaşi direcţie, dar dispăruseră.

A început să fugă, dar a pierdut probabil direcţia, pentru că acum nu mai era atâta lume şi şi-a dat seama că se îndreaptă spre cordonul de poliţişti care înaintau. Un alt elicopter a vâjâit deasupra şi când s-a uitat în sus s-a ciocnit de un bărbat care alerga în direcţie opusă. Impactul a

zdruncinat-o şi n-a mai putut să respire. A scos un scâncet şi a rămas nemişcată, încercând să-şi regăsească suflul şi să-şi dea seama încotro s-o apuce, dar mintea îi era paralizată de panică.

Atunci a apărut cutia cu gaz lacrimogen care a făcut-o să se împiedice. A căzut pe spate şi când a dat cu capul de pământ a văzut un fulger alb. Habar nu avea de când zăcea la pământ, poate de câteva secunde, dar când a deschis din nou ochii a văzut cerul şi s-a întrebat ce era pata aceea neagră şi de ce vibrează aşa aerul. Apoi şi-a dat seama că exact deasupra ei era un elicopter. S-a forţat să se ridice în genunchi, apoi în picioare şi a încercat să fugă, dar nu a putut din cauza durerii din fluierul piciorului, unde o lovise cutia. Aerul se umplea rapid de gaz lacrimogen, îşi simţea ochii şi plămânii arzând şi nu avea nici cea mai mică idee încotro să fugă. Singură în haos, Abbie a rămas pe loc, şi-a dus mâinile la ochi şi a început să ţipe.

Apoi şi-a dat seama că o apucase cineva de braţ şi o trăgea. Primul ei gând a fost că era un poliţist şi atunci a ţipat şi s-a repezit la el.

— Ce Dumnezeu, încerc să te ajut!

Avea ochii înlăcrimaţi şi o dureau, dar reuşi să vadă botul negru al unei măşti de gaze, ceea ce-o făcu să creadă, în ciuda celor auzite, că precis e poliţist. Apoi masca se ridică şi văzu o faţă subţire şi nerasă, nişte ochi de un albastru-intens şi un păr lung şi negru prins de o bandană roşie în stil pirateresc. Era îmbrăcat tot în negru, dar precis nu era poliţist.

— Uite, pune-ţi asta.

Avea o urmă de accent, german sau scandinav poate, Înainte de a apuca să protesteze, el îşi scosese masca şi i-o punea ei, trăgându-i ochelarii şi botul cu filtrul de aer peste faţă. Aproape imediat aerul a devenit respirabil. Prin ochelari l-a văzut scoţându-şi bandana şi udând-o cu apă dintr-o sticlă pe care a luat-o din buzunarul gecii. Apoi şi-a legat-o peste nas şi gură ca un bandit.

— Hai să mergem.

I-a pus braţul pe după umăr şi a pornit s-o scoată din mulţime. O durea piciorul, dar a uitat curând de el şi a capitulat, fără să se mai gândească la ceilalţi, dar nici la ea sau la unde o duce acest străin.

Poate era pur şi simplu ameţită din cauza loviturii la cap. Apărată de mască, fără a mai auzi vuietul elicopterului şi al sirenelor, se simţea ciudat de detaşată, ca şi cum întreaga lume se mişca foarte încet, iar ea visa sau urmărea evenimentele la ştirile de la televizor. Tot ce şi-a amintit mai târziu au fost imaginile disparate încadrate în lentilele rotunde ale ochelarilor: o femeie plină de sânge care zăcea pe un strat de sticlă spartă, un călugăr budist într-un veşmânt stacojiu, ghemuit în genunchi într-o rugăciune, cu capul ras lipit de trotuar, pancarte rupte şi călcate în picioare peste tot, o tobă africană cu pielea ruptă care se rostogolea încet spre ocean.

— Cum te simţi?

A deschis ochii, a clipit, dar nevăzând nimic s-a speriat că gazul a orbit-o. S-a sculat în capul oaselor şi s-a frecat la ochi. Avea impresia că îi jupuise cineva un strat de piele de pe ei. Privi în sus de unde părea să vină vocea şi văzu o siluetă înceţoşată ridicându-se deasupra ei.

— Bine, cred că bine. Doamne, ochii mei!

— Poftim, spală-te.

Se aplecă şi puse un bol cu apă pe podea, lângă salteaua pe care stătea ea. În timp ce se spăla pe ochi, el aprinse cu un chibrit o lumânare şi când Abbie s-a uitat din nou i-a văzut faţa îngustă şi ochii albaştri. Nu i-a zâmbit, ci i-a dat doar un prosop să se şteargă. Mirosea a benzină.

— Mulţumesc.

— Lasă-mă să mă uit la lovitura de la cap.

Ea se întoarse să-i poată cerceta rana. Era îmbrăcată într-un pulover mare maro care nu era al

ei. Era aspru şi unsuros şi mirosea a oaie udă. Probabil că i-l pusese pentru că hainele ei erau ude şi, deşi nu prea-i plăcea că nu-şi aminteşte nimic, era bucuroasă a făcut-o, pentru că în cameră era foarte frig. Cel puţin avea pantalonii pe ea.

— E doar un cucui. E şi o mică tăietură, dar nu e nevoie de cusături. Stai liniştită să o curăţ.

A înmuiat prosopul în bol şi i-a tamponat uşor capul. Camera era mică şi mirosea a umed, iar pereţii erau crăpaţi şi coşcoviţi. Pe jos erau duşumele goale din lemn, care în unele locuri lipseau, şi nu exista mobilă, ci doar nişte grămezi de haine şi vechituri, ziare şi reviste vechi. Sub unica fereastră, acoperită cu o pătură veche, mai era o saltea. În camera vecină se auzeau voci şi prin uşa pe jumătate deschisă văzu umbre mişcându-se pe un perete.

— Aşa. O să supravieţuieşti. Ai suferit o comoţie, dar a trecut. Ai dormit patru ore. Am fost îngrijorat, spuse el şi îi arătă o mână. Câte degete vezi?

— Optsprezece?

A zâmbit aproape şi i-a întins o cană.

— Ceai. E şi apă aici. Trebuie să bei. La picior ai numai o vânătaie.

Simţea cum îi pulsează fluierul piciorului.

— Mulţumesc. Unde suntem?

— Într-o casă. O casă părăsită.

— Şi tu cine eşti?

— Un intrus care stă ilegal într-o casă părăsită.

Îl privi tristă peste marginea cănii şi de această dată el zâmbi. Era greu de apreciat câţi ani are. Spre treizeci, poate. În afară de barba nerasă, avea ceva delicat, aproape feminin. Era frumos şi părea să-şi dea seama că ea se gândeşte la asta.

— Mă cheamă Rolf. Iar tu eşti Abigail Cooper de la Universitatea din Montana.

— Mi-ai umblat în portofel, hm?

— Am cheltuit toţi banii, ţi-am folosit cărţile de credit. M-am distrat minunat.

— Eşti invitatul meu. Apropo, mi se spune Abbie.

El dădu din cap grav. Apoi se ridică în picioare şi se duse la uşă, spunându-i peste umăr că în cealaltă cameră este şi mâncare, dacă vrea.

— Mersi.

— Pentru puţin.

— Şi îţi mulţumesc şi pentru că… m-ai scos azi din necaz.

Se întoarse şi se uită la ea, mai dădu o dată din cap, apoi ieşi. Abbie mai stătu o vreme cu cana în mâini şi îşi bău ceaiul. Era prea dulce, dar cel puţin era cald şi o liniştea. Se întreba ce s-a întâmplat cu ceilalţi, dacă Eric şi Mel erau bine. N-ar trebui să fie prea greu să-i găsească. Şi-au notat cu toţii numărul de mobil al lui Hacker în cazul în care ar fi fost despărţiţi.

Când s-a simţit destul de puternică, s-a ridicat în picioare şi s-a dus în camera vecină. Rolf, încă doi tipi şi două fete stăteau cu picioarele încrucişate pe podea în jurul unui bol mare cu orez brun şi legume şi mâncau cu degetele. O altă fată stătea în colţ şi lucra ceva la un laptop. Când a intrat Abbie, şi-au ridicat cu toţii privirile, iar ea le-a zâmbit şi i-a salutat. Doi i-au răspuns, ceilalţi au dat doar din cap.

— Vino aici, îi spuse Rolf mişcându-se să-i facă loc lângă el. Serveşte-te.

Ea se aşeză şi luă o mână de orez, dându-şi seama cât îi era de foame. Camera era mai mare, dar aproape la fel de goală ca şi cealaltă, cu trei saltele şi chiar mai multe troace. Era luminată de lumânări puse în borcane şi de o lampă cu butan care pâlpâia, aruncând o umbră nesigură. Un perete era acoperit cu tăieturi din ziare, fotografii şi graffiti.

— Aveţi cumva telefon aici? îi întrebă.

Dintr-un anumit motiv, toţi au găsit acest lucru foarte amuzant, deşi Abbie nu ştia de ce. În fond,

laptopul părea să fie pus într-o priză. Şi-a simţit obrajii înroşindu-se, dar a sperat să nu se vadă.

— E o cabină telefonică în stradă, îi spuse Rolf. Până azi, am avut un mobil, dar Domnul de Mare ajutor, aici de faţă, a reuşit să-l piardă, îi spuse el arătând înspre băiatul care stătea alături.

— N-a fost vina mea, mi l-a luat tâmpitul ăla de poliţai.

— Deci tu erai fata îmbrăcată în roşie.

— Îhî.

— *De ce?*

— Pentru că era o legumă modificată genetic.

— A, da.

— Asta-i marea brânză care vă învaţă pe voi la Universitatea din Montana? întrebă tipul de lângă ea.

Avea o claie de cârlionţi rastafarieni şi un inel din argint la o sprânceană. Lui Abbie îi venea să-l pocnească peste bot, dar se hotărî să ignore sarcasmul şi spuse da, de fapt există cursuri despre utilizarea tehnologiei genetice în agricultură. Deşi ea nu frecventa niciunul.

— Fascinant.

— Da, chiar este.

— Şi voi, cei de acolo, sunteţi mari activişti în domeniul mediului?

Întrebarea venea de la Rolf şi pentru că părea sinceră şi binevoitoare, iar ea simţea că vrea să repare mitocănia celorlalţi, i-a dat un răspuns mai complet şi mai entuziast decât ar fi trebuit, poate. I se adresa direct lui Rolf, povestindu-i despre Hacker, de care se gândea poate c-a auzit (nu auzise), despre Acţiunea Pădurea şi despre sabotarea vânzării de cherestea de luna trecută. Şi deşi nu-şi dădea prea bine seama de ce vrea să se dea mare în faţa lui, n-a minţit, ci a mai înflorit un pic lucrurile, făcând ca întâlnirea ei cu tăietorii de lemne să pară mai periculoasă decât a fost în realitate.

Chiar dacă nu s-a arătat impresionat, Rolf părea cel puţin interesat. Şi poate pentru că ea simţea un anumit respect amestecat cu teamă faţă de el sau pentru că era fascinată de ochii lui frumoşi, n-a băgat de seamă că tipul cu cârlionţi rânjea şi clătina din cap, iar cele două fete care stăteau de-o parte şi de alta a lui zâmbeau şi ele. Iar când a observat, ajunsese deja cam departe şi-i povestea lui Rolf despre excursiile studenţeşti de distrugere a buruienilor, când urcau cu toţii pe dealuri să smulgă plantele dăunătoare.

— Adică iarbă de fumat? întrebă rastafarianul.

Abbie se opri şi îşi miji ochii spre ticălos. Arăta de parcă chiar ar fi fumat iarbă. Apoi se întoarse spre Rolf fără a-i răspunde.

— E uimitor ce poţi găsi acolo. Trei feluri de floarea grâului, laptele-cucului frunzos, limba câinelui…

— Laptele cucului frunzos… Mamă! Ăsta te trimite direct în paradis.

— Mai taci din gură, interveni Rolf.

Abbie suportase destul, aşa că se întoarse să-l înfrunte.

— Adică voi consideraţi că ăsta-i cel mai important lucru?

Rastafarianul clătină din cap şi pufni.

— Nu, serios, întrebă Abbie căreia îi mai trecuse furia. Voi ce faceţi? Hm?

— Micuţele bogătaşe de la colegiu care smulg buruieni, o-la-la.

— Du-te naibii!

— Te rog…

Rolf îi spuse din nou să tacă din gură, apoi se aplecă şi îşi puse mâna pe umărul lui Abbie, încercând s-o liniştească. Ea ridică din umeri.

— Abbie. Noi nu credem că ceea ce faceţi voi n-are importanţă. Doar că nouă ni se par un pic… cum să zic? Irelevant, poate marginal. Ca şi cum ai reaşeza mobila pe *Titanic.*

— Perfect, mulţumesc.

— Nu, nu, serios. Nu sunt nepoliticos, ci doar realist. S-a ajuns prea departe. Marile corporaţii distrug planeta şi nimeni nu mai ia în seamă protestele. Uite ce s-a întâmplat astăzi. Uite ce ţi-au făcut.

A întins mâna s-o atingă, dar ea s-a îndepărtat şi nu l-a lăsat.

— Guvernele ţărilor industrializate sunt astăzi conduse în totalitate de corporaţii transnaţionale. Politicienii nu sunt decât nişte marionete. Aşa că pentru a avea un impact, să-i facem pe cei care conduc cu adevărat să se oprească, să asculte şi reflecteze asupra acţiunilor lor, trebuie să-i răneşti. Personal. Să-i răneşti la propriu.

— Şi asta aţi crezut voi că faceţi azi? întrebă ea cu răceală.

— O, nu, astăzi ne-am distrat doar, râse Rolf.

Fata care în tot acest timp lucrase la computer a venit să se aşeze lângă Rolf şi a luat o mână de orez. Părea mulţumită de ea însăşi. După limbajul ei corporal, Abbie avea impresia că e prietena lui.

— E aranjat totul? întrebă el încet.

— Îhî.

— Bine. Bravo.

Abbie se ridică. Îi era puţin greaţă şi voia să plece, să respire aer curat. Să plece de lângă ciudaţii ăştia, să-i găsească pe Hacker, pe Mel şi pe ceilalţi.

— Pleci? o întrebă Rolf.

— Da.

— Îmi dai, te rog, puloverul? întrebă rastafarianul.

Scârbită că poartă ceva de-al lui, îl scoase repede şi-l aruncă pe jos. Rolf i-a adus geaca şi a ajutat-o să se îmbrace, apoi a condus-o până la uşă.

— Şi ia-o mai încet cu laptele-cucului frunzos! strigă rastafarianul.

Din prag, Abbie s-a întors şi s-a uitat la el.

— Înainte de revoluţie, mai învaţă să te porţi, cretinule.

Ieşi, dar auzi hohotele de râs. Rolf o însoţi pe scări până în stradă, apoi pe deal în jos până la cabina telefonică. Hacker a părut uşurat când a auzit-o şi i-a spus că vor veni de îndată s-o ia. Rolf i-a explicat cum să ajungă.

Aşteptau împreună, unul lângă celălalt, pe treptele unei case părăsite. Toată zona urma să fie demolată pentru a se construi clădiri pentru birouri, i-a spus el. Şi-a răsucit o ţigară şi i-a oferit şi ei, dar Abbie a refuzat. Deasupra acoperişurilor, pe cer, se înălţa o lună marmorată şi au stat aşa, tăcuţi, uitându-se cum se deplasează încet pe cer.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat sus. Tipul e un idiot.

Abbie nu i-a răspuns. Se simţea mică şi singură, se gândea la mama şi la tatăl ei, la cele întâmplate acasă, la cât de tristă şi de nenorocită i se părea, dintr-o dată, lumea. Simţi c-o podidesc lacrimile, dar reuşi să le oprească, iar el n-a observat sau s-a prefăcut că nu observă. A întrebat-o de unde vine, dar i-au trebuit câteva momente ca să fie sigură că vocea n-o trădează şi abia atunci i-a răspuns.

— Şi tu?

— Din Berlin, dar stau aici de doisprezece ani.

— La Seattle?

— Nu. Pe ici, pe colo. Mă plictisesc dacă stau într-un singur loc.

Scoase un pix din buzunar şi scrise un număr pe capacul cutiei cu foiţe de ţigară, îl rupse şi i-l dădu, spunându-i că cineva de acolo va ştii cum să dea de el. I-a cerut şi el numărul de telefon, dar probabil că era încă puţin ameţită şi nu şi l-a amintit pe cel de la cămin, aşa că i-a dat numărul de acasă. Atunci a apărut în josul străzii maşina lui Hacker. Era şi Scott cu el şi s-au manifestat amândoi destul de gălăgios. I-au spus că Mel e bine. Eric era în spital, unde trebuia să rămână cel puţin două săptămâni. Avea bazinul fracturat, lucru care nu-l preocupa nici pe jumătate la fel de mult ca pierderea acordeonului. Abbie i-a prezentat lui

Rolf şi au dat mâna. Apoi i-a mulţumit din nou pentru c-a ajutat-o şi a avut grijă de ea şi s-a urcat pe bancheta din spate.

În timp ce maşina demara, i-a făcut cu mâna pe geamul din spate, iar el a privit-o direct în ochi şi i-a zâmbit. Şi în clipa aceea, ea a ştiut că-l va revedea într-o zi. A împăturit cu grijă peticul de hârtie pe care i-l dăduse şi l-a pus în portofel.

15

În zorii noului mileniu întreaga lume aştepta plină de speranţe domnia fericirii, păcii şi bunăvoinţei. Şi alte asemenea tâmpenii. Noul secol începuse deja de o săptămână şi lui Sarah nu-i plăcea deloc. Stătea în micul birou din spatele librăriei, încercând să se concentreze asupra textului de pe monitorul computerului, care era aproape tot atât de deprimant ca şi celelalte lucruri din viaţa ei în acel moment. Inclusiv vremea rece, umedă, cenuşie şi ceţoasă, vreme numai bună de tăiat venele, cum spunea Jeffrey, deşi nu i-a spus-o şi astăzi de teamă probabil că s-ar putea s-o şi facă.

Cifrele de vânzări din perioada sărbătorilor erau chiar mai îngrozitoare decât se temuse, din cauza lanţurilor de magazine şi a unui vânzător de cărţi pe internet, al cărui nume, precum *Macbeth* în teatru, nu trebuia menţionat între aceste ziduri, nu mulţumesc. Preţurile practicate de aceştia erau atât de ridicole, încât ar fi putut da naibii cărţile pe gratis. Prin uşa deschisă îl auzea pe Jeffrey care încerca răbdător să vrăjească o clientă, singura din ultima oră şi jumătate, o femeie care venise după o carte, dar nu-şi amintea nici titlul, nici autorul şi nici despre ce era vorba.

— Ştiţi cumva editura? întrebă Jeffrey încercând să-i fie de folos.

— Ce?

— Doamne, ajută-ne, murmură Sarah.

Jeffrey fusese extraordinar. Practic, el se ocupase de magazin în perioada premergătoare Crăciunului. Sarah venise aproape în fiecare zi, pentru că nu putea să stea singură acasă, dar ştia că de cele mai multe ori mai degrabă l-a încurcat decât să-l ajute. În prima săptămână ireală după ce Benjamin a plecat, iar copiii s-au întors la şcoală, Jeffrey o suna de două sau trei ori pe zi şi se oprea pe la ea întotdeauna în drum spre casă, cu ceva de

mâncare, flori sau o sticlă de vin. Casa i se transformase într-un loc de permanentă petrecere sau priveghi. După ce a plecat mama ei, a venit Iris să stea cu ea, şi mereu treceau prieteni s-o înveselească, iar în unele seri în bucătărie se strângeau cinci-şase persoane, chiar mai multe, care găteau, discutau, mâncau sau beau, plângeau ori râdeau şi niciuna n-o lăsa pe Sarah să ridice un deget, nici măcar să pună vasele în maşina de spălat. A vorbit, a plâns şi a râs atât de mult, încât a ajuns extenuată şi a trebuit în cele din urmă să-i oprească şi să se întoarcă la lucru ca să se mai odihnească.

— Deci e roman, dar nonficţiune, spunea Jeffrey. Un roman nonficţional. Hm! Vreţi ceva gen *Cu sânge rece* de Truman Capote?

— Gen *ce?*

Pe Sarah şi pe copii îi îngrozea gândul de a rămâne acasă de Crăciun şi de Anul Nou, mai ales cu toată agitaţia asta cu zorii noului mileniu. Chiar atunci, total pe neaşteptate, a sunat Karen Bradstock şi i-a invitat în Caraibe. Karen aflase despre Benjamin, a reieşit, din corespondenţa electronică dintre Josh şi Katie. Un evazionist fiscal fabulos de bogat, un client de-al lui Tom, avea o casă pe insula Mustique, i-a spus ea, şi le-o oferea – *gratis* – timp de două săptămâni. Urmau să mai fie şi alţi prieteni de-ai lor acolo, dar erau sute de camere, aşa că de ce să nu vină şi ei? Sarah a acceptat imediat.

Insula era frumoasă, chiar dacă bizar de anostă, neavând nimic care să aducă cât de cât cu o urmă de cultură locală. Karen susţinea că fusese cumpărată cu ani în urmă de un aristocrat excentric care a preferat ca locul să fie golit ca să poată da petreceri lungi şi somptuoase pentru membrii plictisiţi ai familiei regale britanice. În prezent, era deţinută de o companie şi devenise un refugiu exclusivist pentru cei extrem de bogaţi.

Familia Bradstock mai invitase încă două cupluri din Chicago, care lui Sarah nu i-au prea plăcut. Una dintre femei a tratat-o de parcă ar fi fost invalidă şi se tot oferea să facă diverse lucruri în locul ei, întrebând-o mereu, cu o expresie enervant de îngrijorată, cum se simte. Lui Sarah îi venea să urle. E ciudat că unii oamenii chiar nu-şi dau seama. Cel mai bine ar fi fost s-o trateze normal, amabilitatea era şi ea bună, dar compasiunea aceea dulceagă, lipicioasă, îi stârnea gânduri asasine.

Din fericire, Karen a înţeles cum stau lucrurile. Aveau multe de discutat şi, chiar aşa, cu toţi musafirii, au găsit timp pentru câteva şuete între patru ochi. Subiectul nu era întotdeauna Benjamin. De mai multe ori, plimbându-se pe plajă sau stând şi citind lângă piscină, Sarah reuşea să nu se gândească la el şi câte o jumătate de oră.

Tânărul Will, care crescuse cam cu şaizeci de centimetri, era acum obsedat de sport şi în cele mai multe zile dispărea cu tatăl său să joace tenis sau golf. Lui Josh nu-i păsa. Era prea îndrăgostit de Katie şi sentimentul părea reciproc. Singura care nu se simţea deloc bine era Abbie.

După exact o zi i-a anunţat că detestă acel loc, că e plin de bancheri fascişti şi de soţiile lor bulimice şi siliconizate şi că-i vine să vomite când vede aşa-zisele VIP-uri sau foste staruri rock pline de riduri. Ar fi fost mult mai jenant dacă n-ar fi spus şi Karen că este absolut de acord şi i-a luat partea plină de însufleţire în dezbaterile furioase de la masa de seară, în care Tom şi Will erau etichetaţi inevitabil drept „neoimperialişti” şi „dinozauri criptocoloniali”, indiferent ce însemna asta.

Tom media strălucit aceste discuţii aprinse, străduindu-se din răsputeri, dar întotdeauna cu umor. Uneori, Abbie mergea însă prea departe.

— Doamne, e plină de furie! i-a spus Sarah lui Karen după o astfel de discuţie, deosebit de

crâncenă.

— Bineînţeles că e. Era de aşteptat. Nu doar tu ai fost dispreţuită. Oricât de mult i-aţi spune, tu şi Ben, că n-are nicio legătură cu ea, că este vorba doar despre degradarea relaţiei voastre, probabil că ea vede lucrurile altfel. Trebuie s-o duci să discute cu cineva.

— Cu un psiholog?

— De ce nu? Tu nu ai?

— Nu, nu sunt genul.

— Ce gen? Când te îmbolnăveşti te duci la doctor, nu?

— Nu ştiu. Poate. Cândva.

— Cum vrei. Nu e treaba mea. Dar poate c-ar trebui să te gândeşti la asta pentru Abbie.

Sarah se gândise deja, dar nu-i venea să discute, pe de o parte din devotament pentru Abbie, iar pe de altă parte pentru că simţea că a dat cu bâta în baltă. Cu doar o săptămână în urmă îi spusese doctorului lor despre furia lui Abbie, când s-a dus să-i ceară nişte somnifere. Acesta i-a spus că terapia ar fi o bună idee şi că le pune în legătură cu cineva. Să treacă Abbie pe la mine, i-a spus el. Dar când Sarah i-a spus lui Abbie, fata a explodat.

— Ceee? Crezi că sunt nebună?

— Nu, iubito, bineînţeles că nu. Dar…

— Dacă asta crezi, închide-mă.

— Hai, Abbie…

— Mami. Uite, sunt foarte supărată pe el. Dar nu avem motive să fim supărate? Adică e voie, nu? Tu te controlezi foarte bine, s-ar zice că nici nu-ţi pasă.

— Nu-i adevărat.

— Eu suport în felul meu. Lasă-mă în pace.

Au sărbătorit venirea noului mileniu la un bar-restaurant de pe plajă, care se înălţa deasupra apei pe stâlpi din lemn şi era condus de un indian, Basil, pe care Abbie îl considera singura fiinţă umană de pe întreaga insulă. Sarah se hotărâse că n-are de gând să devină sentimentală, dar când a

bătut miezul nopţii şi au început artificiile, când toţi se îmbrăţişau, se sărutau şi îşi urau „la mulţi ani”, iar Abbie şi Josh au venit la ea şi au stat toţi trei, ţinându-se unul de altul ca trei suflete pierdute, nu s-a mai stăpânit. Au plâns cu toţii, chiar şi Josh, bietul de el. A fost însă singura dată când Sarah a cedat.

Când s-au întors acasă, Benjamin (care sunase de la mama lui, de la Abilene, sau aşa pretindea) le lăsase un mesaj neliniştit, în care le transmitea dragostea lui şi le ura un an nou fericit. Da, sigur că da, se gândi Sarah.

La început i-a dat o mulţime de telefoane şi aproape de fiecare dată, împotriva voinţei ei, sfârşise prin a plânge şi a ţipa la el. Uneori plângea şi el, îi spunea iubito şi că o iubeşte, ceea ce-o înfuria atât de tare încât îi venea să facă ţăndări telefonul. Pentru că dacă o iubea, dacă chiar o iubea, fir-ar a naibii de dragoste, de ce dracu’ a plecat? În cele din urmă i-a comunicat să nu mai tot spună asta şi să n-o mai sune o vreme.

Apoi, vestea pe care i-a dat-o Beth Ingram a venit ca o bombă. Sarah nu era sigură dacă a făcut-o intenţionat sau nu. Probabil că da. Dar, într-o zi, când vorbea cu ea, Beth, care era foarte drăguţă şi înţelegătoare, i-a spus, aşa, într-o doară, ceva despre cum trebuie să se fi simţit ea, Sarah, data trecută. Sarah i-a spus poftim? a tăcut o clipă şi a întrebat-o ce înţelege prin data trecută. Iar Beth a scos nişte îîî-uri şi aaa-uri, s-a roşit un pic şi apoi i-a mărturisit ezitând că a vorbit acum ceva vreme la o petrecere cu soţia unui partener de la ICA şi că ea i-a povestit că Benjamin avusese o aventură cu o tânără avocată în drept imobiliar, care le făcea uneori acte notariale. Se pare că la serviciu ştia toată lumea. Beth i-a spus că ea a crezut că aflase şi Sarah.

Furia lui Sarah n-a cunoscut margini şi chiar în aceeaşi seară, după câteva pahare de vin, l-a sunat la mama lui şi ticălosul nu era acolo. Margaret i-a

spus că nu ştie unde este, că s-a dus undeva cu afaceri. Da, bineînţeles. La Santa Fe, fără îndoială, s-o reguleze pe târfa aia de pictoriţă. L-a sunat pe mobil şi i-a lăsat urlând, cu voce de om băut, un mesaj usturător, acuzator, pe care l-a regretat aproape imediat după ce a închis şi încă şi mai mult a doua zi dimineaţă, cu mintea limpede.

Nopţile erau cele mai rele, când somniferele nu-şi făceau efectul şi stătea singură în patul mare, cu o greutate apăsătoare în stomac, aşteptând dimineaţa. Uneori îşi întindea piciorul şi simţind locul rece şi neted îi venea să urle. După primele săptămâni, pentru a se impune, a încercat să se mute la mijloc. Dar n-a fost deloc bine, era ca un ultimatum, ca şi cum, procedând astfel, admitea că el nu se va mai întoarce niciodată. Doar nu se putea s-o fi părăsit aşa pur şi simplu, să-şi lase casa şi copiii, nu? Nu?

În săptămâna de dinainte de Crăciun, el a venit din Kansas să-şi vadă copiii şi să le aducă daruri. I-a cumpărat fiecăruia câte un telefon mobil, ca să poată să-l sune oricând, le-a spus, la care Abbie a râs dispreţuitor. Vezi să nu, i-a zis.

Locuia la un prieten din oraş şi a dus copiii la un restaurant, la cină. Voia să vină şi Sarah, dar ea n-a vrut şi singurul lucru pe care l-a putut face a fost s-o convingă pe Abbie să se ducă. Biata fată s-a întors acasă scăldată în lacrimi şi a fugit direct în camera ei. Joshie a stat plictisit la masa din bucătărie şi i-a spus lui Sarah că Abbie n-a scos un cuvânt civilizat toată seara, ci şi-a vărsat veninul asupra tatălui ei şi a făcut observaţii usturătoare.

Acum era la librărie şi îl auzea pe Jeffrey luându-şi rămas-bun de la clientă. După câteva clipe, acesta apăru în pragul uşii de la biroul ei, ducându-şi mâna la cap într-un gest de neîncredere.

— Ai auzit?

— Ai fost minunat.

— Cred c-ar trebui să renunţăm şi să deschidem un magazin de înregistrări.

— Da?

— Atunci cel puţin cei care nu ştiu nici titlul, nici cântăreţul, nici cine a scos albumul pot măcar să *fredoneze.*

Sarah râse, iar el arătă monitorul computerului.

— Cum ţi se pare, şefa?

— Sumbru. Hai să vindem mai bine CD-uri.

— Mi-ai dat un răspuns greşit. Ar fi trebuit să zici: „Jeffrey, având în vedere şi luând în considerare situaţia industriei, concurenţa acerbă, proliferarea mijloacelor alternative şi a altor posibilităţi de petrecere a timpului liber sau, mai simplu, faptul că nicio persoană sub treizeci de ani nu mai dă doi bani pe o carte şi nici nu are chef să facă ceva care să necesite mai multă atenţie decât îşi poate permite un ţânţar superactiv, având în vedere toate aceste lucruri, ne-am descurcat destul de bine, îţi mulţumesc, Jeffrey.”

— Bravo.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Hai să închidem şi să mergem undeva să mâncăm.

— Perfect. Şi-mi dai şi-o ţigară.

Tema zilei era „Exprimă-ţi umanul”. Cel puţin, aşa credea Ben că spusese femeia îmbrăcată în maiou de balerină şi sarong roşu, chiar de la început, când stăteau în cerc, desculţi şi ţinându-se de mână. Nu auzise prea bine pentru că se afla în faţa unui ventilator electric mare care îl zburlea părul în toate direcţiile. Sau poate că a spus „Exprimă-ţi umorul”. Dar totuşi nu acesta era cuvântul, după câte îşi dădea el seama, aşa că rămase la „umanul”. Ceea ce nu însemna că unii dintre cei din jurul lui nu făceau câteva chestii care puteau fi catalogate drept umoristice. Mai ales tipul în vârstă cu barbă căruntă, îmbrăcat într-un halat purpuriu şi cu turban, ca un staroste taliban

năuc, care se rotea prin încăpere cu ochii închişi, ţinând la piept un ardei. Sau nu auzise instrucţiunile femeii, sau paria pe mai mulţi cai deodată.

Se numea „Corul trupurilor”, iar Eve şi Lori veneau aici în fiecare sâmbătă după-amiaza, împreună cu alte cincizeci sau şaizeci de suflete îngemănate, să exprime prin dans şi mişcare ceea ce li se servea. Sala era mare, foarte înaltă şi cu podea scorojită din lemn. Se afla chiar lângă calea ferată şi se cutremura toată când treceau trenurile, chiar dacă muzica era dată foarte tare.

Muzica, exclusiv *new age,* abunda în sunete de valuri sparte şi chemări de balene. Ben se întrebase mereu de ce „conversaţia” dintre balene era considerată liniştitoare şi binefăcătoare atâta vreme cât nu ştie nimeni ce naiba comunică aceste creaturi între ele. Doar se certau şi balenele ca toată lumea, nu? Poate că strigau una la cealaltă: *Bestie nenorocită şi cocoşată, ăsta-i ultimul plancton pe care-l mai vezi de la mine. Fă şi tu ceva, du-te şi mai suflă nişte aer.*

În acel moment, Lori era în cealaltă parte a camerei, unde-şi exprima umanul, şi probabil că ceva mai mult, cu un tânăr cu coadă, enervant de drăguţ. Acesta îşi scosese maioul, ceea ce se pare că bărbaţii aveau voie, iar femeile nu, cel puţin de câteva săptămâni, de când o suedeză voluptuoasă, pe care o chema Ulrika, şi-a etalat nurii, iar un tip cu triplu bypass a leşinat şi a trebuit scos afară. Se pare că până şi în Santa Fe puteai să te exprimi doar în anumite limite.

O altă regulă era să nu existe contact în timpul dansului. Probabil că unii nu ştiau acest lucru sau nu le păsa. Câteva cupluri se zvârcoleau pe jos, atât de îmbrăţişate, încât era greu de spus cui îi aparţine fiecare membru. Ben se temea chiar că nu se vor mai putea deznoda. Poate că se înnoadă aşa de tare că nu-i mai poate desface nimeni. Şi trebuie chemaţi pompierii.

Majoritatea, la fel ca şi Ben, dansau pe cont propriu. Din când în când mai apărea câte cineva care îi zâmbea şi dansa un pic cu el, apoi se ducea în altă parte. În clipa de faţă, Eve era cam la zece metri distanţă şi dansa sinuos, cu ochii închişi şi cu un zâmbet discret pe faţă. Avea un mic top alb din in şi nişte bermude strâmte, roşii care-i scoteau în evidenţă şoldurile şi burta şi arăta atât de sexy, încât umanul din Ben tânjea să se exprime cât mai repede.

Nu prea dorise să-l aducă astăzi aici gândindu-se că nu este exact genul lui. Credea că poate o s-o ia peste picior sau că e prea stresat ori rezervat ca să participe la aşa ceva. L-a păcălit că trebuie să poarte costum de balerin sau cel puţin un şort lycra. A văzut că nu e cel mai bătrân de acolo şi, îmbrăcat în tricoul gri şi blugii decoloraţi, nici nu se simţea ca un intrus.

Primele zece sau cincisprezece minute după ce au început să danseze, Eve a rămas aproape şi îl privea mereu pentru a-i evalua reacţia. Nu era el cel mai mare dansator din lume, dar toată treaba era destul de haioasă. Încerca să intre în atmosferă şi se simţea destul de bine. Ar fi vrut să se relaxeze mai mult, să se lase dus de val, să-şi limpezească un pic mintea.

Era a treia vizită la Santa Fe de când o părăsise pe Sarah şi, până acum, cea mai lungă. Nu mai era zăpadă şi chiar mirosea un pic a primăvară. Venise deja de două săptămâni şi deşi nu prea ştia de ce – pentru că era foarte simplu să stai aici – simţea că a venit timpul să se întoarcă în Kansas. Acum erau iubiţi şi lucrurile mergeau bine între ei. Mai mult decât bine. Se aflau în starea aceea impetuoasă şi încordată când nu erau în stare să stea departe unul de altul. Nici nu îndrăznise să spere că se va întâmpla atât de curând.

Acum două luni, în decembrie, i-a telefonat de la mama lui din Abilene şi i-a spus cu voce tremurată că a făcut-o, că a plecat. A urmat o pauză

lungă, câteva secunde, apoi ea i-a spus încet: „Vino.”

Şi a plecat cu maşina în aceeaşi seară, aproape opt sute de kilometri, pe ceaţă şi zăpadă, peste câmpiile îngheţate ale Oklahomei şi vestul Texasului şi a ajuns în zori, i-a găsit casa şi a bătut la uşă. Ea îşi pusese un şal negru din lână peste cămaşa de noapte albă, iar faţa la fel de palidă ca zorile îi trăda îngrijorarea. L-a chemat însă înăuntru şi l-a îmbrăţişat. Iar el n-ar fi vrut, era decis să n-o facă – pentru că atunci cum ar fi putut ea, cum ar fi putut orice altă femeie să-şi dorească un bărbat atât de imatur, slab şi demn de compătimire – dar nu s-a putut abţine şi a început să plângă. Iar ea l-a strâns în braţe. Şi a stat aşa, pur şi simplu îmbrăţişându-l, mult timp.

Apoi l-a aşezat la masa din bucătărie, a făcut cafea, ochiuri şi pâine prăjită şi l-a privit mâncând, cu coatele pe masă şi cu bărbia în mâini, neluându-şi ochii de la el şi zâmbindu-i blând. Parcă nici unuia nu-i venea să creadă că el era acolo. Apoi micul Pablo, care avea trei ani şi jumătate, pe care Ben nu-l cunoştea, a ieşit în pijama din camera lui, s-a aşezat la masă şi a început să vorbească cu el de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să-l găsească acolo.

Însă când se întâmplă lucruri importante, oamenii nu se comportă de obicei aşa cum te-ai aştepta. De exemplu, mama şi sora lui Ben. A intuit, corect sau mai degrabă greşit că nu trebuie să le spună la telefon că a părăsit-o pe Sarah. Trebuia să le spună direct. A sunat-o pe mama lui de la New York şi a anunţat-o că vine să stea acolo şi, bineînţeles, ea a fost încântată. În seara în care a sosit i-a făcut mâncarea preferată pe care s-o mănânce împreună, doar ei doi.

Ben ştia bineînţeles că o va necăji când îi va spune. Dar ea l-a adorat mereu şi a crezut în el, susţinându-i toate acţiunile şi deciziile, chiar şi pe cele în care el ştia că greşeşte, aşa încât reacţia sa

din acea seară de după cină, când i-a dat vestea, l-a luat complet prin surprindere. Mama lui a fost consternată, furioasă şi l-a fulgerat cu privirea. Chiar i-a dat una peste braţ. Cum şi-a putut lăsa soţia şi copiii? Cum a putut?

— Ai făcut un jurământ! ţipa ea printre lacrimile de supărare şi durere. Un jurământ. Te întorci, Benjamin. Mă auzi? Te întorci! Ai jurat!

În cele din urmă s-a liniştit, a mai plâns, iar el a încercat să-i explice cu blândeţe de ce a plecat. Ceea ce era aproape imposibil, fără a-i spune lucrurile pe care nu voia şi nici nu se gândea să le spună nimănui, şi cu atât mai puţin mamei sale. I-a relatat însă în clişee codate că *de ani buni,* deşi *nu lăsau să se vadă,* el şi Sarah nu mai erau *fericiţi împreună,* că lucrurile merseseră *bine între ei,* dar că amândoi *s-au schimbat* şi *s-au îndepărtat.* Şi, în cele din urmă, acest discurs, chiar dacă nu a convins-o, a înmuiat-o şi a făcut-o să accepte oarecum că faptul era consumat şi că aşa avea să rămână. Nu dorea decât, i-a spus printre lacrimi, un singur lucru, ca el să fie fericit.

Dacă reacţia mamei sale l-a surprins, cea a surorii sale l-a şocat de-a binelea. A doua zi s-a dus la Topeka să ia masa de prânz cu ea. Sally era cu cinci ani mai mare, un interval suficient pentru ca, în copilărie, să se cunoască destul de puţin unul pe celălalt. Conştient că el este preferatul mamei, îşi tratase întotdeauna sora cu oarecare delicateţe, ca şi cum ea ar fi putut, pe bună dreptate, să-i poarte pică. Dar şi-a dat seama, cu uşurare, în rarele ocazii când a văzut-o, că nu e aşa. Cel puţin, până acum.

Sally era ceea ce se numeşte mai degrabă o femeie bine făcută decât drăguţă sau frumoasă. Avea ochii căprui-închis ca ai tatălui lor şi sprâncene groase. Era mai înaltă decât şi-a fi dorit şi stătea puţin adusă de spate, ca şi cum ar fi dus o povară nevăzută pe umeri. Era măritată cu un contabil, pe care-l chema Steven, un om atât de

îngrozitor de plicticos, încât Abbie crease chiar un verb din numele lui. A fi *stevenat* de ceva sau de cineva sau a te simţi *stevenat de moarte* intrase de mult în vocabularul familiei. Sally şi Steve aveau doi copii care, din păcate, se pare că s-au procopsit amândoi cu genele tatălui şi s-au făcut contabili.

Ben se gândea să meargă la un restaurant, dar Sally pregătise masa pentru ei în bucătăria dichisită, cu perdele de dantelă şi broscuţe din ceramică pe pervaz. Steve lucra, aşa că nu erau decât ei şi broaştele. Benjamin a aşteptat până când au terminat de mâncat – cotlete de porc la grătar şi plăcintă cu cremă de lămâie şi bezea – şi i-a dat şi ei vestea. În timp ce vorbea, îşi dădea seama, după felul în care se îngustau ochii surorii sale, că nu va scăpa uşor. Când a terminat, s-a instalat o tăcere ameninţătoare care-i dădea fiori.

— Cine-ţi dă *dreptul?* şuieră ea.

— Cum adică?

— Cine-ţi dă dreptul? Să pleci.

— Păi…

— Adică *toţi* suntem nefericiţi. Toate cuplurile pe care le cunosc eu. Nu ştiu niciun mariaj despre care să spun cu mâna pe inimă că e fericit.

Ben ridică din umeri şi se foi niţel pe scaun.

— Tu ştii vreunul?

— Păi…

— Ştii? Adică, să fie într-adevăr fericiţi? Nu ştiu. Face parte din combinaţie, idiotule. Coboară cu picioarele pe pământ! Crezi că mama şi tata au fost *fericiţi?* Aşa crezi?

— Păi…

— Bineînţeles că n-au fost. Nimeni nu e. Asta nu înseamnă că trebuie să şi pleci. O, Doamne, sunt aşa de nefericit, hî, hî, hî, hai să-mi părăsesc nevasta şi copiii. Pentru Dumnezeu, Ben, coboară cu picioarele pe pământ.

Ben se simţea paralizat din cauza şocului. Dar sora lui nu terminase încă. De fapt, abia începuse. În continuare i-a ţinut un discurs înfocat despre

cum este el o victimă a acestei culturi de consum, ridicole şi derutante, în care suntem bombardaţi constant cu promisiuni periculoase de fericire şi, încă şi mai rău, ni se spune mereu că avem *dreptul* să fim fericiţi. Şi dacă nu suntem, putem fi, dacă ne luăm un automobil nou, sau o maşină nouă de spălat vase, îmbrăcăminte nouă sau o iubită nouă. Mesajele sunt pretutindeni, i-a spus Sally, în orice revistă pe care-o iei în mână, în orice show idiot de la televizor, alimentând lăcomia şi invidia, făcându-i pe oameni nemulţumiţi de ceea ce au, convingându-i că pot schimba lucrurile, că pot fi *fericiţi,* plini de succes şi frumoşi dacă au un ştiu ce *lucru* nou grozav, o prietenă nouă, o faţă nouă, ţâţe noi din silicon…

Dacă n-ar fi fost atât de uimit sau atât de puternic implicat în această diatribă, Ben ar fi aplaudat-o. Dată fiind situaţia, şi-a plecat ochii, a dat din cap şi a încercat să pară pătruns. Iar după o jumătate de oră, după ce a negat de două ori că ar fi altcineva, una *nouă,* pentru că era prea speriat să recunoască, şi-a luat rămas-bun, a sărutat-o şi a ieşit pe poartă, adus de umeri, aproape ca şi ea. Nu era *stevenat,* ci total şi umilitor *salliat.*

Dansul se sfârşise şi Coriştii Trupului se aflau din nou în cerc, dar de această dată şedeau pe jos cu ochii închişi, ţinându-se de mână în tăcere. Ben ţinea mâna talibanului rotitor care părea să-l placă foarte mult. Se întrebă unde şi-a lăsat ardeiul.

Cam vreo douăzeci de minute, în care cei ce doreau le împărtăşeau celorlalţi impresiile, şedinţa s-a încheiat. S-au încălţat cu toţii, Lori a venit şi l-a îmbrăţişat pe Ben, apoi a venit şi Eve şi au îmbrăţişat-o amândoi.

— Ţi-a plăcut? l-a întrebat ea agitată.

— Minunat.

L-a privit sceptică.

— Hai, pe bune. Mie chiar mi-a plăcut.

A luat-o pe după umeri, iar ea l-a prins de mijloc. Mirosea delicios, a cald şi a transpiraţie.

Lori îi privea zâmbind.

— Ştiţi ceva? Arătaţi minunat împreună. Chiar şi semănaţi.

— Ăsta-i un compliment? întrebară Ben şi Eve deodată.

— Da.

Pablo era la tatăl său în weekend, aşa că aveau la dispoziţie toată casa. Ben a aprins focul în căminul cu arcadă din dormitor, iar Eve a făcut ceai verde al cărui gust începea să-i placă şi lui. Soarele de iarnă târzie intra pe fereastră şi cădea pe plapuma albă de pe pat, umplând camera cu o strălucire moale, de chihlimbar. S-au dezbrăcat încet unul pe celălalt, adulmecându-şi gâtul unul altuia ca pisicile, lăsându-se în piramida de soare ce brăzda patul. Pielea ei avea gust de sărat, iar el i-a sărutat umerii şi sânii şi subsuorile, plimbându-şi mâinile peste rotunjimea abdomenului, descoperind-o caldă şi deschisă.

Teama care le marcase primele contacte dispăruse, închisă într-un colţişor întunecat al minţii lui Ben. Uneori îi dădea totuşi ghes prin şoapte de neîncredere şi tulburătoare reproşuri de vină şi trădare. Dar dacă înainte îi dădea atenţie, răspundea şi pleca vinovat, acum îşi astupa urechile. Dacă Eve n-ar fi fost atât de răbdătoare cu el, de iertătoare şi nederanjată de primele lui eşecuri ca amant, s-ar fi retras de mult, copleşit de ruşine. Dar ea părea să înţeleagă şi l-a liniştit când el a încercat, bâlbâindu-se plin de autocompătimire, să-i explice.

Acum era în ea, încă străin de forma şi simţirea ei, îi privea linia bărbiei, buzele întredeschise, genele plecate peste ochii închişi, părul ca o pată de cerneală pe pernă şi umbra trupurilor lor împreunate mişcându-se încet, încet pe trandafiriul tencuielii aspre. Acum era aici, cu ea. Era aici.

16

Nu trecuse niciun an de când nu mai fusese aici. Dar ca atâtea alte lucruri din viaţa lui Abbie, în cele câteva luni locul se transformase complet. Erau călare, ea şi Ty, pe malul aceleiaşi râpe unde călăriseră împreună cu tatăl lui acum două veri, când au văzut vulturul auriu planând deasupra râului. Veniseră şi acum pe acelaşi drum, prin salvie, călare pe aceiaşi cai. Aici se sfârşea însă orice asemănare. Peisajul pe care-l vedeau acum aparţinea unei planete mai triste.

— Doamne, murmură ea.

— Ţi-am spus că n-o să mai recunoşti locurile.

În dimineaţa cenuşie şi închisă de mai, până şi munţii păreau schimbaţi, mai trişti şi mai îndepărtaţi. Râul era aproape secat şi cenuşiu, iar malurile păreau spălate cu var. În aval, malurile acoperite altădată de sălcii, între care se vedea apa bolborosind şi scânteind, erau acum un deşert de pietriş şi mâl, acoperit cu pete albe, acolo unde secase apa sărată. Apa care a ucis mânjii şi vitele familiei Hawkins.

— Vezi plopii canadieni de acolo, de jos? La vremea asta ar fi trebuit să fie deja înfrunziţi. Au murit. Cu toţii. Am crezut că vor rezista, dar n-au reuşit. Şi acolo jos? Unde te-a dus tata să vezi mânjii. Altădată, pe vremea asta, pajiştile erau atât de pline de flori încât nu puteai trece printre ele fără să-ţi îngălbeneşti hainele. Uită-te acum.

Totul era arid, maro şi acoperit de sare şi doar câteva smocuri triste de iarbă albită care încercau să reziste.

— Acum nu va mai creşte nimic acolo. Au dispărut şi fâneţele. Râul a fost otrăvit, şi acum şi pământul. Apa de forări ucide tot.

Abbie stătea în şa, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— N-ai văzut nici jumătate, râse Ty. Vino să-ţi arăt.

Trase de hăţuri şi-şi struni calul. Se întoarseră în pas săltat pe drumul pe care veniseră, pe lângă malul de stâncă roşie şi apoi prin salvie. În loc s-o facă la stânga spre fermă, au luat-o la dreapta şi s-au îndreptat spre munţi, pe o vale şerpuitoare, presărată, pe ambele maluri, cu pietre rotunde şi flancată de pini noduroşi dintre care unii, îi spusese tatăl lui Ty, aveau peste o mie de ani.

Urcând pe vale, a auzit o huruială care devenea din ce în ce mai puternică până când, după o cotitură, Ty şi-a oprit calul, iar ea a mai urcat încet şi apoi s-a oprit şi ea.

— Uite aici. Era păşune bună. Acum stratul de la suprafaţă s-a distrus şi nu va mai creşte nimic, nici după ce vor pleca.

Sus, în faţa lor, de-a curmezişul întregii văi fusese tăiat un drum lat şi murdar, iar dincolo de el se întindea o mare de noroi uscat, brăzdat cu urme de roţi de camioane. Se mai aflau acolo linii de alimentare electrică şi conducte, dar şi câteva socluri de ciment cu vârfurile albe despre care Ty i-a spus că sunt puţuri.

Huruiala venea din câteva clădiri joase şi albe în care erau generatoarele şi instalaţiile de forare. Lângă acestea erau parcate nişte camioane ciudate, toate înconjurate cu un gard de sârmă pe care erau indicatoare cu *Pericol* şi *Nu vă apropiaţi.* Ty i-a spus că era o staţie de compresoare şi că mai erau şi altele, mai departe, şi, de asemenea, rezervoare unde ar fi trebuit depozitată apa provenită din forări. Ceea ce era o farsă, i-a spus el, pentru că din ele apa se scurgea sau dădea pe dinafară. Iar gardurile erau şi ele proaste, aşa că era un adevărat coşmar să ţii caii sau vitele la distanţă. Unul dintre multele, adăugă el cu o grimasă.

Era sfârşitul săptămânii, aşa că erau singuri. Dar în celelalte zile, i-a spus el, era un du-te-vino de

camioane care stârneau atâta praf de nu mai vedeai nimic.

— Aici îşi antrena tata caii. Spunea întotdeauna că aşa, cu munţii cei de sus şi pădurea şi toate celelalte, e cel mai frumos loc din fermă şi că dacă începea să se plângă cineva că cere prea mult, de cum ajungea aici înceta. O femeie i-a spus odată că ar da aceeaşi bani doar pentru privelişte.

A privit în depărtare şi a tăcut o vreme. Abbie ştia la ce se gândeşte.

Îşi dăduse seama că ceva nu e în regulă din tonul vocii lui, de acum două zile. La început a crezut că face doar pe supăratul pentru că nu l-a mai sunat de atât timp. Adevărul e că în ultima vreme o suna doar pe mama ei. De când s-a întors la şcoală după sejurul acela oribil la Mustique a devenit ca o pustnică. Nu ieşea niciodată, iar prietenii, cu excepţia lui Mel, o părăsiseră aproape cu totul. Se cufundase în studiu, stătea toată ziua în cameră sau la bibliotecă şi citea despre cum a fost distrusă lumea. Se înfuria şi acest lucru o făcea să-şi plângă mai puţin de milă. Auzind însă prin ce trecuse Ty, se simţea egoistă şi vinovată. La telefon, când l-a întrebat ce s-a întâmplat, a urmat o pauză lungă, apoi i-a spus încet că tatăl său a avut un accident vascular.

Cu banii pe care îi dăduse bunicul de Crăciun în acest scop, Abbie şi-a cumpărat o maşină la mâna a doua, o Toyota mică albastră, şi a plecat la Sheridan chiar a doua zi, ca să-l vadă. Ştia că nu-şi va aminti cum să ajungă la fermă pe drumurile acoperite cu pietriş, aşa că au stabilit să se întâlnească la Best Western. El era palid şi tras la faţă şi a îmbrăţişat-o atât de tare şi a ţinut-o strâns aşa de mult timp încât şi-a dat seama că era la capătul puterilor.

I-a spus că trebuie să-i povestească ce s-a întâmplat înainte de a ajunge la fermă, pentru că nu voia ca mama lui să fie nevoită să audă, aşa că s-au dus pe Strada Principală până la o mică

piaţetă şi s-au aşezat pe o bancă. Era acolo şi o statuie în bronz a unui cowboy, cu păr lung şi apărători de pantaloni, şi cu o puşcă pe umăr, părând gata s-o folosească în orice clipă. La el se uita Ty în timp ce-i povestea.

Era în februarie, a început el. La vreo două săptămâni după ce au venit buldozerele şi au început să taie drumul. Tatăl şi mama lui refuzaseră să semneze acordul de daune de suprafaţă trimis de McGuigan Gas & Oil. Şi-au luat, în schimb, un avocat şi au cerut garanţii suplimentare că pământul va fi readus la starea iniţială.

Apoi, într-o dimineaţă, fără să fie anunţaţi, au venit doi tipi la fermă şi le-au spus că a doua zi sosesc muncitorii şi că vor fora toată săptămâna. Avocatul a făcut tot ce-a putut, dar degeaba, i-a spus Ty. A doua zi, au sosit buldozerele şi în curând întregul loc a devenit o mlaştină.

— Lucrează cu zece sau doisprezece indivizi, o echipă adusă din Mexic, toţi fără acte legale. Iar McGuigan n-a adus nimic altceva, nici măcar toalete portabile, aşa că indivizii îşi fac nevoile pe pajişte. Peste tot zboară hârtie igienică murdară, ajunge şi până acasă. E revoltător.

Am fost cu tata şi am încercat să vorbim cu ei, dar majoritatea nici nu vorbesc englezeşte, iar cei care vorbesc spun că nu e treaba lor şi că să sunăm la birouri, dar nici cei de acolo nu au vrut să discute cu noi. Şi în tot timpul acesta mama plângea de nu mai putea…

În cele din urmă, tata a reuşit să-l găsească la telefon pe însuşi domnul J.T. McGuigan, director sau preşedinte sau cum naiba şi-o fi zicând. Era la Denver. Şi tipul începe să urle şi să-i spună tatii că numai el e de vină, că ar fi trebuit să semneze acordul de daune de suprafaţă.

S-au dus cu avionul după două zile şi s-au întâlnit în biroul avocatului, iar McGuigan, care e un tip mare cât un taur, a fost în marină sau aşa

ceva, a început să strige şi să arate cu degetul spre mama şi spre tata… Doamne, Abbie, aş fi vrut să fiu acolo, dar a trebuit să fiu la Bozeman în săptămâna aia.

Mama s-a supărat foarte tare, iar tata a încercat s-o liniştească. Mama îi tot repeta lui McGuigan: *Nu poţi să ne faci aşa ceva, pur şi simplu nu poţi.* Iar el s-a dus spre ea şi i-a băgat degetul în faţă şi i-a spus: *Ascultă, cucoană. Lasă-mă să-ţi explic. E ca şi cum dumneata şi cu mine am fi căsătoriţi. Eu pot să-ţi fac tot ce vreau, oricând şi orice, şi trebuie să te supui.*

Noaptea, tata a făcut accidentul vascular.

Întorcându-se la maşini, Ty i-a spus că tatăl lui ieşise din spital cam acum o lună, dar că nu mai putea să vorbească şi era aproape paralizat.

— Stă toată ziua în faţa televizorului. Înainte nu se uita deloc, dar altceva nu ştim ce să facem cu el. Îi vorbim, îi citim. Credem că ştie ce spunem şi că e oarecum prezent, că s-a închis în el, deşi uneori… Ty s-a oprit o clipă şi a înghiţit în sec. Uneori, aproape că sper că nu-şi dă seama de nimic.

— Şi mama ta? întrebă Abbie încet, dându-şi seama totuşi ce întrebare prostească a pus.

— La ce să te-aştepţi?

Exact aşa cum îi spusese Ty, când au ajuns la fermă, l-au găsit pe tatăl lui căzut în fotoliu, uitându-se la televizor. Abbie l-a salutat, dar nici n-a clipit măcar. Era un film documentar cu animale. Câteva hiene încercau să smulgă un porcuşor alergător de la mama lui. Martha a îmbrăţişat-o pe Abbie, iar ochii i s-au umplut de lacrimi, dar a reuşit să nu plângă. La cină s-au străduit să menţină impresia de veselie. Martha a întrebat-o tot felul de chestii despre colegiu şi i-a spus ce prost se simte că Ty a renunţat la studiile lui de la Universitatea din Montana. Poate că îl convinge Abbie să se întoarcă, i-a spus ea.

— Oh, mami, exclamă Ty obosit.

Hienele de la televizor mâncau şi ele.

— Problema e, Abbie, că el crede că e indispensabil şi că bătrâna lui mamă nu se descurcă singură.

— Nu-i adevărat.

Au schimbat subiectul. Apoi, Martha a întrebat discret despre mama lui Abbie. Era evident că Ty o ţinuse la curent.

— E bine, mulţumesc. E mai bine. A început să fumeze, ceea ce e ciudat. N-a mai fumat de peste douăzeci de ani.

— N-o bate prea mult la cap.

— N-o bat. E viaţa ei.

— Şi tata? El ce face?

— Cred că bine. Nu prea ştiu.

Abbie era să spună că nici nu-i pasă, dar a tăcut.

Tot timpul el i-a trimis mailuri şi dacă la început îi trimitea răspunsuri scurte şi acide, acum nu-şi mai bătea capul. De trei sau de patru ori pe săptămână o suna pe mobil, dar de obicei îl lăsa să sune şi apoi asculta mesajul, care conţinea întotdeauna aceleaşi prostii. Cât de mult o iubeşte şi cât de dor îi e de ea şi că vrea să stea de vorbă cu ea, dacă poate să vină s-o vadă, poate că în weekendul viitor sau în celălalt sau când vrea ea. Şi uneori, ca să mai scape de el, răspundea şi-i spunea cu răceală că e foarte ocupată şi că nu, îi pare rău, dar nu e bine să vină, nu în acel weekend şi că nici nu poate să-i spună când. Nu ştia cât va trece până să-i dispară dorinţa de a-l pedepsi. Poate până când nu va mai clocoti de furie la auzul vocii sale. Iar faptul că îi era foarte dor de el o enerva şi mai tare. Întotdeauna fusese lângă ea, susţinătorul şi mentorul ei cel mai credincios. Şi detesta faptul că fără el se simţea atât de slabă şi de dezorientată.

Noaptea, Ty a venit la ea în cameră şi au făcut dragoste şi, deşi erau amândoi trişti, acest lucru a mai ajutat-o să uite un pic. După asta însă nu a mai putut să doarmă şi a stat aşa cu capul pe pieptul

lui, ascultându-i sforăitul uşor şi, undeva afară, în noapte, strigătul îndepărtat al unui coiot.

O căţea de la fermă avea pui. Ty îi dăduse aproape pe toţi, în afară de trei care aveau acum douăsprezece săptămâni. Unul dintre ei, o potaie mică şi jigărită, cu trei labe albe şi un vârtej în coadă, s-a ataşat imediat de Abbie, se ţinea numai după ea şi n-o mai lăsa în pace. Niciunul nu avea nume, aşa că Abbie i-a spus Sox. Ty i-a zis că ar trebui să-l ia cu ea la Missoula şi, deşi o tenta, a spus nu, că n-are cum.

A stat două zile şi în cea de-a doua, când muncitorii s-au întors la lucru, a văzut cu ochii ei camioanele care treceau întruna şi norii de praf pe care-i ridicau. Ty i-a spus că aveau de gând să dea în judecată firma, deşi avocatul le-a spus că n-au nicio şansă, că e ca şi cum ar arunca în foc mii de dolari în următorii doi ani.

Dimineaţa, când a plecat, Abbie i-a spus la revedere lui Ray şi l-a sărutat pe cap, iar el a scos un mic sunet, dar ea şi-a zis că simţea probabil ceva în gât. Martha a pus-o să-i promită că va mai veni. Ty a condus-o în camionul lui platformă până la Sheridan şi s-au oprit în apropiere de autostrada interstatală ca să-şi ia rămas-bun.

De jos, de lângă scaunul din dreapta, a scos cu grijă o cutie de carton în care era căţeluşul şi o pătură şi le-a pus pe bancheta din spate a Toyotei. Abbie a încercat să protesteze, dar o cunoştea foarte bine şi a refuzat s-o asculte. Dacă nu merge, i-a spus, nu are decât să aducă potaia înapoi. A întrebat-o ce planuri are pentru vară şi i-a spus că nu şi-a făcut niciun plan. Probabil că va rămâne o vreme prin Missoula, să-şi caute o slujbă, ceva. Şi poate că o săptămână sau două va merge să stea cu mama ei. Doar că acum, cu Sox, habar nu avea cum se va descurca.

— La noi coteţele nu sunt scumpe, i-a spus Ty.

A luat-o în braţe şi a ţinut-o aşa un pic, fără să spună niciunul din ei nimic. Nu se auzeau decât

maşinile care treceau.

— Te iubesc, Abbie.

Era prima dată când îi spunea asta şi nici nu-i mai spusese nimeni vreodată, în afară de mama şi de tatăl ei. Aproape că a izbucnit în lacrimi, dar s-a abţinut, apoi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat. Se simţea prost că nu-i spune şi ea că-l iubeşte, dar nu era adevărat şi nu voia să mintă. A pornit şi l-a văzut în oglindă, stând trist lângă camion, privind-o cum pleacă. Căţelul adormise deja.

În campusul de la UM se simţea atmosfera aceea de lene, de „s-a terminat şcoala şi vine vara". Chiar dacă semestrul se încheiase deja, nimeni ne se prea grăbea să plece. Plopii canadieni de pe Clark Fork erau de un verde-strălucitor, vremea era senină şi blândă, şi parcă tot aerul era încărcat de promisiuni. Studenţii se plimbau cu bicicletele, porneau agale spre Rockin' Rudy's să vadă ce CD-uri au mai venit, sau se duceau la *Bernice's Bakery* ori la *Break Espresso* ca să bea cafea mocca rece ori stăteau pur şi simplu întinşi la soare în iarba verde de primăvară din Oval, ca să se răcorească şi să-şi facă planuri.

Mel şi Abbie şi-au luat toate lucrurile din camera din Knowles Hall şi le-au dus la Eric şi la Todd, pe strada 4, unde urma să stea şi Abbie până se hotăra ce să facă în timpul verii. Toată lumea îşi făcuse planurile cu săptămâni sau chiar luni în urmă.

Mel şi Scott plecaseră în Peru. Au încercat s-o convingă şi pe Abbie să meargă cu ei, dar ea nu pleca nicăieri fără Sox. Eric şi Todd urmau să plece cât de curând în Idaho unde îşi găsiseră slujbe ca ghizi de plutărit în ape învolburate pe râul Salmon. După ce a stat în ghips şase săptămâni, şoldul lui Eric s-a vindecat bine şi, deşi şchiopăta un pic, se vedea în stare să conducă o plută cu şase oameni pe ea. Ce naiba, le zicea, dacă a putut Meryl Streep, poate şi el. Şi pentru a-i

tortura pe turişti seara, la focul de tabără, îşi lua cu el şi noul acordeon.

Aşa că, de la începutul lui iunie, Abbie şi Sox au avut toată casa la dispoziţie. Era clar că nu se mai făcuse curăţenie acolo de ani de zile, iar geamurile erau atât de murdare că abia se mai vedea prin ele. Nu aveau nici măcar aspirator, aşa că Abbie a împrumutat unul şi trei zile a tot făcut curăţenie. Parc-ar fi fost maică-sa, dar cel puţin nu avea timp să se gândească. În cea de-a treia dimineaţă, imediat după ce Sox a descoperit o pizza complet fosilizată sub canapeaua din camera de zi, a sunat telefonul. Era un număr local, dar nu-l recunoştea.

— Gospodinele Anonime.

— Abbie?

Aproape c-a închis.

— Tati. Unde eşti?

— Aici, la Holiday Inn.

— Ce, la Missoula? Ce faci aici?

— Abbie, ştii ce. Am venit să te văd.

— De ce nu mi-ai spus? Pentru că, hm, momentan, sunt cam…

— Abbie, scumpo, te rog.

A întrebat-o unde e şi dacă poate să vină s-o vadă. Din motive pe care nu le-a înţeles nici ea prea bine, a refuzat. Poate doar pentru a-l face să sufere, să nu-l lase să afle lucruri pe care el, ca tată, se simţea îndreptăţit să le ştie. I-a spus că se întâlnesc în holul hotelului într-o oră şi a închis.

A regretat imediat şi era să-l sune şi să-i spună că nu se duce. Dar nu-l văzuse de cinci luni, din seara aceea îngrozitoare de dinainte de Crăciun. Şi nici nu voia ca el să creadă că face cine ştie ce caz din asta. Nu, va merge, îi va arăta cât de puţin mai contează el acum pentru ea.

Era la mai puţin de zece minute de mers pe jos, peste pod, iar restul de cincizeci de minute şi le-a petrecut într-un adevărat vârtej, cu inima bătându-i nebuneşte, gândindu-se îngrijorată la ce avea să-i spună şi la cât de urât ar trebui să se poarte cu el. A

făcut un duş, s-a spălat pe cap şi a stat cel puţin douăzeci de minute gândindu-se cu ce să se îmbrace şi reproşându-şi tot timpul că e atât de proastă pentru că, în fond, cui îi pasă? Pe bune. Chiar, ce contează? Şi-a pus o rochie, apoi a schimbat-o cu alta, apoi s-a hotărât pentru blugi şi un tricou alb cu mâneci lungi.

Sox se învăţase destul de bine cu plimbările. Nici nu mai avea nevoie de lesă, pentru că se ţinea după ea. Dar traficul de pe pod era înfricoşător, aşa că-i puse totuşi lesa pentru a fi în siguranţă.

Îşi văzu tatăl înainte de a o vedea el pe ea. De fapt, s-a uitat o dată fix la ea, dar n-a recunoscut-o, probabil pentru că nu ştia de Sox sau pentru că avea ochelari şi se tunsese. Stătea afară, lângă porticul mare din ciment. Sosise un autobuz plin cu turişti şi era aglomerat. Era mai slab şi avea părul mai lung. Se tot uita nervos la ceas. Apoi a văzut-o.

— Bună!

S-a îndreptat spre ea, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o, iar ea şi-a adunat ultima fărâmă de voinţă să nu cadă, să nu se dizolve şi să nu se lipească de el. A reuşit însă şi a schiţat doar o îmbrăţişare. N-avea de gând să-i dea mai mult. Nici sărutări, nici lacrimi. Nimic. O prinse de mâini şi se uită la ea. Abbie îşi dădea seama cât de greu îi era să nu plângă.

— Ce faci, draga mea?

— Bine. Tu?

— Bine. Acum şi mai bine pentru că te văd. Ei? Cine-i ăsta? E al tău?

— Îhî. Îl cheamă Sox.

Se aplecă să mângâie urechile căţelului, iar Sox ţopăia şi sărea, încercând să-i lingă faţa.

— Hei, să ştii că m-am spălat deja.

I-a propus să meargă să mănânce undeva, dar Abbie i-a spus că nu se poate, din cauza căţelului. Aşa că s-au dus pe jos la North Higgins să cumpere sandviciuri şi suc, apoi s-au întors în

parcul Caras, unde s-au aşezat pe iarbă şi au făcut un picnic. Era acolo o sculptură cu un păstrăv uriaş care, din cine ştie ce motiv, părea să-l sperie pe Sox. A început să latre la el, apoi a văzut o veveriţă şi s-a luat după ea până la un copac, sub care a stat o jumătate de oră, privind-o cu capul dat într-o parte şi scâncind din când în când.

Tatăl ei i-a pus o mulţime de întrebări despre colegiu şi despre ceea ce face, iar ea i-a dat răspunsuri seci, la obiect, nu neapărat nepoliticoase, dar reci. Informative, dar fără a dezvălui nimic care să semene a entuziasm sau emoţie. Şi a stat tot timpul cu ochelarii de soare ca să nu-i vadă ochii. Şi-a dat seama că începe să-l irite pentru că, după o vreme, a rămas fără întrebări şi stătea privind peste râu şi mâncându-şi sandviciul.

— Şi cum e noua ta viaţă? l-a întrebat cu răceală.

S-a întors şi a privit-o câteva clipe înainte de a vorbi.

— Abbie, îmi pare atât de rău.

Ea a chicotit uşor şi s-a uitat în altă parte.

— Ştiu cât v-am făcut să suferiţi. Pe toţi.

— Da?

— Bineînţeles că da.

— Ştii ceva? Cred că habar n-ai, fir-ar a' dracului.

— Abbie, te rog…

— Ne-ai distrus. Ai distrus tot ce aveam. Şi crezi că poţi să apari aici şi să zici câteva chestii drăguţe ca să îndrepţi din nou lucrurile? Ei bine, nu. E clar, fir-ar a' naibii?

Niciodată nu îşi mai înjurase tatăl, iar violenţa cuvintelor a şocat-o la fel de mult ca şi pe el. La fel ca şi pe cei din jur. Oamenii se uitau la ei şi Abbie vedea cu o satisfacţie înverşunată că acest lucru îl deranja. Lasă-i să se uite, lasă-i să audă, lasă-l pe nenorocit să fiarbă în suc propriu. Aproape plângea şi atunci s-a ridicat brusc şi a

pornit prin iarbă să-l ia pe Sox, care păzea veveriţa sub copac. Când s-a întors, şi tatăl ei era în picioare.

— Scumpo, te rog…

— Ce?

— Nu suntem prima familie căreia i s-a întâmplat aşa ceva.

— Da? Şi de-asta ar trebui să mă simt mai bine?

— Nu, bineînţeles că nu. Vreau să spun că…

— Tati, ascultă. Nu mi-ai spus că vii…

— Mi-ai fi spus să nu vin.

— Aşa o fi. Oricum, trebuie să mă duc undeva…

— Da?

— Da. Ce, vrei să spui că te mint sau…

— Atunci ne putem întâlni mai târziu, la cină poate?

— Îmi pare rău, nu pot.

Părea atât de distrus şi nefericit, încât Abbie aproape a cedat. Aproape.

— Abbie…

— Tati, trebuie să plec.

Cu Sox în braţe, s-a apropiat pe el şi l-a sărutat uşor pe obraz. A încercat s-o reţină, dar nu l-a lăsat şi s-a tras înapoi.

— Pa.

— Abbie…

S-a întors şi s-a îndreptat sprintenă spre pod fără să privească înapoi. Se întreba dacă n-o urmăreşte şi pe la mijlocul podului s-a uitat înapoi, acolo unde stătuseră. Dar el traversa încet parcul în cealaltă direcţie, cu capul plecat, îndreptându-se spre hotel.

Mai târziu, după ce s-a oprit din plâns, şi-a sunat mama şi i-a spus ce s-a întâmplat. I-a spus cât a fost de stresant şi cât de incredibil şi egoist a fost el când a apărut aşa, din senin. De parcă, după tot ce-a făcut, pocneşte din degete şi toate lumea vine în fugă, ca la comandă. Mama ei o asculta, dar

Abbie avea impresia că nu se bucură de toată simpatia pe care o merită.

— Adică, spuse ea, nu ţi se pare uimitor?

— Iubito, e tatăl tău.

— Ce?

— Te iubeşte foarte mult. Poate cedezi şi tu puţin.

— Vrei să spui că eu sunt cea care exagerez.

Mama ei a suspinat şi, cu o voce obosită, i-a spus că nu. A încercat să-i explice ce vrea să spună, dar Abbie nici n-a vrut să asculte. Doamne! Nu putea fi adevărat ca o femeie să găsească scuze pentru tipul care tocmai a părăsit-o. Ce era ea? Preş? Sarah a schimbat subiectul şi a întrebat-o dacă vine curând acasă. Abbie i-a răspuns că nu s-a hotărât încă, dar că va rămâne probabil în Missoula să-şi caute o slujbă.

— Ce-ai zice dacă aş veni cu Josh să te vedem? Am putea merge împreună undeva.

— Bine.

— Bun. Hai să ne gândim întâi amândouă la asta. A, era să uit, te-a sunat un băiat care a spus că v-aţi întâlnit la Seattle. Parcă a zis că-l cheamă Ralph.

— Rolf.

— Rolf, da. Te mai sună. Pot să-i dau numărul tău de mobil?

Abbie ezită o clipă. Nu se mai gândise la el de luni de zile.

— Bine. Nicio problemă.

17

Toată lumea era adunată lângă balustrada din dreapta vaporaşului – înspre port. Se numea oare tribord? Josh nu-şi amintea niciodată dacă depinde de direcţia în care stai cu faţa. Mulţi aveau binoclu şi aproape toţi aparate de fotografiat. Tatăl lui uitase să ia şi una, şi alta, ceea ce, după părerea lui Josh, era super. Câţiva idioţi făceau chiar acum fotografii, cu nimic, în afară de întinderea oceanului pe care singurele semne de viaţă erau alte trei vaporaşe care staţionau, pline de aceiaşi idioţi. Le vedeai lucirile camerelor. Ca şi cum ar fi suficient să luminezi coada unei balene aflate la opt sute de metri depărtare. Asta în cazul puţin probabil în care una se hotărăşte să se ridice la suprafaţă. Josh şi-i imagina pe aceşti oameni înapoi acasă, arătându-le prietenilor pozele din vacanţă. *Aici e una cu oceanul în care nu e nimic. Şi aici e încă una… şi încă una.* Toată treaba era probabil o mare escrocherie. Erau aici deja de două ore şi n-a văzut nimic în afară de câţiva pescăruşi plictisiţi. Probabil că nici n-a mai văzut nimeni vreo balenă la Cape Cod de o sută de ani.

— Acolo! Uitaţi-vă!

Cineva din spatele lor, din cealaltă parte a vaporaşului – se găseau întotdeauna câţiva deştepţi – ţipa şi arăta spre ceva şi toţi s-au întors şi au început să alerge într-acolo. Josh se gândea să-i păcălească şi el, să aştepte să se întoarcă toţi cu spatele şi apoi să strige: *Uitaţi-vă ce trombă aruncă!* Iar când se întorc să spună: *Proştilor!* sau *A, pardon, tocmai a dispărut.* S-a uitat la tatăl său şi şi-au zâmbit amuzaţi.

— Îmi pare rău, i-a spus Ben. Nu e cine ştie ce.

— E super.

S-au luat după ceilalţi.

Au fost nişte zile ciudate. Doar ei doi, împreună. N-au mai făcut niciodată asta. În vacanţe au fost

întotdeauna toţi patru, ca şi la Cumpăna, şi iniţial i s-a părut bizar să nu fie şi Abbie sau mama lor cu ei. La început tatăl lui a fost băţos şi stângaci, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă sau despre ce să vorbească.

Iniţial, Josh trebuia să vină cu avionul în Kansas să-şi vadă bunica, apoi să meargă la Santa Fe şi să stea o vreme cu tatăl său şi cu Eve. Chiar dacă i se părea cam ciudat să-i vadă pe cei doi împreună, Josh nu-şi făcea probleme. De fapt, chiar îl interesa. Dar pe mama lui a îngrozit-o această idee, aşa că Ben a schimbat programul şi a închiriat o casă cam dărăpănată la Cape Cod, lângă Provincetown, destul de mare, în care ar fi putut dormi opt-zece oameni. Poate că a fost singura pe care a găsit-o sau poate că sperase că Abbie şi noul ei prieten se vor răzgândi în ultimul moment şi vor veni.

Nu mai fusese niciodată la Cape Cod şi Josh nu credea că va mai veni prea curând. Provincetown se dovedea a fi un loc de vacanţă pentru homosexuali – ceea ce, din partea lui, era grozav – dar seara, când ieşea cu tatăl său la cină şi se plimbau împreună pe stradă, Josh îşi imagina că oamenii se cam uită după ei. Mai ales când Ben îşi punea câte-un braţ pe după umărul lui, cum îi plăcea adesea să facă. Lui Josh îi venea să-şi pună un afiş pe care să scrie: *Auziţi, ăsta-i taică-meu, da?*

Încă de pe drum, păreau să fi epuizat toate subiectele de discuţie, cel puţin lucrurile banale sau neutre care nu aveau nicio legătură cu separarea sau cu divorţul care urma să înceapă în curând, după încheierea formalităţilor. Era destul de aiurea, ca şi cum într-o cameră s-ar afla un elefant despre care nu vorbeşte nimeni, de teamă. Au sporovăit despre şcoală, despre prieteni, despre planurile lui Josh pentru la anul, la colegiu (de fapt, el n-ar fi vrut să meargă nicăieri, dar, dacă nu avea încotro, ar fi încercat la NYU). Ştia că tatăl

său ar fi preferat să vorbească despre ceea ce li s-a întâmplat, dar cel puţin în primele zile nu prea ştia cum să deschidă discuţia. Lui Josh îi venea să zică: „Tati, hai să vorbim, nicio problemă.” Dar n-a spus nimic şi se uita la bietul de el cum se frământă şi se învârte în jurul cozii până când singurele subiecte de conversaţie rămase au fost vremea şi o lungă listă de lucruri plicticoase pe care le găsise în ghidul de călătorie din Cape Cod.

— Se pare că Norman Mailer are o casă aici, i-a spus tatăl său într-o dimineaţă în timpul micului dejun din bucătărioara mizeră.

Încăperea mirosea de parcă sub pardoseală îşi găsise moartea o vietate cu blană.

— Cine-i Norman Mailer?

— Josh, chiar nu ştii? Mama ta ar fi îngrozită.

— Vreun grădinar celebru sau ce?

— E unul dintre cei mai mari scriitori ai Americii.

— Ce-a scris?

A urmat o pauză lungă, apoi tatăl său a zâmbit uşor timid.

— Ştii că nu-mi aduc aminte niciun titlu?

— Le-ai citit?

— Niciodată. Niciuna. Să nu îndrăzneşti să-i spui mamei.

În cele din urmă, în ultima noapte, au reuşit să vorbească despre „elefant”. Şi a fost bine. Doar că tatăl său îl tot întreba cum se simte şi părea să nu-l creadă când Josh zicea că bine, dar el chiar aşa se simţea. De parcă tatăl său ar fi vrut să audă că e total la pământ şi că are nevoie de terapie. Că îşi impune să fie bine sau puternic de faţadă şi că, pe dinăuntru, e plin de durere şi furie.

Dar nu era aşa. Bineînţeles că era destul de greu, uneori chiar foarte greu să-şi vadă mama supărată tot timpul, ca în noaptea aceea de acum câteva săptămâni în Montana, când ea şi Abbie au cedat, iar Josh a trebuit să stea acolo pe pat şi să le

îmbrăţişeze pe amândouă, în timp ce ele plângeau şi suspinau de nu mai puteau.

Dar nu era supărat pe tatăl său. Îi părea doar rău pentru el. Săracul, a plecat pentru că se pare că nu era fericit, dar, după cum se vedea, nici plecarea nu l-a ajutat. Uneori, când Josh se uita la el şi-l prindea într-un moment de neatenţie, avea o faţă lungă… Bineînţeles că Josh era trist din cauza celor întâmplate, dar nu era supărat şi nici jignit. De fapt, era îngrijorat că ar putea fi cu el o problemă, că avea un… deficit emoţional. Poate că şi el trebuia să simtă ce simţea Abbie. Poate că ar trebui să-l înjure şi el, să-i spună ce nenorocit este, un tată şi un soţ îngrozitor, şi ce exemplu prost le dă.

Dar Josh nu simţea nimic din toate astea. Era atât de derutat că nici nu mai ştia ce simte. Uneori, doar puţină ruşine şi vină. Pentru că, dacă e să fie total cinstit, nici nu-i păsa prea tare că tatăl lor a plecat. Era destul de şocant să recunoască acest lucru. Dar era adevărat, în afară de faptul că toţi ceilalţi erau teribil de nefericiţi, lui Josh nu-i păsa.

Într-un fel, viaţa lui era chiar mai bună. Nu mai era în umbra tatălui său. Tipul nu mai era acolo, toată ziua pe capul lui, să-i spună s-o lase mai încet cu „iarba”, să nu bea sau să nu stea până târziu. Sau să-l streseze cu vreo lucrare pe care n-a predat-o la timp. Dintr-odată, dintr-un adolescent dificil a devenit bărbatul casei. El era acum stâlpul, stânca, cel care schimba siguranţele, tăia lemne şi dădea zăpada de pe verandă.

Bineînţeles că Josh n-a amintit nimic din toate acestea când au discutat în ultima seară în micul restaurant unde cinau aproape de fiecare dată pentru că în alte părţi era prea mult zgomot şi prea aglomerat. Pe de o parte, tatăl lui ar fi fost, desigur, fericit să audă aşa ceva. Pe de altă parte, l-ar fi întristat să descopere că nu i se simte prea tare lipsa, că de fapt nu i se simte deloc. Aşa că Josh a stat şi l-a ascultat cât timp şi-a cerut scuze şi apoi

s-a străduit să răspundă la toate întrebările despre mama şi despre Abbie, şi ce fac, încercând să-i ofere o imagine cât mai pozitivă pentru ca bietul de el să nu se mai tortureze atât. Ce rost ar fi avut să-i spună cât de deprimate şi nefericite erau ele în realitate? Ce ciudat! El, Josh, care era încă în ultimul an de liceu, juca rolul omului puternic, cu familie, chiar în faţa tatălui său, ce naiba?

Săptămâna pe care a petrecut-o împreună cu mama la Abbie a fost tot atât de minunată ca şi crizele de astm pe care le avea când era mic. Josh nu-şi mai văzuse sora de la începutul anului, de când s-au întors din Mustique (care va rămâne pe veci gravat în inima lui ca locul unde şi-a pierdut virginitatea sub palmieri cu voluptuoasa Katie Bradstock). Schimbarea era uluitoare. Abbie se tunsese scurt, îşi vopsise părul negru şi era îmbrăcată de parcă ieşise din mormânt. Mama lor a fost minunată. Nici n-a clipit şi i-a spus că arată foarte bine. Abbie a fost, evident, cam dezamăgită.

Nu doar fizicul îi era schimbat, ci şi felul de a vorbi sau ceea ce spunea. Înjura la fiecare pas. Şi toată săptămâna n-a făcut decât să vorbească despre cum, fir-ar a dracului, nu mai e nicio speranţă pentru lume şi pentru toate alea. Cum marile corporaţii îşi băgau picioarele şi distrugeau tot, ape, păduri, toată planeta. Şi noi ne vedem de ale noastre şi nici nu ne pasă că-şi fac de cap.

A început în momentul în care au ajuns la Missoula şi s-a legat de mama ei care voia să închirieze un SUV. Întotdeauna făcuseră asta în Montana şi Abbie n-a ridicat niciodată obiecţii. Tatăl lor zicea că în Vest singura maşină care merită banii e cea de teren.

— Ai idee câtă benzina dracului consumă chestiile astea?

— Nu, scumpo, i-a răspuns mama sa calmă. Habar n-am câtă benzina dracului consumă.

— Un galon la douăzeci de kilometri. Şi ştii cât dioxid de carbon şi alte căcaturi degajă în

atmosferă?

— Îmi imaginez că destul de multe din moment ce eşti atât de supărată.

Josh îi sugeră lui Abbie să se mai calmeze puţin, ceea ce a fost o mare greşeală şi a avut exact efectul contrar. A făcut aşa o criză că mama lor a trebuit să se întoarcă la biroul Hertz şi să închirieze un Subaru.

Ar fi fost imposibil să meargă la Cumpăna. Pentru mama lor erau prea multe amintiri triste, deşi Abbie a zis mai târziu că ar fi trebuit să se ducă pentru a exorciza fantomele şi pentru a-i face în ciudă tatălui lor. Aşa că au plecat la o fermă tâmpită numită Pintenul leneş, la distanţă de o oră de Missoula. Mâncarea era fioroasă, oamenii şi mai fioroşi, iar caii aveau cam o sută de ani şi încercau să muşte pe toată lumea. Abbie l-a adus şi pe Sox şi a ignorat regula care spunea că nu e voie cu câini în camere şi nici în altă parte a fermei. S-a certat cumplit cu proprietarul din această cauză şi ar fi ieşit cu scântei dacă n-ar fi intervenit mama ei să negocieze un compromis.

Mama şi-a dat seama că o parte din furia lui Abbie şi noua ei viziune întunecată asupra lumii trebuie să aibă o legătură cu actualul ei prieten, neamţul pe care-l întâlnise în Seattle. Josh îşi zicea că e destul de mişto şi s-a întristat că nu-l vor vedea. Rolf călătorea foarte mult, le-a spus Abbie, şi în săptămâna aceea era în Eugene, Oregon, în vizită la nişte prieteni. Mai târziu, i-a scăpat că, de fapt, el se întorsese la Missoula cu două zile înainte de plecarea lui Josh şi a mamei lor.

— Nu-l putem cunoaşte, totuşi? Doar să ne spunem bună ziua.

— El nu face aşa ceva, i-a răspuns Abbie.

— Nu spune bună ziua?

— Nu, chestiile astea gen întâlnirea cu părinţii. Căcaturile astea burgheze.

— Ah. Atunci spune-i tu din partea noastră. Salută-l din partea căcaturilor burgheze.

— Mda, bine.

După Pintenul leneş şi o săptămână cu Abbie plină de furie, sejurul la Cape Cod cu tatăl său i se părea chiar fain. Dacă stăteai în Provincetown, era greu de evitat programul de urmărire a balenelor, pentru că altceva nu aveai ce face, mai ales când vremea era atât de mizerabilă, iar acasă nu aveau televizor şi nu rula pe nicăieri niciun film pe care să nu-l fi văzut. Dacă se gândea bine, poate că de-asta nu mai erau balene pe acolo, nici măcar homosexuale. S-au plictisit şi au plecat în altă parte.

Deodată, cineva de lângă balustradă a scos un strigăt şi au început toţi să se agite şi să se uite prin binocluri, întinzându-şi gâturile.

— Uitaţi-vă acolo, ţipă femeia. La zece.

Un moment, Josh n-a ştiu ce vrea să zică şi s-a speriat că s-ar putea să mai stea acolo încă cinci ore, dar apoi şi-a dat seama că indica direcţia. Acum vedea şi el. Era la trei-patru sute de metri şi, cât o furnică, o umflătură neagră, ridicându-se încet din apă.

— Uitaţi-vă! Uitaţi-vă cum împroaşcă!

Căpitanul, sau pânditorul-şef de balene, sau ce-o fi fost el, s-a trezit şi a început să le povestească la microfon ceea ce vedeau şi ei. Era o balenă „bună”, le-a spus, acesta fiind numele dat de vânătorii de balene pentru că are foarte multă grăsime. Bună, adică cea mai bună de omorât, un nume de care biata balenă trebuie să fi fost tare mândră, îşi imagina Josh, până îşi dădea seama ce însemna asta.

Simţi mâna tatălui său pe spate.

— Ei, ce zici? A meritat aşteptarea, nu?

Josh a crezut că e serios, dar apoi i-a văzut zâmbetul.

— Categoric.

— Ce zici, le salvăm sau nu?

— Cred că… da.

Vietatea sărea acum, coada sa mare lovind o clipă aerul, apoi se scufundă încet, într-un val de spumă. Şi asta a fost tot. Afurisita n-a mai ieşit. Dar a înseninat ziua oamenilor şi toţi s-au dus acasă zâmbind şi ceva mai fericiţi.

A doua zi au plecat spre casă. Pe drum au vorbit, au ascultat muzică şi s-au oprit de câteva ori, făcând glume pline de afecţiune pe seama lui Abbie, apropo de Starbucks şi de McDonald's. Discuţia avută în urmă cu două seri, cea despre „elefant", a mai slăbit tensiunea dintre ei şi Josh s-a simţit, pentru prima dată de când îşi aducea el aminte, total relaxat în prezenţa tatălui său.

— Ştiu că nu imediat, i-a spus acesta când aşteptau, lângă maşină, feribotul spre Long Island. Dar mi-ar plăcea să vii odată la Santa Fe, s-o cunoşti pe Eve mai bine.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Câteva clipe n-a mai spus niciunul nimic, ci au rămas uitându-se la vapoare, la păsările de mare rotindu-se deasupra şi la feribotul care se apropia.

— Aveţi de gând să vă căsătoriţi?

Tatăl a râs, dar Josh nu şi-a dat seama de ce. Poate era stingherit.

— E prea devreme, Joshie. Încă n-am divorţat.

— Ştiu, dar tu şi Eve ăăă… staţi împreună, nu?

— Acum stau cu ea până-mi găsesc o locuinţă.

— Vrei să lucrezi acolo?

— Sper, Josh. Am vorbit cu câteva persoane, aş găsi ceva de făcut. Vreau să proiectez din nou case. Asta mi-a plăcut întotdeauna, dar din anumite motive n-am mai făcut-o. Sunt cam debusolat, cred.

Părea pierdut în gânduri. Jos, lângă apă, în faţa lor, un drapel flutura în vânt, iar firul metalic zăngănea lovindu-se de catarg.

— Poate că mă fac şi eu arhitect, spuse Josh.

Nu vorbea serios, dar se gândea să-i facă o plăcere tatălui său şi a fost primul lucru care i-a venit în cap.

— Serios?

— Îhî.

— Minunat, Joshie. Habar n-aveam. Desenai bine. Şi cum se numeşte jocul pe care-l jucai mereu la calculator?

— Simcity.

— Aşa. Erai foarte bun.

— Îl mai joc uneori.

— Da? întrebă el punându-şi mâna pe umărul lui Josh. Cred c-ai fi un arhitect foarte bun.

Pe măsură ce se apropiau de Syosset, conversaţia lâncezea. Chiar şi în lumina soarelui de după-amiază, umbra casei lor nefericite părea să-i ajungă şi să le impună tăcerea. Josh a intrat primul, iar mama a făcut mare caz de venirea lui, fără să se uite măcar o dată la tatăl său care se strecurase pe nesimţite şi aştepta timid. În cele din urmă, după ce i-a pus lui Josh o mie de întrebări despre călătorie şi i-a spus că trebuie să se spele pe cap, s-a întors şi s-a uitat şi la tatăl lui, adresându-i un mic zâmbet oficial.

— Bună, l-a salutat ea.

— Bună, iubito.

Şi-au atins obrajii ca două aisberguri care trec unul pe lângă celălalt.

— Am văzut o balenă, i-a spus Josh, de parcă ar fi avut patru ani.

— Adevărat?

— Da. O balenă bună.

— Perfect. Sunt foarte bucuroasă că nu era stricată.

Josh şi-a luat bagajul de lângă scară şi s-a întors. Tatăl său zâmbea şi i-a făcut semnul păcii.

— Aproape pace, omule.

Josh i-a răspuns cu un deget şi… jumătate.

Şi-a dus bagajul în cameră şi şi-a lăsat părinţii în hol, stând ca doi străini. A auzit-o pe mama lui spunând ceva cu voce joasă şi supărată, la care tatăl i-a răspuns plictisit. Era vorba despre o scrisoare primită de la avocaţii lui. Josh nu voia să

ştie. Şi-a pus muzică şi l-a sunat pe Freddie pe telefonul mobil ca să-l întrebe ce fac ei diseară şi dacă are ceva bun de fumat.

18

Partea tristă e că nu apuci niciodată să vezi încununarea muncii tale. Trebuie să te furişezi, să pregăteşti totul şi apoi s-o ştergi dracului de acolo cât poţi de repede ca să nu te vadă nimeni. Ideea e ca atunci când izbucneşte focul să fii la câţiva kilometri distanţă de oraş. Bineînţeles, vezi pozele cu resturile carbonizate în ziarele de a doua zi, dar nu e acelaşi lucru ca atunci când ai vedea cu ochii cum arde.

Lui Abbie îi plăcea cel mai mult să scrie cu spray sloganuri pe pereţi şi pe ferestrele mari ale sălilor de prezentare. În general, asta era treaba ei, iar Rolf punea focul. Adrenalina îi invada tot corpul, ştiind că în orice clipă poate apărea de după colţ un paznic. Devenise destul de inventivă în ceea ce scria. Deocamdată, se putea lăuda cu *Poluatorii graşi şi puturoşi* şi *SUV-urile = Lacomii Americii,* care suna oarecum ritmat. Rolf i-a spus să nu fie prea elaborate, pentru ca oamenii să priceapă mesajul. De exemplu, *Spoliatori* şi *Cupiditatea americană* sunt prea obscure, aşa i-a spus. De asemenea, a mai învăţat-o să nu scrie acelaşi lucru şi să schimbe şi stilul pentru ca poliţia să creadă că sunt mult mai multe celule active decât în realitate. Singurul lucru important pe care trebuia să-l repete era *FEP.* Sau, şi mai bine, dacă are timp şi loc, să nu folosească doar iniţiale şi să scrie: *Frontul de Eliberare al Planetei.*

Trebuia însă să respecte cu stricteţe ceva: să nu stea prea mult timp în locul respectiv. Dacă rămâi prea mult timp acolo rişti să fii prins, i-a mai spus, iar Abbie nu l-a contrazis. Era probabil singura persoană ale cărei instrucţiuni era fericită să le urmeze şi ale cărei opinii le respecta, de obicei fără obiecţii. Ştia atât de multe, încât chiar o sperria, de parcă ar fi avut un computer în cap. Îl puteai

întreba absolut orice – despre politică, despre mediu, relaţii internaţionale sau drepturile omului din cea mai neştiută ţară la care te puteai gândi – şi el ştia întotdeauna răspunsul. Îi plăcea să stea sau să se întindă lângă el şi să-l asculte vorbind.

Abbie ştia că veneraţia şi supunerea ei se datorau şi faptului că era cu zece ani mai mare decât ea. Şi se mai datorau şi relaţiei lor sexuale. A cucerit-o încă de la bun început. Corpul lui era atât de mlădios şi frumos. L-a lăsat să-i facă lucruri despre care nu şi-ar fi imaginat niciodată că i-ar plăcea. Lucruri care, dacă i-ar fi spus cineva înainte, ar fi şocat-o sau ar fi dezgustat-o. Ca şi cum ar fi deschis în ea o încăpere secretă în care intra acum de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Bineînţeles că nu era proastă. Ştia că a găsit-o când era vulnerabilă şi aproape nebună de furie şi de supărare. Dar în câteva luni, a dat vieţii ei un sens incredibil, un nou ţel, a făcut-o să se simtă din nou importantă, a convins-o că ea, că ei împreună, ar putea avea un impact real asupra lumii. Şi pentru toate aceste lucruri, indiferent ce s-ar întâmpla, îi va rămâne veşnic datoare.

Au petrecut întreaga vară, în afară de săptămâna în care au venit mama ei şi Josh, fie pe drumuri fie în casa de pe strada 4, pe care o aveau în întregime la dispoziţie. În acest timp, au atacat două unităţi de desfacere de SUV-uri – una în Sacramento, cealaltă în Portland – şi au incendiat în total optsprezece vehicule. La Portland a fost nemaipomenit. Se pare că flăcările s-au văzut de la peste un kilometru şi jumătate distanţă. A apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor şi câteva ore a fost ştirea de bază de la CNN. Au văzut-o dintr-o cameră de motel de lângă Seattle unde s-au ascuns două zile în care au râs, au mâncat ce şi-au adus cu ei şi s-au regulat atât de mult, încât Abbie nici n-a mai putut să meargă şi atunci s-au ghemuit ca două animale rănite şi au dormit.

Cea mai recentă acţiune a lor, de acum două săptămâni, n-a mai avut acelaşi succes. S-au dus la Reno să dea foc unor clădiri cu apartamente care se construiau pe un teren ce ar fi trebuit protejat. Ceva n-a mers însă şi focul s-a stins. Totuşi, două din graffiti-urile lui Abbie au apărut în presa locală. Scrisese *Nu mai jefuiţi natura* şi *Voi construiţi, noi ardem,* ceea ce ar fi fost mai impresionant dacă ar fi şi reuşit. Rolf şi-a ieşit din fire din cauză că nu s-a aprins focul şi încă nu-şi dădea seama ce s-a întâmplat. De obicei folosea cârpe din bumbac înmuiate în motorină diesel şi igniţie întârziată, care era, de fapt, un cocktail din gel de păr şi clor granulat, din cel folosit pentru curăţarea piscinelor. Spunea că data viitoare trebuie să găsească un amestec mai bun.

Era sfârşitul lui august şi reveneau cu toţii la Missoula. Întâi au apărut Eric şi Rodd, apoi Mel şi Scott, toţi plini de poveşti despre aventurile de peste vară, grăbindu-se s-o consoleze pe Abbie care a rămas la Missoula şi s-a plictisit probabil foarte tare. Era bucuroasă să-i revadă şi amuzată să aibă un asemenea secret. Toţi au fost drăguţi cu Rolf. Dar pe Rolf nu-l interesau şi, casa umplându-se, s-a mutat discret. A zis că trebuie să plece câteva zile. Nu-i spunea niciodată unde pleacă, iar ea nu-l întreba, deşi de această dată îi venise o idee grozavă. Cât era plecat, poate încearcă să găsească altă locuinţă, doar pentru ei doi.

Semestrul de toamnă urma să înceapă în curând, aşa că era cam târziu să caute. Tot ceea ce era cât de cât decent fusese luat. După trei zile, Abbie a găsit o cameră într-o casă dărăpănată şi lăbărţată, pe un colţ al străzii Helen. Clădirea era învelită în scânduri mucegăite, iar camera lor era întunecată şi mirosea a umed. Era la primul etaj, dar avea intrare separată, la capătul unei scări de incendiu din lemn, cu care bietul Sox nu s-a prea împăcat la început. Avea o baie de dimensiunea unui dulap şi o zonă destinată bucătăriei unde toate suprafeţele

erau pline de grăsime. Mel a ajutat-o să-şi aducă lucrurile, apoi au făcut amândouă curăţenie ca lumea, au dat şi cu un strat de vopsea albă, iar cu cinci dolari au cumpărat nişte draperii roşii din catifea de la magazinul Armatei Salvării de pe West Broadway. La începutul săptămânii următoare, când a sunat-o Rolf să-i spună că vine acasă, aproape că şi arăta ca atare.

N-a spus la ce oră va apărea şi Abbie ştia că nici nu trebuie să întrebe. Uneori sosea la cinci dimineaţa, se strecura lângă ea în pat şi făceau dragoste. Astăzi era a doua zi după începerea cursurilor şi Abbie avea două ore de laborator de biologie, dar s-a hotărât să nu meargă. L-a pus pe Sox în coşul de sârmă din spatele bicicletei şi a plecat la Good Food Store să cumpere ceva special pentru cină.

Rolf era vegetarian strict şi acum devenise şi Abbie, deşi toate nobilele ei principii puteau fi încă serios zdruncinate de aroma unui pui prăjit sau a şuncii care se frige în tigaie. S-a hotărât să facă parmigiana, unul din felurile lui preferate. A cumpărat roşii, busuioc, o vânătă, mozzarella de bivoliţă şi parmezan, toate ecologice (lucru la care el nu ţinea neapărat, dar destul de mult totuşi).

În aceeaşi seară, Hacker dădea o petrecere şi Mel a sunat-o, încercând s-o convingă să vină. I-a spus că merge toată gaşca. De ce să nu-l aducă şi pe Rolf? Dacă nu apare până atunci, îi poate lăsa un mesaj să vină.

— Nu, mai bine stau acasă, i-a răspuns Abbie. Trebuie să scriu o lucrare şi…

— Hai, Abbie, o să fie super.

— Da, dar n-am chef.

— Parc-aţi fi un cuplu căsătorit de mult.

— Ştiu, azi-mâine îi tricotez şi un pulover.

Toţi erau curioşi în privinţa lui Rolf. Ştiau doar că s-au întâlnit în Seattle, că el este tipul care a „salvat-o” când s-a stricat treaba. Mel zicea că e foarte romantic şi l-a şi poreclit Cavalerul (în

armură strălucitoare, bineînţeles). Erau curioşi să ştie ce face şi de unde vine, aşa că Abbie le-a spus ceea ce a învăţat-o Rolf să le spună: că lucrează, în statul Washington, teza de doctorat cu tema „Schimbarea societăţii şi a mediului în lume”, şi că durează destul de mult. Durează până să-i spui şi numele, glumea ea, apoi schimba repede discuţia. Chiar dac-ar fi vrut să le spună adevărul, n-ar fi ştiut nici ea cu mult mai multe.

A pus masa, cu lumânări şi o sticlă de vin. A făcut parmigiana, o salată, a pregătit totul ca să fie gata pentru ora opt. Iar când, după două ore, după ce l-a mai scos o dată pe Sox la plimbare în parc, pe malul râului şi s-au întors acasă, dar Rolf tot nu venise şi nici n-o sunase pe mobil, a scos mâncarea din cuptor ca să nu se usuce prea tare, s-a aşezat la masă şi a mâncat singură, citind. Era o biografie a lui Fidel Castro pe care Rolf i-a spus că ar trebui s-o citească. Deşi n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună, i se părea destul de greoaie.

A apărut a doua zi dimineaţa la opt şi jumătate, chiar când ieşea pe uşă împreună cu Sox ca să meargă în campus, unde avea de făcut nişte comisioane înainte de cursuri. Ca de obicei, avea altă maşină. Umbla aproape numai cu dubiţe, fără niciun însemn şi fără nimic care să atragă atenţia. De această dată era un Nissan gri, vechi. Nu-l întreba niciodată cum sau de unde le are.

Abbie l-a aşteptat pe mica platformă de la capătul scării de incendiu şi l-a privind urcând spre ea, alături de Sox care dădea din coadă, însă insuficient de curajos pentru a coborî să-l salute. Rolf n-a zâmbit şi nici n-a zis nimic, dar n-a slăbit-o din ochi până când a ajuns lângă ea. Şi când a ajuns, a mers înainte, iar ea l-a urmat înăuntru şi a închis uşa. El s-a întors şi tot fără niciun cuvânt şi-a strecurat mâinile sub jacheta ei, a prins-o de şolduri şi a sărutat-o, apoi a luat-o de mână, a dus-o la pat şi a regulat-o.

Stăteau cu picioarele încrucişate pe podea, cu harta străzilor desfăşurată în faţa lor şi cu toate fotografiile făcute de Rolf alături. Numerotase fiecare poză şi scrisese câte ceva pe verso, detaliindu-i ceea ce reprezenta. Filmuleţul video la care se uitau acum cu toată atenţia pe micul ecran pliant al aparatului nu era prea clar pentru că fusese nevoit să filmeze din partea din spate a dubiţei. În timp ce se uitau, el îi dădea explicaţii.

Strada era flancată de copaci, cu maşini parcate de o parte şi de alta. Cartierul era elegant, dar nu atât de select pe cât se aşteptase Abbie, ci doar o suburbie cu locuinţe de funcţionari de condiţie medie. Casele nu erau uriaşe, ci doar spaţioase, şi retrase puţin de la stradă. Aveau gazon îngrijit, iar pe aleile de acces erau parcate maşini elegante. Dar nu aveau garduri sau porţi şi nici alte indicatoare de securitate de genul „atenţie, tragem”. Aparatul dădea acum un prim-plan.

— Asta-i casa? întrebă Abbie.

— Îhî.

Rolf fixă cadrul.

— Strada e liniştită, zise el. Noaptea aproape că nu trece nicio maşină. După miezul nopţii doar două-trei pe oră.

— Aici, pe alee, e maşina lui?

— O lasă acolo ca să creadă lumea că e cineva acasă. Au şi întrerupătoare automate pentru acelaşi lucru. În fiecare seară se aprind şi se sting exact la aceeaşi oră.

— Nu e chiar un palat. Credeam că e mult mai simandicos.

— Nu-l plânge. Au un palat la Aspen şi încă unul la Miami, unde soţia lui îşi petrece cel mai mult timp. Casa aceasta o foloseşte doar când e la Denver şi, chiar şi atunci, rămâne în oraş să-şi reguleze amanta.

— De unde ştii toate astea?

A privit-o furios şi nu i-a răspuns. Era genul de întrebare pe care n-ar fi trebuit s-o pună. Exista

categoric un fel de reţea de informaţii la care avea acces, dar ei nu-i spusese decât că *ştie câţiva oameni* care pot afla diverse chestii pentru el. O dată l-a întrebat dacă femeia din casa aceea părăsită din Seattle, cea care stătea într-un colţ şi lucra la laptop, făcea parte dintre aceştia. Dar Rolf i-a spus că nu trebuie să discute astfel de lucruri, pentru că e mai sigur ca ea să nu ştie. Abbie încerca să nu se lase jignită sau rănită de secretoşenia lui, dar nu reuşea. Simţea că e tratată de sus şi că el n-are încredere deplină în ea.

— Bine. Dar cum putem fi siguri că în noaptea în care ne ducem nu e nimeni acasă? Adică, au şi copii, nu?

— Doi băieţi. Amândoi la colegiu. Oricum, am telefonul de acasă. La trei intersecţii distanţă e o cabină telefonică. Nu trebuie decât să sunăm. Dacă răspunde cineva, plecăm.

Lăsă imaginile să se deruleze. Acum se uitau la altceva, un drum îngust, acoperit cu copaci, ca un tunel. Pe o parte era mărginit de un zid din beton, cu porţi şi containere mari de gunoi.

— Faţada casei e prea expusă şi există becuri de siguranţă cu senzori. Asta-i aleea din spate. Poate că sunt becuri şi aici, dar nu ne vede nimeni chiar dacă se aprind. Toată curtea e înconjurată de copaci.

Poza era mişcată şi neclară, dar când a ridicat aparatul să fotografieze peste zid, a prins şi o parte din spatele casei. Se vedeau acolo o piscină, cu un chioşc mic văruit în alb, un gazon în pantă, cu straturi de flori, şi nişte uşi din sticlă.

— Trebuie să aibă şi alarmă.

— În casă? Bineînţeles.

— Şi cum punem focul? Dacă spargi geamul, se declanşează alarma.

Rolf zâmbi.

— Au o pisică. Nu-ţi face griji, nevastă-sa o ia cu ea oriunde merge. Probabil că acum face plajă în Florida. Dar în uşa de la bucătărie este o trapă.

Legăm o cutie cu benzină în spatele lui Sox şi-l trimitem înăuntru.

— *Ce?*

Zâmbi. Rolf nu prea făcea glume, iar când făcea nu erau prea bune, dar ea se simţi totuşi prost că nu se prinsese. Sox era pe canapea, cu capul pe lăbuţele din faţă şi se uita la ei. Rolf îi zbârli urechile.

— Potaia asta trebuie să înceapă să-şi câştige existenţa, nu?

— Oh, iubitule, cui îi spune tăticu' potaie?

Abbie îl strânse pe Sox în braţe. Acesta se smuci, încercând să sară şi s-o lingă pe faţă.

— Trebuie să găsesc ceva, continuă el. M-am gândit la o aprindere mai bună, dar de data asta va trebui să folosesc benzină. Fac o gaură şi torn printr-o ţeava. Oricum, asta-i treaba mea.

Inima lui Abbie bătea nebuneşte. Era mult mai grozav decât tot ce-au făcut până acum. Şi dacă treaba la unităţile de desfacere a SUV-urilor şi la apartamentele goale era oarecum anonimă, de această dată era ceva personal. Se uitau la casa lui J.T. McGuigan de la McGuigan Gas & Oil, cel care era răspunzător pentru distrugerea fermei lui Ty, a vieţii şi mijloacelor de trai ale părinţilor lui. Acum ticălosul va trebui să plătească, îi vor arde casa până la temelie. Abbie dorea doar – aproape îşi dorea – să ardă şi McGuigan odată cu ea.

Dar FEP era strict în ceea ce priveşte folosirea violenţei. Ştia regulile pe de rost. Era legitim să le provoci *pagube economice* celor care profitau de pe urma distrugerii mediului. Dar trebuia să iei toate *precauţiile necesare împotriva rănirii oricărei fiinţe, omeneşti sau nu,* o definiţie care, din păcate, îi acoperea şi pe porcii criminali de teapa lui J.T. McGuigan.

Până în iunie, când Rolf i-a povestit lui Abbie despre viaţa sa secretă – cel puţin, despre o parte din ea – Abbie nu auzise de FEP. Ceea ce i-a spus a făcut-o să-l suspecteze că face doar pe

misteriosul, ca de obicei. Treptat însă, şi-a dat seama că probabil nici nu prea mai era ceva de adăugat. Grupul era alcătuit după modelul Frontului de Eliberare al Animalelor, care se concentra asupra fermelor de animale cu blană şi a laboratoarelor de vivisecţie. Membrii FEP credeau, la fel ca şi Rolf, că mişcarea ecologică nu mai era ceea ce fusese, se moleşise şi fusese preluată de avocaţi şi de organizaţii care erau aproape la fel de mari, de rele şi de birocratice ca şi corporaţiile şi departamentele guvernamentale împotriva cărora ar fi trebuit să lupte.

FEP nu avea o structură centralizată, i-a spus Rolf, nu avea conducere şi nici ierarhie. Erau doar oameni care-şi ascultau propria conştiinţă, care acţionau individual sau în celule, aşa cum făceau ei doi. Şi atât timp cât respectau regulile, puteau lovi oriunde şi oricând doreau.

Incendierea casei lui McGuigan fusese ideea lui Abbie şi era încântată şi mândră că Rolf a acceptat imediat. O făcea pentru Ty şi pentru părinţii lui, răzbunându-se pentru ei, trimiţându-i lui McGuigan şi tuturor celorlalţi ticăloşi lacomi, aroganţi şi distructivi un semnal că ceea ce făceau ei era inacceptabil şi nu va mai fi tolerat. Mai era, desigur, încă un motiv pe care Abbie nici nu visa să-l spună cuiva şi pe care abia dacă-l admitea ea însăşi. Şi anume că făcând acest lucru pentru Ty s-ar putea ca, în timp, să se simtă mai puţin vinovată că l-a respins.

După vizita pe care i-o făcuse în mai, a sunat-o aproape în fiecare zi, rugând-o să mai vină sau să-l lase să vină el la Missoula. Dar ea se scuza mereu şi acum o suna foarte rar. Nu-i spusese despre Rolf, nici măcar n-a făcut vreo aluzie că ar fi altcineva în viaţa ei. Poate c-ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus. Dar nu voia să-l rănească şi era prea laşă. În orice caz, avea impresia că el şi-a dat seama. Dar acum, pe bune, ce mai conta? Asta e.

El făcea parte din cealaltă viaţă a ei. Era un tip dulce, dar rahatul ăla cu *Te iubesc* nu era genul ei.

Rolf a închis aparatul şi ecranul.

— Ei, când o facem? întrebă Abbie.

19

A fost exact cum a spus el că va fi. Fuseseră deja acolo de trei ori cu Toyota lui Abbie, văzuseră luminile aprinzându-se şi stingându-se exact la ora la care spusese el. Maşina era parcată pe alee exact cum apărea pe video. Pe la miezul nopţii s-au întors pe autostradă şi au oprit la o staţie de benzină aflată de câţiva kilometri de unde au cumpărat nişte sandviciuri şi o sticlă de apă, apoi au găsit o parcare mică şi l-au dus pe Sox la plimbare, lăsându-l să-şi facă nevoile.

Rolf se plângea întotdeauna că ia şi câinele, dar Abbie refuza să plece fără el. Era mascota ei şi îi purta noroc, aşa-i spunea. Şi era şi o bună acoperire, pentru că-i făcea să pară mai casnici, ca o familie. Şi până acum, în trei din acţiunile lor, potaia se dovedise foarte cuminte şi i-a aşteptat, încovrigată, în maşină. Singura concesie făcută de Abbie a fost să-i scoată zgarda pe care se afla numărul ei de telefon în cazul în care s-ar fi pierdut.

Toată săptămâna, vremea a fost însorită şi caldă, dar era sfârşitul lui septembrie şi nopţile se făceau tot mai răcoroase. Buletinul meteorologic anunţase nori dinspre vest şi iată-i acoperind încet stelele. Lăsaseră dubiţa pe o stradă liniştită de lângă un teren viran, aproape de autostradă, iar la două fără un sfert s-au dus s-o ia şi au parcat Toyota în locul ei. Şi-au pus gecile închise la culoare şi au verificat să aibă toate cele necesare, s-au întors şi au mai trecut o dată pe lângă casă chiar când luminile de sus se stingeau, exact la şi nouă minute, aşa cum a spus Rolf că se întâmplă. Au parcat lângă cabina telefonică, la trei intersecţii distanţă şi Abbie a aşteptat în dubiţă, fredonând o melodie oarecare pentru a se linişti în timp ce se uita la el cum formează numărul. A stat şi a

aşteptat o vreme, apoi a pus receptorul jos, a ieşit şi s-a urcat în maşină.

— Doar robotul, i-a spus.

— Sper c-ai lăsat un mesaj.

Se prefăcea că e liniştită. Nu i-a răspuns, a privit-o doar şi a pornit motorul. Îi trecu prin cap că unii îşi lasă robotul în funcţiune şi nu răspund la telefon nici chiar când sunt acasă. Dar n-a spus nimic. O acuzase deja că e nevrotică şi că ştia sigur că nu e nimeni acasă. A verificat. Soţia şi copiii erau plecaţi, iar McGuigan era la Houston la un ştiu ce conferinţă despre industria gazelor.

S-au întors pe alt drum, pe străzi care arătau la fel, iar când au ajuns pe strada lui McGuigan au trecut pe lângă casă şi au întors pe o alee din spate. Rolf a stins farurile şi au străbătut încet tunelul acoperit de copaci, uitându-se la curţile din spate ale caselor, fără să vadă însă niciun semn de viaţă.

Au stat un pic la poarta din spate a lui McGuigan cu motorul oprit, în întuneric, au deschis geamurile şi au ascultat. Undeva, pe alee, în una din casele pe lângă care au trecut, lătra un câine. Dar curând s-a plictisit şi s-a oprit. Iar Abbie nu şi-a mai auzit decât propriul puls nestăvilit. Sox se ghemuise şi îi privea cu ochii mari din culcuşul lui din spatele maşinii, înconjurat de bidoane din plastic cu benzină, lângă rucsacul negru cu uneltele lui Rolf şi cu materialul inflamabil.

Şi-au pus mănuşile şi fesurile negre, iar Abbie a verificat dacă are în buzunare cele două sprayuri cu vopsea neagră. Se gândise deja ce va scrie pe pereţii chioşcului la care, a asigurat-o Rolf, focul nu va ajunge.

— Gata? a întrebat-o.

Ea dădu din cap.

— Ţi-ai închis mobilul?

— Îhî.

— OK, hai să mergem.

Poarta din spate era încuiată, dar zidul nu era înalt. Rolf a sărit şi şi-a făcut vânt dincolo, iar ea i-

a dat rucsacul şi bidoanele cu combustibil. Apoi el s-a ridicat din nou şi a ajutat-o să sară şi să treacă dincolo, în curte. Câteva clipe au stat pe vine, până şi-au obişnuit ochii cu întunericul. În aerul rece li se vedeau aburii respiraţiei. Abbie s-a uitat în sus. Norii se îngroşau, iar printre spaţiile rămase libere luceau câteva stele. Rolf şi-a pus rucsacul şi a luat două bidoane cu combustibil.

— Ţine aproape, i-a şoptit.

Se deplasa repede spre dreapta, aplecat, cu genunchii îndoiţi şi umerii aduşi în faţă. O alee ducea direct la piscină şi la gazon, dar ei au mers pe o latură a curţii şi s-au îndreptat spre casă sub acoperirea copacilor care creşteau pe lângă gard, făcându-şi drum printre tufişuri şi straturile de flori.

Dacă erau lumini de alarmă nu se aprinseseră încă. Imediat au trecut de piscină şi de chioşc, de un zid mic de beton şi apoi pe la marginea gazonului până când au ajuns în sfârşit lângă o terasă pavată şi lângă casă. Tot nu se aprinseseră luminile. Rolf a pus jos bidoanele, şi-a scos rucsacul şi l-a aşezat uşurel la picioare. Au stat un pic, gâfâind, cu spatele lipit de zidul rece de cărămidă, şi au ascultat. În depărtare se auzea zgomotul traficului, dar nimic altceva.

Uşa cu trapă era la doar patru sau cinci metri. De partea cealaltă a ei, lipit de spatele casei, era un fel de solariu sau seră, cu storuri pe jumătate trase şi uşi duble din sticlă. Rolf se pregătea să înainteze când Abbie a văzut ceva în solar. Capul şi umerii cuiva care stătea acolo şi se uita afară. Şi-a pus o mână pe umărul lui Rolf.

— E cineva acolo.

El s-a întors şi s-a uitat la ea, iar Abbie i-a arătat din priviri. S-a uitat şi el şi câteva clipe au rămas nemişcaţi.

— E o plantă, pentru Dumnezeu, a şoptit el.

Avea dreptate. Acum vedea şi ea. Era un arbore de cauciuc sau un alt soi de palmier. Erau o

mulţime. S-a simţit ca o proastă.

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun? Sunt plecaţi. Hai, adu bidoanele.

Şi-a luat rucsacul, s-a apropiat de uşă, iar când a ajuns acolo s-a lăsat în jos. Abbie venea cu bidoanele. A rămas în picioare şi s-a uitat peste umărul lui cum pune încet un deget peste trapă. S-a mişcat. Rolf a privit-o şi a zâmbit.

— Vezi? Ne uşurează munca. Du-te şi fă-ţi treaba; aici nu durează mult. Rămâi acolo că vin eu să te iau.

A început să desfacă rucsacul. Abbie s-a întors, pe drumul pe care veniseră, spre chioşc, simţindu-se ca o idioată şi atât de preocupată să se învinuiască, încât a uitat de micul zid din beton, s-a împiedicat şi a căzut cu capul înainte într-un tufiş. O creangă a lovit-o peste faţă, foarte aproape de ochiul stâng şi era cât pe ce să ţipe, dar a reuşit să se stăpânească. S-a ridicat în picioare şi şi-a continuat drumul, mai atentă acum, spre chioşc.

Un perete era acoperit cu iederă, dar altul, care dădea spre spatele casei, era perfect. Arăta de parcă cineva l-ar fi curăţat şi vopsit special pentru această ocazie. Scoase vopseaua neagră din geacă şi se apucă de treabă.

Rolf o atenţionase să nu scrie ceva ce ar putea aminti în vreun fel de ferma părinţilor lui Ty, aşa că a scris de două ori FEP cu negru, în cele două colţuri de sus, iar în partea de jos *Distrugătorul naturii* şi *N-avem nevoie de petrolişti lacomi.* Apoi, chiar pe mijlocul peretelui a început să scrie *Nu vă mai săturaţi de gaze. Veţi fi pedepsiţi,* dar când a ajuns la *fi* i s-a terminat vopseaua. În timp ce îşi căuta cel de-al doilea spray în buzunar, a auzit un foşnet şi un zgomot scurt în spatele ei.

— Ce dracu’ faci aici?

Era să leşine de frică. O lanternă îi lucea direct în ochi şi o clipă n-a mai văzut nimic. Apoi a zărit ţeava unei puşti de vânătoare îndreptată spre pieptul ei.

— Nu mişca. Să nu îndrăzneşti să te mişti. Ai auzit? Rămâi unde eşti. Am sunat deja la nouă-unu-unu. Poliţia e pe drum, dar dacă te mişti îţi zbor creierii.

Orbită de lumină, îi vedea doar vag faţa. Dar era tânăr, dacă avea douăzeci de ani. A observat că nu era încălţat.

— Doamne, eşti fată?

Ea dădu din cap şi în aceeaşi clipă zări o mişcare în spatele lui. Dacă mai era cineva cu el, precis ar fi strigat. Poate că era Rolf. El trebuia să fie. Nu voia să i se vadă licărul din privire.

— Ce-i asta?

Încerca să citească pe zidul din spatele ei.

— FEP. Cine dracu' eşti?

Atunci a văzut că era Rolf. Se târa în spatele tipului, se apropia tot mai mult. La cel mai mic sunet, la trosnetul unei rămurele, individul putea să se întoarcă şi să tragă. Poate că ar trebui să zică ceva, să-i distragă atenţia ca să nu audă.

— Ascultă, îi spuse. Îmi pare rău…

— Îţi pare rău? Asta-i bine.

— Vrei să-mi iei lumina din ochi?

— Să nu-ndrăzneşti să te mişti, atâta-ţi spun.

— O să-ţi plătesc.

— Ce?

— Îţi plătesc. Pentru pagube. Pe bune. Am glumit, ştii…

Rolf era acum exact în spatele lui. Avea ceva în mână, o bâtă, o bucată de lemn sau poate o cheie fixă. Dar chiar când a ridicat-o, a fulgerat ceva şi din casă s-a auzit un zgomot puternic. Tipul s-a întors să se uite şi atunci l-a văzut pe Rolf gata să-l lovească. S-a aplecat într-o parte, aşa că lovitura nu l-a nimerit în cap, ci pe umăr. Rolf s-a întins după puşcă şi a apucat-o. Tipul a scăpat lanterna, iar Abbie a făcut un salt în faţă şi i-a sărit în spate, încercând să-l prindă cu mâinile de gât. Spatele casei era acum luminat, flăcările lunecau şi se năpusteau pe uşa bucătăriei şi pe fereastra de lângă

ea. A urmat a doua explozie, mult mai puternică, ferestrele solariului s-au făcut ţăndări, iar acum era şi acesta cuprins de flăcări. Rolf şi băiatul se luptau pentru puşcă, gâfâind, urlând şi înjurând; Abbie era încă în spatele lui, ţinându-l de cap cu toată puterea şi trăgându-l de păr. El urla şi gemea, încerca s-o dea jos, dar nu slăbea deloc puşca din mână.

Şi atunci puşca s-a descărcat. Abbie a simţit în piept o lovitură ca de cal. Suflul exploziei părea să-i fi sfâşiat timpanele. Câteva clipe nu s-a mai auzit nimic. Cu ochii măriţi, l-a văzut pe Rolf poticnindu-se înapoi, casa în flăcări în spatele lui şi a fost sigură că el era cel împuşcat. Braţele ţineau încă strâns gâtul individului, dar acesta nu se mai zbătea şi atunci şi-a descleştat încet strânsoarea şi l-a auzit, printre ţiuiturile din urechi, gemând. Apoi a simţit cum se adună sub ea. A căzut în genunchi, iar ea a făcut un pas în spate şi a văzut la lumina lanternei căzute pata neagră care se lăţea pe tricoul băiatului.

Apoi el a început să scoată nişte gâlgâituri groaznice, iar ea l-a înconjurat cu teamă, până când a ajuns lângă Rolf şi a văzut sângele care ţâşnea din gaura arsă şi fumegândă din pieptul tânărului.

— O, Doamne, a exclamat ea. O, Dumnezeule!

Se uita şi el în jos, la propriu-i corp, nevenindu-i să creadă, apoi şi-a ridicat încet privirea şi a fixat-o pe Abbie, cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

Rolf a prins-o de braţ şi a început s-o tragă, s-o ia de acolo.

— Hai.

— Nu putem…

— N-avem timp.

A tras-o după el, pe alee, spre poartă. Abbie încerca să alerge, dar se tot uita în spate la omul căzut şi la casa în flăcări şi s-a împiedicat de două ori, iar Rolf a trebuit să se oprească şi s-o ridice

din genunchi. Au ajuns la poarta care nu era încuiată, ci doar închisă cu zăvorul pe care el l-a tras, au deschis-o, au ieşit în aleea de acces şi au luat-o la goană spre maşină. N-o încuiaseră tocmai ca să poată pleca repede. Rolf a deschis portiera din dreapta şi a împins-o înăuntru, apoi a trântit uşa şi s-a dus în partea cealaltă a maşinii, băgând mâna în buzunar, după chei.

— Fir-ar a dracului!

Nu le găsea. S-a auzit un ţipăt, cineva striga „Hei! Hei!” şi s-au uitat amândoi în spate. Prin lunetă au văzut un bărbat alergând pe alee spre ei. Rolf găsise cheile şi le băga în contact. Motorul a pornit de la prima cheie, dar cel care-i urmărea ajunsese la ei şi chiar când dubiţa pornea a deschis uşile din spate.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă, jigodiilor!

Nu era foarte tânăr, de vreo patruzeci şi ceva de ani, dar era mare şi atletic. Încerca să se urce în spatele dubiţei care începuse deja să prindă viteză. Sox, de care Abbie uitase cu desăvârşire, stătea în culcuşul lui şi lătra. Întinse mâna după el, dar era prea departe şi îi era teamă să vină la ea. Individul îşi pusese un genunchi în maşină şi încerca să şi-l ridice şi pe celălalt. Ajunseseră însă la capătul aleii şi Rolf a smucit volanul spre dreapta, dar exact când ieşeau în stradă, cu dubiţa derapând, scrâşnind şi balansându-se pe două roţi, individul n-a mai putut să se ţină şi s-a rostogolit ca o păpuşă din cârpe în stradă. Iar odată cu el a căzut tot ce mai era în spatele maşinii, inclusiv Sox.

— Opreşte! ţipă Abbie. L-am pierdut pe Sox!

— Eşti nebună?

— Sox nu mai e. A căzut.

— Imposibil.

— Rolf, trebuie să opreşti.

A încercat să apuce frâna de mână, dar el s-a repezit şi a împins-o, iar ea s-a lovit cu ceafa de geam.

— Ticălosule!

— Taci din gură! Taci naibii din gură!

Abbie s-a uitat în spate, dar câinele nu se vedea. Apoi şi-a privit mâinile şi a văzut că erau pline de sânge. A început să plângă.

În câteva clipe totul o luase razna şi scăpase de sub control. Nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă, în cap i se învârteau, ca într-un carusel, casa în flăcări, individul în genunchi care se holba la gaura fumegândă din propriu-i piept, ochii lui când a privit-o.

S-a uitat la Rolf printre lacrimile-i care şiroiau. Gâfâia, cu faţa schimonosită de concentrare, conducând într-o goană nebună prin labirintul de străzi. Case, vitrine, lucirea farurilor care treceau pe lângă ei, uite şi o ambulanţă cu sirena urlând şi becul de semnalizare aprins.

— Trebuie să ne întoarcem.

— Taci din gură!

— A fost un accident. Le spunem. Trebuie să ne întoarcem şi să le spunem.

— Abbie, gura!

— Rolf, şi dacă tipu' moare? Vor crede că noi l-am omorât.

— A murit deja, cretino!

Erau acum pe şosea şi el a încetinit puţin, mutându-şi privirea de la drumul din faţă la oglinda retrovizoare. Se auzeau şi mai multe sirene, lumini de semnalizare, două maşini de poliţie care se apropiau repede. Dar au zburat pe lângă ei fără să se oprească.

— Termină cu plânsu'!

Iată şi indicatoarele de autostradă. A mai apărut o maşină de poliţie, apoi strada a rămas „curată". Rolf a încetinit şi s-a uitat în oglindă, a făcut repede stânga pe o stradă laterală, a mai cotit de două ori, au trecut pe lângă terenul în paragină şi au parcat lângă Toyota.

— Hai! Hai, Abbie! Mişcă!

Dar ea nu reuşea. Toată puterea i se scursese din trup. Nu-şi putea lua ochii de la mâini. A încercat

să se şteargă de sânge pe pantaloni, dar mai rămăsese sub unghii şi în cutele articulaţiilor.

Rolf a coborât repede şi a descuiat Toyota, apoi s-a întors în fugă şi a tras-o din dubiţă în cealaltă maşină, uitându-se tot timpul în jur să vadă dacă nu vine sau nu-i vede cineva. A împins-o pe scaunul din dreapta şi a închis uşa. L-a auzit deschizând portbagajul şi luând ceva, au urmat câteva momente de tăcere până s-a trântit uşa de la portbagaj, apoi s-a urcat la locul lui, de lângă ea, şi a pornit motorul. A făcut un U rapid, a încetinit în dreptul dubiţei şi a deschis geamul dinspre el. Geamul dubiţei era şi el deschis, iar Rolf a aprins un chibrit pe care l-a aruncat înăuntru apăsând în acelaşi timp pe acceleraţie. Abbie a privit în spate şi după o secundă a simţit aerul comprimându-se parcă şi a văzut dubiţa explodând în urma lor.

Curând erau pe autostradă, iar deasupra lor pulsau lumini portocalii ca porţile iadului în timp ce ieşeau din oraş, îndreptându-se spre noaptea care-i aştepta. Iar capul îi era atât de plin cu imaginea mâinilor ei străine şi însângerate, încât nici nu ştia, nici nu-i păsa unde sau spre ce fel de viaţă se îndreaptă.

20

Dacă era un lucru pe care Eve să-l deteste mai mult decât a fi fotografiată, acela era să i se pună întrebări despre munca ei. Aşa că interviul pe care-l dădea pentru un studio local de televiziune era un dublu chin. Reporterul părea să aibă vreo paisprezece ani şi-i spusese că de obicei se ocupă de baschet şi că nu ştie nimic despre artă. Şi nu era falsă modestie. Chiar nu ştia.

Era aşezată în faţa unei lucrări recente de a ei, nu cea despre care ar fi vrut să vorbească; de fapt nici nu-i plăcea şi n-ar fi vrut s-o includă dacă Lori n-ar fi obligat-o. Dar femeii cu camera i-a plăcut culoarea şi a spus că dacă Eve se aşază în faţa ei, fundalul e mai bun şi că ar putea să prindă în cadru şi câţiva vizitatori şi, de asemenea, floarea aceea frumoasă din ghiveci, de pe pervazul ferestrei.

— Aşadar, începu tânărul de paisprezece ani. Lucraţi pe bucăţele, adică la început o secţiune mică şi apoi o altă secţiune mică şi tot aşa? Sau vă place să faceţi totul, în mare, şi apoi să-l umpleţi?

Eve îl vedea pe Ben sprijinit de fereastră, cu paharul de vin roşu în mână. Vorbea cu Lori, dar îşi dădea seama, după zâmbetul lor, că trag cu urechea la interviu.

Mizerabilii.

— Depinde de tablou, răspunse Eve. La acesta, am avut o puternică viziune a formelor şi a felului în care urmau să relaţioneze. Şi atunci te… laşi dus de val. Se întâmplă inevitabil ceva care-ţi schimbă intenţia, adică un accident oarecare.

Băiatul părea pierdut în ceaţă.

— Adică aşa ca un accident de maşină?

— Nu, se întâmplă ceva pe pânză. Faci o greşeală şi deodată, dacă te tragi înapoi şi priveşti, a ieşit mai bine decât plănuiseşi.

Îşi dădea seama că tipul nu are nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Poate c-ar trebui să

vorbească despre baschet.

Galeria era mai rece şi mai liniştită acum că oamenii începuseră să iasă pe Canyon Road. A fost o petrecere pe cinste, deşi Eve nu cunoştea aproape pe nimeni. Ştia că Lori şi-a bătut mult capul cu lista, încercând să facă rost de clienţi noi, deci n-a fost doar gaşca obişnuită de prieteni şi de gură-cască, cei care veneau doar pentru pinot noir şi pentru tartine. Pentru a-i descuraja pe amatorii de mâncare şi băutură gratis, cele mai multe galerii nu ofereau la vernisaje decât punci, dar Lori lăsase vinul să curgă, reuşind, în acelaşi timp, să şi vândă o mulţime de tablouri. Toată seara, Eve a văzut-o alergând dintr-o parte în alta, lipind mici buline pe lucrări. Destul de multe erau roşii, ceea ce însemna că a primit banii şi că afacerea era ca şi încheiată. Cele verzi, majoritatea, arătau că pictura era rezervată o săptămână, gratis, aşa că nu erau foarte încântate. De obicei, însemna că cineva a băut prea multe pahare de vin şi că până mâine uită cu desăvârşire.

Tipul de paisprezece ani, slavă Domnului, părea să fie în criză de întrebări. Eve era de mult în criză de răspunsuri.

— Mulţumesc foarte mult, i-a spus el.

— Pentru nimic. Mulţumesc c-aţi venit.

Băiatul s-a îndepărtat cu femeia cu camera după el ca să mai fotografieze şi alte tablouri, iar Eve s-a dus la Lori şi la Ben, strâmbându-se în timp ce se apropia. El i-a întins un pahar cu vin, iar ea l-a luat şi a început să bea.

— A fost foarte impresionant.

— Rahat. Din cauza voastră, care aţi stat aici şi v-aţi hlizit, nici n-am putut să-mi adun gândurile.

— Nici el n-a putut, aşa că v-aţi potrivit de minune.

A cuprins-o cu un braţ şi a sărutat-o pe obraz. Lori s-a aplecat spre ea.

— Am vândut o grămadă de tablouri, i-a şoptit ea conspirativ. Ai văzut? Douăzeci şi trei sau

douăzeci şi patru. Fantastic.

— Şi Lori a zis că de data asta ia doar cinci la sută, a intervenit Ben.

— Visezi, amice.

Au râs. Apoi Lori le-a spus că trebuie să plece s-o ajute pe Barbara, asistenta ei, care era la biroul din prima sală, unde lua cecurile şi pregătea actele. Eve s-a uitat la Ben. Arăta atât de bine în tricoul negru şi pantalonii albi din bumbac. Îşi ţinea încă braţul în jurul ei şi a strâns-o puţin.

— Sunt foarte mândru de tine, i-a spus.

— Hai!

— Ar fi trebuit să auzi ce ziceau oamenii. I-ai lăsat mască.

— Chiar?

— Da. Au zis că e cel mai bun pinot noir pe care l-au băut la un vernisaj.

L-a ciupit de braţ.

— Nu, serios. Au fost foarte încântaţi. Ai fi putut vinde cei doi lupi-îngeri de douăzeci de ori. O vezi pe doamna aia din Los Angeles în rochie roşie şi cu cercei? A stat şi i-a privit cam zece minute. Aproape plângea.

— Asta s-ar putea să nu fie prea bine.

— Ba este. I-a plăcut la nebunie. A avut un moment cathartic.

Eve i-a zâmbit, s-a întins şi l-a sărutat.

— Te iubesc, i-a spus ea încet.

Au luat cina la El Farol cu Lori şi noul ei prieten, Robert, care lucra la o instalaţie militară de tehnologie de vârf din San Diego şi venea adesea la Los Alamos la întâlniri care erau atât de secrete, încât n-avea voie să vorbească despre ele nici măcar în gând. Era un individ mărunţel, cu ochelari cu ramă de aur, cu faţa ascuţită şi avea obiceiul să te bombardeze cu tot felul de informaţii care erau destul de interesante, dar nu duceau la o adevărată conversaţie. Ben, mai ales, ar fi trebuit să fie impresionat.

— Ştiţi câţi oameni trăiesc în lume? i-a întrebat Robert între îmbucăturile de cremă de zahăr ars.

Uitaseră.

— Şase miliarde.

A tăcut o clipă pentru a aprecia efectul.

— Dar ştiţi câte păsări sunt?

Nu ştia niciunul.

— O sută de miliarde.

Şi a repetat, în cazul că unul dintre ei n-ar fi auzit.

— Dar ştiţi cât din planetă este uscat şi cât apă?

— Nu, i-a răspuns Ben. Dar presimt că vom afla imediat.

Robert nu l-a băgat în seamă. Eve i-a surprins privirea şi a încercat să nu râdă.

— O treime pământ, două treimi apă. Adică o sută patruzeci şi opt de milioane nouă sute patruzeci de mii de kilometri pătraţi de uscat. Ceea ce înseamnă…

A făcut din nou o pauză pentru a mări suspansul. Ben, extrem de serios, aplecat în faţă foarte pătruns, îşi tot înghesuia genunchiul într-al ei ca s-o facă să râdă.

— …zero virgulă şase păsări pe metru pătrat.

A făcut fiecare tot ce-a putut ca să pară cât mai uimit sau lămurit.

— Unde-i găseşte Lori? a întrebat-o Ben după aceea, în timp ce se îndreptau spre maşină. Adică, ce-a văzut la el?

— Zice că e incredibil în pat.

— Zău? Doamne! Oare îi şopteşte la ureche informaţii şi cifre dulci?

— Îhî. Se pare că-i foarte excitant.

— Serios?

— Categoric.

S-a gândit o clipă, apoi şi-a lipit buzele de urechea ei.

— Ştiai că polinezian e o anagramă pentru zile nipone?

Ea a scos un geamăt.

— Dar mai trebuie un E.

— Gata, gata.

Şi-au continuat drumul, sunetul paşilor lor răsunând printre pereţii din cărămidă nearsă ai caselor, el cuprinzând-o cu braţul. Noaptea era senină şi foarte rece, fiind sfârşitul toamnei. Doamne, se gândea Eve, sunt împreună de aproape un an. Şi în curând vor fi doi ani de la seara aceea din New York când au văzut *Sărută-mă, Kate* şi au cinat împreună. Uneori i se părea că trecuse o clipă, alteori, o viaţă.

Nu se aşteptase să fie uşor. Ştiuse de la început, încă de când s-au întâlnit prima dată, că el e un tip aplecat spre tristeţe. Şi se întreba uneori dacă nu tocmai acest lucru a atras-o. Pentru că, deşi nu ştia să i se mai fi întâmplat înainte, era conştientă că o femeie poate confunda dragostea cu mila şi să înceapă o relaţie cu un bărbat în speranţa că-l va salva. Sau să vadă în el un fel de provocare, să creadă că ea şi numai ea îl poate salva şi dădăci. Nu credea că ea este o astfel de femeie, de fapt spera foarte tare să nu fie. Dar cum putea fi în totalitate sigură?

Sincer, nici Ben nu era genul. Iar Eve prefera să creadă că s-a îndrăgostit de omul pe care l-a întrezărit dincolo de această tristeţe. De bărbatul în care Ben se transforma zi de zi. Aşa ca în astă-seară, când era atât de simplu, luminos şi vesel. Când nu l-ar fi dat pe nimeni din lumea asta.

Uneori se întreba însă dacă vor reuşi. Nu mai întâlnise un bărbat cu un asemenea complex de vinovăţie. Era superspecialist, profesor în autoblamare. În primele luni după ce o părăsise pe Sarah şi locuia în Kansas, când venea s-o vadă la Santa Fe şi stătea câte o săptămână sau două, îşi făcea viaţa atât de amară, încât îi venea să-i spună să n-o mai viziteze până nu se lămureşte ce vrea. Era ca o groapă fără fund în care turna tot ce-şi putea imagina că-l blamează, apoi, în fiecare zi se cufunda acolo şi se bălăcea.

Nu era vorba doar de Sarah şi de copii. De multe ori era în legătură cu mama sa. Locuind cu ea, îl agasa. Se enerva că spunea mereu aceleaşi poveşti despre câte un lucru minunat pe care l-a făcut el când era mai tânăr şi până la urmă o repezea şi îi spunea câte-o răutate, pentru ca în săptămâna următoare să regrete şi să se simtă vinovat. Şi-l mai rodea faptul că într-un timp extrem de scurt ea părea să fi uitat prima reacţie pe care a avut-o la aflarea veştii c-a părăsit-o pe Sarah şi acum începuse să răstălmăcească totul. O dată, a auzit-o spunându-i la telefon unei prietene că el n-a fost niciodată fericit cu Sarah şi că, de fapt, a fost un sfânt pentru c-a suportat atât.

Prima sursă de autoblamare era, bineînţeles, Abbie. Eve îşi amintea că a încercat să-l consoleze, pe la începutul anului, spunându-i că-i doar o chestiune de timp, că în câteva luni Abbie se va simţi mai bine şi că va înţelege şi versiunea lui. Dar n-a fost aşa. Fata a devenit tot mai ostilă. S-a întors de la Missoula aproape terminat. Lui Eve îi venea să-i telefoneze lui Abbie şi să-i spună să se maturizeze, să nu mai fie atât de egoistă, dar n-a făcut-o, bineînţeles.

De atunci, Ben încerca să trăiască cu ideea că fiica lui, cel puţin pentru viitorul previzibil, nu mai exista pentru el. Bine c-a ascultat sfatul lui Eve şi s-a dus la un psiholog. Nu mai fusese decât o dată, după moartea tatălui său, şi atunci făcuse doar două sau trei şedinţe. L-a auzit vorbind cu dispreţ despre ceea ce el numea *cultura psihologului.* În ansamblu, spunea el, oamenii trebuie să *se descurce cum pot.* Dar ajunsese, evident, la concluzia că el nu se poate descurca şi a găsit unul care i-a plăcut şi acum se ducea, conştiincios, de două ori pe săptămână.

Nu-i povestea lui Eve prea multe despre aceste şedinţe, dar se pare că discutau mult despre cum, în aproape toate aspectele vieţii, lucrurile pe care le-ai făcut devin curând singurele pe care le puteai

face. Mâhnirea şi vina pot deveni cu uşurinţă obişnuinţe, precum scobitul în nas când eşti în maşină. Vina, i-a spus terapeutul, e calea găsită de natură pentru a te face să reconsideri sau să renunţi la ceea ce ai făcut. Dar dacă eşti sigur, sută la sută sigur, că nu vrei să renunţi, atunci e doar ca un ghimpe care n-are alt scop decât acela de a te face să te simţi prost. Când Ben se simţea atras de groapa lui de vină, psihologul i-a sugerat să se oprească la margine, să se uite în jos şi să se hotărască dacă în ziua aceea chiar vrea să se bălăcească în ea.

Mai trăgea el câte o bălăceală bună din când în când, dar oricum, nu zilnic. Iar odată cu trecerea verii, Eve a observat cum se detaşează şi se înseninează. Pablo îl adora şi sentimentul părea reciproc. Avea un talent natural în a se purta cu copiii şi Eve era încântată când îi auzea pe amândoi cum vorbesc şi cum râd, îi plăcea să vadă cum fac împreună tot felul de *lucruri bărbăteşti,* cum joacă fotbal sau softball, sau fac pe luptătorii de sumo.

Când s-a mutat aici, Ben a vrut neapărat să-şi găsească o locuinţă şi a tot văzut case şi apartamente care nu erau însă ce voia. De fapt, nu l-a descurajat niciodată. Până atunci, cea mai lungă perioadă în care locuiseră împreună a fost de două săptămâni şi deşi a fost bine, părea prea devreme, prea important să-l facă să se mute definitiv. Dar era uşor de trăit cu el. Probabil şi pentru că avea atâţia ani de practică la activ. Şi în curând, fără să se fi rostit aproape niciun cuvânt, au acceptat că se afla acolo ca să rămână. Oricum, îşi închiriase pe aceeaşi stradă o cameră pe care o folosea ca birou.

Eve a avut ceva de lucru cu el, ca să-l facă să nu mai fie atât de dificil şi cusurgiu. Îi plăcea ca totul să fie la locul lui, iar ea era mult mai relaxată şi lăsa lucrurile pe unde erau. Bine, hai, era dezordonată. Uneori îl prindea adunând după ea sau verificând dacă a încuiat maşina (ea nu-şi

bătea capul cu asta) şi atunci se oprea şi-l privea, iar el îşi împreuna palmele şi se scuza.

— De ce trebuie să încui uşa?

— Se fură.

— Eu nu încui uşa de zece ani şi nu mi-a furat nimeni nimic.

— Ai avut noroc.

Încerca să-l facă să admită că ceea ce el considera o precauţie de bun-simţ poate fi luat şi drept cobire. Dacă te aştepţi să se întâmple ce e mai rău, atunci s-ar putea să nu rămâi dezamăgit.

— Dă-mi un exemplu, i-a zis.

— Sunt atâtea.

— Dă-mi unu'.

— Bine. Să-l obligi pe Pablo să-şi pună cască atunci când merge cu bicicleta.

— Dar poate să cadă, pentru Dumnezeu!

— Exact asta vreau să spun.

— Adică vrei să spui că dacă-i dau cască e mai probabil să cadă.

— Îhî. Mai probabil.

— Eve, doar ştii că asta-i o aiureală.

— Poate. Poate că nu. Dar copiii trebuie să înveţe. Nu-i poţi proteja de toate. Ca zilele trecute când s-a urcat în copac şi tu te-ai stresat c-o să cadă.

— Ar fi putut să-şi rupă gâtul.

— Nu şi l-a rupt.

Ben a clătinat din cap, iar ea s-a apropiat şi l-a îmbrăţişat.

— Ascultă, iubitule, îi spuse. Ceea ce vreau să spun e că dacă ai gânduri negative atragi ceva negativ. Gândurile pozitive au forţă.

N-a cedat în totalitate, dar părea să-l fi pus pe gânduri. După câteva zile i-a spus că Sarah l-a acuzat odată că este obsedat să deţină controlul. A întrebat-o pe Eve dacă este de acord şi a fost deprimat două zile când ea i-a spus, în cel mai delicat mod cu putinţă, că da. Dar era din ce în ce mai bine, se străduia şi chiar reuşea.

Îi era dor de prieteni, ştia asta, şi se simţea jignit şi respins de mulţi care, după părerea lui, luau orbeşte partea lui Sarah, judecându-l fără a încerca măcar să asculte şi varianta lui. Cel mai tare l-a rănit fostul lui partener şi cel mai bun prieten, Martin. După ce a fost cu Josh la Cape Cod, Ben s-a dus să ia tablourile lui Eve comandate pentru clădirea de birouri din Cold Spring Harbor. Martin a refuzat să le expună şi se umpleau de praf în garajul ICA. L-a lăsat pe Ben să aştepte la recepţie douăzeci de minute, apoi a fost rece şi repezit, tratându-l aproape ca pe un străin.

Dar dacă înainte, după aşa ceva Ben ar fi fost afectat o săptămână, acum rareori dura mai mult de o zi. Pentru un bărbat pentru care, toată viaţa, a contat enorm părerea celorlalţi, efortul era considerabil, îşi zicea Eve. Chiar şi atunci când îi trimitea e-mailuri lui Abbie, adică aproape în fiecare zi, sau îi telefona şi-i lăsa mesaje pe căsuţa vocală fără a primi niciodată răspuns, refuza să se mai lase târât în acea gaură.

Acum erau acasă. Au parcat maşina şi au intrat, pe sub bolta cu poarta albită din scânduri de pin care scârţâia, în grădină. Nu era nicio boare de vânt şi clopoţeii din cireş erau tăcuţi. Pe parapetul terasei de la bucătărie mai erau încă trandafiri galbeni, iar Eve a luat unul în trecere şi l-a mirosit. Petalele erau degerate, dar mai păstrau o undă de parfum. I l-a dat lui Ben.

Maria, bona, dormea pe canapea în faţa televizorului şi Eve a trebuit să-i pună o mână pe umăr ca s-o trezească. Ben uitase să-şi ia mobilul, îl lăsase în baie şi Maria i-a spus că a sunat de câteva ori, dar s-a gândit că nu trebuie să răspundă. Au plătit-o şi fata a plecat acasă. Iar când Eve s-a dus să vadă ce face Pablo, Ben a intrat în dormitor să asculte căsuţa vocală.

Erau trei mesaje, foarte urgente, toate de la Sarah. O sună el? Era important. Unde naiba umblă?

Sarah credea că-şi bate cineva joc de ea. Jeffrey suna mereu şi-şi schimba vocea, spunând că e de la pompieri, sau un scriitor celebru şi irascibil, sau serviciul de gigolo din districtul Nassau, care-i oferă o tratație specială de weekend. Aşa că atunci când a sunat telefonul şi bărbatul s-a prezentat drept agentul special Frank Lieberg de la FBI, i-a răspuns fără ezitare: „Sigur că da, iar eu sunt J. Edgar Hoover şi te-am concediat, scumpule.” A urmat o pauză, apoi el a întrebat, de data aceasta mai puţin sigur, dacă vorbeşte într-adevăr cu doamna Sarah Cooper şi atunci şi-a spus că e pe bune.

— Scuzaţi-mă. Da, eu sunt.

— Doamnă Cooper, sunteţi mama lui Abigail Cooper, studentă în anul doi la Universitatea din Montana?

A fost ca un dangăt funebru de clopot. Simţea că nu mai are pic de aer în plămâni. Cu o voce moale, a reuşit să spună că da, ea este.

Agentul Lieberg a întrebat-o dacă ştie unde e Abbie, iar Sarah a spus că la şcoală, bineînţeles, şi că-l roagă să-i spună despre ce e vorba. Era în bucătărie şi îşi făcea nişte supă. Genunchii au început să-i tremure şi a trebuit să se sprijine de bufet. La televizorul din cealaltă parte a încăperii, Al Gore îşi săruta soţia şi făcea cu mâna unei mulţimi vesele, pe undeva în Florida.

Nu mai vorbise cu Abbie şi nu primise niciun e-mail de la ea de mai bine de o săptămână, dar aşa e astăzi. Sarah încercase s-o sune chiar în dimineaţa respectivă. Ca de obicei, a intrat imediat căsuţa vocală şi i-a mai lăsat un mesaj plin de voie bună, rugând-o să-i telefoneze, fără a da impresia că-i reproşează ceva.

— Doamnă Cooper, vă telefonez de la biroul nostru din Denver. E ceva care ar trebui discutat personal şi aş vrea să aranjez cu colegii mei de la

New York să vină cineva la dumneavoastră. Sunteţi de acord?

— Da. Dar despre ce-i vorba? A păţit Abbie ceva?

— Doamnă Cooper…

— Ascultaţi-mă, pentru Dumnezeu, nu puteţi să mă sunaţi şi să mă lăsaţi aşa, fără să-mi spuneţi nimic.

— Colegii mei vă vor spune tot ce pot. Momentan nu pot decât să vă spun că trebuie să vorbim neapărat cu Abigail…

— Abbie.

— Să-i punem câteva întrebări în legătură cu un incident care a avut loc la sfârşitul săptămânii trecute la Denver.

— La Denver? Ce fel de incident? Ea e bine?

— Deocamdată, n-avem motive să credem că n-ar fi. Dar n-o putem contacta. Doamnă Cooper, tatăl lui Abbie e acum cu dumneavoastră?

— Nu mai locuieşte aici. Ce fel de incident?

Nu i-a spus mai mult. Colegii lui vor fi la ea într-o oră. Voia să ştie dacă va mai fi cineva acasă şi le-a spus că până atunci va sosi şi fiul ei.

Sarah l-a sunat imediat pe Josh pe mobil şi l-a rugat să vină repede acasă, apoi i-a dat primul telefon lui Benjamin, dar n-a răspuns decât afurisita de căsuţă vocală. A încercat din nou la Abbie, dar cu acelaşi rezultat. A intrat pe internet şi a căutat incidentele care au avut loc în weekend la Denver. Dar n-avea destule informaţii pentru a limita căutarea şi n-a găsit nimic care să-i indice cât de cât ceva.

Cei doi agenţi FBI au apărut chiar înainte de opt. În afară de faptul că n-aveau pălărie, arătau exact ca în filme. Costume negre, cravate, păr tuns perie. N-au vrut să bea nimic şi i-a convins destul de greu să se aşeze la masa din bucătărie. Josh şi Sarah s-au aşezat în faţa lor să-i asculte. Şi pe măsură ce auzea ce-i spuneau, simţea că inima îi scoate tot sângele din vene şi le umple cu spaimă

lichidă. Mâinile îi erau strâns încleştate pe masă, articulaţiile albe. Josh şi-a pus uşor mâna pe a ei şi a lăsat-o acolo.

A fost ucis un tânăr, împuşcat în piept, iar casa tatălui său a ars până în temelii. Au fost văzuţi doi oameni fugind cu o dubiţă gri, care a fost găsită mai târziu, arsă. Un alt bărbat, care încercase să-i oprească, era în comă cu răni grave la cap. Din dubiţă a căzut un câine, dar s-a lovit atât de tare, încât a trebuit eutanasiat. La ceafă, căţelul avea implantat cipul veterinarului cu numele, adresa şi numărul de telefon al proprietarului, Abigail Cooper din Missoula, Montana. Abbie n-a mai fost la şcoală, în apartament, şi nici n-a mai fost văzută în campus sau în oraş de zece zile.

Au pus câteva întrebări despre orientarea politică a lui Abbie şi dacă, după câte ştia Sarah, era membră a vreunei grupări ecologiste radicale. Sarah nu ştia decât de Greenpeace ceea ce, dintr-un anumit motiv, i-a făcut să zâmbească. I-au spus că ei vorbesc despre grupări extremiste, ca Frontul de Eliberare a Planetei, de care Sarah n-a auzit niciodată.

Adevărul era că, dacă acum un an Abbie vorbea mereu despre activităţile ei ecologice, la întrunirile la care se ducea şi despre campaniile în care era implicată, în ultima vreme n-o mai făcea. De fapt, astă-vară le dăduse impresia că acum considera această activitate ca o pierdere de vreme. *Ca şi cum ai reaşeza mobila pe* Titanic, şi-a amintit Sarah c-a auzit-o spunând. Un ciudat instinct matern îi spunea însă că ar fi mai înţelept să nu spună nimic.

Cei doi agenţi au întrebat dacă pot să vadă camera lui Abbie. Sarah era atât de tulburată de cele aflate, încât i-a condus până sus fără nicio întrebare. A rămas în prag şi i-a privit cum se uită prin cameră. Cu afişele şi fotografiile, cu toate fleacurile, şi trofeele, şi detaşamentele de jucării puse în ordine, arăta deja ca un loc de veneraţie.

Au întrebat-o dacă n-o deranjează să ia câteva fire de păr de pe peria lui Abbie de pe masa de toaletă. I-ar ajuta s-o elimine pe fiica ei dintre suspecţi, i-au spus cu blândeţe. Voiau şi nişte fotografii recente. Sarah n-avea niciun motiv să-i refuze.

Când a sunat Benjamin, era în pat. Luase un somnifer, dar fără rezultat, nici chiar după whisky-ul pe care-l băuse înainte de a urca, aşa că aprinsese din nou lumina şi încerca să citească. Dar îi clocotea capul. Citise acelaşi paragraf de cinci ori deja. În afară de Benjamin, singura persoană pe care a mai sunat-o a fost Iris. Nu voia să ştie nimeni altcineva. Iris i-a spus exact ceea ce se cuvenea. S-a oferit să vină cu avionul a doua zi dimineaţă, dar Sarah i-a spus că nu. I-a promis c-o mai sună când are veşti. Când a auzit vocea lui Benjamin, s-a rupt ceva în ea.

— Unde naiba ai fost? a ţipat. Am încercat să dau de tine toată seara.

— Îmi pare rău, am…

— Doamne, era să înnebunesc aici.

— Ce s-a întâmplat?

Se simţea prost că se poartă aşa cu el pentru că, chiar aşa, de unde era el să ştie? Dar nu se putea abţine. Nu mai vorbiseră de câteva săptămâni, iar atunci doar despre divorţ, ceva dubios cu care veniseră avocaţii lui. Bineînţeles că de câte ori încerca să-l înfrunte, era întotdeauna vina avocaţilor, a lui niciodată. I-a povestit despre agenţii FBI şi despre tot ce i-au spus. A ascultat-o într-o tăcere gravă, punându-i doar câte o întrebare pentru a-şi limpezi ceea ce nu înţelesese.

— În primul rând, mă duc acolo, i-a spus după ce a terminat.

— Unde? La Denver?

— La Missoula. Trebuie s-o găsim. Trebuie să ştie cineva de acolo unde este. Tu cum te simţi?

Înghiţi, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Sarah?

— Cum naiba crezi?

— De ce nu vii şi tu? Ne putem întâlni la Missoula.

— Şi Josh? Nu pot să-l las aici.

— Bine. Atunci poate că vin întâi la New York.

— Benjamin, nu fi ridicol! Ce rost are?

— Da. Bine.

Era ca un câine bătut. Şi-l imagina stând acolo, disperat. Apoi gândul i s-a înfipt în cap şi nu s-a putut abţine să nu i-o trântească.

— Ne-ascultă ce vorbim?

A urmat o clipă de tăcere. El părea să nu fi înţeles la cine se referă sau se prefăcea doar. Probabil că erau împreună, în pat.

— Spune, da sau nu?

— Nu, Sarah, i-a răspuns el obosit. Nu ne-ascultă.

21

Poliţistul cel tânăr a tras banda din plastic cu *Intrarea interzisă,* de la baza scării din lemn şi s-a dat la o parte ca să-i lase să treacă. Agentul Jack Andrews a dat din cap şi i-a mulţumit, apoi l-a condus pe Ben pe trepte, pe lângă peretele de scânduri mucegăite până pe mica platformă din faţa uşii apartamentului. Uşa avea un ochi de geam crăpat, de care atârna, înăuntru, o perdea murdară. Agentul Andrews a descuiat şi a intrat.

Era rece, strâmt şi mirosea a umed. Singura concesie făcută luxului erau nişte draperii foarte lungi din catifea roşie. Pe podea era un castron pentru câini cu nişte mâncare în el.

— Viaţă de student, nu? spuse Andrews.

Ben a ridicat din umeri şi a dat din cap, încercând să zâmbească.

— Deci, n-aţi mai fost aici până acum?

— Nu. Când am fost ultima dată aici, locuia într-o casă de pe strada 4. Astă-primăvară.

— Am fost şi acolo. Înseamnă că nu vă vedeaţi prea des.

— De când m-am separat de mama ei, nu a prea… Nu, nu prea des. Aşa arăta şi când aţi fost aici prima dată?

— Au fost luate unele lucruri la analize. Un computer, nişte hârtii, fotografii, şi alte mărunţişuri. Restul e la fel.

— Aveţi voie să faceţi aşa ceva? Adică…

— Da, domnule, avem.

Mai devreme, în biroul lui, de cealaltă parte a râului, în sediul agenţiei, îi spusese lui Ben şi despre alte incidente. Incendierile, unde aceleaşi graffiti au apărut pe ziduri. Au avut loc în trei state şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-a implicat FBI-ul. Celălalt motiv a fost faptul că sunt clar acte de ecoterorism.

Ben a râs. Terorism? Sacramento, Reno, Portland? Ideea că Abbie vâjâie prin tot Vestul şi incendiază diverse locuri era prea absurdă. Iar chestia asta cu Denver, Doamne fereşte! Andrews a zâmbit înţelegător şi s-a uitat la notiţele de pe birou. Apoi l-a întrebat despre prietenul ei, cel care-şi spunea Rolf. Voia să ştie dacă Ben l-a întâlnit vreodată şi dacă a vorbit cu el, dar i-a spus că nici el, nici Sarah nu-l cunoşteau.

Aveau înregistrările tuturor apelurilor de pe telefonul mobil al lui Abbie şi cercetau cu mare atenţie toate convorbirile pe care le-a făcut sau le-a primit. Erau câteva apeluri de la un număr din Sheridan, Wyoming, i-a spus Andrews, de la locuinţa unui domn Ray Hawkins. Numele îi spunea ceva lui Ben?

— Trebuie să fie Ty. Mi-l amintesc bine, tatăl lui se numeşte Ray. Ty şi Abbie au fost foarte apropiaţi un timp. Dar, în ultima vreme, nu mai ştiu. Soţia mea ştie mai multe.

Ben s-a uitat prin micul apartament, fără să ştie exact ce caută, sau de ce i-a rugat să i-l arate. Dar trebuia să facă ceva. Telefonul mobil al lui Andrews a sunat şi s-a dus la uşă să răspundă. Tot ce-a auzit Ben a fost de mai multe ori *da,* şi *OK,* şi *bine,* apoi agentul s-a întors şi şi-a pus telefonul în buzunar.

— Domnule Cooper, trebuie să vă spun că biroul nostru din Denver a dat azi dimineaţă publicităţii numele şi fotografia fiicei dumneavoastră. Nu ştiam că se va întâmpla atât de curând.

— Iisuse Hristoase!

În clipa aceea, poliţistul a apărut în prag.

— Domnule?

Andrews s-a dus la el şi poliţistul i-a spus încet ceva.

— Bine, mulţumesc.

Poliţistul a ieşit, iar Andrews s-a întors spre Ben.

— Haideţi să plecăm. O echipă de la televiziune se îndreaptă încoace.

— Ce? Dumnezeule!

— Trebuie să plecăm.

Prea târziu, însă. În timp ce coborau scara, s-au oprit în stradă o camionetă şi o dubiţă cu un fel de satelit pe capotă, s-au deschis uşile şi au năvălit o mulţime de oameni cu camere şi microfoane. Poliţistul a întins braţele încercând să-i oprească, dar era imposibil pentru un singur om.

— Domnule Cooper! Domnule Cooper! Ne spuneţi câteva cuvinte, vă rugăm? Domnule Cooper!

Andrews a încercat să-l protejeze în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Vă rog, doamnelor şi domnilor. Vă rog, lăsaţi-ne să trecem. Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Inutil.

— Aveţi veşti de la Abbie Cooper?

— Domnilor, le spunea Andrews. Domnul Cooper va face, fără îndoială, o declaraţie de presă mai târziu. Acum nu poate…

— Aveţi idee unde e Abbie Cooper?

Acum erau la maşină. Andrews i-a deschis uşa din dreapta, dar era înghesuit şi înghiontit din toate părţile. Ben a reuşit să se aplece ca să intre, dar nu suficient de mult şi s-a lovit la cap. Andrews încerca să închidă uşa, dar un reporter îşi lipise microfonul de nasul lui Ben.

— Domnule Cooper, a făcut Abbie aşa ceva?

— Ce dracu’ spui? a ţipat el. Bineînţeles că nu.

Uşa s-a trântit şi a încercat să nu se uite la camere şi la feţele care-şi strigau întrebările fără sunet prin geam. Se simţea ca un criminal. Andrews era aşezat în faţa volanului şi pornea motorul.

— Îmi pare foarte rău.

Ben era prea şocat ca să mai spună ceva. Clătina doar din cap a neîncredere.

— Problema e, domnule Cooper, că nu prea am mai văzut-o în ultima vreme, îi spunea Mel. De când a început să se vadă cu Rolf, erau mai mult împreună, doar ei doi.

Stăteau într-un colţ al unui restaurant zgomotos numit *Depoul,* chiar lângă calea ferată. Pe pereţi atârnau tablouri cu Vestul Sălbatic, dar pictate cu ironie, în culori strălucitoare, violente, în nuanţe de roz, purpuriu şi verde-lămâie. Muzica era tare, dar cel puţin era bine că puteau vorbi fără a fi auziţi. Mel stătea în faţa lui la masă, lângă prietenul ei, Scott, iar Ben stătea lângă tipul mai în vârstă cu barbă, care s-a prezentat Hacker, deşi probabil că nu acesta era adevăratul lui nume. Comandaseră toţi fripturi, cele mai mari văzute vreodată de Ben, pe care aproape le terminaseră. Ben abia s-a atins de a lui. Nu-i era foame.

Cu Mel ar fi vrut el să vorbească şi când a ajuns aici – târziu, după încă o oră de discuţie telefonică epuizantă cu Sarah – s-a trezit că-l aşteptau şi ceilalţi. Când a sunat-o după-amiaza, Mel i se păruse prudentă, după ce tot coşmarul cu presa s-a mai potolit, în sfârşit. Poate că Abbie îl vorbise de rău. Sau poate că era doar şocată, ca toată lumea, de ceea ce se întâmpla. La început nu prea voia să-l întâlnească, dar în cele din urmă a acceptat. Scott şi Hacker fuseseră aduşi, fără îndoială, pentru suport moral. Acum, totuşi se simţeau cu toţii mai relaxaţi.

— Îmi poţi spune ceva despre Rolf? a întrebat Ben. Noi nu ştim decât că s-au întâlnit la Seattle.

— Ştiţi, domnule Cooper, abia l-am cunoscut. Ne-am salutat de câteva ori. Asta-i tot.

— E student aici sau ce face?

Mel s-a uitat un pic neliniştită la Scott şi amândoi la Hacker, ca şi cum el ar fi trebuit să răspundă. Hacker şi-a dres vocea.

— Nu. Spunea că îşi face doctoratul în statul Washington. Dar nu-i adevărat. Cunosc multă

lume acolo şi nu a auzit nimeni, niciodată de el. La Seattle a stat o vreme într-o casă părăsită cu alţi câţiva. Acolo a dus-o pe Abbie după ce a fost rănită la demonstraţie. Am rugat un prieten să verifice locul, dar e pustiu.

A luat o înghiţitură de bere şi a continuat.

— Ca să fiu sincer, nici nu cred că-l cheamă Rolf.

— De ce?

— Domnule Cooper, sunt implicat de câţiva ani în activităţi ecologice. Din când în când mai fac şi pe cheia reglabilă.

— Cheia reglabilă?

— N-aţi citit *Banda Cheia reglabilă?* Edward Abbey?

— Ah. Nu, n-am citit. Dar ştiu ce vreţi să spuneţi. Aţi bătut spiţe în copaci, aşa ceva, nu?

Hacker se prefăcu şocat.

— Ferească sfântu'! Da, aşa ceva. Oricum, cunoşti oameni. E ca un fel de reţea. Şi din când în când, apare câte unu' care are clar alte interese, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Zvonurile circulă.

Ben nu ştia despre ce vorbeşte Hacker şi probabil că expresia lui arăta acest lucru. Tipul încerca să-l facă să înţeleagă ceva fără a-i spune clar. Hacker s-a uitat la Scott şi la Mel. Scott a dat din cap, iar Hacker s-a aplecat spre Ben şi a continuat.

— Acum câţiva ani, s-au întâmplat nişte chestii grave. Unele în Oregon, majoritatea în nordul Californiei. Scrisori cu bombe, bombe în canalizare, chestii de-astea. Cele mai multe ţinte erau agenţiile federale, Oficiul pentru Administrarea Terenului, Serviciul Forestier, firmele de exploatare forestieră şi de minerit. Nu a fost ucis nimeni, dar au fost destui răniţi. Un director executiv de la o firmă de cherestea şi-a pierdut braţul. Lumea zicea că era un tip pe acolo care ar fi fost implicat. Avea un uşor accent european, german sau poate elveţian. Un tip

voinic, care arată bine. Îşi spunea Michael Kruger sau Kramer, unii aşa îi zic. În cele din urmă, trei sau patru persoane au fost arestate şi închise mulţi ani. El a dispărut pur şi simplu.

— Crezi că e Rolf?

— Nu ştiu. Poate da. Poate nu.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Adică poliţiştilor, râse Hacker. Nu, sigur că nu.

Hacker s-a lăsat pe spate, şi-a luat berea şi a zâmbit plictisit.

— Cred că ei ştiu deja.

Ben l-a întrebat ce vrea să spună, dar Hacker nu i-a spus. L-a întrebat pe Ben dacă FBI-ul intenţionează să dea publicităţii şi fotografia şi datele lui Rolf, aşa cum au făcut cu ale lui Abbie. Ben n-a putut decât să repete ce-i spusese Andrews: Nu aveau niciun fel de dovezi suficient de serioase despre cealaltă persoană implicată. Hacker a râs sceptic.

— Îhî. Aşa o fi.

Şi şi-a terminat berea.

În timp ce-şi luau rămas-bun în stradă, în faţa restaurantului, Mel i-a strâns mâna şi i-a răspuns că era sigură că Abbie n-a făcut nicio prostie şi că totul va fi bine. Ben a zâmbit şi i-a răspuns că ştie că aşa va fi. Fata l-a sărutat pe obraz, s-a întors repede şi a plecat cu ceilalţi. Ceea ce a fost foarte bine pentru că, nu-şi dădea seama de ce, acest mic gest de afecţiune i-a umplut ochii de lacrimi şi a plâns tot drumul până la hotel.

Sarah îi spusese s-o sune după întâlnirea cu ei, indiferent de oră. Aşa că, întors în cameră, a aprins doar veioza şi televizorul, fără sonor, şi a format numărul care odată fusese al lui. Dar a răspuns robotul. Vocea era a lui Abbie şi fusese înregistrată cu cel puţin doi ani în urmă.

Bună, aţi sunat la familia Cooper. Noi suntem mult prea ocupaţi şi importanţi pentru a vorbi chiar acum, dar vă rugăm să lăsaţi un mesaj şi

dacă e amuzant şi spiritual, vă sunăm. La revedere!

— Sarah?

Se gândea că poate ridică receptorul, dar n-a făcut-o. I-a lăsat un mesaj scurt şi apoi s-a hotărât să încerce şi pe mobil.

— Benjamin?

— Bună. Am încercat pe fix.

— Suntem la Martin şi la Beth.

— Şi Joshie?

— Da. Trebuia să plecăm. Parcă eram asediaţi. Reporteri de la ziare, echipe de jurnalişti. A trebuit să ne strecurăm prin spate. E un coşmar.

Părea amorţită, vulnerabilă, pe punctul de a ceda nervos.

— La ştiri au spus că e căutată pentru crimă. Vocea i s-a frânt. Oh, Benjamin…

— Iubito.

Suspina. Nici nu suporta s-o audă.

— Oh, iubito.

— Te rog să vii. Te rog.

Era o după-amiază perfectă de toamnă, senină, caldă şi liniştită, când totul era învăluit într-o lumină aurie. Arţarii din curtea din spate a familiei Ingram erau o vâlvătaie de arămiu şi roşu, iar umbrele lor lungi se întindeau pe pajişte. Sarah se uita la ei de cinci minute bune. Era afară pe terasă, sprijinită de perete, lângă uşile deschise de la bucătărie şi fuma o ţigară. Scăpase caii. Azi a fumat deja o jumătate de pachet. Trebuia să se lase. Mâine.

— Sarah?

Beth stătea în uşă. Îşi luase liber să fie cu ea.

— A venit.

Sarah o urmă în casă, trecu prin bucătărie şi prin hol, apoi pe parchetul lustruit şi prin triunghiul alungit de lumină format de fereastra de pe scară. Beth a deschis uşa din faţă şi a ieşit în dogoare chiar când taxiul părăsea aleea. Benjamin stătea

acolo, în trenciul lui gri şi-şi muta bagajul pentru ca Beth să-l poată îmbrăţişa. Sarah era în uşă, cu mâna streaşină la ochi din cauza soarelui şi-l privea apropiindu-se. Părea obosit şi avea cearcăne; a privit-o cu zâmbetul lui frumos, brav şi trist. O, Doamne, se gândi ea. Acum, când lumea lor a luat-o dintr-odată razna, de ce nu poate fi al ei?

Ben îşi deschise braţele şi se agăţă de el aşa cum te agăţi de viaţă, plângând şi tremurând din tot corpul. O ţinea strâns la pieptul lui şi-i mângâia părul, ca şi înainte. Şi când, în cele din urmă, a fost în stare să se uite la el, a sărutat-o pe frunte şi i-a şters delicat lacrimile cu degetele. Niciunul n-a scos un cuvânt.

Beth se uita la ei şi-şi ştergea şi ea lacrimile. Au intrat după ea în casă, cu braţele înlănţuite, iar în hol s-au oprit şi s-au îmbrăţişat din nou.

— Miroşi a avion, i-a spus.

— E noul parfum, kerosen pentru bărbaţi.

— Oh, Benjamin. Spune-mi că nu-i adevărat.

— Joshie e aici?

— A vrut să se ducă la şcoală.

— Mai sunt reporterii acasă?

— Am trecut cu maşina pe acolo în după-amiaza asta, i-a răspuns Beth. Mai sunt unul sau doi. Alan spune că dacă faci declaraţia de presă, te lasă probabil în pace.

Beth îi pusese în legătură cu un avocat, Alan Hersh, specializat în cazuri foarte mediatizate. Acesta a luat, în numele lor, legătura cu poliţia. Planul era să ţină o conferinţă de presă a doua zi dimineaţă, la care Benjamin şi Sarah urmau să citească o declaraţie scrisă dinainte. Hersh voia să fie şi Josh acolo. Sarah se cam temea.

Au intrat în bucătărie şi Beth i-a pus să stea jos. Le-a turnat câte un pahar de vin şi, chiar dacă nu era încă nici şase, s-au opus doar de formă. Benjamin a întrebat de băieţii familiei Ingram care

erau amândoi la colegiu. Beth i-a spus că sunt foarte bine. Curând au epuizat subiectele de salon.

— Ai auzit că l-au arestat azi pe Ty? a întrebat Sarah.

— *Ce?*

— M-a sunat mama lui. Era distrusă. Tatăl băiatului care a fost împuşcat la Denver este proprietarul companiei care extrage gaze de pe terenul fermei lor. Au avut o mulţime de probleme cu el. Se pare că a distrus toată zona. Poliţia a aflat despre Ty şi Abbie şi despre convorbirile lor pe telefonul ei mobil. Se pare că îl suspectează că e implicat cumva, poate chiar că el ar fi cealaltă persoană din dubiţă.

— Ty? întrebă Benjamin. Nu se poate.

— Asta am zis şi eu. Dar poliţia zice că are un motiv.

Sarah i-a mai relatat şi ce-i spusese Hersh în aceeaşi după-amiază, şi anume să aibă grijă la convorbirile telefonice şi la e-mailuri pentru că este o „mare probabilitate” să fie monitorizaţi ca să vadă dacă Abbie nu încearcă să-i contacteze. Contul ei bancar şi cărţile de credit au fost blocate, i-a mai spus el. Iar conturile lui Benjamin şi ale lui Sarah vor fi desigur ţinute sub observaţie în cazul în care ar vrea să-i trimită bani.

— Nu pot face asta, nu? întrebă Benjamin.

— Mi-a spus că e mai sigur să ne purtăm ca şi cum am fi ţinuţi sub observaţie.

— Adică, oriunde mergem? Tot timpul e cineva care ne urmăreşte? Şi pe Joshie? La şcoală?

Sarah dădu din umeri. Benjamin clătină din cap.

— Nu cred. Beth, tu ce zici?

— Poate c-am văzut prea multe filme.

Josh s-a întors de la şcoală şi Benjamin l-a îmbrăţişat îndelung. Apoi a venit Martin şi au luat toţi cinci cina, încercând să vorbească despre alte lucruri. Era ciudat. Martin şi Benjamin nu mai discutaseră de mult timp şi deşi se străduiau

amândoi era evident că nu-i trecuse niciunuia supărarea.

Telefonul a sunat încontinuu. FBI-ul şi Alan Hersh care voiau să pună la punct detaliile pentru conferinţa de presă; le-a trimis prin e-mail ciorna. Sarah, Benjamin şi Beth s-au dus cu toţii în birou şi s-au aşezat în jurul lui Martin, care stătea la calculator, au făcut corecturile şi au trimis-o înapoi. În linii mari, spunea ce fată minunată este Abbie, cât erau de mândri de ea, şi că sunt convinşi că e nevinovată. Se încheia cu un apel adresat ei direct să apară şi să ajute la limpezirea lucrurilor. *Te iubim, scumpo,* scria la sfârşit. *Te rugăm să vii acasă.*

— Îţi dai seama că trebuie s-o citeşti tu? întrebă Benjamin.

— Nu pot.

— Iubito, voi fi lângă tine. Şi Joshie. Ştii că aş citi-o eu, dar după cum merg treburile între Abbie şi mine, e bine să vină din partea ta.

Sarah a mai protestat puţin, dar ştia că el are dreptate. Trebuia să-şi adune puterile.

Casa familiei Ingram avea o anexă pentru oaspeţi care dădea în grădina din spate, construită în stilul încărcat, tipic al lui Martin. Avea propria terasă şi trei camere duble, fiecare cu baie proprie, aranjament prin care Beth nu era deranjată de cei care dormeau acolo. Sarah şi Josh îşi luaseră fiecare câte o cameră în seara precedentă, iar Ben şi-a pus bagajul în cea de-a treia. După ştirile de noapte de la televizor – în care, slavă Domnului, nu s-a spus nimic nici despre Abbie şi nici despre crimă – familia Ingram le-a urat noapte bună şi s-a retras, iar ei au urcat în anexă.

Au stat toţi trei, un timp, pe patul lui Sarah şi au discutat. Josh le-a spus despre filmul video pe care el, Freddie şi alţi câţiva băieţi din ciclul superior îl făceau la şcoală. Apoi s-a ridicat, le-a spus noapte bună şi s-a dus în camera lui. Benjamin a luat-o ca pe o aluzie să plece şi el. Acum, că rămăseseră

singuri, a părut dintr-odată stânjenit, s-a ridicat şi s-a întins. Mâine va fi o zi lungă şi grea, a spus el. S-a aplecat, a sărutat-o pe obraz şi s-a îndreptat spre uşă.

— Nu pleca, i-a spus Sarah încet.

S-a întors şi a privit-o.

— Dormi aici. Te rog. Am nevoie de tine. Doar în noaptea asta.

El a închis uşa, s-a întors la pat şi s-a aşezat lângă ea. Şi-a pus braţele în jurul ei şi a ţinut-o strâns.

S-au dezbrăcat discret, ca nişte străini. I se părea ciudat să vadă trusa lui de toaletă la baie, lângă a ei şi toate celelalte lucruri pe care le recunoştea, dar nu mai făceau parte din viaţa ei. Aparatul de ras, mica trusă de manichiură din piele roşie pe care i-o cumpărase ea, deodorantul pe care-l folosea dintotdeauna. Când a ieşit din baie, el stinsese deja lumina în dormitor şi s-a strecurat în pat, lângă el. Au stat aşa mult timp, uitându-se fiecare la tavan şi la configuraţia formelor şi a umbrelor din încăpere.

— Mi-e dor de tine, Benjamin. Foarte tare.

— Oh, iubito.

— Mă descurc fără tine. De la o zi la alta. Dar e ca şi cum…

A trebuit să înghită. Nu plânge, îşi spunea, nu plânge.

— Ca şi cum ar fi doar jumătate din mine. Cealaltă jumătate nu mai este.

S-a întors şi şi-a pus braţul peste ea. Şi la atingerea lui, bineînţeles că a început să plângă.

— Te iubesc, Benjamin.

Probabil că el o să creadă, mai târziu, că-şi propusese să spună asta. Dar nu era adevărat. Nu-şi propusese nimic. Era, pur şi simplu, legătura care rămâne, inexorabilă, dintre două suflete rănite. S-a întors spre el şi şi-a pus braţul în jurul taliei lui, i-a simţit căldura trupului, forma familiară, apăsarea pieptului pe sâni. Obrazul ei pe falca lui aspră, buzele în adâncitura mai moale a

gâtului. Şi i-a inspirat mirosul pe care şi-l amintea atât de bine.

— Sarah, ascultă, noi…

— Şşşt. Te rog.

Îl simţea excitat lângă coapsa ei şi atunci şi-a împins bazinul spre el, ceea ce l-a excitat şi mai tare. S-a întins şi şi-a ridicat cămaşa de noapte, apoi i-a băgat mâna sub slip, l-a apucat şi l-a simţit înfiorându-se. Iar el îi găsise gura şi o săruta, s-a ridicat peste ea, deasupra ei. Şi-a lăsat chiloţii în jos şi s-a adâncit între coapsele ei deschise, a alunecat înăuntru.

Era din nou al ei. Chiar dacă doar în această noapte tristă, furată. Era al ei.

22

Abbie mai fusese doar o dată la San Francisco, într-o vacanţă cu familia, când avea vreo doisprezece ani. Au stat atunci la un hotel care s-a dovedit a fi locul unde veneau cei care trebuiau să se refacă în urma operaţiilor estetice. Toţi erau bandajaţi, unii cu faţa şi capul complet împachetate, încercând să mănânce prin fantele lăsate în dreptul gurii. Tatăl ei spusese că era ca o preselecţie pentru *Omul invizibil.* Era toiul verii, dar n-au văzut deloc soarele pentru că oraşul era învăluit într-o ceaţă umedă. Chiar şi aşa, a fost fain, s-au comportat ca nişte adevăraţi turişti, s-au plimbat cu tramvaiul modern şi cu cel vechi, au cotrobăit prin magazinele din Fisherman's Wharf, şi-au cumpărat tricouri.

De această dată era puţin altceva.

Stătea pe coridorul mic şi murdar, în faţa biroul directorului, nu departe de toalete şi-şi aştepta banii. Un singur bec lumina pereţii de un roşu-lucios, pe care se aflau nenumărate pete albe, unde vopseaua fusese smulsă odată cu anunţurile lipite acolo. Mai rămăsese doar unul, *Intrarea interzisă,* pe care un deştept scrisese şi mâzgălise ceva obscen.

La celălalt capăt al coridorului, se vedeau lumina roşie şi fumul de la bar, în care tonomatul era, de obicei, confiscat de fanii de heavy metal. Întotdeauna îl puneau atât de tare, încât a trebuit să înveţe să citească de pe buze ca să ia comanda clienţilor. După ce i se termina tura, mai dura cel puţin o oră până să-i dispară ţiuitul din urechi.

Era trecut de miezul nopţii şi aştepta deja de cinci minute. În spatele uşii încuiate, Jerry, directorul, un tip dezgustător de o sută douăzeci şi cinci de kile, număra bacşişurile, vorbind în acelaşi timp la telefon cu unul dintre prietenii lui

mitocani. Probabil că de-asta şi dura atât. Îi era greu să facă mai multe lucruri deodată.

— Mult mai departe, spunea el. Bine, ai dreptate, bătrâne. Trebuie să închid. Îhî. Mai târziu.

A descuiat şi prin uşa deschisă l-a văzut pe Jerry, şezând pe scaunul aplecat pe picioarele din faţă, în spatele biroului pe care erau banii împărţiţi în cinci fişicuri mici printre resturi alterate de burgeri vechi, pizza, ceşti de cafea şi Dumnezeu mai ştie ce alte vietăţi mişunau pe acolo. Biroul, ca întregul local *Billy Z's,* inclusiv bucătăriile, era un adevărat pericol pentru sănătate. Abbie habar n-avea cine era sau a fost Billy Z. Poate că a mâncat ceva acolo şi a murit. Sau a supravieţuit şi de-asta era celebru.

— Bună, Becky, scuză-mă te rog.

Abbie abia dădu din cap. Jerry luă un fişic de bani şi i-l dădu, iar Abbie îi numără.

— Sunt numai optsprezece dolari.

— A fost linişte.

N-avea de gând să se certe. A băgat banii în buzunarul hainei şi s-a întors să plece.

— Te simţi bine?

— Ce?

— Nu vorbeşti prea mult.

— Şi? Nu sunt plătită pentru asta.

— Hei, linişteşte-te, drăguţă. Treaba ta.

Îi venea să arunce cu ceva în el, dar se mulţumi să-l privească, se întoarse şi ieşi.

— Şi eu te iubesc, strigă el după ea.

Împuţitul ăsta gras a ţinut-o atâta că a pierdut autobuzul spre Oakland. A coborât în fugă panta, dar maşina intra deja pe autostradă, aşa că s-a aşezat pe parapet şi şi-a aprins o ţigară în aşteptarea următorului. În afară de traficul de pe autostradă, unicul semn de viaţă era o pisică neagră, pe trotuarul de vizavi, în faţa unui teren de materiale refolosibile, pe care se înălţau turnuri ordonate de maşini turtite. Animalul se spăla la

marginea petei de lumină rece aruncată de un bec solitar. Din când în când se oprea şi îşi aţintea câteva clipe ochii galbeni asupra lui Abbie, apoi îşi lingea în continuare labele cu nonşalanţă.

— Hei, pisicuţo, o strigă ea încet. Hai, vino aici.

Bineînţeles că n-a venit.

În curând va fi aprilie, dar noaptea era rece şi mirosea încă a iarnă. Poate că din cauza vremii se simţea atât de deprimată. Când era senin şi soare, i se părea totul mai uşor, dar când era aşa se simţea la pământ. Şi atunci, singurul ei gând era să-şi sune mama.

Ultima dată i-a auzit vocea la televizor, când o implora să se predea. I-a fost destul de greu să se uite, deşi Abbie nu-şi amintea prea bine pentru că era cam dusă din cauza pastilelor pe care i le dăduse Rolf. Asta a fost imediat după ce au ajuns la Los Angeles şi s-au ascuns la nişte tipi pe care-i cunoştea el acolo. Zilele treceau una după alta, înceţoşate, săptămânile deveneau luni. Zăcea pe pat cu draperiile trase şi televizorul deschis permanent, Rolf îi aducea mâncare sau de fumat ori făcea dragoste cu ea. Nu-şi aminteşte deloc nici Ziua Recunoştinţei şi nici Crăciunul. Dar îşi aduce aminte de imaginea mamei sale şi de bietul Josh care stătea acolo, aşa de palid, de nervos şi de brav în faţa reporterilor, a fulgerelor aparatelor, a microfoanelor, de mama care spunea că ei ştiu că e nevinovată şi că o iubesc foarte mult.

Poate că, dacă ar fi avut capul mai limpede, i-ar fi sunat chiar atunci şi acolo sau s-ar fi dus la o secţie de poliţie să anunţe unde se află. Oricum, Rolf n-o scăpa din ochi prea mult timp aşa că n-ar fi putut face nici una, nici alta. Ştia că el se teme că ar putea face o asemenea prostie. Îi spunea mereu că trebuie să lase lucrurile să se aşeze, să se potolească toată nebunia asta cu presa. Şi, bineînţeles că avea dreptate, ca de obicei.

Casa în care au stat prima dată era în Whittier, în nesfârşita întindere a zonei de est din Los

Angeles. Era o paragină, dar cartierul nu era prea rău, un loc unde oamenii îşi vedeau de treburile lor, iar poliţia nu se băga decât dacă era omorât cineva. În casă mai locuiau doi tipi şi o fată, dar Abbie n-a aflat niciodată cu ce se ocupă. Doi plecau în fiecare dimineaţă, ca şi cum s-ar fi dus la slujbă, dar unul rămânea întotdeauna acasă. După numărul mare de vizitatori, şi-a imaginat c-ar fi traficanţi de droguri. Ştia că unul din tipi are armă, şi s-a gândit că nu e singurul. Dar toţi erau drăguţi cu ea, mult mai drăguţi decât nenorociţii ăia pe care i-a întâlnit în casa părăsită din Seattle. O tratau cu înţelegere, chiar cu respect. În fond, nu mai era mica studentă bogată care se joacă de-a cercetaşii.

Oroarea nopţii din Denver a început, puţin câte puţin, nu să se estompeze, dar măcar să se aşeze într-un *context,* după cum se exprima Rolf. Ce s-a întâmplat a fost un accident, aşa îi tot spunea, şi că ea nu trebuia să se lase înşelată de felul în care presa distorsiona lucrurile, îi zicea – şi Abbie îl credea – că îi pare rău c-a murit fiul lui McGuigan. Ştiindu-şi părinţii plecaţi, se pare că băiatul şi-a adus acasă prietena. Probabil că s-a uitat afară, a văzut-o pe Abbie, a ieşit cu puşca şi a dat peste Rolf. Din fericire, când a luat casa foc, fata a ieşit. Moartea băiatului a fost o treabă serioasă şi tristă, zicea Rolf, dar astfel de lucruri se întâmplă uneori în prima linie. Şi era important să nu uite ce le-a făcut tatăl său părinţilor lui Ty, cum le-a distrus viaţa şi nenumărate alte vieţi. În primul rând, J.T. McGuigan, şi numai el, era răspunzător pentru moartea fiului său, nu ei.

Rolf i-a spus toate aceste lucruri înainte de a afla despre arestarea lui Ty. Acesta a fost momentul în care Abbie a clacat şi era pe punctul de a se preda. Îşi pusese şi haina şi se pregătea să iasă ca să găsească un telefon, dar Rolf a oprit-o şi n-a lăsat-o să plece. Iar ea a ţipat şi a urlat, încercând să-l lovească. Cum au putut tâmpiţii de

poliţişti să creadă că Ty ar avea vreo legătură cu toată povestea? Rolf zicea că e probabil o stratagemă pusă la cale de FBI ca s-o facă să se dea de gol. Şi s-a dovedit c-a avut dreptate, pentru că Ty a fost pus în libertate după câteva zile. Din fericire, avea câţiva martori care au dovedit că în noaptea în care a murit băiatul lui McGuigan, el era la Sheridan. Deşi ziarele scriau că nenorociţii de ofiţeri federali nu excludeau posibilitatea unei conspiraţii.

L-a rugat şi l-a implorat s-o lasă s-o sune pe mama ei, dar Rolf n-a vrut. Nu încă, dar în curând, i-a promis el. Nu era sigur. I-a dat totuşi voie să-i scrie o scrisoare, pe care a verificat-o cu grijă să nu cumva să-i fi scăpat ceva. N-a scris decât că era bine, că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident, şi că-i părea rău că-i face să treacă prin aşa ceva. Rolf i-a spus că n-o pot expedia din L.A. şi a trimis-o unei cunoştinţe din Miami, care trebuia s-o trimită mai departe la New York. Abbie nu ştia dac-a ajuns acolo.

Pisica de vizavi îşi făcea încă toaleta. Puţinul interes pe care i-l arătase lui Abbie dispăruse. Venea şi autobuzul. S-a ridicat când a încetinit, iar când a oprit lângă ea şi s-au deschis uşile a urcat. Mai erau vreo cinci-şase pasageri. Abia când s-a îndreptat spre partea din spate a văzut că doi erau poliţişti.

Unul era bărbat, cealaltă, femeie, stăteau unul lângă altul şi vorbeau. După cum arătau, erau în afara programului şi se duceau acasă. Bărbatul a privit-o pe Abbie apropiindu-se, probabil fără niciun interes deosebit, dar a fost suficient pentru ca inima ei să înceapă să bubuie. Rolf i-a spus că cel mai rău lucru pe care-l poţi face este să pari agitat sau că te fereşti. L-a privit pe tip drept în ochi şi i-a zâmbit. I-a zâmbit şi el şi s-a uitat în altă parte.

Abbie s-a aşezat în antepenultimul rând şi le privea cefele. Tot vorbeau, deşi nu auzea ce. Apoi

el a râs şi Abbie s-a gândit că nu mai e în pericol.

Se uita pe fereastră, prin propria ei reflexie în geam care, după toate aceste luni, o făcea încă să tresară. Părul şaten-închis, scurt şi dat cu gel, sprâncenele vopsite în aceeaşi culoare, ochelarii mici, dreptunghiulari, cu ramă neagră, cu lentile din sticlă obişnuită, cercelul de argint din nara stângă. Nu ştia de ce apariţia unui poliţist îi stârneşte încă o astfel de panică, pentru că şi ei îi era greu să se recunoască. N-ai fi zis că este nici măcar verişoară îndepărtată cu blonda prinţesă fericită a cărei fotografie de la absolvire apăruse în toate ziarele şi fusese dată seară de seară la televizor, până când s-au plictisit de această poveste şi, slavă Domnului, s-au potolit.

Rolf şi-a lăsat doar barbă şi şi-a aranjat părul. Şi nici de asta n-ar fi avut nevoie. După ce idioţii au înţeles că nu Ty a fost *complicele ecoteroristei Abbie Cooper,* au publicat un portret-robot al lui Rolf care era atât de inexact că părea o farsă. Singurul lucru care l-a vexat a fost aproximarea vârstei, „treizeci şi cinci spre patruzeci de ani".

După o săptămână de la sosirea în L.A, şi-au procurat identităţi false. El era acum Peter Bauer, iar Abbie, Rebecca Jane Anderson. Avea şi carnet de şofer, număr de asigurări sociale şi cărţi de credit. Deşi nu după mult timp trebuia s-o ia de la capăt şi să înveţe să fie altcineva, pentru că Rolf nu era mulţumit de calitatea actelor false şi încerca să găsească altele mai bune şi mai scumpe. Cele noi ar fi costat o mie de dolari fiecare şi de aceea a trebuit Abbie să se angajeze chelneriţă la *Billy Z's.*

Rolf încă era evaziv şi nu i-a spus prea multe despre felul în care face rost de acte. Întotdeauna aveau „un prieten" pe undeva. Dar în cele trei luni petrecute la L.A. şi două şi jumătate aici, ascultând, privind şi în cele din urmă primind şi ea câteva însărcinări, învăţase multe lucruri.

Ştia, de exemplu, că cea mai bună modalitate de a-ţi obţine o nouă identitate este să cauţi anunţurile

mortuare din ziare. A văzut şi ea asta o dată într-un film şi s-a gândit că e făcătură, dar era adevărat. Nu-ţi rămânea decât să găseşti pe cineva de vârstă apropiată, apoi să ceri prin poştă o copie legalizată a certificatului de deces al persoanei respective. E fantastic, dar când moare cineva, autorităţilor le trebuie uneori luni, poate chiar ani de zile până să afle.

Iar să facă rost de o carte de credit era joacă de copii. Tot timpul oamenii primesc scrisori în care sunt întrebaţi dacă nu vor un card nou şi în nouă din zece cazuri aruncă aceste scrisori la gunoi. Nu trebuie decât să cauţi prin pubele să găseşti una, să completezi formularul, să anunţi schimbarea de adresă şi, bingo!, ţi se trimitea cardul. Bineînţeles, nu puteai să-l ţii prea mult ca să nu fi prins, aşa că trebuia să cheltuieşti mult şi repede, apoi să scapi de el şi să faci rost de altul. Rolf i-a spus că era riscant să scoată cu ele bani de la bancomate, pentru că majoritatea sunt prevăzute cu camere. Aşa că le foloseau să cumpere diverse chestii pe care apoi le vindeau. Nici nu conta ce cumpărau, pentru că Rolf ştia întotdeauna unde să plaseze obiectele, dar preferau aparatură electronică, computere, camere şi telefoane, nimic prea mare sau prea voluminos.

A surprins-o, de fapt chiar a şocat-o când s-a gândit mai bine, că se obişnuise atât de repede cu ceea ce Rolf numea viaţa *la periferie.* Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, i se părea palpitantă. Câteodată, în momente de veselie exagerată, îi plăcea să se gândească la ei ca la versiunea ecorăzboinică a lui Bonnie şi Clyde – deşi n-avea de gând să-i împărtăşească lui Rolf asemenea tâmpenii romantice.

Şi nici nu făceau rău nimănui – cel puţin cu escrocheria cu cardurile. Rolf i-a spus că în caz de folosire frauduloasă, pierderea deţinătorului e limitată la cincizeci de dolari. Aşa că păcălite erau băncile, corporaţiile corupte, şi nu clienţii lor. Şi,

după câte mai zicea el, de vreme ce ticăloşii ăia lacomi jupoaie pe toată lumea fără încetare, de ce să le pară rău pentru ei?

Veniseră la San Francisco în ianuarie şi după ce au locuit o vreme într-o casă părăsită din Mission, s-au mutat, în sfârşit, în Oakland şi aveau căminul lor. Nu era mare lucru, un apartament de două camere într-un cartier uitat de lume, dar Abbie făcuse curăţenie, zugrăvise şi îl aranjase decent, ca şi pe cel din Missoula. Rolf a râs de ea, spunându-i că e disperat din cauza valorilor ei burgheze. Dar i-a spus că nu-i pasă ce crede (ceea ce nu era adevărat) şi că nu e nimic burghez în a refuza să locuieşti în mizerie, plin de purici şi păduchi. Cu ceva mai mulţi bani, l-ar fi aranjat super.

Acum erau mai fericiţi. Se mai liniştise şi erau din nou doar ei doi. Îi plăcea să-l îngrijească, să-i gătească, să-i facă mici daruri. În fiecare vineri, fără excepţie, cumpăra flori proaspete şi le punea într-un borcan, pe masa din bucătărie. Şi deşi îi spunea că sunt bani aruncaţi şi se prefăcea că nu-i pasă de astfel de fleacuri, ştia că, în fond, nu e aşa. Cel mai mult îi plăceau weekendurile în care ieşeau din oraş şi se plimbau kilometri întregi pe dealurile sau pădurile de pe coastă. Vorbeau, râdeau şi făceau dragoste. Ea i-a spus de multe ori că-l iubeşte, deşi el nu-i spusese niciodată. Nu era în firea lui să zică asemenea lucruri. Dar era sigură că şi el o iubea. Acum două săptămâni, pe o plajă rece şi bătută de vânt, Rolf a trasat conturul unei inimi pe nisip şi a scris înăuntru iniţialele lor înlănţuite.

Pentru a ajuta la strângerea banilor pentru actele cele noi, Rolf îşi luase şi el o slujbă. Lucra la un bar în Fisherman’s Wharf şi, deşi nu primea mai mulţi bani decât Abbie, câştiga, de fapt, de cincizeci de ori mai mult. Ea n-a ştiut nimic de asta până ieri dimineaţă când a găsit un aparat caraghios pe jos, în dormitor. Era negru şi arăta ca un pager sau ca un telefon mobil mai fiţos. Când l-

a întrebat ce este, a zâmbit şi nu i-a spus de la început. N-a vrut să i-l dea, iar el a urmărit-o prin tot apartamentul până când l-a ameninţat că-l aruncă în toaletă dacă nu-i spune şi ei.

— Bine. E un separator.

S-a apropiat, dar ea şi-a întins mâna cu obiectul respectiv deasupra toaletei până când el s-a oprit.

— Şi ce-i ăla separator?

A oftat şi i-a arătat mica deschizătură dintr-o parte. I-a spus că dacă treci un card magnetic prin ea, descarcă toate informaţiile de pe banda magnetică. Dacă ştii unde să te duci, poţi vinde informaţiile cu cincizeci de dolari pe card. Evident că Rolf ştia unde să se ducă. S-a oferit să-i facă şi ei rost de unul pentru *Billy Z's,* dar Abbie i-a spus că mai bine nu. I-a zis că e ceva prea brutal şi cinic, prea personal. Să jefuieşti oamenii aşa, când abia i-ai servit şi le-ai zâmbit pentru a primi un bacşiş decent, i se părea total incorect. Rolf a clătinat din cap şi a râs.

Autobuzul ajunsese deja în Oakland şi Abbie trebuia să coboare la următoarea staţie. Coborâseră toţi, în afară de poliţişti. Şi, pentru prima dată, poliţista s-a întors şi s-a uitat în spate, iar Abbie a avut un atac de paranoia. Poată că ştiau cine e. Şi chiar dacă nu, n-avea de gând să-i lase să descopere unde stă. Poate c-ar trebui să rămână în autobuz până coboară ei, apoi să ia altul înapoi. Dar era târziu şi era foarte obosită. S-a hotărât să nu fie tâmpită.

Când autobuzul a încetinit, s-a ridicat şi s-a dus în faţă. Dar, agitată fiind, a uitat de semaforul de la poalele dealului. Era roşu, autobuzul s-a oprit, iar ea a ajuns la uşă prea devreme. Aşa c-a trebuit să stea acolo, chiar în faţa poliţiştilor. O priveau fix, dar încerca să pară că nu-şi dă seama sau că nu-i pasă. Şi-a ridicat gulerul gecii.

Apoi bărbatul a zis ceva şi, deşi nu auzea, şi-a dat seama că vorbeşte cu ea. S-a uitat la el.

— Poftim?

— Am spus că primăvara-i aproape.

— Ah, da. Sper.

Autobuzul o pornise din nou. Abbie a zâmbit şi s-a uitat în altă parte, sperând că discuţia s-a încheiat.

— Lucrezi până târziu?

Dădu în cap, încercând să pară obosită, dar resemnată.

— Îhî. Aşa e. Şi voi, nu?

— Da. Dar mâine, nu. Mâine merg în patrulare pe terenul de golf.

— Super.

Autobuzul s-a oprit, dar i s-a părut că durează o eternitate până se deschid uşile. În sfârşit, au făcut-o cu un fâsâit puternic.

— Noapte bună, le-a spus ea şi a coborât.

— Noapte bună.

Când a ajuns acasă, lumina din camera de zi era stinsă, iar din dormitor se vedea licărirea televizorului. L-a strigat pe nume în timp ce încuia de două ori uşa, dar n-a răspuns. S-a dus în dormitor şi l-a văzut întins pe salteaua pe care o luaseră dintr-un container de gunoi. Lucra la noul laptop, dar când a intrat ea a lăsat în jos capacul.

— Bună.

— De câte ori să-ţi mai spun să nu-mi mai zici Rolf?

— Scuză-mă. Tu-mi spui mie Abbie.

— Eu ştiu să nu mă dau de gol.

Abbie şi-a scos haina şi a îngenuncheat lângă el, pe pat.

— Şi de crezi că eu m-aş da de gol?

— Pentru că eşti nouă. Pentru lucrurile astea e nevoie de practică.

— Să trăiţi.

L-a sărutat pe frunte şi apoi mai apăsat, pe buze, dar n-a simţit nicio undă de răspuns.

— Cineva s-a sculat cu fundu-n sus. Ce-ai făcut?

N-a răspuns imediat, ci s-a uitat la televizorul care stătea pe o ladă din spatele uşii. Sonorul era închis. Preşedintele Bush se plimba pe undeva, la o fermă, îmbrăcat ca un cowboy, cu un câine negru absurd de mic care ţopăia în spatele lui.

— Trebuie să plecăm de aici.

— De ce? Adică, de ce nu-i bine aici?

— Din oraş, pentru Dumnezeu.

— Să plecăm din San Francisco?

— Ai băut? De ce eşti atât de înceată?

— Doamne! Ce-i cu tine?

El s-a întors cu spatele, s-a sculat de pe pat şi s-a dus la baie.

— Rolf, adică… Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat?

— Cineva a vorbit. Nu ştiu cine. Poate că tu.

— *Ce?*

— Nu ştiu. Am auzit azi. Agenţii federali de aici se interesează. Orice-ar fi, trebuie să plecăm. Mâine.

— Şi unde mergem?

— Nu ştiu. Chicago. Poate că Miami.

— Au sosit actele noi?

— S-au dus dracului şi alea. Şi nu avem bani. Trebuie să faci rost de la părinţii tăi bogaţi.

23

Josh se obişnuise mai mult sau mai puţin cu ideea că s-a sfârşit totul între el şi Katie Bradstock. O văzuse o singură dată de când ea a plecat la Ann Arbor. Îşi trimiteau încă e-mailuri, dar ale lui era întotdeauna ceva mai înflăcărate decât ale ei. Poate că asta era problema. Când îi scria despre chestiile intime dintre ei, despre unele lucruri pe care le-au făcut sau ar fi putut să le facă şi care, credea Josh, o vor excita (oricum, pe el îl excitau în timp ce scria), nici nu se obosea să-i răspundă. Îi scria, de exemplu, *îmi amintesc de umbra sfârcurilor tale în lumina lunii.* Iar ea răspundea: *Luni am jucat baschet şi apoi ne-am dus cu toţii la Wendy.* Probabil că avea un nou prieten la colegiu. Asta trebuie să fie.

Apoi s-a gândit că, Abbie fiind fugară, poate că se jenează, se gândeşte că toată corespondenţa e monitorizată de vreun ticălos de agent pervers. Poate că asta era. Dacă se gândea mai bine, şi el era stânjenit. Oricum, Katie Bradstock şi sfârcurile ei luminate de lună erau la opt sute de kilometri distanţă, în Ann Arbor, iar el era la Syosset şi trebuia să privească lucrurile în faţă: Nu avea cum să meargă. Freddie îi spunea de luni de zile că relaţiile de la distanţă nu ţin.

De aceea a fost atât de surprins când a primit scrisoarea în care-i spunea că trebuie să se întâlnească. Evident că era ceva important şi secret pentru că i-o trimisese la şcoală şi i-a scris să nu le spună nimic părinţilor. Era destul de penibil să primeşti o scrisoare la şcoală pentru că nimeni nu primeşte scrisori acolo şi îl luau toţi cu *Hei, Josh, de la cine e scrisoarea de dragoste?* Singurul căruia i-a spus a fost Freddie, care şi-a mângâiat bărbia şi l-a întrebat de când nu s-a mai văzut cu Katie.

— Nu ştiu, de vreo două luni, cred. De ce?

— Cam de opt, nouă săptămâni?

— Îhî. Cam aşa. De ce?

— Şi aţi făcut sex?

— Bineînţeles. Încerca să pară firesc, viril. De fapt a fost un dezastru. De ce?

— E însărcinată.

Iisuse Hristoase! Următoarele trei zile au fost îngrozitoare. Asta era. Altfel, de ce-ar fi aşa de secretoasă? Ar fi sunat-o imediat pe mobil, dar i-a interzis asta în mod expres. I-a dat însă un număr pe care nu-l recunoştea şi i-a spus să sune acolo la unu fix, joia viitoare. Trebuia să sune de la un telefon public, sunau instrucţiunile, şi să se asigure că nu-l urmăreşte şi nu-l ascultă nimeni. Iisuse Hristoase!

Joi a sunat la numărul respectiv de la o cabină de lângă cantina şcolii şi i-a răspuns imediat. Se auzea zgomotul traficului şi şi-a dat seama că şi ea era la un telefon public.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te văd. Pot să vin la New York la sfârşitul săptămânii. Sâmbătă după-masa. La Bloomingdale's. Poţi să vii?

— Da. Katie, ce naiba se-ntâmplă?

— Nu pot să-ţi zic acum. La raionul de cosmetice, bine? Voi fi la standul Clarins. Ai priceput?

— Ce stand?

I-a spus, nerăbdătoare, pe litere. Josh a înghiţit în sec.

— Katie?

— Da.

— Eşti… însărcinată?

— *Ce?* Nu, Doamne fereşte! Bineînţeles că nu. Ascultă, trebuie să plec. Ne vedem sâmbătă. Josh?

— Da?

— Vezi să nu te urmărească nimeni, da?

Abia atunci şi-a dat seama despre ce-ar putea fi vorba. Doamne, ce prost era!

— E în legătură cu Ab…

— Pentru Dumnezeu, Josh, mai taci din gură. Trebuie să plec.

Şi a închis. Iar acum el dădea târcoale prin Bloomingdale's. Venise cu o oră mai devreme şi fusese până în ultimul colţişor al magazinului, privind peste umăr, uitându-se în oglinzi, urcând şi coborând cu lifturile şi cu scările rulante, studiind toate feţele ca să vadă dacă nu-l urmăreşte sau dacă nu-l ignoră cineva în mod intenţionat. Era un miracol că nu l-au înhăţat încă detectivii magazinului.

Până acum n-a luat prea în serios toată povestea asta cu supravegherea. Credea, mai mult sau mai puţin, că îi citeau e-mailurile, că telefoanele de acasă aveau microfoane şi poate şi mobilul lui. Câteva săptămâni după dispariţia lui Abbie, în drum spre şi de la şcoală, se uita dacă nu-l urmăreşte cineva dintr-o maşină parcată sau dintr-o dubiţă cu geamuri închise la culoare, aşa cum se întâmplă prin filme. Dar, în curând, a ajuns la concluzia că dacă îl spionează, sunt a' naibii de buni, pentru că el n-a văzut niciodată nimic. Şi probabil că sunt şi a' naibii de plictisiţi. Doamne sfinte, până şi pe el îl plictisea propria-i viaţă. Cât de plicticos trebuie să fie pentru nefericiţii ăia care stăteau să se uite la el cum trăieşte.

Freddie, care era obsedat de calculatoare şi se pricepea la tot felul de ciudăţenii tehnice, i-a spus că astăzi totul se face electronic. Camere de filmat de pe sateliţi, atât de puternice încât pot da un prim-plan şi unei bubiţe. Dacă era adevărat, Josh nu prea mai avea ce să facă. În trenul dinspre Long Island a fost atent la toţi cei care păreau suspecţi şi a înconjurat de câteva ori gara Penn înainte de a lua un taxi până la strada 55 colţ cu Park Avenue. Apoi şi-a făcut un traseu complicat spre strada 59 colţ cu Lexington, aruncând câteva priviri peste umăr înainte de a intra în magazin.

În sfârşit, se făcuse ora două, uite standul Clarins şi uite-o şi pe Katie Bradstock, blondă şi

superbă, într-o jacheţică maro strâmtă, cu guler de blană, pantaloni militărești negri şi adidaşi aurii, părând tare îngrijorată. La vederea ei, lui Josh i s-a strâns inima. L-a văzut şi i-a zâmbit, dar s-a uitat imediat la cine e în spatele lui. A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o, iar ea a încercat să-i răspundă, dar simţea cât este de încordată şi înspăimântată.

I-a spus s-o urmeze şi s-a îndepărtat atât de repede, încât a trebuit aproape să fugă ca să poată ţine pasul cu ea. Imediat au ajuns afară, în lumina soarelui de aprilie şi au continuat să meargă cu aceeaşi viteză. Era acolo un Starbucks pe care ea îl ochise cu siguranţă dinainte pentru că s-a dus direct înăuntru. În timp ce-şi aşteptau cafeaua, Josh a încercat să lege o conversaţie, i-a spus că a fost acceptat la NYU şi că abia aşteaptă să înceapă. Katie nu se arăta interesată. De fapt, parcă nici nu-l asculta. Şi abia după ce s-au aşezat în colţul din spate, când nu-i putea auzi nimeni, a început să vorbească.

— Am văzut-o pe Abbie.

— Ai *văzut-o?*

— A venit la Ann Arbor săptămâna trecută. A venit acasă pe McKinley…

— Ce, a venit aşa şi a bătut la uşă?

— Josh, vrei te rog să taci şi să mă laşi să vorbesc?

— Scuză-mă. Aşa.

— A ţinut casa sub observaţie şi m-a urmărit. În dimineaţa aceea aveam un curs. Şi când am ieşit, m-a urmărit din nou şi când am rămas singură a venit în spatele meu şi m-a strigat încet: *Katie?*

— Iisuse Hristoase!

— Nu ştiam cine e. Pe cuvântul meu. E total diferită. Părul, totul. Pare cu zece ani mai mare. Avea ochelari şi o haină neagră veche. Eu am zis: *Scuză-mă, te cunosc?* Şi ea a zâmbit haios şi mi-a zis: *Katie, sunt eu, Abbie.*

Se aplecase spre el şi vorbea încet, nu chiar în şoaptă, dar aproape, şi se uita tot timpul în spatele

lui şi de jur împrejur ca să vadă dacă-i urmăreşte cineva.

— Şi ce-ai făcut? a întrebat-o Josh.

— Am mers până am găsit un loc unde să ne aşezăm şi să vorbim.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Mi-a spus că a fost un accident îngrozitor. Credeau că nu e nimeni acasă. S-au dus doar să-i dea foc…

— *Doar* să-i dea foc? Ah, atunci nu-i nicio problemă.

— Auzi, tu m-ai întrebat, da? Îţi răspund. A zis că voiau să-i arate tatălui tipului, proprietarul companiei de gaze, că nu poate trata oamenii aşa cum i-a tratat el pe părinţii lui Ty. N-ar fi trebuit să moară nimeni.

— Atunci de ce nu se predă?

— A zis că poate ar fi trebuit, dar acum e prea târziu şi nu i-ar mai crede nimeni.

— E tot cu Rolf?

— Da. Mi-a spus că-l iubeşte şi că nu-l mai are decât pe el.

— Oh, Doamne!

— Josh, are nevoie de bani.

— Ce naiba-i de făcut? Mama zice că FBI-ul controlează ultimul cent pe care-l cheltuim.

— Abbie zice că bunicul vostru ştie cum să facă rost de câteva mii de dolari bani-gheaţă pe care n-au cum să-i depisteze.

— Câteva mii de dolari?

Josh a clătinat din cap şi s-a uitat în altă parte. Lumina limpede de primăvară de afară făcea ca totul să pară atât de ireal. Şi-a întors din nou privirea spre Katie şi a văzut că plânge. I-a luat mâna într-ale lui.

— Ai idee cât mă sperie toate astea?

A luat-o pe după umeri şi a ţinut-o strâns. Părul îi mirosea a proaspăt şi era minunat. Doamne, cât ar fi vrut… Ea s-a îndreptat şi a scos din buzunar un şerveţel cu care şi-a şters lacrimile şi rimelul

ud, liniştindu-se. Apoi şi-a luat geanta şi a scos din ea un plic maro, sigilat.

— Mi-a zis să-ţi dau ăsta. Nu ştiu ce scrie şi nici nu vreau să ştiu. Nu mai vreau să am de-a face cu asta, clar? Nu vreau să-mi distrug şi eu viaţa. Nici pe a părinţilor mei. O iubesc pe Abbie, sau ceea ce-a fost ea, dar i-am spus să nu mai ia legătura cu mine. Şi Josh…

Înghiţi în sec şi pentru o clipă păru incapabilă să continue. Şi-a mai şters o dată ochii şi a închis geanta.

— Nu mai vreau să iei nici tu legătura cu mine.

— Katie…

— Vorbesc serios. Nu-mi mai trimite mailuri, nu-mi mai telefona. Niciodată. Clar?

S-a ridicat şi l-a sărutat pe frunte, apoi s-a îndreptat repede spre uşă, a ieşit pe strada însorită şi a dispărut.

Josh a rămas acolo mult timp, uitându-se la plicul din mână, ameţit de atâtea gânduri şi emoţii încât nu se putea concentra asupra niciunuia. Doamne, ce mai încurcătură. A oftat şi-a deschis plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie galbenă, ruptă dintr-un imprimat oficial şi împăturită strâns. Nu era o scrisoare propriu-zisă. Cu caligrafia ei elegantă, Abbie scrisese doar:

> Josh. Vino pe strada 58 colţ cu Madison la ora trei.
>
> ASIGURA-TE că nu eşti urmărit. Distruge biletul acum. A

L-a aruncat în coşul de gunoi, dar apoi s-a gândit mai bine şi l-a luat de acolo, l-a dus la baie, l-a aruncat în toaletă şi a tras apa. S-a uitat la ceas. Mai avea aproape douăzeci de minute până să ajungă acolo, dar a luat-o la fugă până la a doua intersecţie, unde era să fie lovit de o maşină pentru că n-a respectat culoarea semaforului. Claxoanele supărate l-au adus cu picioarele pe pământ şi şi-a

continuat drumul la pas, inspirând adânc pentru a se calma, dar fără succes.

A ajuns cu cinci minute mai repede şi până la trei şi douăzeci nu s-a întâmplat nimic. Până atunci toţi pietonii şi toţi pasagerii din maşinile care treceau pe stradă deveniseră agenţi FBI, chiar şi grupul de turişti de vizavi care stăteau acolo de cinci minute, prefăcându-se că se uită la planul oraşului. Ce mă-sa, unul din ei îl fotografiază! Cerul senin era plin de sateliţi care dădeau probabil prim-planuri ale coşurilor de pe obraz.

Tocmai când ajunsese la concluzia că nu se va întâmpla nimic decât în mintea lui paranoică, lângă el a oprit un taxi, s-a deschis uşa şi o femeie cu ochelari de soare i-a făcut semn să urce. Cuprins de teamă şi cu mintea plină de închipuiri, primul său instinct a fost de a zice *în niciun caz.* Dar, când a făcut un pas înapoi, ea şi-a scos ochelarii şi atunci şi-a dat seama c-o are în faţă pe sora sa.

— Bună, ce mai faci? l-a întrebat şi i-a făcut loc să urce lângă ea. Hai.

Dar tonul vesel, pe care-l ai când te întâlneşti, de exemplu, cu un prieten pe care nu l-ai mai văzut de mult, l-a derutat şi a rămas un moment cu gura căscată ca un imbecil până când ea a bătut nerăbdătoare cu palma pe banchetă, şi-a ieşit o clipă din rol, şi i-a spus în şoaptă să se grăbească dracului şi să urce odată.

S-a supus şi a închis uşa. Iar până a intrat taxiul din nou în trafic s-a tot uitat la ea, mintea lui căutând ceva de care să se agate în spatele măştii acestei străine. A vrut să-i rostească numele, dar ea l-a oprit.

— Ce bine-mi pare că te văd!

În cele din urmă, şi-a dat seama că trebuie să se prefacă şi el.

— Chiar că-i bine. Ce mai faci?

Ea s-a aplecat şi i-a spus şoferului să intre în parc, apoi s-a lăsat din nou pe spate, l-a privit şi i-a zâmbit.

— A, bine. Şi tu?

— Super.

Tonul îi era plat, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul. Şocul produs la vederea ei lăsa acum locul furiei. Cum îndrăzneşte să-şi închipuie că poate trage sforile în halul ăsta? Cine naiba se crede?

— Asta-i grozav, spuse ea veselă.

Ea s-a uitat la şofer, li s-au întâlnit privirile în oglindă, iar acesta s-a uitat în altă parte. Apoi ea s-a întors repede şi s-a uitat pe geamul din spate să vadă – bineînţeles că Josh ştia acuma cum merg lucrurile – dacă nu sunt urmăriţi.

— Nu-i nimic, îi spuse.

I-a zâmbit, mai nervoasă de această dată. Josh a clătinat din cap şi s-a uitat pe fereastră.

Când erau pe la jumătatea parcului i-a spus şoferului să oprească ca să coboare şi din atitudinea ei, Josh şi-a dat seama că aşteaptă să plătească el. Probabil că a folosit destul de mult taxiul, pentru că a costat treizeci şi cinci de dolari, iar cu bacşişul, patruzeci.

— Ţi-i dau înapoi, i-a spus ea liniştită.

— Vezi să nu.

Au urcat colina din parc, fără să spună niciunul nimic. Toată lumea se bucura de soarele de primăvară; cei care făceau jogging, patinatorii pe rotile, turiştii care se plimbau cu trăsurile alea tâmpite cu cai. Câţiva copaci înfloriseră, iar frunzele altora erau de un verde luminos, ireal. Josh fierbea. Abbie şi-a strecurat un braţ pe sub al lui. Îi venea să-i dea un cot, dar s-a potolit.

— Ce face mami?

— Oh… pluteşte de fericire. Niciodată n-a fost mai bine.

— Josh…

— Dumnezeule, Abbie! Şi i-a dat braţul la o parte, mai violent decât ar fi vrut. Ce naiba *faci?*

Un tip care trecea pe lângă ei pe un skateboard s-a întors să se uite.

— Josh, te rog…

— Nu mă interesează. Indiferent ce joc stupid crezi că joci, nu trebuie să-l jucăm şi noi. Înţelegi? Oare înţelegi?

Ea s-a uitat în altă parte şi a dat din cap. Avea o haină neagră şi îşi pusese ochelarii de soare. Era aşa de palidă şi gâtul îi era atât de subţire. Părul negru o făcea să semene cu o refugiată, cu supravieţuitoarea moartă de foame a unui război fără nume.

— Ai idee ce a însemnat asta pentru mama? Şi pentru tata? Pentru mine, pentru Katie şi pentru toată lumea? Îţi dai seama câte vieţi ai distrus?

— Îmi imaginez.

— A, chiar? Şi acum ne cauţi doar pentru că ai nevoie de bani. Doamne, Abbie! Eşti incredibilă.

— V-am scris o scrisoare.

— Când? N-am primit nicio scrisoare.

— I-am scris mamei o scrisoare acum câteva luni.

— N-a ajuns.

Au mers mult timp fără să vorbească. Un tip juca fotbal pe iarbă cu două fetiţe, o femeie însărcinată stătea la umbră sub un copac, făcându-le galerie. Josh s-a uitat la Abbie. Privea în altă parte, dar i-a văzut lucirea lacrimilor pe obraji, sub ochelarii de soare.

— Ce naiba, Abbie?

Şi-a pus braţele în jurul ei şi a ţinut-o strâns, iar ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui şi a plâns. Trupul îi tremura şi era firav ca al unei păsări. I se părea că-i frânge oasele dac-o strânge prea tare. Mirosea ciudat, a mucegai, ca hainele care stau prea mult în pod.

— Îmi pare rău, a murmurat. N-am vrut să fac asta.

— Nu-i nimic.

Aproape că plângea şi el. Fir-ar să fie, n-a mai plâns din gimnaziu şi n-avea de gând să plângă nici acum.

— Ne e dor de tine. Ai lăsat un loc gol aşa de mare în viaţa noastră. Mama pare foarte tare, dar în realitate e terminată şi mi-e groază că se poate întâmpla cine ştie ce. Oh, fir-ar să fie, Abbie. Nu ştiu. Totul e aşa de ciudat şi dat peste cap. N-ar fi trebuit să se-ntâmple asta.

— Ştiu.

— De ce nu te predai? Indiferent ce se-ntâmplă, nu se poate să fie mai rău decât e acum.

— O, ba da, se poate.

— Toată lumea ştie că Rolf a…

S-a îndepărtat de el, şi-a scos ochelarii şi şi-a şters furioasă lacrimile cu pumnul.

— Voi nu ştiţi nimic despre el. Nici măcar nu l-aţi cunoscut.

— Ştiu, dar…

— Aşa că nu mai vorbi! Nu ştii ce s-a întâmplat. Nu ştie nimeni. A fost un accident. Toată lumea crede că el e rău şi că m-a dus pe un drum greşit şi alte rahaturi, dar nu-i adevărat. Lui îi pasă mai mult de ceea ce se întâmplă în lume decât oricui altcuiva.

Îşi ştergea furioasă lentilele ochelarilor de soare cu degetele, mânjindu-le mai tare, ca o nebună. El i-a luat blând şi i-a curăţat cum trebuie, cu poalele tricoului, apoi i-a dat înapoi. Şi până când şi i-a pus din nou, nu l-a mai privit în ochi.

— Fii atent. N-am mult timp. Trebuie să vorbim despre bani.

— Abbie, ai nevoie de ajutor.

— Am nevoie de bani, fir-ar a dracului să fie!

Josh a oftat. S-a uitat agitată în jur, apoi a pornit din nou, iar el a urmat-o, potrivindu-şi paşii după ai ei.

— S-o întreb pe mama? Să-i spun că vrei s-o vezi?

— Nu ştiu. Spune-mi tu.

— Nici eu nu ştiu. Oricum, conturile ne sunt supravegheate.

— Atunci vindeţi ceva.

— Să *vindem* ceva?

— Sau vorbeşte cu bunicul. El ştie ce să facă. Probabil că-i spală mereu pentru clienţii lui bogătaşi.

A întrebat-o de cât are nevoie şi a rămas şocat când i-a spus că de douăzeci de mii de dolari. N-a vrut să-i spună pentru ce sunt şi s-a înfuriat iar, îndepărtându-se când el a încercat să insiste.

Ajunseseră în Central Park West, au ieşit şi l-a condus pe străzile din cealaltă parte. Josh şi-a dat seama că sunt într-un fel de misiune şi a întrebat-o unde merg. I-a spus că se duc la Radioshack de unde el trebuie să-şi cumpere un telefon mobil cu credit preplătit ca să-l poată contacta. Că ea nu intră în magazin, aşa că să fie atent să ia ce trebuie, adică să poată fi activat fără să fie nevoie nici de datele din cartea din identitate, nici de adresă. I-a mai spus că o să coste cam o sută de dolari şi că trebuie să-l cumpere cu bani ca să nu apără nicio înregistrare.

Când Josh s-a plâns că după ce a plătit taxiul nu mai are atâţia bani, i-a spus – sarcastică, de parcă ar fi fost idiot – că de aceea merg întâi la un bancomat de unde să poată scoate nişte bani şi pentru ea. Toată viaţa lui, soră-sa a făcut pe şefa, dar acum era altceva, cu străina aceasta irascibilă, aproape nebună cu lista ei calculată de instrucţiuni, că-i venea s-o apuce şi s-o scuture ca să-şi vină în fire. Dar n-a făcut-o.

Oricum, Abbie nici nu l-ar fi băgat în seamă. Slăbiciunea de dinainte părea să fi dispărut. Asta era treaba pentru care venise şi se pare că plănuise totul. Trebuia să folosească telefonul doar pentru ca ea să-i poată lăsa mesajele. Nimeni în afară de ei nu trebuie să afle numărul, sau că are telefonul, nici măcar mama. După ce-l activează, trebuie să-l închidă şi să nu-l deschidă decât o dată dimineaţa şi seara ca să-şi verifice căsuţa vocală. Şi oricum, niciodată, dar *niciodată* să nu facă asta acasă, unde sunt supravegheate toate convorbirile.

Au găsit un bancomat pe Broadway de unde a scos două sute patruzeci de dolari şi i-a dat o sută. Apoi s-au dus la Radioshack, aflat la câteva străzi mai departe şi, în timp ce ea îl aştepta la o cafenea, a intrat şi a cumpărat un telefon cu o sută douăzeci de dolari cu credit pre-plătit, treizeci de minute, fără să-l întrebe nimeni nimic.

Când a intrat în cafenea, a găsit-o pe Abbie nervoasă şi i-a spus că trebuie să plece. Şi-a notat numărul de telefon, apoi i-a dat o foaie de hârtie galbenă pe care scrisese două coloane de litere şi cifre. Cu o voce atât de joasă încât a trebuit să se aplece ca s-o audă, i-a spus că acela era codul pe care-l va folosi. Nu trebuie spus nimănui. Toate cifrele de la zero la zece corespundeau unei litere. Când avea nevoie să vorbească cu Josh, îl suna pe noul mobil şi îi lăsa un mesaj din două cuvinte; primul reprezenta un număr de telefon codat, iar cel de-al doilea data şi ora la care trebuia să sune. Dacă nu răspundea, urma să încerce din nou, după o oră, apoi după încă o oră şi aşa mai departe. I-a spus că nu trebuie să sune niciodată decât de la un telefon public şi să se asigure permanent să nu fie urmărit. Capul lui Josh vuia deja de atâtea instrucţiuni. Dar nu s-a putut totuşi abţine să nu întrebe dacă tot acest scenariu James Bond nu vine de la Rolf. I-a răspuns printr-un oftat iritat.

Miercurea viitoare urma să-i lase un mesaj cu un număr la care trebuia să sune la ora unu, a doua zi. Mama lor va avea astfel destul timp să facă rost de bani.

— O să vrea să vorbească şi ea cu tine.

Abbie a privit în altă parte şi s-a gândit un moment.

— Te rog, i-a spus el. Las-o să-ţi audă măcar vocea.

A dat din cap.

— Bine. Las-o pe ea să sune. Dar numai de la un telefon public la ora la care-ţi spun. Şi să fie un loc sigur, unde să ştie că nu e urmărită. Fă-o să-

nţeleagă că trebuie să fie foarte atentă. Şi spune-i că dacă mă sâcâie, închid.

Doamne, se gândea Josh. S-o sâcâie. Pe *ea.* Şi tot rahatul ăsta *că să fie atentă.* Nu crede că totuşi el a priceput mesajul? Dar n-a spus nimic, ci a dat doar din cap.

Abbie s-a ridicat şi a pornit spre uşă. O clipă a crezut că îl lasă acolo fără să-i spună măcar la revedere. Dar s-a întors să-l aştepte, iar când se îndrepta spre ea i-a zâmbit trist şi atunci i s-a părut că-şi recunoaşte sora pe care o ştia.

— Mersi, Joshie.

— OK. Aş vrea doar…

— Ştiu.

L-a sărutat pe obraz, s-a întors şi s-a îndepărtat repede. La capătul străzii era o staţie de metrou şi s-a uitat cum îşi croieşte drum prin mulţime, ca o fantomă firavă şi neagră. S-a gândit că poate se întoarce, dar n-a făcut-o. Trotuarul era însorit, dar intrarea la metrou se afla în umbra unei clădiri înalte. Şi a privit-o cum trece pragul umbrei şi începe să coboare treptele până când a înghiţit-o întunericul.

24

Tatăl ei era deja de zece minute pe aparatul de alergare şi indiferent cum se simţea el, Sarah simţea că ea nu mai suportă mult. George îşi ţinea ochii aţintiţi pe propria-i imagine din oglinda de pe peretele din faţă, deşi Sarah nu înţelegea de ce pentru că nu era o imagine prea plăcută pentru nimeni. Era leoarcă de transpiraţie, pieptul i se clătina sub tricoul ud, iar obrajii i se umflau şi i se dezumflau ca ai unui peşte nervos.

Era vina ei că a coborât aici. Gimnastica lui de dimineaţă era sacrosanctă. Iar aceasta, versiunea de duminică dimineaţa, era de două ori mai sacrosanctă. Spusese deja „nu" de două ori, aseară când a sosit ea şi încă o dată azi-dimineaţă. Dar înainte de a pleca acasă, trebuia să mai încerce o dată.

— Tati, n-ai putea…

— Sarah, ţi-am spus. Nici nu intră în discuţie.

— Te rog, ascultă-mă doar un minut.

— Te-am ascultat. Am auzit. Răspunsul e tot nu.

— Opreşte-te!

Dacă s-ar fi gândit, n-ar fi îndrăznit. Dar în clipa în care a ţipat, a şi apăsat butonul aparatului, iar tatăl ei s-a dezechilibrat în faţă şi a trebuit să se prindă de bară ca să nu cadă.

— Ce naiba-i cu tine?

— Pentru Dumnezeu, tati! Ascultă-mă.

Nu vorbea astfel cu tată ei şi îi venea să-şi ceară scuze. Dar, pe moment, se pare că obţinuse ce voia.

— Sarah, am vorbit deja despre asta de zece ori.

— E nepoata ta, pentru Dumnezeu!

A coborât de pe aparat şi a smuls un prosop de pe scaun.

— Nu e vorba doar de Abbie, îi spuse ştergându-se. *Toţi* aţi luat-o razna. De câte ori să-ţi mai spun? Ceea ce-mi ceri e ilegal, Sarah. Ilegal.

— Şi de când e asta o problemă pentru tine?

— Poftim?

— Hai, tati. Nu mă lua cu de-astea. Nu-mi spune că ai acţionat întotdeauna ca la carte. Şi afacerile alea cu obligaţiuni vândute sub preţul pieţei, toate aranjamentele „de pe vapor", călătoriile în insulele Cayman. Nu sunt chiar proastă.

— Cum îndrăzneşti?

Şi-a luat halatul şi s-a îndreptat către scara spre bucătărie. Sarah era chiar mai şocată de ceea ce spusese decât el. Parcă s-ar fi declanşat în ea un instinct protector de mamă-animal. Văzând că funcţionează, n-avea de gând să se oprească. A urcat scara în urma lui şi a intrat în bucătărie. Mama ei stătea la masa de mic dejun şi se prefăcea că citeşte ziarul. După sprânceana ridicată şi tremurul delicat al paharului din care îşi bea sucul de portocale, Sarah şi-a dat seama că a auzit cuvintele din sala de gimnastică. Era ceva nou şi o interesa. Tatăl ei era la frigider şi îşi turna apă într-un pahar.

— Tati, vorbeşte cu mine.

— Am spus ce aveam de spus. Iar tu ai vorbit mai mult decât trebuia.

— Ascultă. Aş fi putut să-ţi spun că sunt pentru mine.

— Poate c-aşa ar fi trebuit. La ce-i trebuie? Să facă bombe? Să ucidă şi alţi oameni sau de ce?

— Ştii că Abbie n-ar face aşa ceva. A fost un accident.

— Atunci să se predea şi să spună adevărul.

— Poate c-o s-o facă. Dacă am putea stabili o legătură. Şi-a băut apa şi şi-a mai turnat. Nu se uita la ea.

— Tati?

— Da.

— Dacă aş fi fost eu, speriată de moarte şi flămândă… Şi-a muşcat buza. Doar n-o să plângă. Pentru mine ai fi făcut-o?

Mama ei, care se prefăcea în continuare că citeşte ziarul, a mormăit ceva. Soţul ei s-a întors şi a privit-o.

— Ce-ai spus?

— Am spus că bineînţeles că da.

A băut şi al doilea pahar şi l-a pus cu zgomot pe bufet, apoi şi-a şters din nou faţa şi gâtul cu prosopul.

— Îţi dau zece mii.

— Cincisprezece.

— Bine, cincisprezece. Dar atât. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. Sunt pentru tine şi e treaba ta ce faci cu ei.

Sarah s-a dus la el şi l-a îmbrăţişat.

— Tati, îţi mulţumesc.

— Cred c-am înnebunit.

Sarah s-a gândit să-i trebuie o zi sau două să facă rost de ei, dar după ce a făcut duş şi s-a îmbrăcat, s-a dus la seiful din birou, iar peste o oră ea era în maşină, îndreptându-se spre casă şi banii erau în portbagaj, într-o pungă galbenă din plastic.

Se obişnuise să se uite mereu în oglinda retrovizoare să vadă dacă nu e urmărită, dar n-a văzut niciodată ceva care să o facă cât de cât suspicioasă. Astăzi însă toţi i se păreau suspecţi. Nu se temea doar de poliţişti, ci şi de hoţi. Fiecare pieton care aştepta la semafor devenea un potenţial tâlhar sau un pirat de maşini. Era exact aşa cum i-a spus Josh că s-a întâmplat cu el când s-a dus s-o întâlnească pe Abbie.

Aseară, în clipa în care băiatul a intrat pe uşă, Sarah şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav după misterioasa – şi total neplauzibila – „ieşire la cumpărături” în oraş. A scos-o afară pe terasă şi i-a povestit încet. Şi imediat după ce şi-a dat seama că nu va afla mai multe (pentru că Josh nu se pricepea să mintă şi era sigură că nu i-a spus tot), şi-a pregătit câteva lucruri pentru noapte, s-a urcat în maşină şi s-a dus direct la Bedford. Ar fi vrut să vină şi Josh, gândindu-se că dacă povesteşte el

întâlnirea cu Abbie s-ar putea să-l sensibilizeze pe tatăl ei, dar Josh s-a scuzat, destul de neconvingător, că i-a promis lui Freddie să se întâlnească. Bietul copil era încă tulburat după întâlnirea cu sora lui şi Sarah n-a mai insistat. Dar acum, în drum spre casă, asediată de fantome de poliţişti şi piraţi de maşini, regreta că n-a făcut-o.

Abia atunci s-a gândit c-ar trebui să-i spună lui Benjamin că Josh a văzut-o pe Abbie. Şi el avea dreptul să ştie, deşi n-o încânta deloc perspectiva de a-l suna. Ultima dată când au vorbit au fost la un pas de-o catastrofă. După noaptea aceea de dinainte de conferinţa de presă, când au făcut dragoste, s-a gândit ca o proastă că lucrurile se vor schimba oarecum. Că şocul celor întâmplate cu Abbie îi va alunga nebunia şi-l va aduce înapoi. O iubea, ştia c-o iubeşte. După noaptea aceea era evident. Bărbaţii nu se pot preface cu astfel de lucruri.

Dar după câteva zile, a plecat. S-a întors la Santa Fe. Şi, odată cu trecerea săptămânilor, apoi a lunilor, şi-a dat seama că s-a amăgit. Nu se schimbase nimic. Doar că singurătatea şi mâhnirea erau acum mult mai adânci. Şi s-a simţit atât de proastă, teribil de proastă, pentru c-a făcut ce-a făcut în acea noapte. Şi cum a putut el să facă dragoste cu ea, atât de tandru, de plin de căinţă, dacă n-a simţit nimic, dacă n-avea nici cea mai vagă intenţie de a se întoarce, cum de-a putut?

Dacă atunci s-a simţit ca o idioată, luna trecută când s-a întors în casa goală, după o săptămână petrecută la Pittsburgh, cu Iris, a fost şi mai rău. Vremea se răcise din nou brusc, iar centrala era stricată, aşa că nu avea nici căldură, nici apă caldă. Josh era la o petrecere şi probabil că la fel şi ceilalţi pe care i-a sunat: Martin şi Beth, Jeffrey şi prietenul lui, Brian. Şi-a pus două pulovere şi o geacă, a făcut focul în camera de zi şi a băut o sticlă întreagă de Chianti, apoi a mai deschis una şi

a făcut ceea ce a jurat că nu va mai face: să bea şi să dea telefoane noaptea târziu.

Benjamin i-a răspuns cu gura plină şi era evident că lua o cină intimă, la lumina lumânărilor, cu Catalizatorul. Iar Sarah a intrat în el ca o furie şi l-a acuzat de orice i-a venit în minte, chiar de lucruri pe care ştia că nu le-a făcut şi nu le va face niciodată. Că n-a iubit-o niciodată, că n-a iubit pe niciunul dintre ei, că pentru el n-au contat decât munca şi orgoliul lui nenorocit. Şi că i-a distrus şi irosit viaţa, că i-a furat atâţia ani în care ar fi putut să-i fie mai bine, să facă lucruri mai importante, să aibă o carieră adevărată şi împlinită, în loc să facă atâtea sacrificii şi să se trezească la sfârşit singura răspunzătoare.

Şi-a dat seama după zgomotul de fond că s-a dus probabil în altă cameră, unde să aibă mai multă intimitate, să nu-l audă Catalizatorul. După o vreme, încercările lui de a strecura o vorbă au devenit mai insistente.

— Sarah, ascultă-mă o clipă. Te rog. Acum o să închid.

— Da, de ce să nu-nchizi? Du-te şi regulează târfa, cum m-ai regulat şi pe mine în noaptea aia. Şi regulează-te şi pe tine.

Probabil că a fost un adevărat şoc pentru agenţii de la înregistrări telefonice, care jucau pocher, sau ce altceva făceau ei la ceas târziu de noapte când trebuia să le treacă timpul.

Spera ca amintirea a ceea ce-a făcut să dispară odată cu mahmureala, dar n-a fost aşa. Şi, deşi de atunci tot a încercat să-şi adune curajul şi să-l sune ca să se scuze, nu reuşise încă. Dar acum, că aveau veşti de la Abbie, acum că Josh o şi văzuse, nu mai avea nicio scuză. Cumva, fără a stârni suspiciuni, trebuia să-i spună lui Benjamin.

După-amiaza, cu banii ascunşi în maşina de spălat (părea un loc potrivit şi mai sigur decât altele), i-a făcut cu ochiul lui Josh şi l-a rugat să vină cu ea în grădină s-o ajute să sădească ceva.

Habar n-avea dacă FBI-ul pusese microfoane în casă şi în telefoane. Au avut ocazii din plin. Au fost atâţia agenţi în casă în ultimele luni, au scotocit prin lucrurile lui Abbie şi le-au pus un milion de întrebări despre ea ca să-i stabilească „profilul" aşa că precis au plantat ceva. Până acum nu aveau de ce să se ferească, dar de data aceasta da, iar Sarah nu voia să rişte.

Josh nu ştia nimic despre convorbirea aceea nefericită, aşa că i-a spus, lăsând deoparte detaliile sinistre. Era uluitor cât s-a maturizat de când a plecat tatăl său. Cu Abbie discutase Sarah până acum problemele emoţionale importante. Dar Josh se dovedea un bun ascultător şi-i dădea sfaturi mai înţelepte, chiar dacă era mai rezervat. Chiar înainte ca Sarah să-i sugereze, Josh a spus că el ar trebui să-l sune pe Benjamin.

Se şi gândise cum. Ca să nu alerteze vreo ureche indiscretă, urma să-i spună tatălui său că avea o mulţime de treburi la New York, legate de admiterea lui la NYU: formulare de completat şi aşa mai departe. Din una-ntr-alta voia să-i spună că Sarah era jenată din cauza ultimei convorbiri telefonice şi îi va sugera să ia masa o dată împreună, la New York, poate chiar toţi trei. Lui Sarah i se părea un plan bun.

Au intrat şi Josh a urcat în fugă în camera lui să telefoneze, în timp ce Sarah încerca să se concentreze pe pregătirea cinei. După cinci minute a coborât. I-a spus că totul e aranjat. Benjamin va veni vineri, cu avionul. O să cineze împreună. I-a transmis c-o sărută.

Josh nu i-a spus de unde ştie la ce număr să sune. A zis că i-a promis lui Abbie că n-o să spună nimănui şi că era mai sigur aşa. Ieri-seară, când a venit acasă de la şcoală, i-a dat lui Sarah o bucată de hârtie pe care era scris numărul. Codul era din zona New Jersey şi era probabil un telefon public. Undeva în vreun mall sau o staţie de benzină.

Toată săptămâna, Sarah şi-a stors creierii ca să găsească cel mai bun loc de unde să sune şi în cele din urmă s-a hotărât pentru *Roberto's,* un restaurant unde a fost de multe ori cu Benjamin. Erau acolo două cabine telefonice izolate, în spate, lângă toalete, iar zgomotul şi agitaţia dinspre bucătărie acopereau orice conversaţie. De asemenea, era la doar câteva străzi de librărie. Aşa că joi dimineaţă, la douăsprezece şi un sfert, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea, i-a spus lui Jeffrey că-l invită la prânz.

Restaurantul nu era aglomerat, dar spre ora unu lumea a început să se adune. Au mâncat salată Cesar şi au vorbit despre librărie, apoi Jeffrey a început să-i povestească despre un nou film francez pe care l-a văzut cu Brian la Angelika Film Center. Sarah s-a străduit din răsputeri să pară interesată, deşi, de câte ori mergea cineva la toaletă nu putea să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă, la ora unu când se va duce acolo, va găsi ambele telefoane ocupate. S-a uitat la ceas. Mai avea patru minute.

— Te simţi bine?

— Poftim?

Jeffrey se încrunta la ea.

— Pari cam neatentă.

— Nu, nu e nimic. Jeffrey, scuză-mă. Tocmai mi-am amintit. Trebuia să-l sun pe Alan Hersh de dimineaţă. Se pare că e ceva important şi am uitat complet. Mă scuzi un moment?

— Sigur.

Şi-a luat geanta, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre celălalt colţ la restaurantului, strecurându-se printre mesele de la care i se părea că, dintr-odată, toată lumea se holbează la ea. Se simţea ca Al Pacino în *Naşul* când se duce să-şi ia puşca. Ambele cabine telefonice erau libere. A ales-o pe cea aflată mai departe de toalete. Şi-a pus geanta jos, pe mica poliţă din oţel inoxidabil, a scos o pungă de sandviciuri şi bucata de hârtie a lui Josh.

Şi în timp ce secundarul ceasului se apropia de ora fixă, respirând precipitat şi superficial acum, cu mâinile tremurând atât de tare că era să scape fisele, a ridicat receptorul, a introdus moneda şi a aşteptat.

— Alo?

Sarah simţea că se sufocă şi a înghiţit în sec, câteva clipe incapabilă să vorbească. Se simţea copleşită să-i audă vocea după atâtea luni.

— Mami?

— Bună, scumpo.

— Oh, mami!

După vocea mică şi tremurată pe care o avea, a ştiut că nu era singura care se luptă cu lacrimile. Şi-a dat seama, ca o proastă, că nu ştie ce să zică. Prea multe şi nimic.

— Scumpa mea, ce faci?

— Bine. Tu?

— Şi eu.

A urmat un moment lung de tăcere. Sarah a auzit ceva muzică în fundal, apoi claxonul unei maşini. Ar fi vrut s-o întrebe unde e, dar ştia că nu trebuie.

— Mami, îmi pare rău.

— Oh, fetiţo!

— Uite, să ştii că nu avem mult timp…

— Scumpa mea, vino acasă, te rog…

— Mami…

— O să înţeleagă toată lumea dacă le spui ce s-a întâmplat…

— Nu. I-am spus lui Josh să nu faci aşa ceva!

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Încă o pauză lungă.

— Ai făcut rost de bani?

— Abbie, draga mea…

— Da?

— Da.

— Bun. Acum, ascultă-mă cu mare atenţie. Îţi spun ce să faci. E foarte important să faci exact ce-ţi spun. Ai un pix?

Un bărbat venea pe coridor. Sarah s-a întors cu spatele, şi-a şters lacrimile şi a întins mâna spre geantă. S-a gândit că omul merge la toaletă, dar s-a dus la celălalt telefon.

— Mami?

— Da. Stai un pic.

A găsit un pix, dar îi tremurau mâinile atât de tare încât a scăpat geanta şi s-a împrăştiat totul pe podea.

— Fir-ar să fie!

Bărbatul, un tânăr drăguţ, cu o haină sport maro, s-a ghemuit lângă ea şi a ajutat-o să le adune. A privit-o direct în faţă, puţin cam prea direct, şi i-a zâmbit. Oare nu-i?… I-a mulţumit, s-a ridicat şi a luat din nou receptorul.

— Scuză-mă, i-a spus ea încercând să pară dezinvoltă, dar până şi ei i-a sunat cam aiurea. Mi-am scăpat geanta.

— Eşti gata?

Cineva a bătut-o pe umăr şi a tresărit foarte tare, aproape c-a ţipat. Tipul ţinea în mână rujul ei. I-a zâmbit, l-a luat şi i-a mulţumit.

— Mai e cineva acolo? a întrebat Abbie îngrijorată.

— Nu-i nimic.

— Cine e?

— Stai liniştită, totul e sub control.

Ştia că trebuie să sune firesc şi convingător. Pentru orice eventualitate. Probabil că nu era un agent. Doar nu se poartă aşa, atât de direct, nu? Îşi dădea seama că Abbie e gata să închidă. N-a făcut-o însă. A întrebat-o pe Sarah dacă e pregătită şi a început să-i dicteze instrucţiunile.

Când s-a întors la masă, Jeffrey i-a spus că voia să cheme poliţia s-o recupereze. Îşi terminase aproape pastele şi a rugat ca ale ei să fie puse la încălzit. Chelnerul a văzut-o când s-a întors şi i-a adus imediat farfuria. Niciodată în viaţa ei n-a avut mai puţin chef de mâncare. Jeffrey a întrebat-o

dacă totul e în ordine şi i-a spus da, mulţumesc. Totul era în ordine.

25

Ben a sosit la mall la puţin timp după şapte şi jumătate, cu mai bine de un ceas înainte de ora la care ar fi trebuit să ajungă. Era îngrijorat din cauza traficului şi că noaptea, dacă e un loc din alea uriaşe, cu o parcare de opt hectare, s-ar putea rătăci şi atunci s-ar duce totul naibii. În realitate era şi mai mare decât anticipase, dar mai degrabă datorită norocului decât inteligenţei l-a găsit fără nicio problemă.

Zona M, rândul 8, într-un colţ din celălalt capăt al parcării, vizavi de Petland şi de Old Navy. Vedea deja pubela neagră de gunoi, a treia din stânga, în care trebuia să lase punga. Păreau să nu fie niciun fel de camere de supraveghere şi probabil că de aceea a ales Abbie acel loc. S-a gândit că ar putea fi deja acolo şi că-l urmăreşte chiar acum de pe undeva. Şi poate că era mai bine să nu iscodească din priviri şi nici să nu dea târcoale ca să n-o sperie şi s-o facă să fugă.

A înconjurat zona, încetinind din când în când pentru cumpărătorii ce-şi împingeau cărucioarele încărcate spre maşini, apoi a ieşit din nou pe şosea şi a mers spre vest vreo patru sute de metri până a văzut săgeata roşie şi pâlpâitoare din neon şi firma pe care scria *Bar Rodeo.* S-a îndreptat într-acolo şi a parcat, a intrat, s-a aşezat la bar şi şi-a comandat o bere.

Era aproape sigur că n-a fost urmărit. S-a strecurat de la Waldorf, unde stătea, pe o ieşire laterală, apoi a străbătut Manhattanul în toate direcţiile cu trei taxiuri, a intrat la Macy’s şi a ieşit pe partea cealaltă, de unde, în cele din urmă, a luat un al patrulea taxi până la locul de închiriere a maşinii. Iar agentul care s-ar fi descurcat cu toate astea, apoi l-ar fi urmărit prin trafic până aici, în Newark, ar fi meritat să fie promovat imediat.

Barul *Rodeo* voia să dea impresia, fără prea mult succes, că ar fi ceva stil „western”. Pe pereţi erau câteva tablouri cu cowboy şi o imitaţie de cap de bizon cu o privire tristă, care se uita parcă la meciul de baschet de la televizorul de deasupra barului. Barmanul purta o vestă roşie din satin şi o cravată neagră şi îi saluta pe toţi clienţii cu un *sal't* obligatoriu, fără îndoială, dar destul de lipsit de entuziasm.

Ben nu-şi revenise încă din şoc. Venise la New York aşteptându-se să discute cu Josh despre colegiu şi să se împace cu Sarah. Şi uită-te la el, pregătindu-se să pună cincisprezece mii de dolari într-o pubelă de gunoi din New Jersey pentru fiica sa teroristă.

Aseară, la restaurantul zgomotos din Oyster Bay, tocmai când se gândea că împăcarea cu Sarah merge mai bine decât ar fi îndrăznit să spere, ea a schimbat o privire cu Josh, au dat din cap, apoi s-au aplecat asupra fripturilor şi i-au spus.

Bineînţeles că ei erau mult mai avansaţi în tainele conspiraţiei decât el. Josh vorbea despre *a o da pe bune* şi *livrarea mărfii* de parcă ar fi fost deja în slujba mafiei. Ben stătea şi-i privea cu ochii din ce în ce mai mari. Josh era mai tehnic, pe Sarah o preocupa mai degrabă aspectul psihologic. Tot timpul aducea vorba despre Rolf.

— Evident că e total controlată de el, spunea ea. Joshie spune că pare o cu totul altă persoană. Şi mi-am dat şi eu seama după voce. Foarte pornită, ca o nebună. Are nevoie de ajutor, Benjamin. Trebuie s-o îndepărtăm de tipul acela.

Ben nu trebuia convins. Cu doar cu două săptămâni în urmă fusese vizitat de un nou agent FBI din Denver, care se pare că preluase cazul de la Frank Lieberg. Se numea Kendrick şi părea cel mai înţelegător dintre toţi agenţii cu care avuseseră de-a face până atunci.

Ceea ce s-a întâmplat cu Abbie, i-a pus el lui Ben, este un caz clasic de „pasiune nebună”,

cunoscută sub numele de Sindromul Patty Hearst sau Stockholm: o tânără dintr-o familie iubitoare şi înstărită care, într-un moment de vulnerabilitate, îşi pierde capul după un bărbat charismatic, inevitabil mai în vârstă şi cu mai multă experienţă. Bărbatul o convinge că valorile în spiritul cărora a crescut sunt greşite şi corupte moral, şi-i oferă un mod de viaţă în care criminalitatea este o aventură romantică şi palpitantă. De obicei, apare şi dorinţa de a şoca, de a jigni sau de a-şi pedepsi părinţii. Şi adesea, a mai adăugat Kendrick cam stingherit, un puternic element sexual, care estompează realitatea şi o leagă pe femeie şi mai strâns de noul ei mentor.

Ben l-a întrebat despre Rolf şi a aflat cu mâhnire cât de puţine ştiu. Au trecut mai bine de şase luni de când el le-a spus ceea ce aflase de la Hacker în seara petrecută la Missoula, că s-ar putea ca Rolf să fie Michael Kruger sau Kramer, implicat în nişte atentate cu bombă de acum câţiva ani. Kendrick i-a spus c-au verificat toate legăturile posibile, dar n-au găsit nimic care să arunce o nouă lumină asupra adevăratei identităţi a individului.

În parte din cauza ultimei lor discuţii incendiare la telefon şi în parte pentru că nu voia s-o mai necăjească şi cu lucruri pe care ea le dedusese deja mai mult sau mai puţin, Ben nu i-a spus nimic lui Sarah. Iar aseară, la cină, nu i s-a părut potrivit, mai ales în faţa lui Josh. Vorbeau despre *livrarea mărfii* şi puneau la cale un complot în care se Ben părea să fi devenit pionul principal, iar dacă va fi prins va ajunge direct la închisoare. Doamne, ajută-ne, se gândea el, minunata noastră copilă ne-a făcut pe toţi nişte criminali.

Sorbind din paharul cu bere şi uitându-se distrat la meciul de baschet pe deasupra capului tânărului barman, Ben se tot gândea că Sarah ar fi putut avea, în fond, dreptate. Ea ar trebui, probabil, să facă asta, nu el. Încă înainte de a deveni fugară, Abbie i-a spus clar că nu mai vrea să-l vadă. În

noua ei stare de spirit atât de instabilă, s-ar putea să se înfurie rău dacă dă cu ochii de el. Pe de altă parte, la vederea mamei ei s-ar putea să fie mişcată şi să se mai înmoaie. Bineînţeles că Abbie aştepta ca banii să-i fie aduşi de Josh şi dragul de el ar fi vrut s-o facă. Dar Ben şi Sarah nici n-au vrut s-audă. Aseară, după ce au pus lucrurile la punct, şi au discutat problema pe toate părţile, au căzut de acord că trebuie să fie Ben. Fizic, el era cel mai puternic. Şi dacă va fi posibil, el poate să pună mâna pe ea, s-o biruie, s-o urce în maşină şi s-o facă să-şi vină în fire şi să se predea. Poate.

Se gândea la Eve şi a simţit o puternică dorinţă de a o suna, apoi şi-a amintit că, urmând instrucţiunile lui Abbie, şi-a lăsat mobilul la hotel, pentru ca poliţia să nu-l găsească după semnal. Oricum, a vorbit cu ea acum câteva ore, fără să-i spună însă nimic despre ceea ce urma să facă. Iar ea i-a spus ceva care l-a tulburat puţin.

Ieri-seară, l-a găsit pe Pablo în faţa televizorului, uitându-se la o casetă video pe care a spus că a găsit-o în dulapul din dormitor. Părea să fie un filmuleţ de amator. Eve nu ştia ce să creadă. Doi copii pe care nu i-a recunoscut, un băiat şi o fetiţă, se bălăceau în apa puţin adâncă de pe o plajă oarecare. Apoi camera s-a mutat şi a prins-o pe Sarah în costum de baie, cu mâinile ridicate, încercând să nu fie filmată, vocea lui Ben care o bombănea şi râdea din spatele camerei, spunându-i că arată grozav şi să stea liniştită.

Era una din casetele pe care le luase cu el pe furiş, când plecase. A încercat să se uite la ea o dată, când Eve nu era acasă, dar s-a emoţionat prea tare şi s-a oprit. Pablo ştia, bineînţeles, că Ben are doi copii mari, dar credea că aceştia sunt alţii şi voia să-i cunoască şi să se joace cu ei.

Era opt şi un sfert. Ben şi-a băut berea, a plătit, iar barmanul i-a spus: *Te grăbeşti acasă, aşa-i?* Ben i-a spus că aşa e.

Afară era aproape întuneric. Aerul era rece şi limpede, iar indicatoarele luminoase de pe şosea luceau strident în nuanţe vii. A ieşit încet cu maşina din parcare, s-a îndreptat spre intrarea în mall şi a mai dat un tur magazinelor. Toate erau deschise, dar erau mai puţine maşini decât înainte. În zona M erau cam treizeci-patruzeci şi păreau toate goale. Poate că vine pe jos.

La cel de-al doilea tur, ceasul de pe bord arăta opt şi douăzeci şi opt de minute, iar de această dată, când a ajuns la Petland, a intrat în zona M şi a rulat încet către colţ, spre rândul 18. Erau doar două maşini cam la douăzeci de metri de a treia pubelă de gunoi şi nu se vedea nimeni în niciuna. Poate să parcheze chiar lângă ea. Puţin mai departe, dincolo de fâşia despărţitoare de beton, în zona L, o pereche în vârstă încerca să ridice un obiect greu dintr-un cărucior şi să-l pună în portbagajul unei maşini de teren. Erau singurii care se vedeau prin apropiere.

S-a oprit şi a întors, astfel încât spatele maşinii să fie cam la trei-patru metri de pubelă. Când ceasul arăta opt şi jumătate, cu motorul pornit, a ieşit din maşină, s-a dus la portbagaj şi s-a mai uitat o dată în jur. Cei doi vârstnici din zona L se certau, dar niciunul nu s-a uitat la el. Ben a deschis repede portbagajul, a scos punga galbenă din plastic şi, cu o mişcare rapidă, a aruncat-o în pubela de gunoi. Apoi a închis portbagajul, exact aşa cum ceruse Abbie, s-a urcat din nou în maşină şi a plecat.

În timp ce traversa parcarea, spre drumul care trecea prin faţa magazinelor, s-a uitat în oglindă şi împrejur sperând s-o zărească. N-a văzut pe nimeni. În faţă la Old Navy, s-a oprit să dea prioritate unei maşini care trecea, apoi s-a luat după ea şi a dat, încet, colţul. S-a mai uitat o dată în urmă, exact când parcarea ieşea din raza sa vizuală. Nu se schimbase nimic. Nicio maşină lângă pubelă. Nimeni.

Trebuia să fie pe undeva, la pândă. Nu-l urmărea nicio maşină, dar voia să le dea ochilor nevăzuţi impresia că respectă instrucţiunile primite. Aşa că a urmat indicatoarele albe de ieşire de pe carosabil prefăcându-se că pleacă.

N-avea însă de gând să facă asta. Ştia ce trebuia să facă. Cam la trei sute de metri pe şosea era o mică ridicătură şi după ea un semafor. Când vă ajunge acolo va fi destul de departe pentru a mai fi văzut, iar ea va crede că a plecat. Dar la semafor va face dreapta, apoi încă o dată dreapta şi va ieşi la celălalt capăt al mallului, de unde poate intra pe drumul interior şi de acolo din nou în parcare.

În mai puţin de trei minute trecea înapoi pe lângă JCPenney şi Ben Bath & Beyond, apoi drept înainte, peste o bretea de legătură. Se vedea Petland. A trebuit să aştepte să treacă trei maşini şi s-a uitat în întuneric la cei dinăuntru, dar nu era Abbie. A traversat breteaua şi, în timp ce se apropia de Petland, s-a uitat în dreapta şi a văzut o maşină albă, un Ford mic, ce traversa parcarea spre zona M, mult prea departe de magazine decât ar fi fost nevoie dacă ar fi vrut doar să parcheze. Precis era ea. Ştia. Dar era totuşi prea departe să vadă bine persoana de la volan.

În zona L, care era acum mai aproape de el, cuplul în vârstă tot încerca să aranjeze obiectul în spatele maşinii. Fără să se fi gândit dinainte, în loc să se ducă în zona M, s-a întors brusc spre intrarea în L şi s-a îndreptat spre ei. Fordul alb era aproape de pubelă şi Ben s-a speriat că, dacă l-a văzut, poate să întoarcă şi să plece. Se făcuse deja destul de întuneric şi ea nu avea cum să-i recunoască maşina. Dar nu voia să rişte să fie văzut prea repede şi atunci a tras rapid de volan şi a parcat între două SUV-uri înalte. A ieşit şi a luat-o la fugă.

Maşina albă frâna lângă pubelă. Înăuntru nu se vedea decât o persoană. Ben fugea cât putea de repede, aplecat, încercând să se ţină în spatele

maşinii cuplului vârstnic. A văzut cum se deschide portiera şoferului şi pe cineva ieşind. Era un bărbat. Abbie îi spusese lui Sarah că ea va lua banii. Acesta era precis Rolf. Ce proşti au fost că nu s-au gândit. N-a avut încredere s-o lase pe ea. Trebuia să facă el asta. Şi de unde ştiau ei c-o să-i dea lui Abbie? Ticălosul îi fură probabil. Ben a simţit un atac brusc, incontrolabil, de furie.

Tipul se îndrepta spre pubelă, uitându-se scurt în jur, încercând să pară nepăsător. Ben era cam la douăzeci de metri distanţă, aplecându-se şi înaintând repede ca o maimuţă, încercând să rămână în spatele maşinii de teren. Dar bătrâna l-a văzut şi şi-a bătut soţul pe umăr, evident speriată că vor fi jefuiţi. Ben şi-a ridicat braţele, încercând să le spună că nu le face nimic, să nu se sperie şi, din fericire, n-a scos niciunul un cuvânt. A trecut de ei şi s-a apropiat repede de Rolf care scosese punga cu bani din gunoi şi se întorcea la maşină. Ben era acum la zece, opt, cinci metri.

— Atenţie! a strigat cineva.

Era o voce de femeie şi venea din maşină. Ben s-a uitat, a văzut o faţă la fereastra din spate şi şi-a dat seama că e Abbie. Probabil că se ascunsese pe bancheta din spate. Dar strigătul ei l-a alertat pe Rolf, care s-a întors şi l-a văzut pe Ben foarte aproape de el. A luat-o la fugă spre portiera şoferului.

— Opreşte! a ţipat Ben. Opreşte, pramatie nenorocită!

Rolf se urca în maşină, dar Ben a reuşit să-l ajungă înainte de a închide uşa. A prins jacheta de piele a individului, a apucat-o bine de poală şi a încercat să-l tragă afară. Abbie ţipa de pe bancheta din spate.

— Pleacă! Pleacă odată!

Rolf îl lovea cu pumnii şi coatele, încercând să-l dea la o parte.

— Dă-mi înapoi fata, nenorocitule!

Maşina pornise, dar Ben a sărit şi l-a prins de picior, răsucindu-i-l atât de tare încât a scăpat de pe acceleraţie. A vrut să scoată cheia de contact, dar n-a reuşit.

— Tati, nu! Nu face asta!

— Abbie, te rog! striga Ben. Vreau doar să vorbesc cu tine! Te rog!

— Lasă-ne să plecăm!

— Te rog, Abbie! Vreau să vorbesc cu tine! Spune-i…

Atunci pumnul individului l-a lovit drept în faţă, între ochi. Ben a văzut un fulger şi a căzut pe spate, chircindu-se. Ceafa i s-a izbit de pământ, portiera s-a trântit deasupra lui, iar maşina a plecat într-un vârtej de praf alburiu.

Iar prin ceaţa tot mai densă care-l cuprindea, ultimul lucru pe care l-a văzut a fost faţa lipită de geamul din spate al maşinii care-l privea, ciudatul păr negru, ochii mari, şocaţi şi plini de frică ai fiicei sale.

26

Dintre toate imaginile din acea dimineaţă de septembrie – avioanele care străpungeau, flăcările pe cerul luminos, turnurile ce se făceau fărâme – cea care s-a imprimat cel mai adânc în mintea lui Eve a fost norul uriaş de praf care s-a umflat şi a înghiţit mulţimea ce se îndepărta în fugă. Părea să se rostogolească la nesfârşit şi să cuprindă întreaga lume şi când, în cele din urmă, s-a risipit, tot ceea ce însemna viaţă arăta altfel.

Nu-i plăcea năvala de ştiri stridente de tot felul. Iar vara şi la începutul toamnei, când Pablo venea s-o trezească, punea muzică şi deschidea uşile spre terasă, pentru ca melodia să zboare afară, iar soarele să pătrundă în casă. Gustul său în materie muzicală nu era definit şi depindea mai ales de ceea ce picta în momentul respectiv. În dimineaţa aceea ar fi putut alege Mozart sau Tom Waits, Beth Nielsen Chaplin sau incantaţiile călugărilor tibetani. Dar a preferat totuşi Bach, *Variaţiunile Goldberg*.

Pablo trăsese un scaun sub cireş şi se urcase pe el să umple borcănelele cu hrană pentru păsările-colibri. Eve era întinsă pe spate pe terasă, în cămaşă de noapte, şi se relaxa. Printre sunetele muzicii a auzit sunând slab mobilul lui Ben, dar nu s-a mai gândit la asta până când n-a apărut el în uşă. Şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva şi primul ei gând a fost la Abbie. I-a spus c-a sunat Sarah. S-a întâmplat ceva îngrozitor la New York. Căminul de la NYU, de pe strada Water, la trei sau patru străzi de World Trade Center, a fost evacuat. Josh dispăruse şi nu răspundea la telefon. Sarah era aproape isterică.

În timp ce oroarea se desfăşura pe ecranul televizorului, au sunat – li s-a părut că o eternitate – la toţi cei pe care-i ştiau din Manhattan, în speranţa că Josh i-ar fi putut contacta. Nimeni nu

ştia nimic. Telefoanele mobile nu mai funcţionau aproape deloc. Dacă reuşea o convorbire din douăzeci! În cele din urmă, la aproape o jumătate de oră după ce a căzut cel de-al doilea turn, Sarah l-a sunat din nou. Trăia. Ferestrele căminului au fost spulberate şi fiecare a apucat ce-a putut şi-a fugit. Josh s-a dus să vadă dacă poate ajuta cu ceva şi a ajuns cumva la gara Penn de unde a reuşit, în sfârşit, s-o sune. Sarah spunea că era doar pe jumătate îmbrăcat, tuşea şi era şocat şi plin de praf. Dar, slavă Domnului, era bine. Era în tren şi venea acasă.

Abia după mai mult timp, Sarah şi Ben şi-au dat seama că, deşi în ziua respectivă nu şi-au pierdut şi cel de-al doilea copil, dispariţia celui dintâi a fost pecetluită. Slaba speranţă de care se agăţaseră, că Abbie s-ar putea trezi din nebunia ei şi să se predea, a dispărut acum cu totul. Cu puţin noroc, cu sprijin solid din partea avocaţilor şi cu un judecător indulgent, s-ar fi putut cândva să se bucure de oarecare înţelegere, poate chiar şi de un pic de compasiune. Dar, pe măsură ce lumea se înăsprea, îşi reducea cheltuielile şi se pregătea de război, dispăruseră toate nuanţele intermediare. Nu mai existau griuri, ci doar împărţirea netă dintre alb şi negru. Iar Abbie era iremediabil destinată negrului.

Ben şi-a dat prima data seama de asta într-o seară, când vorbea la telefon cu Dean Kendrick şi l-a apucat ameţeala. După politeţurile de rigoare, Kendrick i-a pus o mulţime de întrebări de *rutină,* spunea el, despre orice posibilă legătură pe care ar fi avut-o Abbie cu ţări arabe sau musulmane. N-a fost niciodată în Orientul Mijlociu? Ştia cumva Ben să fi avut prieteni sau cunoştinţe din aceste grupuri etnice sau religioase la şcoală?

— Fii serios, Dean, i-a spus Ben.

— Ştiu, Ben. Îmi pare rău. Dar, din nefericire, s-a constatat că există adesea legătură între aceste grupări teroriste…

— Grupări teroriste!

— Ben, ştiu că ţi-e greu să te gândeşti aşa la Abbie, dar e teroristă. A scris pe pereţi iniţialele unei grupări teroriste. Asta-i realitatea. Trebuie să verificăm toate aspectele.

Din noaptea aceea îngrozitoare din Newark, n-au mai auzit nimic de Abbie. Ben bănuia că nici nu mai e în ţară, că ea şi Rolf au ajuns cumva în Canada sau în Mexic, sau chiar mai departe şi că foloseau banii pentru a o lua de la capăt. Ben se întorsese la Santa Fe arătând ca un boxer profesionist, cu ochii înnegriţi şi nasul spart. Eve era însă îngrijorată şi de rănile mai adânci lăsate de noaptea respectivă.

Curios însă, odată cu trecerea timpului şi cu acceptarea realităţii statutului de paria al lui Abbie, ceva părea să se fi schimbat în el. Nu vorbea prea mult cu Eve despre asta, deşi ea ştia că e principalul subiect de discuţie cu psihologul. Dar din câte-i spunea el, avea impresia că evenimentele din acea noapte l-au ajutat să tragă un fel de linie. I-a spus o dată că faţa pe care a văzut-o pe geamul maşinii era a altcuiva, a unei străine în care n-o mai recunoştea pe fiica lui. Abia după ce-a văzut-o şi-a dat într-adevăr seama de acest lucru. Şi deoarece nu era nimic de făcut, opţiunea era clară: putea să se lase pradă disperării şi să continue să se învinovăţească, să-şi facă viaţa lui şi pe a celor pe care-i iubeşte de nesuportat, sau să trăiască şi să accepte tot, vechi şi nou, ceea ce era bun şi curat.

Cel mai mult l-a ajutat probabil munca sa. După un început destul de dificil – numeroase telefoane şi întâlniri neproductive, lucrări la întâmplare, neplătite, care n-au dus la nimic – acum avea câteva contacte şi două proiecte care-l încântau. Un tânăr producător de film de la Hollywood l-a rugat să proiecteze o casă pe un teren de opt hectare în deşertul acoperit cu pini pitici de lângă Tesuque, cu vedere panoramică spre munţi. Ben citise tot ceea ce se scrisese despre arhitectura din

sud-vest şi despre clădirile din cărămidă nearsă, dar şi despre multe altele, despre „construirea ecologică” şi despre ceea ce se poate face pentru ca o casă să se încadreze în mediu fără să-l distrugă. N-a spus-o niciodată, dar Eve ştia că vrea să construiască o casă care s-o facă pe fiica lui să fie mândră de el. Când i-a arătat desenele, tânărul producător a fost entuziasmat. Au început construcţia în primăvara următoare. Eve nu-l mai văzuse niciodată pe Ben atât de plin de entuziasm.

În iulie, Josh a venit pentru prima dată să stea la ei. Normal, Eve era agitată. Ştia însă destule poveşti cu mame vitrege rele pentru a-şi da seama că cel mai neinspirat lucru (care nu-i stătea oricum în fire) era să se străduiască prea tare să se facă plăcută. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze. Deşi n-a venit decât într-un weekend prelungit, Josh a fost drăguţ şi deschis încă de la început, iar acest lucru a mişcat-o şi l-a făcut atât de fericit pe Ben, încât n-a mai vorbit despre altceva zile întregi. Era prima oară când îl vedea pe Josh de la Cumpăna şi abia l-a recunoscut. Crescuse şi nu mai era stângaci, dezvăluind bărbatul care avea să devină. Şi în afară de noua tunsoare, care părea făcută pe întuneric de un soldat invidios, arăta mult mai bine decât şi-l amintea.

Pablo nu l-a lăsat singur nicio clipă. În fiecare dimineaţă îl trezea la şapte şi îl trăgea afară să joace fotbal, softball sau Frisbee, ori să vâneze gândaci şi şopârle în jungla de lângă studioul lui Eve. Sâmbătă, după micul dejun la piaţa din satul Tesuque, Ben l-a dus cu maşina să vadă casa care începuse să arate spectaculos în mai puţin de trei luni. Josh a părut sincer impresionat. Spunea întruna că e *uluitoare* şi, deşi Ben încerca să pară modest, se vedea cum îi creşte inima.

În ultima noapte înainte de plecarea lui Josh, au făcut grătar şi au stat până târziu pe terasă, sub o lună cenuşie marmorată. Două zile prea scurte. Pablo dormea de mult, iar Ben, intenţionat, pentru

a-i lăsa pe Eve şi pe Josh singuri, se dusese să ducă farfuriile la bucătărie. S-au uitat o vreme la cărbunii încinşi din vasul pentru jăratic, în aerul răcoros din grădina plină de larma insectelor.

— Pablo e un copil super.

— Aşa e. Şi el crede că eşti super.

Şi-au zâmbit, apoi au privit din nou focul. Îşi dădea seama că el vrea să mai spună ceva, dar că nu ştie cum.

— Voi, adică tu şi cu tata, păreţi… bine. Fericiţi.

— Suntem.

— Îmi pare bine.

— Mulţumesc, Josh. Înseamnă mult pentru mine.

— Ştii cum vorbeşte lumea, despre a fi fericit sau nefericit, ca şi despre ceva care se întâmplă aşa, pur şi simplu.

— Îhî.

— Uneori, eu cred că nu e chiar aşa şi că poate noi decidem, ştii tu, ne alegem cum vrem să fim. Fericiţi sau nefericiţi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Categoric.

Iris se uita de cel puţin cinci minute la băiatul care tundea iarba pe pajiştea lui Sarah. Privea pe uşa deschisă spre terasă, dar era oarecum în umbră, pentru că nu voia ca obiectul interesului ei lubric să observe.

— Mamă, Doamne, uită-te ce muşchi are!

— Iris, practic îi poţi fi bunică, îţi dai seama?

— Nu fi ridicolă.

— Are şaptesprezece ani, pentru Dumnezeu!

— Chiar? Îţi baţi joc de mine.

— Nu-i adevărat.

— Ce se întâmplă cu rasa omenească? Băieţii de şaptesprezece ani arată ca bărbaţii.

Jason, bronzat şi blond, gol până la brâu, conducea expert tractoraşul de tuns gazonul, un John Deerer mic, în jurul mestecenilor argintii,

lăsând insule mici de iarbă mai lungă, aşa cum l-a rugat Sarah.

— Mai vrei *ice tea?*

Iris nu părea s-o fi auzit.

— Hei, doamnă Robinson. Mai vrei *ice tea?*

— A, da, sigur.

S-a dus la masă şi Sarah i-a umplut paharul. Tocmai terminaseră prânzul. Afară era prea cald ca să fi mâncat pe terasă. Iris venise să-i ţină de urât în timp ce Josh era la Santa Fe să se întâlnească cu Catalizatorul. Asta e. Tot trebuia să se întâmple odată şi Sarah nu s-a simţit atât de rău cum se aşteptase. Şi era grozav să fie şi Iris aici, în weekend. Ca în vremurile bune. Doar ele două, fără copii, fără soţi. Au mâncat în oraş de trei ori, au dormit în acelaşi pat, au plâns în hohote şi au mâncat îngheţată cu bucăţele de ciocolată în timp ce s-au uitat la *Pacientul englez* şi au vorbit până le-au durut fălcile. Mai ales despre căsătorie, bărbaţi şi despre cât de emoţionant de neevoluaţi sunt ei ca specie. Dar şi despre viitorul lui Sarah, pentru că se hotărâse, în sfârşit, să vândă librăria. De fapt, să *vândă* nu era cuvântul cel mai nimerit.

Luna trecută, Jeffrey i-a ţinut unul din discursurile sale periodice „e timpul să demisionez”. Aceste momente treceau de obicei, cu preţul câtorva laude şi al câtorva acţiuni în plus. Doar că de această dată părea hotărât s-o facă. Se pare că Brian voia din nou să se mute în California, ceea ce, spunea Jeffrey, trebuia luat tot atât de în serios ca şi atunci când un personaj cehovian zice că vrea să plece la Moscova. Gândindu-se mai bine, Sarah i-a spus: „Ştii ceva, Jeffrey? Rămâi tu şi demisionez eu.”

I-a trebuit ceva până să-şi dea seama că ea nu glumeşte. Sarah i-a spus că, de vreme ce de câţiva ani el se ocupă mai mult de magazin şi deţine deja patruzeci şi nouă la sută din afacere, poată să ia şi restul. Bineînţeles, dacă vrea. Bietul Jeffrey n-a mai ştiut ce să zică. Mai mult pentru orgoliul său

decât de dragul profitului, s-au înţeles ca el să-i dea lui Sarah, la început, câteva mii de dolari pentru partea ei de cincizeci şi unu la sută şi apoi ceva în plus, la un moment dat, pentru ceea ce el a insistat să numească *activitate de consultanţă,* care părea să implice ceva mai mult decât citirea exemplarelor-semnal, organizarea unor evenimente cu autori şi numeroase mese de prânz. Iris i-a zis că e nebună, dar lui Sarah nu-i păsa. Venise timpul să facă altceva.

— Dar ce vrei să faci? o întreba Iris din nou, acum când beau *ice tea.*

Era cam a optsprezecea oră. Iris şi-a aprins încă o ţigară.

— Nu ştiu. Să călătoresc. Dacă vrei, cu tine.

— Perfect. Hai să mergem la Veneţia.

— S-a făcut. Şi-o să citesc. Poate că o să şi scriu ceva. Fac gimnastică. Mă las de fumat…

— Ai o aventură cu Jason, cosaşul.

— Îhî. Sau cu fratele lui mai mic.

— Serios. De când n-ai mai făcut sex?

— De azi-noapte, cu tine. N-ai băgat de seamă?

— Sarah, vorbesc serios.

— În afară de seara aia, cu Benjamin?

— Cu cât vorbim mai puţin despre asta, cu atât mai bine.

— Nu ştiu, de aproape trei ani. Aşa cred.

— Doamne!

— Am nevoie mai mult de cineva lângă mine decât de sex.

— Ştiu, dar oricum. Trei ani. Aş fi înnebunit. De ce nu încerci să agăţi şi tu pe cineva?

— Iris, mai taci din gură!

— Cred că te-ai şi anchilozat.

— Aşa e. Uite, dacă apare persoana potrivită, e perfect. Deocamdată mă descurc. Mi-ar plăcea, dar nu m-apuc s-o caut.

— Nici măcar în grădină?

— Eşti rea.

În aceeaşi după-amiază, Iris a plecat acasă, la Pittsburgh. După câteva ore, a sosit şi Josh şi a ocolit abil toate întrebările pe care i le-a pus despre Catalizator, despre casa lor, cum e băieţelul şi aşa mai departe. Discreţia lui o făcea să se simtă frustrată, dar o respecta, deşi nu era sigură dacă era generată din dorinţa de a o proteja pe ea sau din loialitate faţă de tatăl său.

Îl văzuse pe Benjamin doar de două ori în cele cincisprezece luni din noaptea în care a lăsat banii, dar au vorbit de câteva ori la telefon. Nu va uita niciodată imaginea lui, stând în prag, cu cămaşa ruptă şi plin de sânge, cu ochii ca două fante pe o faţă umflată de om din Neanderthal. Apoi cum a stat în bucătărie, în timp ce i-a curăţat rănile, spunând la nesfârşit cât a fost de prost, cum a ratat totul, că dac-ar fi pus mâna pe chei sau dac-ar fi avut vreo armă sau i-ar fi tăiat cauciucurile…

Când a venit în luna următoare, la absolvirea lui Josh, nu mai era tumefiat, dar în jurul ochilor injectaţi faţa îi era încă o paletă de vânăt, roşu şi galben, iar umflătura de la nas avea să-i rămână probabil toată viaţa. A fost foarte curajos c-a venit pentru că ştia că vor fi acolo şi părinţii lui Sarah. Aceştia abia dacă l-au băgat în seamă şi au plecat imediat după ceremonie. Seara, Josh s-a dus la o petrecere, iar ei doi au cinat şi au discutat, bineînţeles, despre Abbie. Dar a fost altfel. Ca şi cum, în urma celor întâmplate în aceea noapte la mall, ceva s-ar fi lămurit, s-ar fi cristalizat. Deşi n-au vorbit despre asta, păreau să accepte amândoi că fata lor nu mai poate fi salvată – o concluzie întărită după câteva luni, în urma catastrofei din septembrie.

Sarah ştia că e absurd să vadă lucrurile astfel, dar ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa respectivă, orele acelea îngrozitoare când nu-l găseau pe Josh, i se părea acum un fel de târg pervers: băiatul i-a fost salvat, iar fata a dispărut, probabil pentru totdeauna.

E ciudat cum se protejează oamenii, se gândea Josh. De exemplu, dacă nu vorbeşti despre ceva, acel ceva nu există sau dispare. Aşa erau şi ei acum, mama şi tatăl său. Nici măcar o dată în cele patru zile cât a stat la Santa Fe, nimeni n-a rostit numele lui Abbie. Şi nici nu-şi mai aducea aminte de când mama ei n-a mai vorbit despre ea. Nu credea că nu se mai gândesc la ea. Era sigur că nu-i adevărat. Poate că nu vor să vorbească despre ea în faţa lui, ca să nu-l supere. Cine ştie, poate că aveau dreptate. Tot nu s-ar fi schimbat nimic, oricâte s-ar fi spus.

Iar la Santa Fe n-a fost nici pe departe aşa de rău cum s-a temut, mai ales cum s-a distrat cu Pablo. Deşi i s-a părut ciudat să-şi vadă tatăl cu noua familie, cuprinzând-o cu un braţ pe Eve aşa cum o cuprindea şi pe mama lui şi jucându-se cu Pablo de parc-ar fi fost adevăratul tată al copilului. Dar e ciudat că s-a şi obişnuit repede cu asta. Iar Eve e super, chiar super. Nu prea ştia la ce să se-aştepte, dacă ea va fi prudentă, rece şi-l va trata ca pe-un duşman sau va fi expansivă şi exagerată încercând s-o facă pe prietena lui cea mai bună. Dar a fost normală şi prietenoasă şi nu a forţat deloc lucrurile. Şi lui chiar i-a plăcut. Bineînţeles că e şi grozavă şi că înţelegea – oricum, aproape – de ce tatăl său a făcut ce-a făcut.

Singura dată când a simţit că era s-o dea în bară a fost când a întrebat-o dacă ar putea vedea la ce lucrează în acel moment, iar ea l-a dus la atelier şi i-a arătat tablourile alea uriaşe cu oameni goi. I-a spus că sunt inspirate de statui erotice din temple din India şi Josh n-a ştiut ce să zică, ci a stat ca un tâmpit, încercând să nu pară stânjenit.

Se simţea prost că nu i-a spus mai multe mamei sale, dar nu i se părea corect şi ştia că, orice i-ar fi zis, ea ar fi fost nefericită. De exemplu, dacă i-ar fi spus că Eve e drăguţă şi că ea şi tati par într-adevăr fericiţi, cum s-ar fi simţit? Sau, dacă i-ar fi spus că Eve e o scorpie şi că amândoi sunt vai de capul lor,

ar fi fost mai bine? Atunci, ea s-ar fi gândit că le-a nenorocit pe amândouă sau, şi mai rău, ar fi început să-şi facă speranţe că tatăl său s-ar putea întoarce. Nu. Mai bine să nu spună prea multe.

Au luat amândoi cina şi apoi l-a sunat Freddie, care l-a invitat pe la el şi când Josh i-a spus că nu, că a fost plecat şi vrea să stea acasă cu mama, ea i-a strigat din bucătărie şi i-a spus, du-te, Josh, pentru Dumnezeu. Aşa că a făcut duş, şi-a pus o cămaşă curată, a luat maşina şi a plecat la Freddie.

Părinţii lui Freddie Meacher erau foarte bogaţi. Iar el nu avea o cameră, ci un întreg apartament deasupra garajului, unde tatăl său îşi ţinea toate maşinile lui trăsnet, inclusiv două Porsche-uri şi un Aston Martin. Freddie a avut întotdeauna voie să facă aproape tot ce-a vrut. Era clar că părinţii lui ştiau că ia droguri, dar nu i-au făcut niciodată probleme mari, ci l-au lăsat să-şi vadă de viaţa lui. Josh nu l-a prea văzut de când au plecat amândoi la colegiu. Freddie era la Universitatea din Colorado, în Boulder, care, spunea el, e cel mai super oraş de pe planetă, cu tipele cele mai trăsnet pe care le-a văzut vreodată. Şi, judecând după cele două care veniseră să stea câteva zile, nu glumea. Una dintre ele, Summer, era prietena lui. Avea picioare lungi, aurii şi un zâmbet plin de subînţelesuri.

Josh era foarte gelos. Katie era singura fată cu care se culcase şi asta atât de demult că nici nu mai conta. Erau multe fete la NYU şi unele îl şi plăceau, dar, din nefericire, nu aşa cum ar fi vrut el. Încerca să nu-şi plângă prea tare de milă, dar se gândea întruna că e foarte trist ca sexul, pentru un tânăr de vârsta lui, care nu arată prea rău şi care n-are nici mari probleme de adaptare, să se limiteze doar la site-uri sumare, vizitate pe furiş pe internet, sau la ghemuiri pe câte-un exemplar mototolit din revista *Hustler*.

Prietena lui Summer, Nikki (Josh era gata să pună pariu că-şi scria numele cu o inimioară sau o

floricică, în loc de punctul de pe ultima literă), era şi ea destul de drăguţă, deşi nu atât de sexy. Şi după ce-au tras câteva ţigări cu iarbă, cei patru s-au trântit pe canapeaua din faţa televizorului cu ecran plat, lat de un kilometru, al lui Freddie şi s-au uitat la un DVD nou, *Apocalypse Now,* iar Josh a palpitat câteva clipe, când a simţit capul fetei cuibărindu-i-se pe umăr, gândindu-se că poate are o şansă. Dar ea adormise.

Mai târziu au ieşit la piscină să înoate. Summer şi Freddie au înotat goi, iar Josh a zis că e răcit şi nu a intrat ca să nu-l facă de râs cocoşelul lui cel neascultător. Aşa că a rămas pe terasă şi s-a jucat cu Gameboy-ul lui Freddie, iar Nikki (slavă Domnului, în bikini) a venit ca o dulcică şi s-a aşezat lângă el, ştergându-şi părul şi punându-i o mulţime de întrebări despre Abbie. Era obişnuit cu asta, cu rolul de frate al celebrei Abbie. De fapt, asta fusese toată viaţa, doar că acum prinţesa din basme devenise lupul cel rău. Iar calitatea răspunsurilor pe care le dădea depindea în întregime de persoana care punea întrebările. Cu Nikki voia să fie cât se poate de generos. Deşi, nu la fel de sincer.

— V-a contactat vreodată?

— Nu.

— Adică nu i-a scris niciodată mamei sau tatălui tău şi nici n-a telefonat?

— Nu. Niciodată.

— Mamă, Doamne, cred că le e foarte greu.

— Da. E dur.

— Şi pentru tine, măiculiţă!

Josh şi-a împietrit bărbăteşte figura şi a dat din cap, făcându-se că nu aude mica voce de undeva, din mintea sa, care-i spunea: *Jegule, te foloseşti de asta ca să te culci cu ea, atât de jos ai ajuns?*

Nikki se născuse la Boston, dar părinţii ei se mutaseră în Colorado când ea era încă la gimnaziu. Spunea că-i place acolo, munţii, drumeţiile, face snowboarding. Ar trebui să vină şi Josh o dată, i-a

spus ea, cu Freddie. Nevrând să pară limitat, ignorant sau prea citadin, Josh i-a povestit despre vacanţele lor în Montana şi i-a pus că şi-a dorit dintotdeauna să facă snowboarding în Colorado. La Vail sau în alt loc super. Adevărul era că n-a pus piciorul pe o placă în viaţa lui. Uneori, mai ales când se străduia să nu se holbeze la sânii fetelor, astfel de lucruri îi ieşeau pur şi simplu din gură.

Dar ce mai contează încă o minciună? Acum erau toţi mincinoşi. A avut grijă Abbie de asta. Şi cea mai mare minciună dintre toate era cea pe care o orchestra el în fiecare zi în faţa mamei şi a tatălui său. Pentru că nespunându-le, ţinând un astfel de secret important doar pentru el, era la fel de grav, dacă nu şi mai rău decât dacă le-ar fi spus o minciună. *Era* din nou în contact cu Abbie. Vorbise de două ori cu ea. Şi n-a suflat un cuvinţel.

Avea încă telefonul cu credit preplătit pe care l-a obligat să şi-l cumpere şi îl verifica în fiecare dimineaţă, aşa cum îi ceruse ea. A doua zi după ce tatăl său s-a întors arătând de parcă ar fi intrat în conflict cu Mike Tyson, a primit un mesaj, două cuvinte care, decodate, i-au indicat un număr la care să sune. S-a dus la un telefon public, exact la ora indicată, şi a ascultat zece minute în care Abbie a înjurat, a perorat şi şi-a făcut tatăl în toate felurile, folosind cele mai obscene cuvinte pe care le-a auzit Josh vreodată. Şi a ţinut-o tot aşa, că în geantă nu erau decât cincisprezece mii de dolari, *numai cincisprezece mii, băga-mi-aş picioarele de zgârciţi!* Josh a vrut să închidă, dar n-a făcut-o, ci a rămas cu capul plecat, ascultând-o, până când ea s-a potolit în sfârşit şi a zis: *Bun. Asta e. Spune-le din partea mea că nu mai au a doua şansă, da?* Iar lui i-a venit să zică: *Adică până când n-o să mai ai nevoie de bani.* Dar a tăcut şi de această dată.

Iar el a continuat în fiecare zi, verificându-şi cu religiozitate telefonul secret – de care încă tot nu ştia nimeni altcineva decât Abbie – şi timp de opt

luni nu s-a mai întâmplat nimic. Până de Crăciunul trecut, când era la bunici şi s-a dus conştiincios pe terenul de tenis să-şi verifice căsuţa vocală şi i-a auzit vocea, care nu mai era furioasă, ci doar şovăitoare, când i-a dat codul din două cifre. A sunat a doua zi şi a ascultat, din nou, zece minute. Doar că de data aceasta n-a mai înjurat şi n-a mai ponegrit pe nimeni. A plâns doar. A tot suspinat, timp de zece minute, şi i-a spus cât e de singură şi de tristă şi că vrea să se sinucidă. Iar Josh a încercat, cum s-a priceput el mai bine, s-o mângâie, dar ce-i putea spune? În afară de *Oh, Abbie* şi *Nu, te rog, o să fie bine, eşti aşa doar pentru că e Crăciunul…* Ce prostie să-i spună aşa ceva. Pe bune.

Nici nu i-a mai spus să vină acasă ori să-i sugereze să se predea, pentru că nu voia să mai ţipe la el. Cel puţin de această dată a vorbit omeneşte. Dar a întrebat-o unde e şi i-a spus să nu fie tâmpit. Numărul pe care i-l dăduse nu era al unui telefon public, ci avea codul zonal 704. Nu însemna nimic. Ar fi putut să telefoneze de oriunde. Iar când el a încercat să sune din nou la acel număr, făcându-şi curaj în cazul în care i-ar fi răspuns şi ar fi ţipat la el, a dat peste un număr nealocat. Era trecut de trei noaptea şi Josh se întorcea de la Freddie, conducând atent. Nikki îi dăduse numărul, dar se gândea că doar cu atât va rămâne. Sau poate că nu. Ştia cât de dureroasă e o relaţie de la distanţă şi nu mai voia să treacă prin asta.

La mama sa, lumina era încă aprinsă şi când a trecut pe lângă uşă ea l-a strigat şi i-a spus să intre. Era în pat, sprijinită de perne, şi citea. Pe noptieră avea un pahar cu lapte, pe jumătate gol. Când a intrat, i-a zâmbit, şi-a scos ochelarii şi i-a făcut semn să se aşeze pe pat. A ascultat-o, încercând să n-o privească în ochi. Nu se simţea prea „dus”, dar probabil că arăta.

— A fost bine la petrecere?

— Îhî. Dar n-a fost chiar o petrecere. Am stat şi noi aşa.

— Ce face Freddie?

— Bine.

— Cum îi merge la colegiu?

— Foarte bine.

— Minunat. Te simţi bine?

— Sigur. Dar sunt obosit.

— Îmbrăţişează-mă.

S-a aplecat, şi-a petrecut braţele în jurul ei şi au stat îmbrăţişaţi multă vreme. O simţea slabă şi delicată. Îi spunea mereu să mănânce mai mult, dar degeaba. Parcă nu-i venea să-l lase să plece. Iar când i-a dat drumul, a văzut că avea ochii în lacrimi.

— Te iubesc, Joshie.

— Şi eu.

27

Abbie s-a rezemat de peretele alb al punctului de cântărire şi a privit cu ochii mijiţi vasta câmpie plată unde o sută de siluete cocoşate culegeau încă printre rânduri, iar umbrele lor lungi şi negre se topeau în lumina soarelui. O durea spatele. Dinspre şosea venea un camion, lăsând în urmă un nor luminos de aur. Abbie s-a uitat la ceas şi a văzut că se apropie de şase. O să întârzie.

La coadă, în faţa ei, mai erau vreo zece culegătoare care aşteptau să le fie cântărite ultimele lădiţe şi să primească banii. Îşi pusese lădiţa jos, la picioare şi, pe măsură ce coada avansa, o împingea cu cizma pe pământul tare. Un supraveghetor i-a strigat s-o ridice, iar ea l-a înjurat în surdină, dar a făcut ce i s-a spus. Indiferent cât erai de obosită sau că, după douăsprezece ore de muncă în căldură, te omora spatele, nu trebuia să-ţi pui tava jos ca să nu se umple de praf căpşunile. De parcă nu erau destul de contaminate de toate chimicalele toxice cu care le stropeau. N-o să mai mănânce căpşuni în viaţa ei.

Era la începutul lui septembrie şi nu-l mai văzuse pe Rolf de trei săptămâni. Dar o să-l vadă diseară şi inima a început să-i bată mai repede gândindu-se la el şi la ce avea să-i spună. Făcuse testul, deşi n-ar fi fost nevoie. Era deja sigură. Ciclul îi întârziase două săptămâni şi nu-i întârzia niciodată. Iar azi-dimineaţă, pentru prima dată, i-a fost greaţă. Nu ştia cum va reacţiona. Spera că astfel relaţia lor se va îmbunătăţi. Oricum, de un lucru era sigură. Indiferent ce-o fi şi ce spune el, indiferent cât insistă, era hotărâtă să păstreze copilul.

Va trebui să găsească momentul potrivit ca să-i spună. Poate că o să coboare pe coastă, la Big Sur

sau altundeva, să găsească un loc drăguţ unde să se aşeze, să cheltuiască ceva din banii câştigaţi.

A fost ideea lui Rolf să stea o vreme despărţiţi. Spunea că are nevoie de spaţiu, iar când l-a întrebat ce vrea să spună, s-a enervat. El lucra pe un şantier din Fresno şi câştiga de două sau de trei ori mai mult decât ea, lucrând mult mai puţine ore. Cel puţin, aşa îi spusese ultima dată când s-au văzut. Acum nici nu mai ştia. Nu mai avea telefon şi de cele trei ori când a avut ocazia să-l sune nu i-a răspuns. Abbie spera că de această dată va fi mai bine dispus, că va fi mai drăguţ cu ea şi că nu se va mai înfuria atât de repede.

Avusese timp să se gândească de ce nu se mai înţelegeau la fel de bine. Era mai mult vina ei decât a lui, era prea neajutorată şi geloasă. După ce a descoperit prima dată c-o înşală, când locuiau la Chicago, s-a străduit să se schimbe, să nu facă atâta caz din aşa ceva. Pentru el nu era important. Pentru ea de ce-ar fi? Dar la Miami, când l-a prins, a intrat şi l-a găsit în pat cu târfa aia cubaneză, toate gândurile ei nobile au dispărut.

Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, a ştiut tot timpul că mai există şi altele. Rolf i-a spus că trebuie să se maturizeze, că era victima penibilului tipar burghez din care provine. I-a spus că nu e niciunul stăpânul celuilalt şi că dacă vrea şi ea să aibă alţi iubiţi pe el nu-l deranjează deloc. Şi asta a rănit-o, deşi nu şi-a dat exact seama de ce. Ea nu voia pe altcineva. Mai ales acum. Diseară, mâine şi tot weekendul va face un efort special şi se vor regăsi, va fi din nou bine. Iar când o să afle despre copil, totul se va schimba.

— Următoarea!

În faţă, noua ei prietenă Inez şi-a pus lădiţa pe cântar, iar împuţitul cu faţă acră de pe partea cealaltă i-a verificat conţinutul şi a aruncat fructele care, în opinia sa de necontestat, erau stricate. Inez s-a contrazis cu el pentru două căpşuni care arătau perfect, dar individul a privit-o nepăsător şi nici n-

a încercat măcar să se justifice. A urlat doar greutatea către tipii care stăteau în spatele lui, la masa improvizată, unul cu tabelul şi celălalt cu banii, apoi a luat lădiţa de pe cântar şi a aşezat-o peste celelalte.

— Următoarea!

Abbie se neliniştea întotdeauna puţin când ajungea la punctul de cântărire, la fel cum i se întâmpla şi la poştă, la bancă sau în alte locuri unde i s-ar fi putut afla identitatea. În afară de câteva studente (ceea ce spunea şi ea că este dacă o întreba cineva), era singura non-hispanică şi i se părea că cei de la masă se uită la ea cu mai mare atenţie decât la celelalte femei. Uneori încercau să flirteze cu ea, dar îşi ţinea întotdeauna ochii în pământ şi nu se băga. Ştia că nu trebuie să-şi facă cine ştie ce griji. Toate culegătoarele de aici lucrau ilegal. Nu punea nimeni întrebări stânjenitoare. În orice caz, individul părea interesat astăzi doar de căpşunile ei.

— Toate sunt prăfuite.

— Sunt pe dracu'.

— Ce-ai zis?

— Am zis că nu sunt.

I-a aruncat aproape toate căpşunile din stratul de deasupra, neluându-i în seamă protestele, a privit-o posomorât şi a strigat greutatea.

— Următoarea!

Tipul cu lista a întrebat-o cum o cheamă.

— Shepherd.

A introdus datele şi a apăsat pe câteva butoane de pe calculator, apoi cel de lângă el i-a numărat banii pentru ziua respectivă: patruzeci şi opt de dolari şi douăzeci de cenţi. I-a împins peste masă, iar Ann-Marie Shepherd din Fort Myers, Florida, i-a luat şi i-a îndesat în buzunarul fustei, urmând-o pe Inez la duşuri.

Engleza lui Inez era doar ceva mai puţin primitivă decât spaniola lui Abbie, dar fetele se împrieteniseră. S-au întâlnit în prima zi de lucru a

lui Abbie, când încă nu avea unde să stea. Seara, Inez a urcat-o în spatele unui camion aglomerat şi a dus-o pe dealurile care străjuiau valea Salinas. Când au ajuns, lui Abbie nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ştia că se află în ţinutul natal al lui Steinbeck, dar nu credea că s-a schimbat atât de puţin.

Era acolo o adevărată tabără de culegători de fructe mexicani, toţi ilegali, care trăiau în pădure. Cei norocoşi se adăposteau în peşteri, dar majoritatea dormeau sub cerul liber, acoperiţi cu saci de gunoi din plastic, ca să nu-i ude roua. Se tot minuna cât erau de amabili şi de generoşi. I-au găsit şi ei o pătură, o rogojină pe care să doarmă şi un sac din plastic şi i-au dat mâncare şi apă. E ciudat că cei care au cel mai puţin par întotdeauna gata să ofere cel mai mult. Şi-a petrecut noaptea ascultând urletele coioţilor. Se gândea la Ty.

După câteva zile, Inez a reuşit să găsească pentru ele ceva mai aproape de câmp: un garaj cu chiuvetă şi toaletă, pe care îl împărţeau cu alte zece persoane; fiecare plătea câte patru dolari pe noapte pentru acest privilegiu. Inez era doar cu un an mai mare decât Abbie, dar avea deja doi copii care locuiau cu mama ei în Santa Ana. Îi era foarte dor de ei. Tatăl lor o părăsise când era în luna a opta cu cel de-al doilea, dar nu părea să-i poarte pică pentru asta.

— Bărbaţii, i-a spus ea într-o seară când stăteau afară şi se uitau la stele, fumând împreună o ţigară, nu au ce să facă. Nu ştiu cine sunt şi de ce i-a făcut Dumnezeu. Nu-i poţi urî pentru ceea ce nu ştiu. Îţi poate fi milă de ei.

Abbie nu-i spusese că e însărcinată, deşi, din cauza greţurilor de dimineaţă, secretul era tot mai greu de păstrat.

Pentru că era vineri seară şi toată lumea avea bani, pleca un camion la Salinas şi, după ce au făcut şi ele duş şi s-au îmbrăcat, s-au urcat în spate şi s-au înghesuit printre ceilalţi. Erau doar câţiva

bărbaţi. Abbie voia să arate cât mai bine pentru Rolf şi se îmbrăcase într-o rochie drăguţă din bumbac, cu un imprimeu negru şi roşu, pe care o cumpărase dintr-un talcioc din Miami. În ultima vreme se uita rar în oglindă, dar astă-seară Inez o obligase să se privească şi a fost plăcut surprinsă. Parcă s-ar fi uitat la altcineva, la o persoană pe care n-a mai văzut-o de ani de zile. Nu-şi mai vopsea părul, care îi crescuse şi era şi mai blond de la soare. Niciodată n-a fost atât de bronzată. Singurele care-i stricau aspectul erau mâinile pline de bătături şi murdare, cu unghiile roase.

Inez era şi ea gătită, şi la fel cei trei bărbaţi care stăteau în faţa lor. Aceştia flirtau cu ea. Abbie nu pricepea ce spun, dar cam înţelegea despre ce e vorba. Unul dintre ei părea mai interesat de ea decât de Inez şi o fixa din priviri. Le-a spus ceva celorlalţi, care au privit-o cu un fel de aprobare timidă şi au dat din cap.

— Ce-a spus? a întrebat-o în şoaptă pe Inez.

— A spus că arăţi ca o actriţă de cinema. Trebuia să se întâlnească la şapte şi jumătate cu Rolf, la un bar din cartierul Oldtown, lângă cinematograful Fox, dar de unde a lăsat-o camionul a mai trebuit să meargă o oră pe jos şi când a ajuns, după opt, Rolf nu era acolo. S-a aşezat la o masă lângă fereastră ca să poată vedea strada, a comandat o apă minerală şi şi-a scos cartea din rucsacul vechi în care-şi ţinea puţinele lucruri. A trecut o oră şi s-a întunecat. Nici urmă de el. Nu se simţea în largul ei din cauza privirilor bărbaţilor de la bar şi atunci s-a ridicat şi a plecat să se plimbe. I-a spus fetei de la bar că, dacă o caută cineva, să spună că se întoarce.

Aproape de zece, când îi era deja rău de îngrijorare şi se gândea să se ducă să se culce, i-a văzut maşina oprind vizavi. Micul Ford pe care-l cumpăraseră în Florida, cu ultimii bani de la bunicul său. În timp ce traversa alene strada, vorbind la un mobil, a văzut-o pe fereastră şi a dat

din cap, fără să-i zâmbească. Abbie s-a ridicat şi i-a ieşit în întâmpinare, dar a trebuit să stea ca o proastă lângă el, pe trotuar, până a terminat de vorbit.

— Da. Bine. Şi ţie. Pa.

A închis telefonul şi l-a pus în buzunarul gecii, iar ea l-a luat pe după gât şi l-a sărutat pe buze.

— Credeam că nu mai vii.

— A trebuit să rezolv nişte chestii.

Nu i-a spus cât de bine arată, de fapt abia a privit-o, şi a intrat în bar spunând că e de tot rahatul şi că ar trebui să meargă în altă parte.

Au găsit un restaurant ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă, un local întunecat cu separeuri din lemn şi lumânările în suporturi roşii pe mese. S-au aşezat într-un colţ şi au comandat două beri, iar el a băut-o aproape dintr-o suflare şi şi-a mai comandat una. Mâncarea era proastă, dar Abbie nu voia ca asta să-i umbrească bucuria. I-a povestit despre culesul de căpşuni, despre oamenii drăguţi pe care i-a cunoscut şi despre condiţiile aspre în care locuiau. Rolf dădea din cap, de parcă ar fi ştiut toate astea. Abia vorbea şi uneori părea că nici n-o ascultă.

— Tu eşti bine? l-a întrebat ea în cele din urmă.

— Sigur. De ce?

— Nu ştiu. Eşti foarte tăcut.

— Sunt obosit. Asta-i tot.

— Nu ţi-a fost dor de mine?

Şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste cuvinte. Rolf a oftat şi şi-a dat ochii peste cap în semn de dispreţ.

— Ba da, scumpo. Mi-a fost fooooarte dooor de tine.

Şi-a însoţit răspunsul cu un asemenea rânjet, încât Abbie a trebuit să-şi muşte buza şi să-şi plece ochii în farfurie, dar n-a spus nimic. Pentru Rolf, lacrimile nu erau decât un semn de slăbiciune şi ştia că nu trebuie să plângă. Dar a văzut cât de tare

a jignit-o, pentru că a întins mâna şi i le-a cuprins pe ale ei.

— Scuză-mă. Dar tu ştii ce părere am eu în legătură cu tâmpeniile astea burgheze.

— Adică să-ţi fie dor de cel pe care-l iubeşti.

El s-a apropiat, a cuprins-o cu braţul pe după umeri şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Scuză-mă. Mi-a fost dor de tine. E bine?

— Nu putem merge undeva? Doar în weekend.

— Unde?

— Nu ştiu, undeva lângă ocean. Vreau să mă plimb pe plajă.

— Trebuie să fiu duminică la Seattle.

— Pot să vin şi eu?

— Nu.

Niciodată nu i-a spus el prea multe, dar în ultimul timp nu-i mai spunea nimic. Abbie ştia însă din ziare ce se petrecea şi că era probabil şi el implicat. De la graniţa canadiană până în nodul Californiei au fost o serie de incendii, majoritatea la firme de biotehnologie şi de prelucrare a lemnului, pagubele fiind de ordinul milioanelor de dolari. I-a spus că e prea riscant să mai fie implicată, dar Abbie bănuia că adevăratul motiv este că la Denver l-a dezamăgit, că a fost prea slabă şi s-a temut.

Cândva, asprimea verdictului ar fi durut-o. Acum n-o mai rănea. Adevărul e că nu voia să fie implicată. Îi admira în continuare pasiunea şi hotărârea. Dar aceste acţiuni pe care le-a considerat înainte atât de brave, acum nu i se păreau decât inutile şi periculoase. Şi contraproductive, pentru că nu reuşeau decât să stârnească simpatie faţă de corporaţiile lacome pe care le aveau drept ţintă. Şi oricum, nu exista nicio îndoială, Rolf îşi găsise o altă tânără care să-l ajute. Şi pe care s-o şi reguleze, dar Abbie nu voia să se gândească la asta. Acum avea nevoie de el mai mult decât oricând.

— Atunci, hai să mergem undeva doar astă-seară şi mâine, i-a spus ea sărutându-l pe gât şi punându-şi o mână pe coapsa lui. Te rog. Nu ne-am văzut de atâta timp.

Au mers cu maşina spre sud şi chiar înainte de Big Sur, după un drum cu multe curbe, printre stânci, au găsit un motel de unde se vedea, peste autostradă, oceanul. La intrare era un indicator luminos bleu pe care scria *Camere libere,* aşa că au oprit şi au parcat. O femeie în vârstă aţipise în faţa unui televizor cu imagine proastă, în spatele recepţiei. Au trezit-o şi şi-au luat o cameră.

Abbie şi-a pus jos rucsacul şi s-a întors. El închidea uşa şi a văzut în ochii săi un licăr întunecat pe care nu-l recunoştea.

— Rolf?

I-a sfâşiat rochia pe umeri, apoi a trântit-o cu faţa în jos pe pat şi a regulat-o atât de violent şi cu ură, încât i-a strigat să înceteze, dar el nu s-a oprit. A reuşit să se întoarcă şi a vrut să dea în el, dar a lovit-o tare peste faţă cu palma, apoi cu dosul palmei. Era prima dată când o bătea. Apoi a strâns-o atât de tare de gât încât s-a gândit că vrea s-o stranguleze. I-a fost foarte frică, nu doar pentru ea, ci şi pentru copil, aşa că nu s-a mai zbătut şi l-a lăsat să-i facă ce vrea până când i-a trecut, s-a rostogolit de pe ea şi s-a prăbuşit alături.

Nu şi-a dat seama cât a stat acolo, ascultându-i respiraţia. Dar când, în cele din urmă, a fost sigură că doarme, şi-a adunat toată bruma de curaj, s-a îndepărtat de el centimetru cu centimetru, s-a ridicat de pe pat, şi-a adunat în linişte lucrurile, îngheţând de spaimă, de câte ori el se mişca. A luat cheile de la maşină şi un teanc de dolari din geaca lui şi s-a gândit să-i ia şi mobilul, dar a renunţat. Sperma caldă şi umedă pe care-o simţea pe coapsă i-a făcut aproape greaţă. S-a îndreptat aşa goală, în vârful picioarelor, până la uşă şi a ieşit, rugându-se şi tremurând să nu scârţâie, dar n-a scârţâit.

Lumina lunii pătrundea înăuntru, luminând culoarul din lemn albit. S-a îmbrăcat repede, cu umbra proiectată pe perete, apoi a ieşit desculţă pe pietrişul rece şi cenuşiu şi s-a dus la maşină. Era parcată în pantă, sub nişte pini, cam la cincizeci de metri de cameră, destul de aproape. S-a gândit că el ar putea auzi motorul pornind şi că o s-o prindă. Nu era nicio pală de vânt, singurul sunet fiind lătratul unui câine în depărtare. Şi-a aruncat rucsacul în spate, apoi a urcat încet, a deblocat schimbătorul de viteze, iar maşina a alunecat uşor spre şosea, cu pietrişul scrâşnind sub cauciucuri.

Când a ajuns în drum, a răsucit cheia şi a pornit motorul. Pe ocean, spre orizont, tremura lumina lunii. A intrat pe autostradă şi a accelerat încet, întorcându-se pe drumul pe care veniseră. Nu ştia cât va dura călătoria. Dar ştia unde merge.

A condus toată noaptea spre nord până a dat de I-80 şi a luat-o spre est, uitându-se cum se ridică soarele de după munţi, înceţoşat, roşu şi implacabil. Imediat după Reno i s-a făcut greaţă şi a oprit în prima parcare pentru camioane. A vomat şi s-a spălat, îndepărtându-şi de pe corp orice urmă de-a lui. Apoi s-a dus la maşină, a lăsat scaunul şi a dormit până când au trezit-o dogoarea şi strălucirea soarelui.

A durat opt ore ca să traverseze Nevada, trecându-i pe dinainte indicatoare cu denumiri ca Lovelock, Battle Mountain şi Elko, în timp ce râul Humboldt îi şerpuia şi scânteia alături. Uneori, ca să pună benzină, să mănânce sau pur şi simplu să mai spargă monotonia drumului, ieşea de pe autostrada statală şi trecea prin oraşe solitare şi pline de praf, cu vitrinele magazinelor acoperite de scânduri, cartiere întregi de rulote, şi schelete devastate de maşini. A traversat Utahul, cu şoseaua care străbate dreaptă ca o suliţă deşertul ce lucea roz la orizont în seara care începea.

A lăsat în urmă Salt Lake City la puţină vreme după miezul nopţii şi, chiar aşa, cu geamurile larg deschise pentru a pătrunde aerul, mai rece şi uşor înmiresmat de salvie, pleoapele au început să-i cadă grele, iar bărbia să-i alunece spre piept. A ştiut că trebuie să se oprească. A ieşit de pe autostradă şi a găsit un motel ieftin. Era atât de obosită, încât era gata-gata să-şi spună adevăratul nume, dar şi-a dat seama la timp şi băiatul de la recepţie a întrebat-o glumind dacă a uitat cine e. Iar Abbie i-a zâmbit şi i-a spus că aşa e, că a uitat într-adevăr.

Condusese peste o mie şase sute de kilometri şi când s-a uitat a doua zi dimineaţă pe hartă şi-a dat seama că mai are de parcurs aproape jumătate din această distanţă. Se gândise să sune mai înainte, dar s-a hotărât că mai bine nu. Poate că telefoanele lor erau încă urmărite. Şi oricum, probabil că el nici nu e acolo şi i-ar fi răspuns mama lui, căreia nici nu ştia ce să-i zică. Nici lui Ty nu ştia ce să-i spună după trei ani, după ce l-a lăsat cu inima frântă şi i-a provocat atâtea probleme.

A traversat Marea Cumpănă a Apelor după-amiaza devreme şi la Rawlins a luat-o la nord, spre Casper. Iar când soarele se pregătea să apună după munţii Bighorn, a ieşit, în sfârşit, de pe autostrada interstatală şi a intrat în Sheridan. A străbătut strada principală, a trecut pe lângă mica pizzerie unde ea şi Ty au stat în ziua aceea şi au discutat. Cowboy-ul din bronz era tot acolo de pază, cu puşca pe umăr. Şi-a parcat maşina şi pe o bucată de hârtie pe care a luat-o de la motel a scris bileţelul pe care voia să-l lase în cutia poştală de la capătul aleii de acces. A făcut două ciorne. Scuzele păreau prea nepotrivite şi aduceau a autocompasiune. La a treia încercare a scris doar două rânduri:

Ty, voi fi la cowboy-ul din bronz luni la prânz.

Dacă nu vii, voi înţelege. Cu drag, A.

S-a temut că, după atât timp, s-ar putea să nu-şi mai aducă aminte cum să ajungă la fermă şi că se va pierde în labirintul de drumuri acoperite cu pietriş, dar l-a găsit chiar şi aşa, în semiîntuneric. S-a intersectat cu un camion pe ale cărui laterale scria McGuigan Gas & Oil, iar numele i-a readus în minte imaginea fiului murind în genunchi şi casa în flăcări din spatele lui. Şi trecând prin norul tot mai subţire de praf ridicat de camion, se întreba cum de fusese ea în stare să distrugă atâtea vieţi.

Când a oprit la capătul aleii, a surprins cu coada ochiului o fulgerare albă şi uitându-se spre stânga, în semiîntuneric, a văzut o mică turmă de căprioare, mame şi pui, sub un pâlc de plopi tremurători, care o urmăreau din priviri. Se gândea c-o să fugă în pădure, dar au rămas acolo, cu ochii la ea, cât timp s-a dus spre cutia poştală. S-a oprit lângă cutie şi a rămas aşa o vreme, bătând cu degetele în plicul închis, uitându-se la căprioare. Nu şi-a dat seama dacă a îndemnat-o ceva din privirea lor sau doar ameninţarea încă unei nopţi însingurate, dar în loc să lase bileţelul, a revenit cu el la maşină, a întors şi s-a îndreptat spre casă.

După cum se aştepta, câinii s-au apropiat lătrând. Şi chiar înainte de a parca, a apărut o figură la fereastra bucătăriei şi s-a aprins lumina de afară. Când a deschis portiera, câinii şi-au amintit probabil de ea, pentru că s-au oprit imediat din lătrat şi au început să sară pe ea. A coborât şi i-a mângâiat, lăsându-i să-i lingă faţa. Se auzeau paşi pe verandă şi a ridicat capul. Păşind pe pietriş, se apropia Ty.

— Bună seara. Cu ce vă pot ajuta?

Abbie s-a ridicat în picioare şi a văzut şocul de pe faţa lui când a recunoscut-o.

— Dumnezeule! a exclamat el încet.

— Scuză-mă. Dacă vrei, plec.

— Nu-mi vine să cred.

— N-am ştiut unde… Uite, plec.

El a înaintat însă, iar ea a rămas acolo, incapabilă să se mişte, privindu-l doar. Fără o vorbă, a înconjurat-o cu braţele, iar ea a început să tremure şi ar fi căzut probabil dacă n-ar fi susţinut-o. I-a mângâiat părul şi a lăsat-o să plângă, iar fata nu reuşea decât să-i rostească numele şi să spună cât îi părea de rău, foarte rău, de multe, multe ori până când a luat-o încet şi a dus-o spre casă. Mama lui aştepta pe verandă, dar Abbie avea ochii prea înceţoşaţi, iar lumina era prea slabă pentru a-şi da seama dacă era bine-venită sau nu. Apoi Martha a venit spre ea şi a îmbrăţişat-o, de parcă Abbie ar fi fost copilul ei, a mângâiat-o şi a încercat s-o liniştească.

— Biata de tine. Biata copilă.

Pentru Abbie era prea mult. Să facă prima baie fierbinte în cadă după ani de zile, să se şteargă cu prosoape curate, mirosul şi zgomotele specifice pregătirii cinei, toate aceste lucruri banale, familiare, dar uitate, i-au deschis uşa spre cămăruţa unde-şi îngropase amintirile legate de casă şi de familie. Martha i-a dat nişte haine curate şi i-a pus în farfurie mai multă mâncare decât vedea Abbie într-o săptămână. Şi abia după ce n-a mai putut să mănânce, a fost curăţată masa, s-au privit unul pe altul, nevenindu-le încă să creadă. Cu afecţiune, dar şi cu prudenţă, au început să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat şi ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Abbie observase deja scaunul gol al lui Ray din faţa televizorului şi Ty i-a spus că tatăl său a murit de aproape doi ani şi că moartea lui a fost pentru ei o binecuvântare. După accidentul vascular, n-a mai vorbit deloc. Abbie le-a spus că-i pare foarte rău şi că regretă că nu l-a cunoscut mai bine. Apoi a inspirat adânc şi a început să le povestească despre noaptea aceea de acum trei ani din Denver. A încercat să povestească limpede, fără să-şi plângă de milă sau să înfrumuseţeze faptele cu justificări,

le-a spus simplu ce au avut de gând şi cum s-a sfârşit totul atât de tragic.

Ty şi mama lui au ascultat-o, întrebând-o din când în când câte ceva, şi au ascultat şi povestea cenzurată a vieţii ei ulterioare despre care Abbie le-a spus că seamănă cu ceaţa dintr-o vale din care a reuşit să iasă abia acum. Şi chiar dacă nu le-a povestit ce a fost mai rău, a vorbit despre Rolf ca despre o fantomă din ceaţa aceea, le-a spus că a înţeles ce e nebunia şi că nu poate s-o mai suporte.

Apoi, Martha s-a ridicat de la masă, s-a dus la bufet şi s-a întors cu un fel de caiet cu tăieturi din ziare.

— Mamă, nu acum, a rugat-o Ty.

— Eu cred că Abbie trebuie să vadă asta.

L-a pus pe masă în faţa lui Abbie, care l-a deschis şi şi-a dat imediat seama despre ce e vorba. Pagini întregi de articole din ziare şi reviste, relatând arestarea şi detenţia lui Ty, fotografii făcute la poliţie cu el palid şi chinuit, cu plăcuţa cu numele şi un număr atârnată pe după gât. Şi peste tot faţa zâmbitoare a lui Abbie din fotografia de absolvire. Titlurile îi trâmbiţau vina: *Arestarea criminalului care a semănat teroare la Denver, Sheridan este iubitul teroristei Abbie, Teroristul Tyler reţinut pentru crimă.* Erau şi fotografii cu Ray şi Martha, a căror reputaţie a avut, de asemenea, de suferit. Până şi articolele celelalte, despre eliberarea lui Ty – mult mai scurte şi mai ascunse în interior pentru că, normal, ştirea nu mai era senzaţională – mai lăsau încă o umbră de îndoială în privinţa nevinovăţiei lui.

Abbie a închis caietul şi s-a uitat la ei. Amândoi aveau privirile aţintite asupra ei. Nici nu putea să vorbească.

— Am vrut să vezi ce ne-ai făcut, i-a spus Martha.

Abbie a dat din cap.

— Nu ştiu ce să spun.

Martha i-a zâmbit trist, s-a întins peste masă şi a luat-o de mână. Ty îşi muşca buzele. S-a întins şi el şi a luat-o pe Abbie de cealaltă mână. Au stat aşa o vreme, fiecare cu gândurile sale, în timp ce vechea pendulă ticăia în liniştea plină de tristeţe.

— Mi-e aşa de ruşine, a spus în cele din urmă Abbie.

— Ştiu, fetiţo. Ty trebuie să vorbească în numele lui, dar eu te iert. Acum însă contează ce ai de gând să faci.

— Ray a ştiut ceva?

Se referea, desigur, la arestarea lui Ty şi dacă acest lucru a avut vreun rol în moartea tatălui său, dar i-a fost greu să spună cu voce tare.

— Nu cred, i-a răspuns Ty încet.

Martha s-a ridicat şi a închis caietul.

— Eu mă duc acum la culcare. Sunt sigură că voi mai aveţi de discutat.

A sărutat-o pe frunte şi a plecat.

Abbie avea nevoie de aer. Au ieşit în curte, au trecut pe lângă grajduri şi au luat-o pe drumul plin de noroi care urca pe pajişte. Cerul se înnorase şi valea fu străbătută de o adiere de vânt. O simţea rece pe faţă şi aducea cu ea mirosul vag al toamnei ce urma să vină. Din când în când, sus, deasupra munţilor, câte un fulger albăstrea norii. Ty a luat-o pe după umeri şi mult timp au mers aşa, fără să spună nimic. S-au oprit lângă o poartă şi s-au rezemat amândoi de ea, uitându-se pe pantă în jos, unde se vedeau siluetele întunecate şi nemişcate ale cailor în iarba albită de soare a pajiştii.

Cu voce mică şi neîndrăznind să-l privească, Abbie i-a spus că ar vrea să îndrepte tot răul pe care i l-a făcut şi că există o cale prin care poate să mai dreagă ceva. Că ştie că mama lui doreşte ca ea să se predea şi că vrea şi ea acelaşi lucru şi o va face, dar că acum se simte ca un copil pe o stâncă înaltă, deasupra oceanului şi că vrea din tot sufletul să sară, dar îi este prea frică.

— Ştii probabil că nu eşti prea în siguranţă aici, i-a spus Ty scrutând întunericul. Nu ştiu cât îşi mai bat ei astăzi capul cu noi, dar mă îndoiesc c-au uitat. Cred că încă ne sunt ascultate telefoanele.

— Plec mâine dimineaţă.

— Nu.

— Ty, trebuie să-ţi mai spun ceva.

S-a uitat la ea.

— Sunt însărcinată.

A privit-o îndelung şi i-a văzut durerea din ochi, dar şi o nouă emoţie pe care n-o putea descifra. S-a apropiat şi a cuprins-o pe după umeri.

— În toţi aceşti ani n-a trecut o zi în care să nu mă fi gândit la tine. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, eu tot te iubesc. Şi indiferent ce va fi, voi fi mereu lângă tine. E bine să te predai. Şi trebuie, pentru copil. Dar acordă-mi şi mie câteva zile. Te rog, Abbie.

— Oh, Ty, cum am…

— Doar câteva, numai noi doi. Ne gândim ce trebuie să faci în continuare, şi apoi facem ce trebuie. Ştiu unde să mergem.

28

Boulder era un oraş super. Exact aşa cum i-a zis Freddie. De fapt, pentru gustul lui Josh, era chiar prea super. Toţi erau atât de nemaipomenit de frumoşi, el se simţea ca răţuşca cea urâtă. Băieţii erau înalţi, blonzi, veseli şi bronzaţi, iar fetele aveau dinţi superbi, diamante în buric şi arătau de parcă ar fi coborât de pe podiumul de la parada modei. Parcă era o colonie de extratereştri din cine ştie ce superrasă. Sau poate că aşa era doar gaşca lui Freddie. În fond, la naiba! îşi zicea Josh. Era aici, vremea era frumoasă, iar Nikki – numai Dumnezeu ştie de ce – părea încă interesată de el, aşa că avea de gând să se lase dus de val şi să se distreze.

N-a fost prea simplu să vină până aici, în Colorado, la petrecerea de douăzeci şi unu de ani a lui Freddie. A avut şi o ceartă serioasă cu mama în legătură cu această călătorie. Dacă se gândeşte mai bine, nici el n-a fost prea isteţ. Ar fi trebuit s-o-ntrebe în loc s-o anunţe pur şi simplu că pleacă toată săptămâna. I-a spus că nu avea rost să bată atâta drum pentru mai puţin timp şi că nu-i nicio problemă să împrumute cursurile de la care lipsea. Oricum chiulea destul de mult, dar s-a gândit că-i mai bine să nu menţioneze şi acest lucru. Dar ea s-a înfuriat de nu se poate şi în ultima săptămână din vacanţa de vară abia au schimbat câteva vorbe. În cele din urmă au ajuns la un compromis. Josh va pleca joi şi se va întoarce la New York marţea viitoare.

Freddie stătea într-o casă de lângă strada Spruce cu alţi trei băieţi şi toţi trei erau la fel de bogaţi şi de frumoşi ca şi el. Casa devenise celebră şi era cunoscută sub numele de Templul Destinului din cauza tămâii pe care o ardeau pentru a masca mirosul de marijuana, a draperiilor şi statuetelor

orientale şi a faptului că nu se vedea niciun scaun pe acolo, ci doar perne şi saltele pe lângă pereţi.

Era sâmbătă, în seara petrecerii, deşi aceasta începuse, de fapt, de când Freddie, Summer şi Nikki îl luaseră acum două zile de la aeroportul din Denver. Casa era plină. Din motive numai de el ştiute, Freddie angajase o firmă japoneză de catering şi chelneriţe japoneze îmbrăcate în gheişe care se învârteau peste tot, făcând plecăciuni şi oferindu-le sushi şi păhăruţe cu sake cald, din care Josh băuse deja prea mult. Efectul nu era neplăcut, deşi, după bere şi ţigările cu iarbă care nu se mai sfârşeau, n-ar fi fost exclus să se schimbe. Nu se simţea atât ameţit, cât mai degrabă paralizat. Nu-şi mai simţea anumite părţi ale corpului, iar când a întors capul, i s-a părut că faţa i-a rămas o clipă în urmă şi abia apoi s-a aşezat la locul ei. Stătea întins pe o grămadă de perniţe, împreună cu Nikki şi cu alţi câţiva, care vorbeau, râdeau şi era evident că se simţeau minunat. Dar i se părea că muzica devine un pic prea enervantă şi şi-a simţit tot corpul acoperit de o transpiraţie rece.

— Te simţi bine? se încruntă Nikki spre el.

— Oarecum.

— Eşti alb ca hârtia. Hai un pic la aer.

L-a ajutat să se ridice în picioare, l-a luat de mână şi l-a condus prin înghesuială până în vestibul, care era la fel de aglomerat, dar aici nu era atât de cald.

— Nu vreau să te deranjez. Ies puţin.

— Vin cu tine.

— Chiar nu-i nevoie. O să-mi revin. Mă plimb un pic pe stradă.

— Eşti sigur?

— Îhî. Când mă întorc vin la tine.

Şi-a luat geaca din rucsacul pe care-l lăsase sub patul din camera lui Freddie, apoi a ieşit, a coborât scările şi a ajuns în stradă. Aerul de munte era rece şi bun. A inspirat adânc de câteva ori, apoi a pornit pe trotuar, încercând să urmeze o linie cât mai

dreaptă. Când a ajuns la mall-ul de pe strada Pearl se simţea deja mai bine şi şi-a continuat plimbarea, uitându-se la vitrinele aranjate deja cu haine colorate de iarnă şi cu accesorii de snowboarding. Apoi s-a întors pe partea cealaltă şi s-a uitat şi la vitrinele de acolo.

Avea mintea mai limpede şi îi era frig la mâini, iar când şi le-a băgat în buzunarele gecii a dat de vechiul mobil pe care, din loialitate sau din prostie, îl căra peste tot cu el. Nu l-a mai verificat de când a plecat de la New York şi nici nu ştia de ce-şi mai bate capul cu el. Abbie nu l-a mai contactat de acum doi ani, de la Crăciun, când a plâns şi i-a spus că vrea să se sinucidă. Poate c-a şi făcut-o, dar încerca să nu se gândească la asta. A scos telefonul din buzunar, l-a deschis şi după câteva secunde, spre marea lui mirare, a auzit un beep şi a văzut că are un mesaj în căsuţa vocală.

Nu mai folosise de atât timp codul, încât îl uitase. Iar bucăţica de hârtie pe care-l scrisese era la New York, ascunsă între paginile unui dicţionar vechi. De fapt, Abbie repetase mesajul şi a început să se alarmeze. Primul cuvânt îi comunica numărul, al doilea când s-o sune. Dar, fir-ar a naibii să fie, altceva nu-şi aducea aminte. L-a tot ascultat de câteva ori, dar degeaba. Apoi a auzit că mai e un mesaj. Tot de la Abbie. Îi spunea că a aşteptat s-o sune, dar că poate el nu mai verifică telefonul sau poate c-a uitat codul. I-a dat un număr şi l-a rugat s-o sune la ora şase, duminică după-amiază. Vocea părea slabă şi ezitantă. Dar mai normală. Nu era nici stridentă, nici autoritară şi nici isterică, aşa cum fusese mai demult.

— Sper să primeşti mesajul, spunea ea. Dacă nu mă suni, cred că trebuie să găsesc o altă modalitate de a te contacta. Te rog să încerci să-mi telefonezi. E destul de important. Nu le spune încă mamei şi tatei. Te iubesc, Joshie.

În drum spre casă l-a mai ascultat de patru ori până când l-a învăţat pe de rost. Ce ar putea fi atât

de important? Probabil că mai voia bani. Bine că, cel puţin, trăia. Ceea ce-l nedumerea însă cel mai tare era acel *Te iubesc* de la sfârşit. Nu-şi amintea să-i mai fi spus vreodată asta, cel puţin nu de când era mic. Petrecerea se mai potolise un pic. Gheişele plecaseră. A găsit-o pe Nikki, dar era cu un alt tip, unul din zeii blonzi. L-a întrebat pe Josh cum se simte şi i-a spus că bine. Cineva i-a dat o ţigară cu marijuana, dar a dat-o mai departe fără să tragă din ea. Şi n-a mai băut decât apă toată noaptea ca să fie cu capul limpede a doua zi, când o sună.

În fiecare dimineaţă când deschidea uşa cabanei şi o lua de-a lungul pârâului, apoi printre copaci acolo unde începea o pantă lungă şi abruptă de unde, spre est, se vedea până jos în vale, iar spre vest erau munţii, se aştepta să se fi schimbat ceva. Dar semnele care marcau trecerea acestor zile atât de scumpe ei erau aproape imperceptibile. Tremurul galben al plopilor era poate ceva mai vibrant, tulpinile lor albe mai viguroase în soarele moale, era mai multă zăpadă pe munţi, cerul mai albastru, în fiecare zi, lumea era cu o idee mai desăvârşită.

Pe ultimele sute de metri, drumul care urca în zigzag până la cabană era prea abrupt şi stâncos ca să poată merge cu maşina, aşa că au parcat camioneta lui Ty printre copacii de mai jos. Cabana avea o singură încăpere, o cămăruţă cu două ferestre mici şi o sobă cu lemne. În rest mai avea strictul necesar, dar era plăcut: un pat, o masă mică şi două scaune. Nu era electricitate şi au luat apă din vale. Afară, de-a lungul unuia din pereţii laterali era un şopron deschis unde au tăiat şi au pus lemnele de foc şi unde mai erau agăţate şei şi căpestre. Iar în spate, după veceu, era un ţarc unde-şi ţineau caii.

Călăreau mai mult dimineaţa şi după-amiaza târziu, când soarele inunda câmpia într-o lumină

de chihlimbar. Uneori îşi luau un cort şi mâncare şi călăreau toată ziua, până sus în sălbăticie, unde canioanele răsunau lugubru de la mugetul elanilor. Când se lăsa seara şi se răcorea, aprindeau focul şi îşi făceau mâncare, apoi stăteau ghemuiţi unul în altul, acoperiţi cu pături, ea cu capul pe pieptul lui, uitându-se la flăcări şi la scânteile ce se ridicau în spirală spre cerul nesfârşit şi înstelat.

Redescoperirea tandreţei, nu doar la el, ci în ea însăşi, o copleşea uneori. El o ţinea pe după umeri când îi era rău dimineaţa şi o legăna în braţe în fiecare seară când dormea. Ştia că oamenii preţuiesc mai mult ceea ce urmează să piardă în curând. Şi probabil că doar noua viaţă care creştea în ea făcea suportabile lenta trecere a acestor zile de aur şi apropierea ameninţătoare a iernii.

Cabana se afla pe un teren de câteva mii de hectare cumpărat acum câţiva ani de un moderator mai în vârstă de talk-show-uri televizate. Şi-a construit o casă de fermă fiţoasă jos în vale şi vara venea câte două săptămâni, de fiecare dată cu o altă soţie sau prietenă. Localnicii îi spuneau Ponderosa, pentru că-i făcuse nişte decoraţii de film western şi ca să nu zică lumea că e butaforie, a mai adus şi o mică turmă de bizoni şi câţiva cai frumoşi care aveau nevoie de îngrijire. De aceea a construit cabana, ascunsă privirilor, la capătul unui drum şerpuit şi plin de stânci, la aproape doi kilometri sus în munţi şi l-a angajat pe Jesse, prietenul lui Ty, să stea acolo.

Abbie şi-l amintea vag din ultima vară petrecută la Cumpăna. Ty spunea că e un tip liniştit căruia-i place singurătatea de acolo de sus, de pe Abrupt, dar nu cincizeci de săptămâni la rând, aşa că era mereu în căutarea cuiva care să-l înlocuiască şi să mai facă şi el câte-o pauză. Când a apărut Abbie la Sheridan şi Ty l-a sunat, lui Jesse nu-i venea să creadă că are atât noroc. Peste vară îşi găsise şi el, în cele din urmă, o prietenă. Spunea că dacă are răgaz două săptămâni să-i facă curte poate o

convinge să se mărite cu el. Ty i-a spus că poate să stea trei, aşa că Jesse i-a lăsat cheia sub o piatră anume şi a plecat înainte să ajungă ei acolo.

De la Sheridan au plecat fiecare cu maşina lui. Ty cu camioneta, iar Abbie l-a urmărit în maşina lui Rolf care acum era ascunsă în unul din grajdurile de jos de la fermă. Se simţea prost că i-a luat-o, dar s-a simţit şi mai prost când Ty, verificând portbagajul, a găsit laptopul lui Rolf înfăşurat într-un prosop în roata de rezervă. Abbie s-a gândit că ar trebui să găsească o modalitate de a i-l înapoia, dar Ty nici n-a vrut să audă. I-a spus că precis constituie o probă împotriva lui şi că va fi util pentru apărare, atunci când se va preda. L-au dus la cabană şi l-au deschis, dar aveau nevoie de parolă. Ty l-a pus într-un sac din plastic şi l-a ascuns în veceu.

În cele două săptămâni de când erau aici, Rolf a fost singura sursă de tensiune dintre ei. Ty nu înţelegea cum a putut ea iubi un bărbat care a tratat-o cu atâta cruzime. Abbie nu i-a spus nici pe jumătate cum stau lucrurile şi uneori nici ea nu înţelegea. Pentru Ty era fie alb, fie negru: individul era rău, fiind singurul vinovat pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Era un punct de vedere atât de clar încât îl invidia şi poate că ar fi ajuns să-l împărtăşească şi ea într-o oarecare măsură dacă n-ar fi fost schimbările din interiorul ei. Deşi abia se forma, bebeluşul părea să-i estompeze atât imaginea prezentului, cât şi a trecutului, temperând chiar şocul şi violenţa nopţii în care a fugit.

Indiferent ce-ar fi făcut Rolf, oricât ar fi fost de lipsit de inimă şi de dur, nicio altă fiinţă omenească n-a atins-o şi n-a avut-o cu atâta intensitate. Era, desigur, conştientă că atunci când a apărut, ea era foarte vulnerabilă. Dar cum poate asta explica sentimentele pentru el acum, după mai bine de trei ani? Adevărul este că-i admira încă hotărârea, îi invidia cutezanţa şi independenţa. Şi deşi, în momentele cele mai obiective, trebuia să-i

recunoască partea întunecată, oare dragostea pentru el nu presupunea ceva asemănător şi înăuntrul ei?

Şi surdă la raţiune, partea aceea mai întunecată din sufletul ei vedea încă în el un războinic a cărui sămânţă sălăşluia în ea. Iar copilul lor va lua ceea ce era mai bun din ei.

Era practic imposibil să-i vorbească lui Ty despre un subiect atât de dureros. Dar stătea întotdeauna la pândă undeva, în spatele discuţiilor lungi şi numeroase pe care le aveau cu privire la cea mai bună modalitate de a-şi organiza predarea.

Cel mai mult, Abbie dorea să-şi vadă părinţii. Şi nu prin geamul din camera de vizite a unei închisori. Trebuia să-i vadă înainte de a se preda, să poată să-i îmbrăţişeze, să stea lipită de ei şi să le spună că-i pare rău. Pentru tot ce i-a făcut mamei, bineînţeles, dar mai ales pentru că a fost atât de egoistă în furia şi durerea ei şi pentru că n-a sprijinit-o aproape deloc atunci când a părăsit-o soţul. Dar şi pentru tatăl său. Pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea la mall, pentru că a fost atât de crudă cu el înainte ca viaţa ei s-o ia razna.

Ty avea un punct de vedere mai practic. Credea că dacă poate să-şi contacteze mai înainte părinţii, aceştia vor reuşi să aranjeze o înţelegere. Astfel de lucruri se practică. Cu nişte avocaţi buni, ar putea să obţină o pedeapsă mai mică pentru Abbie în schimbul predării ei. Şi foarte important era, desigur, faptul că datele din calculator i-ar putea ajuta ca aproape toată vina să cadă asupra lui Rolf. Au fost de acord că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Josh.

Choteau, oraşul cel mai apropiat, era prea mic pentru ca un străin să treacă neobservat. Aşa că au mai mers cu maşina încă patruzeci şi cinci de minute până la Great Falls şi au găsit un telefon public de unde Abbie l-a sunat pe Josh pe telefonul mobil cu credit preplătit, lăsându-i un mesaj codat. S-au întors în seara următoare şi au aşteptat lângă

telefon să sune, dar degeaba. Nu voiau să fie luaţi la ochi şi atunci s-au dus la o staţie de benzină din cealaltă parte a oraşului unde era un telefon afară, fără camere de supraveghere şi de această dată i-a lăsat lui Josh un mesaj mai lung, necodat.

Când s-au întors a doua zi, spre seară, în timp ce Ty punea benzină, Abbie s-a postat lângă telefon, cu degetul uşor apăsat pe furcă, prefăcându-se că vorbeşte. La ora şase fix, telefonul a sunat. Era Josh. L-a anunţat că vrea să se predea, iar el s-a emoţionat şi i-a spus că *aşa* e bine şi că părinţii lor vor fi foarte fericiţi când vor afla. Abbie l-a rugat să nu le spună nimic pentru că mai are câte ceva de pus la punct. I-a mai spus şi unde se află şi abia atunci a recunoscut şi el că e în Colorado. I-a promis că vine s-o ia, că împrumută o maşină şi că vine direct acolo, că nici nu se gândeşte să nu vină. Abbie l-a mai sfătuit să lase telefonul deschis şi i-a promis că-l mai sună peste două ore, ca să vadă şi el ce poate face. Ca să le mai treacă timpul, s-au dus la un supermarket şi şi-au cumpărat câteva lucruri de care aveau nevoie, apoi s-au plimbat puţin. Din vest se adunau norii şi Ty a spus că miroase a ploaie. Au găsit un local unde au mâncat ceva, iar când au terminat era aproape opt şi Abbie s-a dus din nou la telefon să-l sune pe Josh. A anunţat-o că n-a găsit maşină de închiriat, dar şi-a rezervat un bilet de avion de la Denver la Great Falls pentru a doua zi după-amiază. I-a dat numărul zborului şi ora de sosire şi Abbie i-a spus că-l va aştepta Ty. Cu atâtea măsuri de siguranţă la aeroporturi, nu voia să rişte să fie recunoscută.

— Pe mâine, i-a spus ea.

— OK. Hei, Abbie?

— Da?

— Aproape pace, omule.

— Aproape pace.

A închis şi se pregătea să plece. Vizavi, la restaurant, îl vedea pe Ty care vorbea cu un cowboy bătrân, de la masa alăturată. A ridicat din

nou receptorul. S-ar putea ca aceasta să fie unica ei şansă de a face ceva la care se gândea de câteva zile. Nu ştia dacă are destul curaj. Dar avea şi el dreptul să afle despre copil, dar şi despre ceea ce voia ea să facă. Dacă se enervează şi încearcă s-o intimideze, închide. Dar, cel puţin, ştie că i-a spus. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, a mai scos câteva monede din buzunar şi a format numărul de mobil al lui Rolf. I-a răspuns imediat.

— Da?

— Eu sunt.

— Doamne sfinte! Unde eşti?

— Rolf, ascultă…

— Am fost foarte îngrijorat. Eşti bine?

— Da. Ascultă. Vreau…

— Era să-mi pierd minţile. Iubito, îmi pare aşa de rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat, mi-am pierdut capul în noaptea aia, cu tot ce se-ntâmplă. Te rog, Abbie. Te rog să te întorci.

Remuşcarea din vocea lui aproape c-a dat-o gata.

— Nu pot. Vreau să mă predau.

— *Ce* să faci?

— Rolf, sunt însărcinată. Şi vreau să mă predau.

A urmat o pauză lungă.

— Voiam să-ţi spun în seara aia, dar…

— Abbie. Îmi pare aşa de rău… Ascultă, trebuie să te văd.

Fata a înghiţit în sec. Cu greutate. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Ty şi pentru prima dată el s-a întors şi a privit-o scurt.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Te rog, Abbie. Trebuie să vorbim despre asta. Poate facem ceva. Ştiu că putem. Unde eşti, iubito?

— Rolf…

— Spune-mi, te rog. Vin imediat.

— Nu. Plec acasă. Josh vine cu avionul de la Denver să mă ia.

N-ar fi vrut să-i spună atâtea, dar el n-a comentat.

— Nu te duci acasă, te duci la închisoare. Poate că şi mai rău. Nu poţi să-l naşti în închisoare pe copilul nostru.

— Ba pot. Se naşte şi acolo.

— Abbie, am şi eu ceva de spus, nu?

— Dacă vrei să faci ce trebuie, fă şi tu ce fac eu. Predă-te. Spune ce s-a întâmplat. Până la urmă o să fie bine şi ştii asta.

— Abbie…

— Trebuie să închid.

— Iubito, te rog…

— Te iubesc.

Când a închis, obrajii îi erau plini de lacrimi. A spus *copilul nostru.* S-a întors repede şi a fugit la toaletă, unde şi-a cufundat faţa în apă rece, încercând să se liniştească. A făcut ceea ce trebuia. Restul depindea de el. Când a ieşit, Ty o aştepta în picioare. Părea foarte îngrijorat.

— Te simţi bine?

— Da. Am plâns un pic. Josh mi-a spus nişte chestii foarte drăguţe, râse ea fără convingere. E din cauza hormonilor.

— Vine?

— Mâine.

Când au plecat de la restaurant, tot cerul era acoperit de nori, iar dinspre nord bătea un vânt rece. La Choteau, ploua deja.

29

Josh n-a mai văzut niciodată o asemenea ploaie. Parcă era potop. Nu se vedea nici la doi paşi. Drăguţ, Ty îi adusese o manta impermeabilă, dar îi atârna aproape până la glezne şi chiar înainte de a ajunge la cabană s-a împiedicat de ea şi era să cadă. Din cauza vuietului şi torentului pârâului, Abbie n-avea cum să-i audă, dar s-a uitat probabil după ei şi a văzut lanterna lui Ty pentru că, înainte de a ajunge ei acolo, uşa s-a deschis şi a ieşit în fugă în întâmpinarea lor. Nici n-a aşteptat să-şi scoată pelerina şi şi-a repezit braţele în jurul lui, l-a îmbrăţişat şi l-a ţinut aşa îndelung, nedându-i drumul.

Camera era foarte drăguţă, luminată de lumânări, focul era aprins şi pregătise masa. În weekend, Ty împuşcase o pereche de potârnichi, iar Abbie le-a înăbuşit cu legume şi cu fructe de pădure. Josh nu mâncase toată ziua şi ar fi fost în stare să mănânce singur tot ce era în cratiţă. Au împins masa lângă pat şi Abbie s-a cocoţat pe el, iar Josh şi Ty s-au aşezat pe cele două scaune. Erau atâtea de discutat că nici nu ştiau de unde să înceapă. Aşa că au mâncat doar şi n-au vorbit decât prea puţin, despre ploaie, despre zborul lui şi despre ziua lui Freddie.

Niciodată nu i se păruse Abbie mai frumoasă. Era complet schimbată faţă de vrăjitoarea aia cu părul ca pana corbului pe care o văzuse ultima oară la New York. Acum avea un fel de strălucire, despre care Josh ştia vag că apare la o femeie însărcinată, odată cu greţurile de dimineaţă şi cu pofta de a mânca brichete de cărbune. Ty îi dăduse vestea pe drumul de la aeroport şi slavă Domnului c-a făcut-o pentru că Josh a rămas fără grai aproape zece minute. Stătea pur şi simplu ca un idiot, clătinând din cap şi zicând *Aaa* şi *Ce chestie.* Nici nu mai era nevoie ca Ty să-i spună ce simte el

în legătură cu acest lucru pentru că tristeţea i se citea pe faţă. Ce tragedie îngrozitoare. Însărcinată şi gata să ajungă la închisoare. Josh nu-şi revenea.

Mâncarea era bună şi când a terminat şi a doua porţie şi sugea oasele, au început, în sfârşit, să discute despre lucruri mai importante. Era evident că Ty şi Abbie întorseseră lucrurile pe toate părţile, aşa că Josh a stat şi-a ascultat atent la ceea ce aveau ei de zis. S-au gândit că cel mai bun loc pentru predarea lui Abbie era New York şi, pentru că era riscant să zboare cu cartea de identitate falsă, vor merge, ea şi Josh, cu maşina lui Rolf. Ty se ocupase un pic de ea şi era sigur că e destul de solidă şi că vor ajunge cu bine. Le-a spus că, dacă vor, pot să ia şi cortul lui şi sacii de dormit. Să străbată aşa, toată America, era visul secret al lui Josh. Dar nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit c-o va face în acest fel, alături de sora lui căutată pentru crimă.

Abbie spunea că, deoarece telefoanele familiei şi ale prietenilor sunt probabil ascultate, ar trebui să ajungă întâi acolo şi apoi să le spună. Ea s-ar putea ascunde într-un motel pe undeva până când Josh îi va spune mamei. Iar tatăl lor va veni cu avionul din Santa Fe, se vor întâlni, vor contacta avocaţii şi vor face mai departe tot ceea ce va fi nevoie. Josh le-a pus câteva întrebări, dar, după câte îşi dădea seama, era perfect logic. Nu trebuia decât să conducă cu grijă.

— Când plecăm? Mâine?

Abbie s-a uitat la Ty şi l-a luat de mână şi atunci Josh a văzut pe faţa bietului de el cât de greu îi era s-o piardă din nou.

— Ne gândeam că mai avem o zi, spuse Ty încet. Şi te mai odihneşti şi tu. Ai ceva drum de făcut.

Îi improvizaseră deja lui Josh un pat, într-un colţ, şi după ce-au adunat farfuriile şi au stins lumânările, s-au dus la culcare. Din cauza oboselii, Josh nu putea dormi şi se tot gândea la ce avea să

se întâmple. Stătea întins în pat şi se uita la focul ce se stingea în sobă, ascultând ploaia răpăind pe acoperiş.

La un moment dat, Abbie a strigat în somn *Nu, nu vreau!* şi l-a auzit pe Ty liniştind-o încet. Strigătul l-a neliniştit şi s-a întrebat ce-o fi visat. Şi-a imaginat-o cu cătuşe, îmbrăcată într-un costum bleu, înaintând însoţită de gardieni pe un culoar lung, spre o uşă din metal, urmărită de o parte şi de alta de feţe din spatele unor zăbrele. A încercat din răsputeri să-şi alunge imaginea din minte, dar n-a reuşit. Dimpotrivă, a căzut într-un somn superficial şi intermitent în care aceasta a alunecat în alte imagini din filme, din jocuri video violente şi din cele mai întunecate străfunduri ale minţii sale. S-a trezit leoarcă de transpiraţie rece şi, o clipă, a uitat unde se află. Pe fereastră a văzut că, din fericire, mijeau zorii. Ploaia se oprise şi nu se mai auzea decât vuietul pârâului.

Ziua era rece, cu intervale în care soarele strălucea puternic printre norii joşi care străbăteau cerul dinspre nord, rostogolindu-şi umbra uriaşă deasupra văii. Ty le-a spus că e prima zi de iarnă adevărată. După micul dejun i-a dat lui Josh o geacă şi au ieşit amândoi să dea mâncare la cai şi să aducă lemne de foc.

— Vrei să călăreşti cu noi? l-a întrebat Ty. Mai aducem un cal de la fermă.

— Ştii ceva? Cred c-ar fi bine să fiţi doar voi doi astăzi. Eu merg în oraş să mai iau câte ceva pentru călătorie.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Îmi place. Oricum, eu nu călăresc prea grozav. Abbie a fost întotdeauna prima la chestiile astea în aer liber. Eu sunt mai… citadin.

Ty i-a zâmbit şi l-a bătut pe umăr.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscător.

— Sper ca-ntr-o zi voi să puteţi, ştii tu… Nu ştia cum să încheie, dar Ty l-a înţeles.

— Da. Şi eu.

Au desfăcut un balot de fân pentru cai şi s-au rezemat tăcuţi de gard, uitându-se la ei cum mănâncă. Apoi, Ty a luat un topor şi a început să spargă nişte butuci de lemn, sub privirile pline de admiraţie ale lui Josh.

— Te pricepi la computere?

— Destul de bine. De ce?

— Ştii dacă se poate sparge o parolă?

— Cred că poţi să-i vii de hac dacă ştii cum. Prietenul meu Freddie ştie precis.

Ty a repezit toporul şi l-a lăsat înfipt în buştean. S-a dus în casă şi a ieşit ducând în mâini ceva învelit într-o pungă de plastic.

— E laptopul lui Rolf. Precis găsim aici tot felul de lucruri care ar putea-o ajuta pe Abbie. Ea încă nu s-a rupt complet de el, aşa că nu priveşte cu ochi buni această idee. Ar fi mai bine să nu-i spui, dar cred că suntem nişte fraieri dacă nu ne-am uita. Poate-l suni pe prietenul tău.

Josh a luat maşina lui Ty şi a plecat la Great Falls. A găsit un mall de unde şi-a cumpărat o geacă mai călduroasă, dar şi nişte mâncare şi de băut pentru drum. Apoi şi-a sunat mama de pe mobilul lui să-i spună c-a ajuns cu bine la New York. I-a povestit despre petrecerea lui Freddie şi chiar a întins un pic coarda – folosind exact tonul potrivit, îmbufnat, dar virtuos – şi i-a spus că nici nu merita să se întoarcă pentru un curs atât de plicticos. Era un mincinos de prima mână. De groază!

A încercat de trei ori să-l sune pe Freddie şi i-a lăsat de fiecare dată un mesaj, dar i-a răspuns abia după-amiază, când stătea la o masă de colţ dintr-o librărie-cafenea, cu laptopul în faţa lui. Josh i-a spus că e computerul unui idiot de prieten de la NYU care şi-a uitat parola. Freddie i-a pus câteva întrebări despre marcă, model şi cam cât de vechi i se pare, apoi i-a spus să-şi ia notiţe în caz că trebuie s-o ia de la capăt şi l-a îndrumat pas-cu-pas. Cam în cinci minute a apărut pe ecran sigla de

la Windows şi Josh a reuşit să-l deschidă. Freddie i-a spus să verifice dacă erau codate şi fişierele individuale. Nu erau.

— Freddie, eşti fantastic.

— Ştiu. Te costă două mii de dolari.

— S-a făcut.

În următoarele două ore, cu inima bătându-i nebuneşte, Josh a căutat prin fişiere. O mulţime de lucruri nu-i spuneau nimic, dar cele mai multe, da. Fişier după fişier de nume, adrese şi numere de telefon; detalii legate de companii şi de depozitele lor, de depozitele de cherestea şi de laboratoare; note ce păreau întocmite pe baza ţinerii sub observaţie a sistemului de securitate, liniilor telefonice şi electrice; şi, cel mai ciudat, ascuns cumva într-un fişier de contacte puse în ordine alfabetică, sub C de la *curcani* – poliţişti, o listă de peste douăzeci de nume şi numere. A încercat să intre pe e-mailul lui Rolf, dar a dat de o altă parolă.

Ar mai fi căutat, dar era aproape ora şase şi trebuia să se întoarcă ca să nu se îngrijoreze Abbie şi Ty din cauza lui. Singurul lucru pe care mai voia să-l facă era să copieze ceea ce găsise în calculator, în cazul în care acesta se strică sau e furat. Fără să-l închidă, s-a dus din nou la mall şi a cumpărat un stick, cam cât degetul mare, pe care a copiat cât a încăput.

Când a intrat în Choteau, era ora opt şi se întuneca. Pentru că nu prea mai avea benzină, s-a oprit la o benzinărie din centru şi a făcut plinul. Când a ieşit să plătească, îi era atât de frig la mâini încât a scăpat pe podea o mulţime de monede care s-au rostogolit peste tot. Fata de la tejghea a fost foarte drăguţă pentru că a venit şi a îngenuncheat lângă el, ajutându-l să le adune.

— Nu e chiar o seară ideală pentru plimbare, nu?

— Doar dacă eşti urs polar.

Fata a râs. Când a plătit, l-a întrebat dacă e doar în trecere şi i-a spus că da. Şi aşa aiurea, i-a mai spus că vine din Canada şi că se duce să-şi vadă tatăl. Când a ieşit la maşină, nu mai bătea vântul şi începuse să ningă.

Îngheţa foarte repede şi pe drumul spre munţi a patinat de două ori pe porţiuni cu gheaţă. A fost chiar bucuros când s-a terminat asfaltul şi a ajuns la pietriş. La un moment dat, luând prea repede o curbă, era cât pe ce să intre într-o turmă de căprioare, iar altă dată a intrat pe un drum greşit şi a trebuit să se întoarcă, supărat pe el însuşi că a întârziat atât de mult. Probabil că la ora asta sunt deja morţi de îngrijorare. După ce a trecut de fermă şi de grajduri, i s-a desfăşurat în faţa ochilor întinderea albă de pământ.

După un kilometru şi jumătate, când a ajuns la capătul drumului, a văzut cu surprindere o maşină parcată sub copaci, acolo unde voia el să lase maşina lui Ty. A tras lângă ea şi a ieşit să se uite. Înăuntru nu era nimeni şi nici vreun indiciu despre a cui ar putea fi. A căutat o lanternă în maşina de teren a lui Ty, dar n-a găsit. I s-a părut o prostie să care toate proviziile pe care le cumpărase până la cabană, doar ca să le aducă din nou înapoi a doua zi dimineaţă. Aşa că le-a lăsat acolo pe toate, împreună cu computerul, şi a închis uşile. Ningea serios şi era foarte frig. Şi-a tras pe cap gluga noii geci şi a pornit pe potecă.

S-a uitat după urme, dar era prea întuneric să vadă ceva şi chiar dacă erau, probabil că acum se acoperiseră cu zăpadă. Se tot întreba a cui e maşina. Nu părea de poliţie, dar dacă ar fi fost poliţişti ar fi venit mult mai mulţi, nu? Poate că era un vecin care a trecut pe acolo sau cineva care s-a rătăcit. Sau poate că s-a întors prietenul lui Ty, Jesse. El trebuia să fie. Abia când a ajuns în vârf şi a zărit cabana, Josh şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav. Cineva striga. Apoi o siluetă a trecut

prin dreptul ferestrei. Nu era nici a lui Abbie şi nici a lui Ty.

Se plimba în sus şi în jos prin cameră, făcând să pâlpâie flăcăruile lumânărilor pe lângă care trecea şi să arunce umbre neregulate pe pereţii goi din lemn. Stăteau amândoi la masă aşa cum le-a spus, privindu-l îngrijoraţi. Ty părea mai calm decât era. Abbie era încă şocată.

— Cum ai îndrăznit? Cum dracu' ai *îndrăznit?*

— Ascultă, spunea Ty. Ţi-am spus că-mi pare rău. Când vine, ţi-l dau. Îl iei şi pleci.

— Nu-mi spune tu ce să fac.

Rolf s-a uitat din nou la ceas şi apoi iar pe fereastră, unde nu reuşea să vadă decât ninsoarea liniştită şi bogată. Când l-au văzut venind în amurg, tocmai când ei duceau caii în ţarc, Abbie aproape c-a leşinat. Habar n-avea cum de-a găsit-o şi îi era frică să-l întrebe. Privirea lui i-a spulberat orice speranţă că lucrurile s-ar putea schimba datorită copilului. Probabil c-a fost nebună dacă şi-a imaginat c-o să-l convingă să se predea.

Şi dacă Ty n-ar fi fost aşa de încăpăţânat cu datele de pe computerul ăla. Nici nu-i venea să creadă că l-a trimis pe Josh cu el ca să-l sune pe Freddie, fără să-i spună decât atunci când erau călare şi nu mai avea ce să facă. Ty încercă să-l convingă pe Rolf că n-au vrut să-i facă nimic rău, că laptopul se afla din întâmplare în maşină şi că şi-l poate recupera de îndată ce se întoarce Josh. Abbie îşi dădea însă seama că Rolf nu se lasă păcălit. Când a dat prima dată cu ochii de Ty a avut un acces de furie, iar lipsa laptopului l-a făcut să-şi iasă complet din fire. Încă nu rănise pe niciunul dintre ei, dar fiecare cuvânt şi gest al lui erau pline de violenţă.

— Unde mă-sa e?

— Poate că s-a blocat drumul din cauza zăpezii, i-a răspuns Ty.

Rolf s-a uitat din nou pe fereastră şi, în aceeaşi clipă, Ty a aruncat din nou o privire rapidă spre picioarele patului. De-abia acum a înţeles Abbie de ce. Acolo îşi ţinea puşca încărcată. I se vedea chiar capătul care ieşea niţel în afară. S-a uitat la el. Pentru Dumnezeu, doar nu e aşa de tâmpit.

— Bine, asta e, i-a spus Rolf. Pune-ţi haina.

— Ce? a întrebat Abbie.

— Ţi-am spus să-ţi pui haina. Plecăm de aici.

— Nici vorbă, a intervenit Ty şi s-a ridicat.

— Am vorbit cu tine? Stai la locul tău. Aşază-te şi taci din gură.

A smuls geaca roşie de schi a lui Abbie de pe uşă şi i-a aruncat-o.

— Puneţi-o.

— Ascultă, a intervenit din nou Ty. Nu putem fi un pic raţionali şi…

— Taci dracului din gură!

— N-o iei de aici.

Ty a făcut un pas spre el, dar Rolf s-a întors să-l înfrunte.

— Dacă nu stai jos, să ştii că te omor.

Abbie şi-a pus repede geaca.

— Nu-i nimic, Ty. Plec. Ne întâlnim cu Josh pe drum şi luăm computerul.

— În niciun caz nu te las să pleci cu el. Ţi-a făcut şi aşa destul rău.

— De ce nu-i spui mititelului tău prieten cowboy să-şi vadă naibii de treburile lui?

A deschis uşa, a prins-o pe Abbie de umăr şi a împins-o afară. Ty s-a repezit spre ei, dar Rolf l-a văzut venind şi i-a dat una în stomac de la trimis direct în partea cealaltă a încăperii. Ty s-a izbit de masă şi a răsturnat-o, lumânarea căzând odată cu ea. Abbie a început să ţipe. Ty se încovrigase de durere, dar a reuşit să se ridice în picioare.

— Pentru Dumnezeu! ţipa Abbie. Vin. Opreşte-te!

Uşa era acum deschisă şi ningea liniştit pe fundalul întunecat al nopţii. Ty se îndreptă spre

pat.

— Ty, nu!

N-ar fi trebuit să strige pentru că privirea lui Rolf s-a îndreptat imediat spre pat şi a văzut patul puştii. În clipa în care Ty s-a repezit spre armă, Rolf a sărit la el şi l-a prins de mijloc, reuşind să-l îndepărteze de pat înainte de a o apuca. Doamne sfinte, se ruga ea, te rog nu lăsa să se întâmple din nou. Erau amândoi pe podea, repezindu-se unul la gâtul celuilalt, încercând să se apuce de păr, iar Abbie stătea în cadrul uşii, ţipând la ei să se oprească, ca o femeie posedată. Dar Rolf şi-a eliberat genunchii, s-a repezit în spate, l-a lovit cu putere pe Ty în piept, apoi s-a întins după puşcă şi a apucat-o, încercând s-o tragă de sub pat.

Când silueta plină de zăpadă a trecut în fugă pe lângă ea, nici nu şi-a dat seama imediat cine e. Josh s-a repezit peste Rolf şi l-a apupat de gât, împingându-i capul spre spate.

— Abbie, fugi! strigă Ty. Pleacă de aici. Fugi!

N-a mai aşteptat să i se spună a doua oară. Era peste puterile ei să se uite la cei trei bărbaţi pe care-i iubea şi care încercau să se sfâşie. S-a întors şi a luat-o la fugă prin zăpadă, pe lângă cabană. Caii erau încă priponiţi de gard, acolo unde-i lăsaseră la sosirea lui Rolf. Pe şei li se depusese un strat de zăpadă de peste doi centimetri. L-a dezlegat pe al ei şi a sărit în şa, i-a dat pinteni şi a ieşit ca fulgerul pe poartă, luând-o pe potecă, printre copaci.

Nu ştia unde merge şi nici nu-i păsa. Oricum, era aproape orbită de zăpadă şi prea speriată să mai vadă altceva decât poteca din faţă şi asta destul de vag. Îşi ţinea capul plecat, cu obrajii pe coama plină de zăpadă a calului şi se lăsa în voia lui. Ajunsese să cunoască oarecum împrejurimile, dar nu noaptea, şi nu învăluite în ninsoare. Galopând drept în sus, zburând pe lângă tulpinile întunecate ale pinilor, a auzit în urmă, pe lângă tropotul copitelor, un sunet mai profund şi mai

ascuţit, apoi ecoul şi şi-a seama că s-a tras cu puşca. A ţipat şi de spaimă a dat şi mai tare pinteni calului.

Poteca o lua spre stânga şi cobora. S-au trezit într-un pârâu, apoi calul a ieşit alunecând pe pietre, clătinându-se şi scuturându-se pe malul celălalt. Acum alergau din nou, panta devenise mai abruptă, calul abia respira şi tuşea ca un motor sufocat de rugină.

Ieşiseră dintre copaci şi se aflau sus, pe un platou. Mai jos, spre dreapta, vedea printre vârtejurile de zăpadă o întunecime abisală şi şi-a dat seama că trebuie să fi ajuns pe un fel de creastă sau de coamă. Şi în clipa următoare, au şi intrat pe o porţiune cu piatră ori cu gheaţă, pe care copitele calului alunecau, iar animalul a început să se clatine şi să necheze. Într-o clipă, Abbie s-a simţit proiectată de pe şa în întuneric, ajunse pe pantă şi începu să cadă de-a berbeleacul, răsucindu-se şi învârtindu-se peste cap tot mai jos, împrăştiind zăpada care-i intra în gură şi în ochi. A simţit o durere ascuţită în picior şi un trosnet la umăr, apoi capul i s-a izbit de ceva tare şi totul în jur s-a făcut mai alb decât zăpada şi mai lent, iar ea aluneca tot mai jos. Ultima ei senzaţie din această lume a fost de lunecare imponderabilă, lungă, precum rotirea unei pene frânte şi apoi îmbrăţişarea de gheaţă a apei care se închidea clipocind deasupra ei.

PARTEA A TREIA

30

Auziseră toată dimineaţa elanii, dar abia acum îi vedeau. Era o turmă de vreo douăzeci de femele acolo jos pe malul pârâului, în umbra văii, păzite de un mascul bătrân cu o pereche frumoasă de coarne. Şeriful Charlie Riggs şi-a oprit încet calul pe creastă, urmat de Lucy, călare pe căluţul ei pag, cu şaua cea nouă, care a tras şi ea hăţurile şi s-a oprit. Charlie i-a arătat ceva înspre pantă şi i-a dat binoclul.

— Uită-te acolo. Îi vezi?

Pentru că fetei îi intra soarele în ochi, tatăl şi-a scos pălăria şi i-a ţinut-o deasupra capului, ca pe un cozoroc.

— Da. Da' ce mare e!

— Să ştii că da.

— Câte ramificaţii au coarnele?

— Tu ai ochii mai ageri.

— Aş zice că şapte.

Plecaseră de aproape trei ore şi pe măsură ce se lăsa încet umbra peste vale se făcea tot mai frig. Acum începuseră să coboare până la locul unde lăsaseră remorca. Faptul că lucra în weekend era unul dintre motivele pentru care n-a mers cu Sheryl şi de aceea, când a luat-o de dimineaţă pe Lucy, s-a gândit că-i mai bine să nu spună că vor merge la Pârâul Caprei. Oricum nici nu prea semăna a muncă, iar Lucy cu siguranţă că n-o percepea ca atare. Aflase şi ea, ca toată lumea de pe acolo, de altfel, despre fata moartă găsită astă-primăvară, adică de şase luni. Iar acum nici nu se mai prea vorbea despre asta. Ceea ce nu ştia însă Lucy – şi Charlie nici nu avea de gând să-i spună – era că elanii păşteau exact pe locul de unde o scoseseră pe Abbie din gheaţă.

La sfârşitul lui aprilie, când s-a dezgheţat pârâul, au cercetat zona în căutare de indicii, dar n-au găsit nimic. Şi de atunci încoace, toată

primăvara şi vara, Charlie a tot urcat aici. Uneori venea călare, cu Lucy sau singur, alteori pe jos. Habar nu avea câte sute de kilometri străbătuse, dar era sigur că a trecut cu piciorul sau călare pe toate cărările de pe o rază de peste treizeci de kilometri, că a căutat şi pe lângă poteci, încercând să găsească ceva care ar fi putut fi uitat, scăpat sau ascuns. Dar în atâţia kilometri parcurşi ore în şir n-a găsit nici măcar un lucru care să arunce o cât de mică lumină asupra felului în care a murit biata fată.

Era obsedat de acest caz şi devenise subiect de glumă în întreaga secţie. Vedea asta în ochii adjuncţilor săi de câte ori îi punea să urmeze o cât de firavă pistă sau suspiciune apărută. Până şi cei de la *Grizzly Grill,* unde Charlie se ducea seara să mai mănânce când se plictisea să stea singur acasă ori uita să-şi cumpere de mâncare, începeau să-l tachineze şi-l întrebau dacă n-a prins criminalul. *Nu,* le răspundea. *Nu încă. Dar n-o să-mi scape, amice.* Adevărul e că nu avea nici timpul şi nici resursele pentru un asemenea caz şi ar fi trebuit să-l predea probabil autorităţilor statale din Helena încă de acum câteva luni.

— Şi de ce are elanul ăla atâtea femele? întrebă Lucy.

— De ce oare? Poate că-l ţin prizonier.

— Tati!

— Aţi învăţat la şcoală despre gene şi toate chestiile astea?

— Sigur.

— Ei, din câte am înţeles eu, rolul masculului e să-şi răspândească genele cât mai mult şi mai departe posibil şi atunci cel mai puternic încearcă să-i oprească pe ceilalţi să ajungă la femele.

— Dar nu-i frumos deloc faţă de femei. Masculii mai tineri sunt mult mai drăguţi decât tipul ăla urât şi bătrân.

— Da, aşa e. Şi-ntr-o bună zi, unul o să-l bată şi o să preia el comanda.

— Şi femelele n-au nimic de zis?

— Nu.

— Înseamnă că sunt discriminate.

— Aşa o fi. Dar cred că asta le face viaţa mult mai uşoară. Hai, că mi-e foame.

Au lăsat caii în voie pe creastă şi apoi au luat-o în jos printre copaci, unde era mai frig şi mirosea a toamnă. Anul trecut, cam pe vremea asta a fost un îngheţ serios şi a căzut multă zăpadă. Şi, deşi n-avea nicio dovadă, Charlie se gândea că tot cam pe-atunci trebuie să fi fost omorâtă Abbie. Astă-iarnă au fost mai multe dezgheţuri şi îngheţuri. Dar din câte ştia el, de la Ned şi Val Drummer şi de la alţii, vânători, pădurari sau de la cei care veneau aici cu snowmobilele, prima ninsoare serioasă şi gheaţa care i-a urmat nu s-au mai topit complet de pe pârâu.

Cam atâta ştia. După şase luni de muncă, era departe de a fi răsplătit cu distincţia de Detectivul Anului. Niciuna din pistele de la început n-a dus nicăieri. În ideea că fata trebuie să fi murit cam atunci când a căzut prima zăpadă, pe la sfârşitul lui septembrie, întrebase şi prin oraş dacă n-a văzut cineva străini pe acolo. Şi singura veste, vag promiţătoare, era că un tânăr a făcut plinul la staţia de benzină chiar în noaptea cu furtuna. Plătise cu bani şi a scăpat toate monedele pe jos. Se pare că i-a spus fetei de la casă că a venit din Canada să-şi vadă tatăl, iar ea a observat că-i lipsea vârful de la degetul arătător al mâinii drepte.

Charlie s-a bucurat pentru că aveau camere de securitate şi înăuntru, şi afară. S-a dovedit însă că nu păstrau înregistrările decât o lună, iar acelea au fost şterse cu mult timp în urmă. Fata nu-şi amintea ce maşină avea, dar i-a spus că părea drăguţ şi nu semăna deloc cu un ucigaş.

O vreme, Charlie s-a gândit că e implicat şi Ty Hawkins, băiatul din Sheridan despre care FBI-ul a crezut la început că e complicele lui Abbie. Charlie a descoperit că Ty era prieten cu Jesse Wheeler,

care avea grijă de Ponderosa. Acesta se afla în partea de sus a următorului canal colector, la câţiva kilometri depărtare de Pârâul Caprei, dar Charlie tot a urcat până la el.

Era bucuros că a făcut-o. Jesse i s-a părut cam reţinut şi neliniştit. A aflat că a întâlnit-o o dată pe Abbie, cam acum şase-şapte ani, la o fermă turistică unde lucra el vara. A jurat că n-a mai văzut-o de atunci şi a jurat că nu l-a mai văzut nici pe Ty de mult timp şi că de trei ani de când lucra acolo Ty n-a venit niciodată să-l vadă. Dar Charlie nu era pe deplin convins.

S-a dus cu maşina la Sheridan ca să discute cu Ty. Şi i-a părut foarte rău pentru el. Fiind el însuşi călăreţ, Charlie ştia cine a fost Ray Hawkins şi că s-a ocupat cu creşterea cailor de curse. Bietul băiat şi-a pierdut tatăl, ferma lor a fost distrusă din cauza extragerii de gaz metan, el a stat nevinovat câteva luni la închisoare, numele i-a fost pătat de acuzaţia de terorism şi era evident că a pierdut şi iubirea vieţii sale.

Din privirea şi din vocea sa când vorbea despre Abbie se vedea că moartea fetei i-a frânt pur şi simplu inima. A spus că n-a mai văzut-o de câţiva ani. Iar Charlie l-a crezut. Instinctul îi spunea că băiatul n-ar fi putut-o ucide, aşa cum nu şi-ar putea ucide nici mama. Dar Charlie trebuia să-şi facă datoria. L-a întrebat pe Ty dacă poate să-i ia o probă pentru analiza ADN şi a trimis-o la laboratorul de medicină legală din Missoula ca să fie comparată cu ADN-ul copilului din pântecele lui Abbie. Şi, slavă Domnului, nu se potriveau.

Ajunseseră la maşină şi la remorcă. Charlie s-a uitat la Lucy care-şi conducea, sigură pe ea, poneiul pe rampă, apoi şi-a urcat şi el calul. În timp ce se întorceau în oraş, în lumina amurgului, se simţi cuprins de tristeţe, aşa cum i se întâmpla întotdeauna la sfârşitul unei zile petrecute cu fiica sa, când trebuia s-o ducă acasă, la mama ei. Ce

viaţă încurcată, spunea bunica lui. Încurcată şi nenorocită.

O dată la câteva săptămâni, chiar dacă nu avea nicio noutate (şi de obicei nu avea), Charlie îi suna pe Cooperi. Ca să nu piardă legătura cu ei şi să le spună că încă n-a închis cazul. Ajunsese să-i placă şi să admire modul demn în care suportaseră pierderea fiicei lor. O dată chiar i-a spus asta lui Ben şi nu va uita niciodată pauza scurtă şi cuvintele cu care i-a răspuns.

— Adevărata pierdere a fost acum patru ani. Cel puţin acum ştim unde se află.

Charlie avea grijă să-i sune pe amândoi, dar îi plăcea mai ales s-o sune pe Sarah. Deşi abia recunoştea faţă de el însuşi, ea era motivul pentru care nu voia să renunţe la caz. Deşi n-a întâlnit-o decât atunci la Missoula, când a venit să ia trupul fiicei sale, se tot gândea la ea. Îl încânta să-i audă vocea la telefon, nobilă şi cultivată, uşor guturală, o voce de care se poate îndrăgosti orice bărbat. Uneori, discutau şi câte o jumătate de oră, mult mai mult decât ar fi fost necesar ca să-i comunice noutăţile legate de aşa-zisa investigaţie.

În timpul unei astfel de discuţii, cam acum o lună, ea şi-a dat cumva seama că lui îi place foarte mult să citească şi, mai ales, că există câţiva scriitori preferaţi de amândoi. El şi-a imaginat că gustul ei e oricum mai select decât al lui, dar, când i-a spus că-i plac Elmore Leonard, Pat Conroy şi Cormac McCarthy, ea s-a bucurat şi i-a replicat că *Prinţul mareelor* şi *Pasiune neîmblânzită* sunt două din cărţile ei preferate. I-a spus că regretă că şi-a vândut librăria, pentru că i-ar fi putut trimite exemplarele-semnal ale noilor cărţi.

Următoarea dată când au vorbit, în ziua care a urmat plimbării cu Lucy la Pârâul Caprei, când au văzut elanii, Sarah i-a spus că încearcă şi ea să scrie ceva. Despre Abbie. Şi că vrea să facă o scurtă călătorie la Missoula, pentru documentare.

L-a întrebat dacă are vreodată ocazia să meargă acolo, iar el a minţit şi i-a spus că merge foarte des. Poate c-ar putea să se întâlnească, i-a sugerat Sarah. Charlie i-a răspuns că i-ar plăcea foarte mult şi apoi s-a speriat că s-ar putea să pară prea lipsit de profesionalism, aşa că a mai adăugat că speră să apară nişte *evenimente* până atunci şi că-i va comunica.

Peste câteva zile l-a sunat să-i spună data şi că şi-a reţinut o cameră la Doubletree, vizavi de universitate, peste râu, şi că i-ar plăcea să ia împreună prânzul sau cina marţi. El a minţit din nou şi i-a spus că are foarte multă treabă în acea zi şi că nu poate la prânz, dar seara e foarte bine. Şi i-a mai spus că mâncarea la Doubletree e grozavă. Iar în următoarele zece zile a încercat să nu se gândească la asta.

A ajuns cu trei sferturi de oră mai devreme şi s-a plimbat pe malul râului pe lângă plopii canadieni ale căror frunze luceau galbene în amurg, apoi peste podeţul din lemn spre campus, unde a stat şi s-a uitat la câţiva băieţi care jucau fotbal la lumina reflectoarelor.

Se tunsese şi îşi pusese cea mai bună geacă, pantalonii reiaţi bej şi o cămaşă albastru-deschis cu capse. Se gândise la un moment dat să vină în uniformă, dar şi-a dat seama că ar părea prea oficial. Însă, pentru a marca totuşi autoritatea, şi-a luat cu el, în restaurant, servieta, şi a întârziat câteva minute, ca şi cum ar fi fost reţinut la o întâlnire foarte importantă.

Ea s-a ridicat, i-a zâmbit şi i-a întins mâna.

— Bună ziua, Charlie. Îmi pare bine că te văd.

Avea mâna rece. I-a spus că şi lui îi pare bine. Era îmbrăcată în jeanşi negri şi o cămaşă albă, cu o jachetă bleumarin deasupra, iar în jurul gâtului avea un şirag de perle. Era uşor bronzată şi-şi făcuse ceva la păr, dar poate i se părea doar pentru că ultima dată când a văzut-o era ud de la ploaie. Arăta nemaipomenit. Niciodată, în toată viaţa lui,

nu mai cinase cu o femeie atât de distinsă şi de frumoasă.

Sarah se gândea cât este de drăguţ în felul conştiincios în care ţine legătura cu ei. Poate că asta era procedura standard a poliţiei în relaţia cu părinţii unei victime, spre deosebire de felul în care erau trataţi cei ai criminalului. Murind, Abbie trecuse, evident, în cealaltă categorie.

Îi povestea despre plimbarea călare pe care a făcut-o cu fiica sa acum două săptămâni şi cum, privind în jos, pe povârniş, era tot mai convins că Abbie a căzut. Evident că nu avea nicio noutate, nimic important să-i comunice, dar Sarah nici nu se aşteptase la aşa ceva şi nici n-o deranja. Era un tip foarte drăguţ şi îi făcea plăcere să fie cu el. Trecuse destulă vreme de când nu mai cinase singură cu un bărbat şi îşi dădea seama, după felul în care o privea cu ochii lui blânzi şi albaştri, că era puţin îndrăgostit.

A întrebat-o cum merge cu documentarea. Ea venise deja de două zile şi se întâlnise cu câţiva dintre profesorii şi prietenii lui Abbie. Toţi au fost calzi şi generoşi, dornici s-o ajute, mai ales Mel şi Scott care rămăseseră la UM pentru cercetare post-universitară. Singurul lucru pe care l-a suportat mai greu a fost când a auzit că Mel e însărcinată în cinci luni. Aveau de gând să se căsătorească de Ziua Recunoştinţei.

Sarah nu i-a povestit lui Charlie prea multe despre ceea ce avea de gând să scrie. Pe de o parte, pentru că era timidă şi pe de altă parte pentru că nici nu era prea sigură pe ea. Iris numise încercarea ei un *exerciţiu de final* şi avea probabil dreptate.

— Şi Lucy e singurul tău copil?

— Da. Dar are destul energie cât pentru douăzeci. Ea e stăpâna casei de la vârsta de şase luni.

— Da. Şi Abbie era la fel.

— O, îmi pare rău, am…

— Charlie, te rog. Nicio problemă, serios.

Părea atât de stânjenit, încât l-a mângâiat repede pe mână.

— Mai povesteşte-mi despre ea.

I-a mai povestit, apoi, uşor stârnit, a ajuns să-i povestească şi despre căsătoria lui şi cum n-a mers şi că asta probabil mai degrabă din vina lui decât a lui Sheryl. I-a mai spus că dacă ar putea s-o ia de la capăt nu s-ar mai purta aşa, ar fi mai atent, mai prezent. Apoi, aşa, din senin, a întrebat-o ce mai face Benjamin şi a trebuit să-i spună că nu prea ştie, dar că ea crede că e bine.

Adevărul e că vorbiseră doar de vreo ori de la înmormântare şi de fiecare dată au fost nefiresc de formali, un pic preţioşi. Sarah credea că ştie de ce. Era din cauza cuvintelor ei din avion, că Abbie a murit din vina lui. Nici nu-i venea să creadă c-a putut să-i spună ceva atât de îngrozitor. De când era aici, la Missoula, şi vorbise despre Abbie cu Mel, cu Scott şi cu toţi ceilalţi avusese timp să reflecteze şi ceva s-a schimbat în ea. Se gândea chiar c-ar trebui să-i scrie şi să-şi ceară scuze.

— El are o nouă viaţă, un nou sprijin.

— Scuză-mă.

— Charlie Riggs, dacă-ţi tot ceri scuze, să ştii că mă supăr pe tine.

I-a zâmbit. Sarah şi-a terminat vinul şi i-a mai turnat.

— Suntem oameni mari. Singuri, a continuat ea. Ar trebui să fim în stare să vorbim despre astfel de lucruri.

— Categoric.

— Aşa. Deci Sheryl s-a recăsătorit. Tu de ce nu?

— Păi, pe de o parte, din cauza serviciului. Aşa cred. Trebuie să acopăr o suprafaţă de aproape şase mii cinci sute de kilometri pătraţi. Simţi că te ia oboseala numai când te uiţi pe hartă. Pe de altă parte, cred că nu prea am cu cine. Aici sunt multe vite şi alte vieţuitoare, copaci şi întinderi pustii,

acolo, spre Abruptul munţilor Stâncoşi, dar destul de puţini oameni.

Sarah a zâmbit şi au rămas o clipă aşa, uitându-se unul la celălalt.

— Dar tu? a întrebat-o.

A râs.

— Câţi ani ai, Charlie?

— Patruzeci şi patru. Ba nu, patruzeci şi cinci.

— Câţi ani crezi că am eu?

— Am fost astfel educat încât să nu fac asemenea presupuneri.

— Hai, cât crezi?

— Treizeci şi nouă?

— Eşti aşa de…

Bărbatul i-a zâmbit şi a mai luat o înghiţitură de vin.

— La toamnă împlinesc cincizeci.

— Nu cred.

— Aşa e. Uneori mă simt mult, mult mai bătrână. Iar alteori parc-aş avea optsprezece ani.

— Şi astă-seară de câţi ani te simţi?

— De treizeci şi nouă. El a râs.

— Adevărul e, a continuat ea, că bărbaţii disponibili de vârsta mea, adică cei care mi se par potriviţi – şi crede-mă, sunt destul de puţini – vor femei care să aibă cu douăzeci de ani mai puţin.

— Eu cred că dacă sunt atât de tâmpiţi înseamnă că nu sunt potriviţi.

Se întreba ce-ar zice dacă i-ar propune să se culce cu el. Probabil că n-ar fi făcut-o. Era prea politicos. Păcat, pentru că ei i se părea o idee grozavă. Dacă era să facă cineva prima mişcare, ea trebuia să fie aceea. Dar ea n-a mai făcut niciodată aşa ceva. Şi probabil că până la urmă va regreta oricum.

— Pe de altă parte, spunea el, există şi câteva motive pentru care merită să fii singur. Poţi lăsa vasele murdare fără să se supere nimeni pe tine, faci ce vrei. Dacă vrei, poţi să citeşti toată ziua.

A profitat de ocazie (deşi se îndoia că a fost intenţionată) şi a ieşit din zona periculoasă, întrebându-l ce citeşte momentan. Iar în restul timpului petrecut la restaurant au discutat despre cărţi. I-a promis că-i trimite un roman pe care tocmai l-a citit. Autorul era un tânăr scriitor mexican, fiind cel mai bun roman pe care l-a citit ea în anul respectiv.

— Mai poţi face ceva pentru mine, i-a spus el după ce ea l-a lăsat să câştige în disputa pentru cine să plătească.

— Şi anume?

— Aş vrea nişte fotografii mai bune cu Abbie. Ştii cât de diferit poate părea cineva uneori. Îi arăţi cuiva două fotografii cu o persoană şi o recunoaşte în una, dar nu şi în cealaltă. Dacă am mai multe pe care pot să le arăt, poate că oamenii îşi amintesc mai bine.

Sarah îşi luă genata de pe jos.

— Am câteva şi la mine, dacă le vrei.

A scos un plic mic de plastic pe care-l avea întotdeauna la ea. Înăuntru erau peste zece fotografii cu Abbie şi cu Josh. Niciuna însă cu Benjamin. I le-a dat lui Charlie şi el le-a privit atent.

— Acesta-i Josh, bineînţeles.

— }hî.

— Şi acum ce face?

— Este în ultimul an la NYU. După asta, o să vedem. A avut atâtea pe cap în ultimii ani…

— Pare un băiat grozav.

— Este fantastic.

S-a uitat la fotografia următoare. Era cu Abbie şi cu Josh în ultima lor vacanţă la Cumpăna. Era un prim-plan, iar ei râdeau şi făceau semnul simbolizând *aproape pace.*

— Tot Josh, nu?

— Da. Când era mic şi-a prins degetul în uşa maşinii şi i-a smuls vârful. Semnul păcii e o glumă de familie. Aproape pace.

Charlie a dat din cap, dar nu-şi lua ochii de la fotografie. Apoi a zâmbit forţat şi s-a uitat repede şi peste celelalte fotografii.

— Unele din astea sunt foarte bune. Pot să fac nişte copii?

— Sigur. Ia-le. Dar să mi le dai înapoi.

— Mulţumesc. Ţi le dau mâine.

31

Josh sperase ca Nikki să-l sune, aşa că, deşi era la ore, unde era obligatoriu ca mobilele să fie închise, şi-l pusese pe al lui pe vibraţii. Stătea în fundul clasei, lângă uşă, şi dacă l-ar fi sunat s-ar fi strecurat afară, ca şi cum s-ar fi dus la toaletă.

Era ceva despre Epoca Iluminismului, un subiect la care Josh era total în ceaţă. Profesoara perora de vreo jumătate de oră şi Josh încerca să ia notiţe, dar când s-a uitat peste ele n-a înţeles nimic: *dărâmarea edificiului feudal, perfecţionare şi progres, sisteme teologice umanizate.* Josh stătea cu coatele pe bancă, cu capul sprijinit zdravăn în pumni ca să nu-i cadă dacă aţipeşte.

— Diderot a considerat dogma religioasă absurdă şi obscură, spunea ea acum.

Absurdă şi obscură, a scris el. Apoi a simţit cum îi vibrează telefonul în buzunar şi s-a strecurat afară, aşteptându-se să vadă pe ecran numele lui Nikki. Era însă un număr pe care nu-l recunoştea. L-a pus pe căsuţa vocală.

Abia când se afla afară, în lumina rece de noiembrie şi mânca un sandvici cu carne de curcan şi cu salată în drum spre apartamentul său, a verificat mesajul. Când a auzit cine e, aproape că s-a înecat.

— Bună ziua, Josh. Sunt şeriful Charlie Riggs din Choteau, Montana. Mă aflu la New York şi ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea să stai de vorbă cu mine o jumătate de oră. E vorba de câteva lucruri legate de sora ta şi mă gândeam că poate ne ajuţi. Poţi să mă suni la acest număr. E vorba de o chestiune delicată, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă nu le-ai spune despre asta părinţilor tăi. De fapt, nimănui. Aştept să mă suni. La revedere.

Josh a simţit cum se clatină pământul sub el. Doamne! Precis au găsit cadavrul lui Rolf.

A apelat numărul, încercând să nu pară speriat, ci doar interesat şi amabil. Tipul părea OK. Hai, mai bine să nu devină paranoic. Au încercat să stabilească locul de întâlnire, dar nu putea să se concentreze şi atunci individul a sugerat podul Brooklyn. I-a spus că n-a mai fost decât o singură dată la New York şi că cineva i-a spus că, la apus, vederea de pe pod e splendidă. *Ce-i* asta? se mira Josh. Tipul a venit în vacanţă? Au stabilit să se întâlnească la patru la capătul dinspre Manhattan al promenadei din partea de sud.

— Cum vă recunosc? l-a întrebat Josh.

— Am stea de şerif şi pălărie Stetson.

— Perfect.

— Am glumit. Nicio problemă. Eu ştiu cum arăţi.

Asta l-a făcut şi mai paranoic. De unde ştie el cum arată? Cele două ore până la patru, Josh şi le-a petrecut în apartament. Era într-un grup mic de blocuri, nu departe de East Broadway, şi-l împărţea cu încă trei colegi de la NYU, cu care se înţelegea bine, dar nu era prieten cu niciunul dintre ei. Din fericire, nu mai era nimeni acasă. S-a gândit să-l sune pe Freddie, dar şi-a zis că-i mai bine să n-o facă. I-a povestit câte ceva, dar nu toată povestea şi nici ce s-a întâmplat cu Rolf. Înseamnă c-a vorbit Ty. Asta era. Să-l sune oare? Şi dacă e telefonul ascultat? Ce să fac, Doamne? Doamne, Doamne.

Nu ştia de ce-a procedat aşa, dar la trei şi jumătate, după ce şi-a pus geaca şi se îndrepta spre uşă, s-a oprit şi s-a întors la birou. A îngenuncheat şi a căutat dedesubt pacheţelul lipit în spatele sertarului. L-a desprins, l-a pus în buzunar şi a ieşit.

Charlie stătea rezemat de balustradă, uitându-se cum apune soarele. Oraşul era uimitor, soarele lucea pe piscurile din sticlă, luminile de pe blocurile-turn începeau să se aprindă. Încerca să-şi

dea seama unde exact era World Trade Center, dar nu cunoştea oraşul destul de bine pentru a-l plasa.

L-a văzut pe Josh venind spre el şi chiar de acolo, de la o sută de metri distanţă, în lumina tot mai slabă a zilei, vedea cât de speriat e bietul băiat. Era îmbrăcat cu o geacă groasă neagră şi avea un fes roşu tras până la sprâncene. Când s-a mai apropiat a văzut că seamănă un pic cu Sarah. Charlie i-a ieşit în întâmpinare, cu mâna întinsă.

— Salut, Josh.

— Bună ziua.

Strânsoarea mâinii băiatului era slabă şi ezitantă. Astăzi nu-i mai învaţă nimeni pe copii să strângă mâna. Josh şi-a vârât repede amândouă mâinile în buzunare, părând că nu vrea să-l mai privească în ochi. Charlie îi arătă din cap priveliştea.

— Asta da, vedere.

— Îhî.

— Încercam să-mi dau seama unde erau turnurile.

— Acolo, îi arătă Josh fără prea mult entuziasm.

— Facem o plimbare?

— Dacă vreţi.

Au pornit pe trotuar, iar pe lângă ei treceau în viteză maşinile, cu luminile de poziţie licărind în spate.

— Despre ce e vorba?

— Uite, în ultimele luni tot încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu Abbie. Cum a ajuns acolo unde a fost găsită, cu cine mai era, chestii din astea. Şi m-am gândit că poate ne lămureşti şi tu câteva lucruri. Da?

— Da.

— Cât de bine îl cunoşti pe Ty Hawkins?

— Nu prea bine. Lucra la ferma unde mergeam noi. O vreme a fost prieten cu Abbie.

— Ştiu.

— Şi poliţia a crezut că a fost şi el implicat în chestia aia din Denver.

— Îhî. Când l-ai văzut ultima oară pe Ty sau de când n-ai mai vorbit cu el?

Josh dădu din umeri, privind drept în faţă.

— Nu ştiu.

— Aproximativ.

— De câţiva ani.

— Eşti sigur?

— Da, de ce? A spus el altceva?

Charlie nu i-a răspuns. Încerca să dea impresia că ştie mai multe decât lasă să se vadă. Nici nu ştia de ce a început cu întrebarea despre Ty, dar se pare că atinsese o coardă sensibilă.

— De când nu ţi-ai mai văzut sora?

L-a văzut pe Josh înghiţind în sec.

— La fel. De câţiva ani. Ca toţi ceilalţi.

— Atunci de ce-ai fost la Choteau anul trecut, la sfârşitul lui septembrie?

Josh s-a întors să se uite la el, încruntându-se şi clătinând din cap de parcă n-ar fi înţeles.

— Ce vreţi să spuneţi? N-am fost.

— Ba da, ai fost.

Josh n-a mai zis nimic. Un grup de turişti japonezi fericiţi fotografiau apusul. Se făcea frig. Charlie şi Josh i-au ocolit şi n-a mai vorbit niciunul până când nu au trecut de ei.

— Josh, dacă nu ai de gând să-mi spui adevărul, o să fie destul de greu pentru amândoi. Ştiu că ai fost la Choteau şi la Great Falls.

Josh tăcea.

— Josh, i s-a adresat, blând, Charlie. Ţi-am văzut înregistrările de pe telefonul mobil. Şi evidenţa zborurilor. Ai venit de la Denver. Camerele de la aeroport au înregistrat întâlnirea ta cu Ty Hawkins de la aeroport. Ai fost prins şi pe camera de la staţia de benzină, când ţi-ai scăpat banii pe jos. Fata care te-a ajutat să-i ridici te-a identificat după fotografii. Aşa că hai să nu mai pierdem vremea, bine?

Charlie s-a oprit din mers, iar Josh s-a oprit şi el cu câţiva paşi mai în faţă, dar nu s-a întors să-l

privească. Îşi ţinea, în continuare, mâinile în buzunarele gecii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Josh?

Ce rost mai avea să mintă? Se părea că tipul ştie aproape tot. Iar dacă minte, lucrurile devin şi mai complicate. Pentru toată lumea. Nu voia să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse Abbie. Dacă ea s-ar fi predat şi ar fi spus că n-au intenţionat să-l omoare pe fiul lui McGuigan, ar mai fi trăit, poate. Şi-a lăsat umerii în jos, s-a dus până la balustradă şi s-a rezemat de ea, privind fluviul şi portul. Charlie Riggs s-a apropiat şi s-a rezemat şi el de balustradă. Josh a respirat adânc şi a început.

— Abbie voia să se predea. Când şi-a dat seama că e însărcinată, a fugit de la Rolf. I-a povestit lui Ty că individul se purta foarte urât cu ea, că o bătea… Nu ştiu. Oricum, s-a dus la Ty şi s-au ascuns amândoi într-o cabană undeva nu departe de Choteau, în munţi…

— La Jesse Wheeler.

— Cred că Ty v-a spus deja asta.

— Aş vrea să aud de la tine. Tot. Cât timp au stat acolo?

— Nu ştiu. Vreo două săptămâni. Încercau să pună la punct cea mai bună modalitate în care să se predea Abbie. Adică, ce să facă să nu stea toată viaţa la închisoare. Să ştiţi că era complet diferită de ultima dată când am…

Şi-a dat seama că se dă singur de gol.

— De ultima dată când ai văzut-o? Şi când a fost asta?

Josh a oftat. Trebuie să spună tot.

— În primăvara de dinainte de septembrie. Aici, la New York. Voia bani. Parcă era nebună. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Deci m-a sunat în septembrie, anul trecut. Eram în Colorado, la un prieten. M-am dus cu avionul la Great Falls şi… dup-aia ştiţi.

— Ce voiau să faci?

— S-o aduc acasă. Aici, la New York. Să aranjez o întâlnire cu mama şi cu tata. Ideea era ca ei să găsească avocaţi şi să vadă dacă pot să negocieze ceva. Părea aşa de drăguţă. Era, din nou, Abbie.

— Şi cum ai fi adus-o aici?

— Cu maşina lui Rolf. Adică a ei, aşa cred. Cea pe care i-a luat-o când l-a părăsit.

— Şi tu l-ai întâlnit pe Rolf?

Josh a surâs trist şi s-a uitat în altă parte. Asta e. De aici nu mai are întoarcere. Poate c-ar trebui să se oprească acum.

— Josh?

S-a întors. Şeriful îl privea fix. Părea un tip de treabă. Probabil că ştia tot.

— Da, l-am întâlnit. În noaptea cu viscolul. A apărut aşa, dintr-odată. Habar n-am cum i-a descoperit. Adică, e un loc atât de izolat. Ty s-a gândit că poate i-o fi telefonat Abbie. Sau că el ştia că eu vin din Denver şi ne-a urmărit. Probabil că n-o să aflăm niciodată.

— Spune mai departe.

— Ty i-a găsit computerul ascuns în spatele maşinii şi eu m-am dus la Great Falls în aceeaşi zi să încerc să-l deschid. Adică, să sparg parola.

— Şi te-a ajutat prietenul tău, Freddie.

Jack l-a privit neliniştit.

— Josh, ţi-am spus că ţi-am văzut înregistrările telefonice.

— Vă rog să nu-i faceţi nimic lui Freddie. Nu ştie. Vă rog.

— Ne întoarcem şi la asta. Spune mai departe.

— Când m-am întors la cabană, ningea foarte tare. I-am văzut maşina, apoi pe el. Era în cabană şi aştepta să mă întorc cu computerul. Era nebun de furie. Nebun de legat. Probabil, pentru c-a găsit-o pe Abbie cu Ty. Apoi, din cauza computerului. Ei spuneau că l-am luat din greşeală, că era în maşină, dar şi-a dat el seama cam cum stau lucrurile. Cred că ştia că vrem să-l

folosim împotriva lui. Vă spun că parcă era posedat, făcea pe nebunul şi bătea câmpii…

Şi a încercat s-o ia pe Abbie. Atunci a făcut Ty mişcarea, iar eu am alergat să-l ajut. Rolf trăgea puşca lui Ty de sub pat şi eu am sărit pe el şi atunci totul a luat-o razna. Ne băteam toţi trei, ne căram pumni, urlam.

— Şi Abbie?

— Ty a ţipat la ea să plece, oriunde, dar să plece. Şi Abbie a fugit la ţarc, a luat un cal şi…

A simţit cum îl podidesc lacrimile. Nu voia să plângă, dar nu se putea stăpâni.

— Nu-i nimic, Josh. Mai stăm un pic.

Şeriful i-a pus o mână pe umăr, iar băiatul a inspirat adânc. Soarele apunea într-o văpaie de portocaliu şi roşu.

— După ce a plecat ea, parcă a înnebunit şi mai tare. Ty e un tip puternic, dar Rolf, nu ştiu, era şi mai tare. Ne-a târât afară din cabană, a înconjurat-o cam pe jumătate, prin zăpadă şi tot timpul urla numele lui Abbie. Voia să plece după ea. Eu aveam braţele prinse în jurul gâtului său, iar el şi Ty se băteau pentru puşcă, încercând să şi-o smulgă din mâini. Apoi Rolf a scăpat cumva de mine şi m-a izbit de ţarc cu atâta forţă că am trecut dincolo.

Cred că o clipă mi-am pierdut cunoştinţa, pentru că următorul lucru de care-mi amintesc este că zăceam în zăpadă, iar ei doi erau lângă gardul rupt, luptându-se în continuare pentru puşcă. Apoi Rolf l-a lovit pe Ty puternic în picioare şi el a căzut, scăpând puşca din mâini… Doamne, Dumnezeule!

— Hai, mai stai un pic.

— Voia să-l omoare. Sunt sigur. Ty era pe jos, în faţa lui, iar tipul trage piedica, îndreaptă puşca direct spre el şi încearcă să apese pe trăgaci. Vă jur. Dar era pusă siguranţa şi cât a încercat s-o desfacă, Ty l-a prins de picior, iar eu m-am ridicat şi m-am repezit în el. L-am trântit pe o parte şi el s-a răsucit, nu ştiu cum, şi a căzut. Atunci s-a

descărcat puşca. Printr-o minune, n-a nimerit pe nimeni. Dar Rolf…

Josh vedea întâmplarea în faţa ochilor. Şi o şi auzea. Individul lovindu-se de gardul rupt, sfâşierea îngrozitoare a cărnii străpunse, expresia care i s-a schimbat brusc, privirea de oroare buimacă din ochii săi.

— N-am vrut să se întâmple aşa. Vă jur. Dar aşa a căzut el. S-a nimerit să fie tocmai în capătul ascuţit al gardului rupt, ca o suliţă ascuţită de lemn, fixată încă de stâlp. Şi a aterizat cu spatele exact acolo… O clipă nici n-am ştiut ce s-a întâmplat. S-a liniştit dintr-odată. Apoi am văzut sângele… vârful care-i străpunsese pieptul şi ieşea prin cămaşă. O, Doamne!

A început să suspine şi a durat ceva până să poată continua.

— L-am scos de acolo. Ty a alergat să aducă un prosop şi am încercat să oprim sângele, dar era inutil. Nu puteam decât… să ne uităm cum moare.

Spasmele trupului, mâna care se întindea ca o gheară, sângele ce nu se mai oprea.

Şeriful îl ţinea încă de umăr şi aştepta răbdător.

— Ce s-a întâmplat cu Abbie?

— N-am aflat niciodată. Calul s-a întors fără ea. Am pornit călare şi am căutat-o toată noaptea; am strigat-o mereu. Dar ningea atât de tare încât nu auzeam şi nu vedeam nimic. Am căutat-o şi în următoarele două zile. Nimic. Nici urmă.

— Şi cu Rolf ce-aţi făcut?

— L-am… l-am înfăşurat într-o folie de plastic şi l-am pus în portbagajul maşinii lui. Cea ascunsă în hambar. Nu vă mai spun de sângele de pe zăpadă. Am fiert apă, nici nu ştiu câţi zeci de litri şi am încercat să-l topim cu zăpadă şi să nu se mai vadă. Apoi am pus cu lopeţile zăpadă proaspătă deasupra, dar tot apărea roşul. Ty ştia un lac sau rezervor mare, cam la treizeci de kilometri mai spre sud. Într-un fel de canion. Zicea că e foarte adânc.

— Îl ştiu.

— În cea de-a treia noapte, după ce am renunţat s-o mai căutăm pe Abbie, am curăţat cabana şi am reparat îngrăditura, le-am pus pe toate la loc aşa cum erau, în sfârşit, nu s-a mai văzut sângele. Ne-am dus acolo. Eu conduceam maşina lui Ty, iar el maşina cu cadavrul în portbagaj. Nici nu ştiu cum am reuşit cu atâta zăpadă. Am împins-o de pe stâncă în apă.

Maşina cealaltă, cea cu care a venit, a închiriat-o la aeroport în Great Falls. Am predat-o eu a doua zi când m-am dus acasă. Asta-i tot.

Multă vreme au stat aşa, fără să zică nimic. La orizont se vedea o fâşie de foc, acolo unde apusese soarele. Peste tot erau aprinse luminile. Sub ei, sub promenadă, se vedeau luminile şi se auzea vuietul traficului de la ora de vârf. Toată lumea mergea acasă. Josh se întreba ce avea să spună şeriful. Era clar că trebuie să-l aresteze.

— Cine mai ştie, în afară de tine şi de Ty?

— Numai dumneavoastră.

— N-ai mai spus nimănui?

— Nu sunt tâmpit.

— Nici părinţilor?

— Glumiţi? Vă imaginaţi ce-ar însemna asta pentru ei? Să descopere că amândoi copiii lor sunt criminali? Doamne fereşte!

— Mie nu mi se pare c-a fost o crimă, băiete.

— Una e destul.

Iar n-au mai vorbit preţ de-un minut.

— Şi ce s-a întâmplat cu computerul?

— L-am pus în portbagaj.

Josh a scos din buzunar pacheţelul pe care-l luase de sub sertar. Era stick-ul, pe care i l-a dat şerifului.

— Asta-i o copie cu tot ce era în el.

Charlie a stat toată noaptea în pat, în cămăruţa hotelului din centru, ascultând traficul şi privind luminile şi umbrele care brăzdau tavanul,

închipuind mereu alte forme. Întotdeauna i-a fost greu să doarmă în oraş, dar în noaptea asta de vină era doar mintea lui plină de probleme. O simţea ca pe o maşinărie de la cazinou, pe care se regrupau aceleaşi gânduri, dar în altă ordine de fiecare dată când jucai, nelăsându-te niciodată să câştigi.

Bineînţeles că-şi ştia datoria. Trebuia să lase lucrurile să se desfăşoare în limita legii. De-asta era acolo şi asta făcuse întotdeauna. Maşina şi cadavrul trebuie scoase din lac, iar Josh şi Ty trebuie arestaţi şi acuzaţi de crimă. Aveau toate şansele să scape uşor. Dacă relatarea lui Josh era crezută, atunci era autoapărare şi vor fi eliberaţi amândoi.

Dar n-avea nicio certitudine. Cazul va face vâlvă în toată ţara, aşa cum s-a întâmplat şi când au găsit cadavrul lui Abbie. Şi cine ştie ce procuror isteţ şi ambiţios, în speranţa de a ajunge celebru sau pentru avantaje politice, va prezenta evenimentele cu totul altfel. Şi în atmosfera generală de teamă, fratele şi fostul iubit al unei cunoscute teroriste pot fi uşor zugrăviţi în aceleaşi culori – ceea ce Ty mai trăise o dată pe pielea lui. Bietul băiat era şi aşa sfârşit. Cum ar mai supravieţui încă unei încercări atât de grele? Şi Cooperii? Sarah? N-au suferit şi aşa destul?

Charlie şi-a făcut o grămadă de reproşuri pentru că l-a lăsat singur pe Josh. Au ieşit de pe pod şi au luat un taxi până la apartamentul băiatului, convenind să se întâlnească din nou de dimineaţă. Charlie avea nevoie de timp de gândire. Josh însă tocmai de asta n-avea nevoie. E îngrozit. Şi dacă fuge sau, Doamne fereşte, face ceva şi mai rău?

Îi ajungea. Îi venea să înnebunească. S-a sculat, a luat telefonul şi a început să formeze numărul lui Josh. Apoi şi-a dat seama că era patru dimineaţa şi l-a închis. S-a îmbrăcat, şi-a pus haina, a ieşit în holul fosforescent şi mohorât, apoi în stradă şi a pornit. Stradă după stradă, semafor după semafor,

verde, roşu, cu tot felul de alternative care i se roteau prin cap la fiecare pas.

După două ore, în timp ce dinspre răsărit culoarea cerului devenea tot mai palidă, s-a trezit din nou lângă fluviul Hudson şi s-a uitat spre malul negru de pe cealaltă parte. Şi în cele din urmă a ştiut ce va face. Absolut nimic. Cunoştea locul unde au împins maşina în rezervor. Acolo apa era verde, opacă şi foarte adâncă. Individul din portbagaj avea exact ce merita. Putea să rămână acolo.

A simţit în buzunar stick-ul pe are i-l dăduse Josh. Ştia c-ar trebui să vadă ce e pe el. Sau mai bine nu. L-a scos şi l-a privit. Apoi, l-a aruncat în apă cât a putut de tare, cât mai departe. Nici măcar n-a văzut unde a căzut şi n-a auzit nici zgomotul.

32

A fost ideea lui Iris să dea o petrecere comună pentru a aniversa împreună împlinirea a cincizeci de ani. Sarah n-ar fi vrut să facă nimic, preferând să lase cumplita dată să treacă cât mai discret posibil. La început n-a dat nicio atenţie acestei propuneri. Ar implica prea multă treabă şi prea mult stres. Şi era şi total nepractic, pentru că prietenii lui Iris erau în Pittsburgh, iar ai ei la New York. Nicio problemă, i-a spus Iris. Fac petrecerea la New York. Oricum trebuia să invite prea multă lume şi în felul acesta mai scăpa de câţiva. A tot sâcâit-o şi s-a ţinut de capul ei, iar, în cele din urmă, ca să scape de ea, Sarah a acceptat cam fără chef.

Ca dată, au fixat sâmbăta de după Ziua Muncii, care cădea exact între zilele lor. În iunie, a venit Iris şi au scotocit jumătate din districtul Nassau în căutarea localului potrivit, dar n-au găsit niciunul care să le placă amândurora şi care să nu fie rezervat deja. Părinţii lui Sarah le-au oferit casa lor din Bedford şi au fost un pic ofensaţi când le-a spus nu, mulţumesc. Ar fi fost ca serbarea majoratului şi ea era acum cât se poate de adultă. Tocmai când începea să spere că s-ar putea să renunţe la toată povestea, a venit Martin Ingram c-o propunere pe care n-au putut-o refuza.

Construia un restaurant, un fel de braserie, într-un loc superb din Oyster Bay şi nu era doar arhitect, ci avea şi cincizeci la sută din acţiuni. Dacă nu intervenea nimic, şi de obicei nu intervenea, la începutul lui octombrie trebuia să fie gata, dar nu deschideau încă. Avea o podea minunată din lemn de arţar şi un mezanin vast cu o fereastră de jur împrejur, prin care se vedea oceanul. Le-a spus că o astfel de privelişte este minunată pentru afaceri şi că li-l oferă gratis. Sarah trebuia să admită că era perfect.

Au angajat un maestru de ceremonii profesionist, Julian McFadyen, care era atât de drăguţ şi inteligent, încât pe Iris aproape că o lua cu leşin de câte ori mergeau să discute diverse lucruri. El se ocupa de tot, inclusiv de trimiterea invitaţiilor, şi făcea ca totul să pară atât de uşor şi plăcut încât, cu cât se apropia ziua respectivă, Sarah îşi dădea seama că, de fapt, abia aşteaptă. Un singur lucru nu-i dădea pace.

Era imediat după Ziua Muncii şi Iris venise să finalizeze câte ceva cu adorabilul Julian, despre care refuza să accepte că este homosexual. Era seara devreme şi stăteau amândouă pe verandă, acasă la Sarah. Julian ridicase problema toasturilor şi a discursurilor, dar, sesizând unele neînţelegeri, se retrăsese plin de tact pentru a le lăsa să discute.

— În fond, de ce avem nevoie de discursuri? a întrebat Sarah.

— Pentru că acesta e obiceiul. Scumpo, de câte ori eşti tu ridicată în slăvi în faţa a o sută de oameni? Şi dacă-i spun lui Leo că n-are voie să ţină un discurs o va face oricum.

— Bine. Şi eu? Pe al meu cine-l ţine?

— Ar putea Josh. Sau Martin. Chiar şi *eu.*

— Oh, Iris.

— Ascultă, nu ne întindem prea mult. Îi spun lui Leo că trebuie să fie scurt şi drăguţ.

— Când a mai făcut Leo ceva scurt şi drăguţ?

— Punem un ceas, aşa în joacă. Trei minute şi… zbang!

— O să le fie tuturor milă de mine. Nu suport să-i aud cu *săraca Sarah, tot singură e.*

— Ia mai taci din gură.

Sarah şi-a stins ţigara.

— Nu vreau să vorbească Martin despre mine.

— Atunci, roagă-l pe Josh. E băiat mare.

— Ştii cât e de timid.

Josh era în Santa Fe, unde petrecea câteva zile cu tatăl său. Sarah i-a promis că-l întreabă când vine acasă.

Din primăvară, de când a absolvit, i-a uimit pe toţi. Aşa, din senin, i-a anunţat că vrea să se facă avocat. S-a tuns, şi-a cumpărat un costum, şi a lucrat toată vara ca intern la firma lui Alan Hersh, în centru. Întotdeauna venea acasă cu tot felul de istorii despre cazuri, clienţi sau aspecte ale dreptului rezervate iniţiaţilor, pe care Sarah se prefăcea că le înţelege. Destul de curând a început să fie şi plătit pentru munca paralegală pe care o făcea. Dacă mergea totul bine, în anul următor se înscria la drept. Între timp, în weekenduri, mai câştiga câte ceva ajutându-l pe Jeffrey la librărie. Era mai mult decât încântată şi foarte surprinsă să-l vadă atât de implicat şi plin de viaţă. Sarah se întreba uneori dacă n-a ratat ea aterizarea vreunui OZN pe gazonul din faţa casei.

Benjamin era de aceeaşi părere. În ultima vreme vorbeau mai regulat. El nu mai suna acum pe mobilul lui Josh, ci chiar pe telefonul fix al casei şi, de obicei, răspundea Sarah. Nu mai era atât de prudent cu ea, probabil şi pentru că Sarah era acum mai înţelegătoare. Se mirau şi erau amândoi încântaţi de transformarea lui Josh şi acest lucru i-a ajutat să se apropie.

— Oare unde-am greşit? a întrebat el seara trecută, când a sunat să afle orarul zborurilor lui Josh.

— Ce vrei să spui?

— N-am visat niciodată să am un fiu avocat.

— Ştiu. Poate ar fi trebuit să fim mai înţelegători când s-a apucat de fumat marijuana.

— Nu cred că i-au scăpat prea multe în acest domeniu.

Cel mai probabil motiv pentru care erau acum mai relaxaţi unul faţă de celălalt a fost scrisoarea lui Sarah. De Crăciun, îi scrisese şi îşi ceruse scuze pentru că l-a acuzat pe Benjamin de moartea lui Abbie. I-a spus că acele cuvinte au fost rostite într-un moment de durere şi disperare care i-au luat minţile. I-a răspuns printr-o carte poştală, o vedere

senină cu cerul şi oceanul, pe care n-a scris decât: *Mulţumesc, cu toată dragostea, mereu, Benjamin.*

A contribuit, de asemenea, şi faptul că el ştia acum despre Charlie Riggs. Sarah şi Charlie şi-au luat împreună o săptămână de vacanţă în iunie şi au mers în Colorado, unde au stat într-un hotel de vis, în munţi. Au călărit pe pajişti la mare altitudine, pline de flori, şi au făcut o drumeţie pe un traseu de pe Marea Cumpănă a Apelor, până la un izvor de la care pornea un râu spre vest şi altul spre est. Şi, în cele din urmă, s-au iubit. Lui Sarah i-a plăcut foarte mult. Nu ştia cât de serioasă va deveni povestea şi niciunul dintre ei nu forţa lucrurile. Ea l-a invitat la petrecere şi, după ce i-a pus câteva întrebări să vadă dacă vrea cu adevărat ca el să vină, a acceptat.

Josh, din motive pe care Sarah n-avea cum să le înţeleagă, părea chiar mai dornic decât ea ca relaţia să meargă, deşi nu-l cunoscuse încă pe Charlie. Poate pentru că acest lucru va mai uşura un pic povara lui, care trebuia să aibă grijă de săraca, abandonata şi bătrâna lui mămică. A trebuit să-i amintească de reţinerea lui mai veche că o relaţie la distanţă n-are nicio şansă. El i-a răspuns că atunci e mai bine să se mute în Montana, iar Sarah a râs, de parcă nu s-ar fi gândit şi ea la asta.

Leo vorbea despre Iris de vreo douăzeci de minute şi chiar dacă unele poveşti erau amuzante (mai ales cea în care ea a venit să-l scoată de pe terenul de golf în faţa tuturor prietenilor lui), era, după cum îi plăcea lui Iris să spună, prea destul. Josh îi vedea pe invitaţi schimbând între ei scurte priviri. Iată un bun motiv de a vorbi puţin.

Petrecerea părea să se desfăşoare bine. Freddie, care era deasupra lui, rezemându-se de bara de la mezanin cu Summer şi Nikki, o catalogase deja drept cea mai bună petrecere de *bătrâni* la care a fost vreodată.

În timp ce Leo se lansa în cea de-a optsprezecea istorioară, Josh s-a mai uitat o dată peste notiţe.

Avea totul sub control. Era fantastic cât i s-a îmbunătăţit memoria de când nu mai fuma iarbă. S-a uitat prin sală după mama sa şi a văzut-o stând în picioare, alături de Martin şi Beth Ingram şi de Charlie Riggs. Purta o rochie neagră de mătase care-i lăsa la vedere umerii şi arăta absolut superb. Ea şi Charlie abia s-au dezlipit unul de celălalt toată seara. Era minunat c-o vedea atât de fericită.

Când le-a făcut cunoştinţă, Charlie şi Josh şi-au dat mâinile, ca şi cum atunci s-ar fi văzut prima dată.

— Mama ta mi-a povestit multe despre tine, i-a spus el.

— Şi mie despre dumneavoastră.

— Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

În cele zece luni care trecuseră de la plimbarea lor pe pod, Charlie l-a sunat de mai bine de zece ori să vadă ce mai face. Nu făcea niciodată pe grozavul şi întotdeauna îi spunea câte o glumiţă sau câte o întâmplare haioasă. Ultima dată l-a sunat în iunie, chiar înainte de a pleca în vacanţă în Colorado cu mama sa. Era evident că Charlie voia să-l întrebe ceva important, dar nu prea ştia cum s-o facă. Apoi, Josh şi-a dat seama că, de fapt, doreşte un fel de binecuvântare din partea lui şi s-a grăbit să i-o dea.

Privindu-i cum stăteau acolo, în cealaltă parte a sălii, ascultând discursul lui Leo, Josh s-a gândit că alcătuiesc un cuplu foarte frumos. Spera din toată inima că le va fi bine. Probabil că mama sa i-a simţit privirea, pentru că s-a întors şi l-a privit, apoi i-a zâmbit şi i-a sugerat discret că ar trebui cineva să bată gongul pentru Leo. Din fericire, n-a mai fost nevoie.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, deşi aş putea continua toată noaptea… S-au auzit voci strigând *Nu, te rugăm, mai scuteşte-ne…* îi voi da cuvântul acestui tânăr minunat pe care-l cunoaşteţi

cu toţii – iar dacă nu, îl veţi cunoaşte cu siguranţă în curând – domnului Joshua Cooper!

Toată lumea a aplaudat şi a râs, iar Josh s-a apropiat de el. Leo i-a dat microfonul, iar Iris l-a sărutat pe obraz.

— Arăţi fantastic, i-a şoptit ea. Fă-i praf.

S-a făcut linişte şi pe Josh l-a străbătut un fior nervos. S-a uitat pe notiţe, a inspirat adânc şi şi-a dres glasul. Microfonul a scos un mic sunet de răspuns, apoi s-a liniştit.

— Mulţumesc, Leo. Eu nu ştiu prea multe lucruri amuzante despre mama. A fost foarte serioasă când m-a crescut.

S-au auzit nişte râsete, dar mai puţine decât sperase el.

— V-aş putea spune cum am vomat peste prima ediţie a cărţii *Blândeţea nopţii,* dar nu aveam decât doi ani şi nu prea-mi amintesc.

Acum s-a râs. Oricum, destul de bine.

— Sau v-aş putea povesti despre ziua în care a scăpat cheile maşinii în canalul de scurgere de lângă Kmart şi au trebuit să vină pompierii care au găurit strada şi ne-au dus acasă cu maşina lor.

Râsete puternice.

— A fost cea mai minunată zi din viaţa mea.

Hohote. Deşi asta n-a fost prea tare. S-a uitat spre mezanin. Nikki i-a zâmbit şi i-a trimis un pupic. Josh şi-a pus notiţele în buzunar.

— Adevărul e că nu a fost o glumă să cresc alături de mama. A fost o fericire. Fiecare zi. Se ocupa de librărie, de casă, ne ajuta să ne facem temele. Ca să fiu sincer, pe mine nici nu prea mă *ajuta.* Chiar mi le făcea. Singurele note de zece le luam când îmi făcea mama temele. De fapt, tot ceea nu ştiu despre literatură i se datorează ei. Întotdeauna m-a făcut să văd partea amuzantă a lucrurilor. Cred că până şi atunci când pentru ea era mai puţin amuzant.

A făcut o pauză şi a privit-o. Îi zâmbea şi se vedea cât se străduieşte să nu plângă. Se întrebă

dacă să treacă peste următoarea idee, dar a continuat totuşi. Fantomele nu dispar oricât am încerca să le ignorăm.

— Şi dacă Abbie ar fi astă-seară aici, ar spune acelaşi lucru.

Tăcere totală, palpabilă.

— A iubit-o pe mama din tot sufletul. La fel ca şi mine. Pentru că a fost cea mai bună mamă pe care şi-o poate dori un copil: frumoasă, amuzantă, incredibil de înţeleaptă şi de inteligentă. Şi are inima cea mai mare pe care o poate avea o mamă. Întotdeauna a fost prezentă pentru noi. Întotdeauna. Şi este şi acum.

O, Doamne, acum toată lumea plângea. Şi lui îi venea să plângă, dar asta ar fi destul de neplăcut. Avusese de gând să continue şi să vorbească şi despre cealaltă fantomă din încăpere, despre tatăl său. Nu să dramatizeze, să-l menţioneze doar, dar ar fi mai bine să renunţe. S-a uitat în jur şi l-a văzut pe Julian McFadyen întinzându-i discret un pahar cu şampanie.

— Deci, dacă am pahar, hai să fac şi un toast. Pentru cele două mari doamne, incredibil de bătrâne şi incredibil de minunate. Iris şi Sarah.

Toată lumea a repetat toastul, apoi au izbucnit aplauze în întreaga sală, iar Josh s-a trezit înconjurat din toate părţile, sărutat şi mângâiat, bătut pe spate şi aproape cinci minute nici nu şi-a mai dat seama ce se întâmplă. În cele din urmă, când mulţimea s-a risipit, şi-a văzut mama, cu obrazul plin de lacrimi, deschizându-şi braţele spre el. S-a dus la ea, a îmbrăţişat-o şi a ţinut-o la pieptul său mult, mult timp.

— Te iubesc, i-a şoptit ea. Te iubesc foarte mult.

În pat, mult mai târziu, după ce s-a terminat petrecerea, obosit, dar prea agitat ca să doarmă, cu Nikki ce sforăia uşor lângă el, Josh s-a gândit ce ciudate sunt fiinţele omeneşti. Cât pot fi de diferite şi, în acelaşi timp, sfâşiate de aceleaşi trăiri. Dragoste şi ură, bucurie şi disperare, curaj şi

teamă. Parcă am fi un uriaş disc rotitor care cuprinde toate culorile imaginabile, pe care lumina se schimbă şi dansează necontenit. Se gândea la toţi cei de la petrecere, tineri şi bătrâni, care râdeau şi plângeau la discursul său. Nu contează câţi ani ai, discul e mereu acolo şi se tot învârteşte. Poate că se întâmplă aşa, pentru că odată cu trecerea timpului e mai uşor să separi culorile şi ştii precis la care te uiţi şi ce semnificaţie are. Poate că gândeşte aşa doar pentru că nu mai ia pilulele alea nenorocite pe care i le-a prescris doctorul anul trecut, după cele întâmplate cu Abbie, care transformau lumea într-o monotonie mâloasă. Josh prefera discul rotitor. Singura parte proastă era că acum nu mai dormea prea bine.

Se gândea că poate nu dormea şi pentru că se temea de ceea ce-o să viseze. Când era mic, avea o listă de zece sau douăsprezece lucruri pe care şi le spunea în pat – vrăjitoare, vârcolaci, doamna O'Reilly (femeia de serviciu de la grădiniţă, cu un ochi de sticlă şi perciuni) şi altele. Ideea era că dacă se gândeşte la ele, nu le visează. Şi cel puţin şase luni după ce s-a întors în toamna aceea din Montana, chiar şi după ce a venit să-l vadă Charlie Riggs şi i-a spus că nu intenţionează să-i facă nimic, că va vorbi şi cu Ty şi că va rămâne secretul lor, Josh s-a gândit, deliberat, la Rolf în fiecare seară, şi l-a amintit cuprins de spasme şi sângerând în zăpadă, ridicându-se încet din apă cu faţa pe jumătate mâncată de peşti.

Poate din cauză că amintirile chemate dinadins erau atât de vii, nu i-au apărut niciodată în vis şi acum nici nu-şi mai bătea capul cu această incantaţie nocturnă. Charlie s-a temut că povara secretului ar putea fi prea grea, dar acum nu i se mai părea aşa. Şi se simţea răsplătit să-şi vadă părinţii atât de fericiţi, fiecare pe drumul pe care apucase.

Acum era somnoros. S-a gândit s-o trezească pe Nikki ca să se poată duce în camera de oaspeţi.

Dar i se părea o cruzime şi îi plăcea s-o simtă lângă el. Oricum, mama lui era acum OK cu chestiile astea şi nu s-ar simţi stânjenit dacă i-ar descoperi. A închis ochii şi, cu discul vieţii încă în minte, dar rotindu-se acum mai încet, culorile estompându-se pe măsură ce se îndepărta, căzu în cele din urmă într-un somn fără vise.

Ben ar fi putut conduce şi cu ochii închişi. Dar în cei şase ani care au trecut de când a locuit aici, au apărut schimbări: s-au deschis magazine noi, s-au construit câteva clădiri de birouri lângă gară, din păcate Bahnhof's Deli s-a închis până la urmă, iar în locul lui s-a deschis o şcoală de gătit pentru copii. De jur împrejurul parcului a fost plantat un rând de cireşi ale căror tulpini erau acum bine învelite în plastic alb, pentru protecţie. Amintiri la fiecare colţ de stradă.

Şi uite şi casa pe care a construit-o, cu atâţia ani în urmă, iţindu-se dintre mestecenii argintii pe care i-au plantat ei, cu frunzele bătând deja în galben. Sângerul coreean de pe aleea de acces părea cam obosit. Poate c-ar fi trebuit să pună o magnolie, acolo. Casa era destul de bună, dar acum ar face-o altfel. O văzu pe Sarah la fereastră şi, în timp ce îşi parca micuţa Honda pe care-o închinase de la aeroport, ea ieşi pe uşa din faţă. A coborât şi el din maşină şi s-a îndreptat spre ea.

Arăta minunat, îmbrăcată într-o fustă bleu de in şi un pulover crem din caşmir, cu decolteu în formă de V. În mână avea un buchet de crini albi. Şi Ben luase tot crini. Buchetul lui era pe bancheta din spate.

— Arăţi foarte bine, spuse el.

— Şi tu.

L-a luat de braţ, l-a sărutat pe obraz şi el a observat că are un alt parfum decât cel pe care i-l cumpăra el întotdeauna, de Crăciun.

— E totul pregătit?

— Îhî.

I-a deschis uşa de lângă şofer, dar n-a intrat imediat. Se uita încruntată la sânger.

— Copacul ăla… Trebuie să-l scot. Mă gândeam să pun o magnolie în locul lui. Ce zici?

Ben dădu din cap gânditor.

— Da, mi se pare foarte bine.

— Dar durează atâta timp. Ştii tu, până înfloresc.

A intrat, iar el a închis uşa.

Cimitirul era în partea cealaltă a oraşului, dar dimineaţa nu era prea multă circulaţie, iar lumina soarelui făcea ca până şi străzile meschine din Syosset să pară plăcute şi calme.

— Am auzit că Josh a fost nemaipomenit la petrecere.

— I-a avut pe toţi la degetul cel mic. Să ştii că dacă e la fel de bun şi în instanţă, o să fie un mare avocat.

Josh a hotărât ca ultima zi din septembrie să fie data comemorării lui Abbie. Era ziua cu viscolul cel mare de acum doi ani, în Montana, şi li s-a părut tuturor o dată mai potrivită decât cea a înmormântării. Ziua aceea cumplită pe care ar fi vrut s-o uite cu toţi, dar nu reuşeau. Fotografii şi cameramanii, toţi aliniaţi şi aşteptând în parcare, înghiontindu-i şi urlând întrebări în timp ce el şi Sarah se îndreptau spre maşina neagră care-i aştepta, ea cu faţa acoperită de un voal, udă şi mai palidă decât a fetei lor moarte.

Acum parcarea era aproape goală şi după ce şi-au lăsat acolo maşina şi-au luat buchetele de crini şi au intrat. Au trecut pe lângă portarul în uniformă, care le-a zâmbit şi le-a făcut un semn uşor din cap. Aspersoarele de pe gazonul verde impecabil se roteau şi aruncau curcubee sclipitoare în lumină, lăsând petice ovale pe aleea care ducea spre colina unde se afla mormântul lui Abbie.

— Ce face Eve?

Ben se întrebă dac-a auzit bine.

— E bine.

— Nu vă căsătoriţi?

— Nu ştiu. Poate. Nu prea vorbim despre asta.

— Dar vorbiţi, totuşi.

— Hei, ce-i asta?

Ea râse şi ridică din umeri.

— Nu-i nimic. Nu mă supăr.

— Îţi mulţumesc că spui asta.

— Pentru puţin.

O vreme şi-au continuat drumul tăcuţi. Un grădinar tânăr curăţa trandafirii, iar când au trecut pe lângă el le-a zâmbit şi le-a spus bună dimineaţa.

— Doamne, uite ce face acolo. Oare de ce nu-i învaţă nimeni cum să-i cureţe?

Ben râse.

— Ce mai faci tu cu şeriful? îl privi.

— Eu şi şeriful. E foarte drăguţ. Dar suntem la început.

— Mă bucur pentru tine.

Îşi vârî braţul sub al lui şi iar n-au mai vorbit până au ajuns la mormânt. Josh fusese deja acolo înainte de a merge la muncă. Trandafirii roz pe care-i adusese se sprijineau de piatra simplă de mormânt, din granit. Au pus buchetele de crini unul lângă altul şi au rămas tăcuţi, braţ la braţ, privindu-le.

— Ţi-a spus Josh, nu? întrebă ea încet.

— Despre telefon? Da.

Acum două seri, băiatul l-a sunat pe Ben în Santa Fe. I-a spus că trebuie să-i spună ceva important şi că ţine acest lucru în el de foarte multă vreme de teamă să nu-i necăjească. I-a spus şi mamei şi acum voia să-i spună şi lui. Era vorba despre Abbie. Şi i-a spus că înainte de a muri, i-a telefonat să-i spună că a fugit de la Rolf şi că vrea să se predea. Voia să le spună tuturor cât îi pare de rău pentru ceea ce-a făcut. Şi mai ales lui Ben, cu care a fost atât de crudă.

— Mă întreb dacă n-a inventat cumva ca să ne facă să ne simţim mai bine, spuse Sarah.

— Nu ştiu. Nu cred.

Şi-a pus braţul pe după umerii lui Sarah, ea i-a cuprins spatele şi l-a îmbrăţişat uşor.

— Vezi ce-a scris Josh aici? îl întrebă.

Ben îşi puse ochelarii şi îngenunche lângă buchetul de trandafiri ai lui Josh. Pe cartolina legată de buchet scria simplu: *Pace.*

„Evans, acest mare magician al literaturii!"

New York Times

„Disperarea și secretele unei familii americane destrămate de minciuni, reunite apoi de o tragedie. Un roman liric, cu un succes răsunător."

Booklist

„În pat, mult mai târziu, după ce se terminase petrecerea, obosit, dar prea agitat ca să doarmă, cu Nikki ce sforăia ușor lângă el, Josh se gândea ce ciudate sunt ființele omenești. Cât pot fi de diferite și, totodată, sfâșiate de aceleași trăiri. Dragoste și ură, bucurie și disperare, curaj și teamă. Parcă am fi un uriaș disc rotitor care cuprinde toate culorile imaginabile, pe care lumina se schimbă și dansează necontenit. Se gândea la toți cei de la petrecere, tineri și bătrâni, care râdeau și plângeau la discursul său. Nu contează câți ani ai, discul e mereu acolo și se tot învârtește."

NICHOLAS EVANS, *Vieți încercate*

Nemira Damen tango

fm Europa
Un radio de milioane de români

ISBN 978-973-143-018-8

www.nemira.ro

[1] Oraş în statul Montana, unde îşi are sediul Montana State University (n. tr.).

[2] Cumpăna apelor din America de Nord, de-a lungul munţilor Stâncoşi (n. tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 6
1 7
2 19
3 29
4 38
5 53
PARTEA A DOUA 66
6 67
7 82
8 101
9 114
10 123
11 145
12 162
13 176
14 193
15 209
16 223
17 236
18 246
19 256
20 265
21 279
22 291
23 302
24 315
25 325
26 333
27 347
28 362
29 372

PARTEA A TREIA 382
30 383
31 394
32 405